

**THE BOOK WAS
DRENCHED**

**TEXT FLY WITHIN
THE BOOK ONLY**

UNIVERSAL
LIBRARY

OU 190831

UNIVERSAL
LIBRARY

اِنَّ لِلّٰهِ الْاَرْوَاحَ اِذَا تَوَفَّيْنَا اَنْفُسَنَا لِلّٰهِ عَلِيمًا

لما حكم برآن حیر که خاطر منو هست به آخا آمدن پس پرده وقت بر پرده

اعلی

بمختل عالی و المادیزدان باین فی

☆ حشر و قدر و حکیم ☆

مکتوبات امام علی

☆ حضرت مجتهد و الف ثانی ☆

تالیف شیخ احمد سرهندی قدس سره

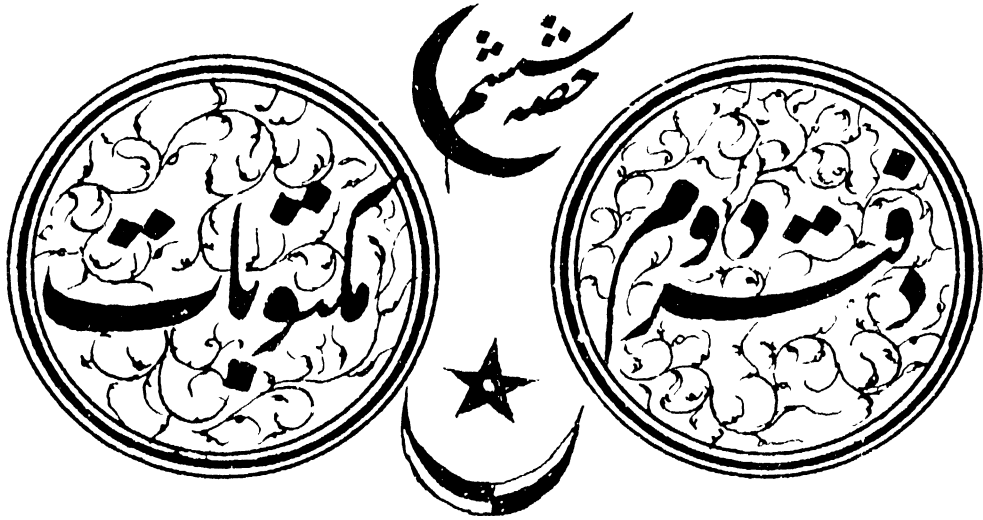
بانتها اوتیح خاک انوار عفا عنه پسری ثم امرت سوی

زیر نگارنی عین مینجز پریس امر مطبوعه

نمبر صفحہ	مضمون کتاب	نمبر صفحہ	مضمون کتاب	نمبر صفحہ	مضمون کتاب
۱۳۷	فی اشد و مقام المینان النفس بازماندن آن از کفر و انکار و رضا از مولاے خود و مراد از جهاد اکبر نزد قوم و نزد حضرت ایشان -	۱۳۷	بیان اسلام شیطان آن سرور علیہ الصلوٰۃ و السلام و آنکہ شیطان چنانچہ در آفاق است در انفس نیز است و آنکہ اطمینان انفس بر حد کمال بعد از اعتدال اجزائے قالب است -	۱۳۸	اینجا کسے غلط نکتہ و نگوید کہ درین موطن از صورت شریعت و حقیقت شریعت استغنا حاصل میسر گردد و احتیاج باتیان احکام شریعہ نبی مانند زیر را کہ گوئیم الخ -
۱۳۶	بیان دوام جهاد با قالب فوائد باقار آن و مقام اسلام حقیقی و حقیقت اعمال -	۱۳۷	سوال ہر گاہ اجزائے قالب نیز بعد اعتدال آیند و از ظنیان و سرکشی بازماندہ جهاد با اینہا چه صورت دارد و در رنگ انفس مطمئنہ جهاد از اینہا نیز مریغ گردد و جواب فرق است درین مطمئنہ و این اجزاء الخ -	۱۳۸	فہرست مکتوبات امام ربانی حصہ ششم
۱۳۶	باید دانست کہ فرق میان صورت شریعت و حقیقت آن از انفس آمدہ است و فرق میان کمالات ولایت و کمالات نبوت از راہ قالب -				

عَلَيْهِمْ سَلَامٌ بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

مَجْدُ الْفَتَاوَانِي
مَجْدُ الْفَتَاوَانِي

مَطْبَعُ رَوْفِيَّازِ اسْتِمْ بِسْرِي وَاقِعِ اسْتِمْ كِرَادِي
مَطْبَعُ رَوْفِيَّازِ اسْتِمْ بِسْرِي وَاقِعِ اسْتِمْ كِرَادِي

باید ویزوانی فضلِ حسانی

حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ

حق حق

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَحْمَدُ لِلَّهِ حَمْدًا كَثِيرًا طَيِّبًا مُبَارَكًا فِيهِ مَبَارَكًا عَلَيْهِ وَكَلِمَةً رُبُّنَا وَرِضْوَانِ الصَّلَاةِ
وَالسَّلَامِ الْأَتَمَّانِ الْأَحْمَدَانَ عَلَى حَبِيبِهِ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَأَحْبَابِهِ وَأَهْلِ بَيْتِهِ
وَكُلِّ وَرَسَلَتِهِ وَسَادَتِهِ مِنْ أَسْبَعِ أَلْهَدُ وَعَلَى جَمِيعِ الْأَنْبِيَاءِ وَالْمُرْسَلِينَ وَالْمَلَائِكَةِ
الْمُقَرَّبِينَ كَمَا يَلِيْقُ لِعُلُوِّ شَانِهِمْ وَخَيْرُهُمْ أَمَا بَعْدُ فَهَذِهِ مَكَاتِبٌ مُضَمَّنَةٌ لِعُلُومٍ غَرِيبَةٍ
وَمَعَارِفٍ مَجِيْبَةٍ وَأَسْرَارٍ طَيِّفَةٍ وَقَدَائِقِ شَرِيفَةٍ مَا تَكَلَّمَ بِهَا أَحَدٌ مِنَ الْعُرَفَاءِ
وَمَا أَشَارَ إِلَيْهَا وَاحِدٌ مِنَ الْأَوْلِيَاءِ مُقْتَبَسَةٌ مِنْ مَشْكُوفَةِ أَنْوَارِ النُّبُوَّةِ لِلْإِمَامِ
الْهَامِ قُدْوَةِ الْعُلَمَاءِ السَّرِيفِينَ الْمَشْرِفِ بِشَرِيفَاتِ الْمُرْسَلِينَ صَاحِبِ الْوَلَايَةِ
الْأَصْلِيَّةِ مُحَمَّدِ بْنِ الْأَسْرَارِ الْإِلَهِيَّةِ وَاقِفِ دَقَائِقِ الْمُتَشَابِهَاتِ الْقُرْآنِيَّةِ الْآيَةِ الْحَبِيْبَةِ
مِنَ الْآيَاتِ الرَّحْمَانِيَّةِ مُحَمَّدٍ دِلَالِ الْثَانِي سَيِّدِنَا وَإِمَامِنَا الشَّيْخِ أَحْمَدَ الْفَارُوقِي
سَلَّمَ اللَّهُ تَعَالَى بِسُجْدَانِهِ عَلَى رُؤُوسِ الْعَالَمِينَ حِينَ جَلَدَ أُولَ مَكْتُوباتٍ بَعْدَ وَصْفِ صُنْدُوقِهِ
مَكْتُوبِ سَيِّدِ حَضْرَتِ إِيشَانَ سَلَّمَ اللَّهُ تَعَالَى فَرَمُوذَكَ بِرَمِيْنِ عَدُوِّكُمْ كُنْدَكَ مُوَفَّقِ عَدُوِّكُمْ بِغَايِبِ
حَضْرَتِ جَدِّ نَسَبِهِ ۱۲۰

مکتوبات ایام ربانی

و غیره

تاریخ

اشاره الی بارواہ الامام
اعظم بنی فرس ۱۲

این سخن را در حدیث آمده است
 که در روز قیامت حق جل و علا بر دوزخیانست
 از حسن آداب دور ۱۲
 این سخن را در حدیث آمده است
 که در روز قیامت حق جل و علا بر دوزخیانست
 از حسن آداب دور ۱۲
 این سخن را در حدیث آمده است
 که در روز قیامت حق جل و علا بر دوزخیانست
 از حسن آداب دور ۱۲

عنه یعنی بر او اندر علم ستایش حق جل و علا بر دوزخیانست ۱۲

الْحَامِدُ وَالْعَمُودُ وَمَا سِوَاهُ عَاجِزٌ عَنْ آدَاءِ الْحَمْلِ الْمَقْصُودِ كَيْفَ وَقَدْ عَجَزَ عَنْ حَمْلِ سُبْحَانَهُ
 مَنْ هُوَ حَامِلٌ لَوْاءِ الْحَمْدِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ تَحْتَهُ آدَمُ وَمَنْ هُوَ كَوْوَنُهُ وَهُوَ أَفْضَلُ الْبَرِيَاءِ
 وَأَكْمَلُهُمْ ظُهُورًا وَأَقْرَبُهُمْ مَنَزِلَةً وَأَجْمَعُهُمْ كَمَالًا وَأَشْمَلُهُمْ جَمَالًا وَأَنْتُمْ بَدْرًا
 وَأَرْفَعُهُمْ قَدْرًا وَأَعْظَمُهُمْ أَبْهَةً وَشَرَفًا وَأَقْرَبُهُمْ دِينًا وَأَعَدَّ لَهُمْ مِلَّةً وَأَكْرَمَهُمْ
 حَسَبًا وَأَشْرَفَهُمْ نَسَبًا وَأَعْرَفَهُمْ نَبَاتًا لَوْلَا مَا خَلَقَ اللَّهُ سُبْحَانَهُ الْخَافِقُ وَلَمَّا
 أَظْهَرَ الرُّبُوبِيَّةَ وَكَانَ نَبِيًّا وَأَدْمَبَيْنِ الْمَاءِ وَالطَّيْنِ وَإِذَا كَانَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ كَانَ هُوَ
 إِمَامَ السَّيِّئِينَ وَخَطِيبُهُمْ وَمَصْحَبٌ شَفَاعَتِهِمُ الَّذِي قَالَ سَخْنُ الْأَخْرُونَ وَخَنُ
 السَّابِقُونَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَإِنِّي قَائِلٌ قَوْلًا غَيْرَ فَرِحَ وَإِنَّا حَبِيبُ اللَّهِ وَأَنَا خَاتَمُ السَّيِّئِينَ
 وَلَا خَيْرَ وَأَنَا أَوَّلُ النَّاسِ خُرُوجًا إِذَا بَعِثُوا وَأَنَا قَائِدُهُمْ إِذَا وَفَدُوا وَإِنَّا خَطِيبُهُمْ
 إِذَا أَنْصَتُوا وَإِنَّا مَسْنُوقُهُمْ إِذَا حَسِبُوا وَإِنَّا مَبَشِّرُهُمْ إِذَا يَلْسَنُوا الْكِرَامَةَ وَالْمَفَاتِيحَ
 يَوْمَئِذٍ بِيَدِي **س** وَقَالَ لَهُ كَيْفَ أَوْسَتْ دَانِمُ نَرَسْمُ : إِنْ بَسَكُهُ رَسَدُ وَوَرَبَانِكُ جَرَسْمُ
 صَلَوَاتُ اللَّهِ سُبْحَانَهُ وَتَسْلِيمَاتُهُ تَعَالَى وَتَحِيَّاتُهُ عَرْشَانَهُ وَبَرَكَاتُهُ كَلْبُ بَرَهَانَهُ
 عَلَيْهِ وَعَلَى جَمِيعِ إِخْوَانِهِ مِنَ السَّيِّئِينَ وَالْمُرْسَلِينَ وَالْمَدَائِكَةِ الْمُقَرَّبِينَ وَعَلَى أَهْلِ
 الطَّلَعَةِ أَجْمَعِينَ صَلَوَاتٌ وَسَلَامٌ وَتَحِيَّةٌ وَبَرَكَاتٌ هِيَ لَهَا أَهْلٌ وَهُمْ لَهَا أَهْلٌ
 كُلَّمَا ذَكَرَهُ الذَّاكِرُونَ وَكَلَّمَا غَفَلَ عَنْ ذِكْرِهِ الْغَافِلُونَ وَبَعْدَ الْحَمْدِ الصَّلَاةُ
 وَتَبْلِيغُ الدَّعَوَاتِ وَإِرْسَالُ الْحَيَّاتِ نَمُودَهُ مَعِ أَيْدِيهِ صَحِيفَةٌ شَرِيفَةٌ كَمَا نَمُودُ إِنْ نَقِيرٌ سَاخَنَةٌ بُوودَهُ
 أَنْجَى أَعَزَى شَيْخٍ مُحَمَّدٍ طَاهِرٍ سَانِيدُهُ وَنُورِ شَوْقَتِ سَاخَنَتِ حُجُونِ شَطْمُنِ حَقَائِقِ وَمَعَارِفِ آرَبَابِ
 كَشْفِ وَشَهُودِ بُوودِ فَرَحِ بَرُوحِ أَفْرُوجِ كَمَا اللَّهُ خَيْرٌ سُبْحَانَهُ نَقِيرٌ نَمُودَهُ صَحِيفَةٌ
 إِشْيَانِ نَمُودَهُ إِذْ وَاقٍ وَمَذَاقِ إِبْنِ طَائِفَةِ عَلَيْهِ سَخْنِ دَرِيْمَانِ آوُودَهُ بِحَدِّ كَلِمَةٍ مُصَدِّعِ كَشْتِ
 مَخْدُومِ مَعْلُومِ شَرِيفِ اسْتِ كَمَا وَجُودِ مَبْدَأِ خَيْرِ وَحَمَالِ اسْتِ وَعَدَمِ مُنْشَأِ نَقِصِ وَشَرَارِ تَوَالِ

این سخن را در حدیث آمده است
 که در روز قیامت حق جل و علا بر دوزخیانست
 از حسن آداب دور ۱۲
 این سخن را در حدیث آمده است
 که در روز قیامت حق جل و علا بر دوزخیانست
 از حسن آداب دور ۱۲

کلماتی که در این حدیث آمده است

این حدیث را در کتاب...

این حدیث را در کتاب...

عقل و احساس و غیره
و در حدیث آمده است
که هر چه در عالم
وجود است از طرف
خداوند است

پس وجود واجب را ثابت باشد جعل سلطانة و عدم نصیب ممکن بود تا همه خیر و کمال عالم باو
باشد تعالی و همه شر و نقص راجع باین ممکن را وجود ثابت کردن و خیر و کمال راجع باو و شستن
احقیقه شریک کردن است او را در ملک و ملک حق جعل سلطانة و همچنین ممکن اعدین واجب
گفتن تعالی شانة و صفات و افعال او را عین صفات و افعال او تعالی ساختن سو، او است
و الحاد است در اسما و صفات او تعالی کنایه خدیس که بقص و حث ذاتی مشتم است چه مجال که
خود را عین سلطان عظیم الشان که منشأ خیرات و کمال است تصور نماید و صفات فعال فیه خورا
عین صفات و افعال جمیده او توهم کند علما بطوابع ممکن را وجود ثابت کرده اند و وجود واجب تعالی
و وجود ممکن از او مطلق وجود داشته اند غایتی مافی الباب بنا بر قضیه تشکیک وجود واجب تعالی
اولی و اقدم گفته اند و این معنی موجب تشریک ممکن است بواجب علی در کمالات و فضائل که از
وجود ما شئی گشته اند تعالی عن ذلک عا و الکی بذا در حدیث قدسی آمده اکبر یا عری ای و العظمة
انرا عی اگر علما بطوابع ازین دقیقه آگاه میگشتند هرگز ممکن را وجود ثابت نمیکردند و خیر و کمال که
مخصوص بانحضرت است جعل و عدا با اعتبار اختصاص وجود ممکن را اثبات نمی نمودند سر بتنا
لا نواخذنا ان نسینا اول خطانا و اکثر صوفیه علی الخصوص متأخران ایشان ممکن اعدین واجب
تعالی دانسته اند و صفات و افعال آنرا عین صفات و افعال او تعالی انگاشته میگویند
سه همسایه هم نشین و همه همه اوست در وقت که او طلسم شه همه اوست در اجمن
فرق و نهان خانه جمع با همه اوست ثم با همه اوست به این بزرگواران هر چه باز نشر کچ
تنزه نموده اند و از انتیبت گنجینه اما غیر وجود را وجود یافته اند و نقائص کمالات گفته میگویند و هیچ
چیز شرات و نقص ذاتی نیست اگر نسبت نسبی و اضافی است ستم قابل نسبت با انسان شرات
دارد که منزل حیات اوست و نسبت بچیان که در آن ستم مخلوق است آب حیات است و تریاق
نافع مقتدرک ایشان درین ام کشف و شهود است هر قدر که ظاهر ساخته اند دریافتند
است

در حدیث آمده است
که هر چه در عالم
وجود است از طرف
خداوند است
و در حدیث آمده است
که هر چه در عالم
وجود است از طرف
خداوند است
و در حدیث آمده است
که هر چه در عالم
وجود است از طرف
خداوند است

در حدیث آمده است
که هر چه در عالم
وجود است از طرف
خداوند است

سه قول تریاق با کسر و اوست که است و افع اقسام زهر نباتی و حیوانی ۱۲

در حدیث آمده است
که هر چه در عالم
وجود است از طرف
خداوند است

در حدیث آمده است
که هر چه در عالم
وجود است از طرف
خداوند است

وَلَا فِي الصِّفَاتِ وَلَا فِي الْأَضَالِ باوجود این تمیز بے چونی و وسعت بے کیفی آنها و صفات اجبی
 جَلِّ سُلْطَانَهُمْ وَرِخَانَهُ عِلْمَ نَبِيِّهِ تَفْصِيلًا وَتَمْيِيزًا يَدْرِكُوهُ اَنْدُ مَعْرِكُ كَشْتَهُ وَبِهَسْمِ وَصِفَتِ مَتَمْيِيزَهٗ رَامَقَابِلَهٗ
 اَسْتُ دَر مَرْتَبَهٗ عَدَمٍ وَتَقْيِضَةُ سَتِ دِرَانِ مَوْطِنِ مَثَلًا صِفَتِ عِلْمٍ رَا دَر مَرْتَبَهٗ عَدَمٍ مَقَابِلَهٗ اَسْتُ وَتَقْيِضَةُ
 كِهٖ عَدَمِ عِلْمٍ بَاشَدُ كِهٖ مَعْرِ هَجَلِ اَسْتُ وَصِفَتِ قَدْرَتِ رَامَقَابِلَهٗ اَسْتُ كِهٖ عَدَمِ قَدْرَتِ بَاشَدُ عَلَي طَلَلِ
 الْفَيْبَاسِ وَآنِ عَدَمَاتِ مَقَابِلَهٗ نِيَزِ دَر عِلْمِ وَ اِجْبِي جَلَّتْ اَنَّهُ تَفْصِيلًا وَتَمْيِيزًا يَدْرِكُوهُ اَنْدُ مَعْرِ اَيَاكُمَا
 وَصِفَاتِ مَقَابِلَهٗ خُودِ كَشْتَهُ وَمَجَالِي ظُهُورِ عَكُوسِ اَنَّهُا شَدَهُ نَزْدِ فَيَقِيرُ اَنْ عَدَمَاتِ بَا اَنْ عَكُوسِ اَسْمَا وَصِفَاتِ
 خَتَائِقِ مَمَكْنَاتِ اَنْدُ غَايَةِ مَا فِي الْبَابِ اَنْ عَدَمَاتِ دَر رَنْجِ اَصُولِ وَ مَوَادِّ اَنْ مَاهِيَاتِ اَنْدُ اَنْ
 عَكُوسِ نَحْوِ صُورِ حَالِهٖ دِرَانِ مَوَادِّ اِسْ خَتَائِقِ مَمَكْنَاتِ نَزْدِ شَيْخِ مَحِي الدِّيْنِ هِمَانِ اَسْمَا وَصِفَاتِ مَتَمْيِيزَهٗ
 اَنْدُ دَر مَرْتَبَهٗ عِلْمٍ وَ نَزْدِ فَيَقِيرُ خَتَائِقِ مَمَكْنَاتِ عَدَمَاتِ اَنْدُ كِهٖ نَقَائِضِ اَسْمَا وَصِفَاتِ اَنْدُ اَنْ عَكُوسِ اَسْمَا وَصِفَاتِ
 كِهٖ دَر مَرْتَبَهٗ اَنْ عَدَمَاتِ دَر خَانَهُ عِلْمِ طَاهِرِ كَشْتَهُ وَبَا كِهٖ كِهٖ مَتَمْيِيزُ شَدَهُ وَفَادِ مَحْتِ اَجَلِ سُلْطَانَهٗ اَنْدُ هَرْ گَاهِ
 خُوسْتِ مَاهِيَّتِي رَا اِذِيْنَ مَاهِيَاتِ مَتَمْيِيزَهٗ بُوَ جُودِ ظَلِي كِهٖ پَر تُوَسْتِ اَسْتُ اَرْحَضَتِ وَجُودِ تَشَفِّفِ كِهٖ دَانِيَهٗ
 مَوْجُودِ خَارِجِي سَاحْتَهٗ بَا كِهٖ پَر تُوَسْتِ اَرْحَضَتِ وَجُودِ پَرِيْنِ مَاهِيَّتِ مَتَمْيِيزَهٗ اِنْدَا خْتَهٗ مَسْأَلَهٗ اَنْدَا خَارِجِيَهٗ كِهٖ زُوَيْدِ
 اِسْ وَجُودِ مَمَكْنِ دَر عِلْمِ وَ نَحْوِ رَنْجِ دَر رَنْجِ سَائِرِ صِفَاتِ اَوْ پَر تُوَسْتِ اَرْحَضَتِ وَجُودِ وَ اَرْكَامَاتِ تَابِعَهٗ
 مَثَلًا اَعْلَمُ مَمَكْنِ پَر تُوَسْتِ اَرْحَضَتِ اَوْ اَجْبِي اِلٰى وَ تَقْدَّسِ وَ تَطْلَعُ اَسْتُ اِزْ اِنْ كِهٖ دَر مَقَابِلِ خُودِ مَعْرِ كَشْتَهُ
 اَسْتُ وَ قَدْرَتِ مَمَكْنِ نِيَزِ تَطْلَعُ اَسْتُ كِهٖ دَر مَجْرَهٗ كِهٖ مَقَابِلِ اَوْ سَتِ مَعْرِ كَشْتَهُ وَ هَمچِيْنِ وَجُودِ مَمَكْنِ تَطْلَعُ
 اَرْحَضَتِ وَجُودِ كِهٖ دَر مَرَاتِ عَدَمِ كِهٖ دَر مَقَابِلِ اَوْ سَتِ مَعْرِ كَشْتَهُ اَسْتُ نِيَا وَ رُومِ اَرْخَانَهُ خِيَزَهٗ
 نَشْتِ هٗ نُوَادِي هَمچِهٗ خِيَزِ وَ مَنِ خِيَزِ نَشْتِ هٗ لِيَكِنِ نَزْدِ فَيَقِيرُ طَلُّ مَعْرِ اَيْنِ شَيْءِ نَشْتِ بَلَكِهٖ شَيْءِ اَسْتِ
 وَ مَثَالِ اَنْ شَيْءِ وَ مَثَالِ كِهٖ بِرُوَيْكِهٗ مَمْتَنَعِ اَسْتِ پَسِ نَزْدِ فَيَقِيرُ مَمَكْنِ عَيْنِ وَ اِجْبِ بَاشَدُ وَ حَلِ دَر مِيَاْنِ
 مَمَكْنِ وَ اِجْبِ ثَابِتِ هٗ هٗ وَ حَقِيْقَتِ مَمَكْنِ عَدَمِ اَسْتُ وَ عَكْسِهٖ كِهٖ اِذَا اَسْمَا وَصِفَاتِ اَسْتُ دِرَانِ عَدَمِ
 مَعْرِ كَشْتَهُ اَسْتُ شَيْءِ وَ مَثَالِ اَنْ اَسْمَا وَصِفَاتِ اَسْتُ نَهٗ عَيْنِ اَنَّهُا اِسْمِ هَمچِهٗ اَسْتُ كَقَوْلِهِ وَ اَسْتُ ثَابِتِ
 نَاعِلِ كِهٖ بِرُوَيْكِهٗ دَر مَرَاتِ اَسْتُ اَسْتُ

اصول
 علم
 موهبت

خاتمه نکات نزديج محي الدين
 موهبت
 موهبت

موهبت
 موهبت
 موهبت

معه من انبجک
وکن برکت
وکنس

بلکه همه از دست چه آنچه ذاتی ممکن است عدم است که شترت و نقص و خبث را نشأ است هر چه
از جنس کمالات در ممکن پدید است از وجود و توابع آن همه مستفا و از ان حضرت است جل سلطاناً و پر تو
است از کمالات ذاتیه او سبحانه پس تا چار و تعالی نور آسمانها و زمین باشد و ما و رائے او سبحانه
بیمه ظلمت بود کیف و العدم فوق جھیر الظلمات تحقیق این بحث کما ينبغي در کتب و بیکه بنام
فرزندی اعظمی مرحومی در بیان حقیقت وجود و تحقیق ما بیات مکلمات نوشته است طلب ما بیند
پس عالم با شرف با نوری شیخ محی الدین عبارت از اسما و صفات است که در خانه و علم تمیز پیدا کرده
در مرآت ظاهر وجود در خارج نمودے حاصل کرده است و نیز در فقیر عالم عبارت از عدالت است
که اسما و صفات واجب جل سلطانها و در خانه علم در انها منعکس شده اند و در خارج با جمیع حق سبحانه
آن عدالت با آن عکس بوجود ظلی موجود شده پس در عالم خبث ذاتی پیدا شده و شترت جلی
ظلمت و غیر و کمال همه عابد سبحان قدس او شد جل و علا کریمه ما اصابتک من حسنۃ فمن
الله و ما اصابتک من سيئه فمن نفسك مؤتدین معرفت است و الله سبحانه الملهم
پس ازین تحقیق معلوم گشت که عالم در خارج موجود است بوجود ظلی چنانچه حضرت حق سبحان و در خارج
موجود است بوجود صلی بل بدانند عایتها فی الباب این خارج نیز ظل همان خارج است در رنگ
وجود و صفات پس عالم را عین حق جل و علا سلطانند نمیتوان گفت و محل یکی بر دیگر جان
نباشند ظل شخص را عین شخص نمیتوان گفت لوجود التغایر بینهما فی الخارج لان الاثنین
متغایران و اگر کسی ظل شخص را عین شخص بگوید پس لاسلم و بجز خواهد بود که خارج از بحث
است اگر گویند که شیخ محی الدین و ابیان او نیز عالم را ظل حق میدانند تعالی پس فرق چه بود گویم
که ایشان وجود آن ظل را جز در وهم نمے انکارند و بسے از وجود خارجی در حق آن تجویز نمینمایند
باجمله کثرت موهوم را اطل و حدت موجوده تعبیرے نمایند و در خارج موجود واحد را میدانند تعالی
شکنان ما بینهما پس منشأ ظل به اصل و عدم آن محل اثبات وجود خارجی گشت ظل را و عدم

لله سبحانه
او با جمیع
تا بیاید
بهر تحقیق
آنست که
در هر چه
پیدا کرده
از عبادت
مستفاد
است

اینست که
عالم را
میتوان
گفت
و در
خارج
موجود
است
و در
داخل
موجود
است
و در
خارج
موجود
است
و در
داخل
موجود
است
و در
خارج
موجود
است
و در
داخل
موجود
است

افضال از بیان نسبت حضرت شیخ و فرزند

یعنی بعدیت دور و دراز و فرقت بسیار بسیار میان مذہب شیخ و مذہب من ۱۲

چون ظل
عالم را
میتوان
گفت
و در
خارج
موجود
است
و در
داخل
موجود
است
و در
خارج
موجود
است
و در
داخل
موجود
است
و در
خارج
موجود
است
و در
داخل
موجود
است

اثبات آن وجوه ایشانان چون ظل را وجود خارجی اثبات نمی نمایند ناچار بر اصل محمول میسازند و این
 فقیر چون ظل را در خارج موجود میداند بکل نهاده نمی نماید در نفی وجود اصلی از ظل فقیر و ایشانان ^{تخیر} تمیز کنید
 و در اثبات وجود ظل نیز متفق ^{بسیار} بلیکن این فقیر وجود ظل را در خارج اثبات مینماید و ایشانان وجود ظل
 را در وهم و تخیل ^{بسیار} می انگازند و در خارج جز احدیت مجروره را موجود نمیدانند و صفات ثنائیه را که بارگاه
 ایلنت و جماعت ^{بسیار} رضی الله تعالی عنهم وجود اینها در خارج ثابت شده است نیز جز در علم اثبات
 نمیکند ^{بسیار} علما طواهر و ایشانان ^{بسیار} رضی الله تعالی عنهم و طرف اقتضای اختیار فرموده اند و حق
 متوسط نصیب این فقیر بوده که بان ^{بسیار} متوق گشته اگر ایشانان نیز این خارج را ظل آن خارج ^{بسیار} مینداند
 از وجود خارجی عالم انکار نمی نمودند و بر وهم و تخیل ^{بسیار} اقتضای مسیقر مودت و انکار از وجود خارجی صفات
 واجب الوجود نیز نمی کردند و اگر علما نیز ازین ^{بسیار} سزاگاہ میگشتند هرگز ممکن بود وجود اصلی اثبات نمیکردند
 و بوجوهی اکتفا می نمودند و آنچه فقیر ^{بسیار} در بعضی کتب ^{بسیار} نوشته است که اطلاق وجود بر ممکن بودن
 حقیقت است نه بطریق مجاز ^{بسیار} زمانی این تحقیق نیست زیرا که ممکن در خارج بوجوهی بطریق حقیقت
 موجود است نه بسبیل توهم و تخیل ^{بسیار} بجز ^{بسیار} و اصول ^{بسیار} صلحت ^{بسیار} تو حات ^{بسیار} کتبه ^{بسیار} انعمان ^{بسیار} ثابت را بر رخ
 گفته است ^{بسیار} بکن ^{بسیار} الوجود ^{بسیار} و العدم ^{بسیار} پس ^{بسیار} عدم ^{بسیار} بطور ^{بسیار} او نیز ^{بسیار} و ظل ^{بسیار} حقائق ^{بسیار} ممکنات ^{بسیار} گشت پس ^{بسیار} فرق
 در میان این تحقیق ^{بسیار} و آن قول ^{بسیار} چه ^{بسیار} خواهد ^{بسیار} بود ^{بسیار} جواب ^{بسیار} بر رخ ^{بسیار} باین ^{بسیار} اعتبار ^{بسیار} گفته ^{بسیار} است ^{بسیار} که ^{بسیار} صورت ^{بسیار} علمیه ^{بسیار} را
 دور ^{بسیار} است ^{بسیار} روئے ^{بسیار} است ^{بسیار} که ^{بسیار} وجود ^{بسیار} دارد ^{بسیار} و بواسطه ^{بسیار} ثبوت ^{بسیار} علمی ^{بسیار} و روئے ^{بسیار} است ^{بسیار} که ^{بسیار} بعد ^{بسیار} دارد ^{بسیار} و بواسطه
 عدم ^{بسیار} خارجی ^{بسیار} که ^{بسیار} ان ^{بسیار} الا ^{بسیار} انعمان ^{بسیار} ما ^{بسیار} شتمت ^{بسیار} را ^{بسیار} حقه ^{بسیار} من ^{بسیار} الوجود ^{بسیار} الخ ^{بسیار} حقه ^{بسیار} عند ^{بسیار} و عد ^{بسیار} که ^{بسیار} در ^{بسیار} این
 تحقیق ^{بسیار} اند ^{بسیار} را ^{بسیار} ج ^{بسیار} یافته ^{بسیار} است ^{بسیار} حقیقت ^{بسیار} و ^{بسیار} گد ^{بسیار} دارد ^{بسیار} و همچنین ^{بسیار} آنچه ^{بسیار} در ^{بسیار} عبارات ^{بسیار} بعضی ^{بسیار} اعتراف ^{بسیار} که ^{بسیار} اطلاق
 عدم ^{بسیار} بر ^{بسیار} ممکن ^{بسیار} فتمه ^{بسیار} است ^{بسیار} مراد ^{بسیار} از ^{بسیار} ان ^{بسیار} معدوم ^{بسیار} خارجی ^{بسیار} است ^{بسیار} نه ^{بسیار} عد ^{بسیار} که ^{بسیار} بالا ^{بسیار} تحقیق ^{بسیار} یافته ^{بسیار} است ^{بسیار} او ^{بسیار} که
 از ^{بسیار} ان ^{بسیار} اشخاص ^{بسیار} صفات ^{بسیار} که ^{بسیار} در ^{بسیار} علم ^{بسیار} تفصیل ^{بسیار} و تمیز ^{بسیار} یافته ^{بسیار} اند ^{بسیار} و در ^{بسیار} مراب ^{بسیار} عد ^{بسیار} مات ^{بسیار} منکس ^{بسیار} گشته ^{بسیار} حقائق ^{بسیار} ممکنات
 شده ^{بسیار} اند ^{بسیار} و ^{بسیار} را ^{بسیار} و ^{بسیار} راست ^{بسیار} پس ^{بسیار} با ^{بسیار} عالم ^{بسیار} او ^{بسیار} را ^{بسیار} سبحانه ^{بسیار} چه ^{بسیار} وجه ^{بسیار} مناسب ^{بسیار} نباشد ^{بسیار} ان ^{بسیار} الله ^{بسیار} کفنی ^{بسیار} عن

لکه در اثبات وجود
 اصلی بر ممکن تمیز کنید
 ممکن است بواسطه
 رسکات و صفات
 اند و چون صفات
 که در ممکن گشته اند
 که در علم
 تفصیل یافته اند
 در علم تفصیل
 یافته اند و در مراب
 عد مات منکس گشته
 حقائق ممکنات
 شده اند و را و راست
 پس با عالم او را سبحانه
 چه وجه مناسب نباشد
 ان الله کفنی عن

برای تفهیم بیشتر در این باب

الْعَالَمِينَ اور اسبجائنه با عالم عین و متحد ساختن بلکه نسبت و ادون برین فقیر بسیار گران است
 ان ایشانند من چنینم یارب سبحان ربك رب العزوة عما یصیقون و سلامه و علی
 المرسلین و الحمد لله رب العالمین و السلام علیکم و علی من لدکم

کتاب دوم

بشیرس الدین علی خلقالی صند و بیافته در بیان آنکه مرتبه ذات او تعالی و مرتبه صفات او سبحانی
 فوق از اعتبار وجود و وجوب بشیر الله الرحمن الرحیم الحمد لله و سلامه و علی عباده
 الذین اصطفی مقاوضه شریفه که از روی محبت و اخلاص صادر فرموده بودند رسید و فرحت و انوار
 رسانید کثرت اخوان وین سبب امید واری ما است در آخرت اللهم کنز اخواننا
 فی الدین و نبیتنا و ایاهم علی متابعتهم سید المرسلین علیهم و علیهم من الصلوات
 افضلها و من التسلیمات اکملها که از هر چه میر و سخن دوست خوشتر است و محبت آثار
 صفات شیخ باستانی واجب الوجود تعالی و تقدس علی اختلاف الاراء که صفات حقیقیه اند و
 خارج موجود اند و غیر از اهل حق شکر الله تعالی سعی هم از فرق مخالفه هیچ یک بوجوه صفات
 و احی بجسلسط آنها قائل گشته است حتی که متاخران صوفیه از ایشان نیز انکار وجود صفات نموده
 اند و زیادتی صفات را بعلم راجع داشته گویند از روی تعقل همه غیر اند صفات به با ذات تو
 از روی تحقق بهمین به و الحق که سخن اهل حق بر حق و مقبول است از شکوه نبوت و مؤید است
 بنور کشف و فراست غایبه مافی الالباب اشکال که مخالفان در وجود صفات دارند قوی است
 صفات اگر موجود باشد خالی نیست ممکن باشد یا واجب لذاته امکان تلذیم حدوث است که آن
 کل متبدل حادث عند بهم و قول بقدره واجب لذاته منافی توحید است و ایضا بر تقدیر امکان
 جواز انفکاک صفات از ذات تعالی و تقدس لازم است این معنی موجب جواز جهل و محجزه است

این کلمات از حضرت شیخ
 علی بن ابی طالب
 علیه السلام است

این کلمات از حضرت
 علی بن ابی طالب
 علیه السلام است

این کلمات از حضرت
 علی بن ابی طالب
 علیه السلام است

این کلمات از حضرت
 علی بن ابی طالب
 علیه السلام است

این کلمات از حضرت
 علی بن ابی طالب
 علیه السلام است

این کلمات از حضرت
 علی بن ابی طالب
 علیه السلام است

در آفاق و انفس ظهور کند و دخل آن دایره است فعل و صفت نیز به چند فی الحقیقه ظلال
 حضرت دانند تعالی و تقدس آما دخل دایره اصلند و ولایت این مرتبه ولایت اصلی است
 بخلاف ولایت مرتبه سابق که بافاق و انفس تعلق دارد که ولایت ظلی است منتهیان دایره
 ظل را تجلی برقی که ناشی از مرتبه اصل است میسر است که یک ساعت از قید آفاق و انفس
 وار ماند و جمعی که از دایره آفاق و انفس در گذشتند و از ظل باصل پیوستند این تجلی برقی در حق
 ایشان دائمی است چه مسکن و ما و آنکه این بزرگواران دایره اصل است که تجلی برقی ناشی از آن
 است بلکه عالمه این بزرگواران از تجلیات و ظهورات فوق است زیرا که هر تجلی و ظهور به مرتبه که تعلق
 کند از شایسته طلبت بیرون نیست و گرفتاری اصل الاصل ایشان را از ظل خارج ساخته است و از
 زین بصر خلاص کرده نهایت کمال در ولایت ظلی که ولایت صغری است به تجلی برقی حصول
 پیوند و و این تجلی برقی قدم اول است در ولایت کبری که ولایت انبیا است علیهم الصلوات
 و التسلیمات و ولایت صغری ولایت اولیا است قدس الله اسرارهم از اینجا تفاوت
 ولایت اولیا و ولایت انبیا باید دریافت صلوات الله تعالی و تسلیماته سبحانه علیهم
 که نهایت آن ولایت هدایت این ولایت است از کمالات نبوت انبیا علیهم الصلوات و التسلیمات
 چه گوید که هدایت نبوت نهایت این ولایت است مگر حضرت خواجه نقشبند قدس سره که نصیب از
 ولایت انبیا علیهم الصلوات و التسلیمات تبعیت و وراثت فر گرفته اند که گفته ما نهایت را در هدایت
 روح کنیم این فقیر این قدر میدانند که نسبت و حضور نقشبندیه چون بحمال برسد بولایت کبری
 می پیوند و از کمالات آن ولایت حظ وافر میگیرد و بخلاف طرق دیگران که نهایت کمالشان
 تا تجلی برقی است باید دانست سیر که بعد از سیر آفاق و انفس میسر میگیرد و سیر در اقرت حق است
 سبحانه و تعالی زیرا که فعل او تعالی از ما بماند و بیکتر است و همچنین صفت او تعالی از ما و از فعل
 او تعالی نیز بماند و بیکتر است و ذات او تک هم از ما و هم از فعل و صفت او سبحانه بماند و بیکتر است

نور الخلائق

در این کتاب
تفسیر بر این
کتاب است

مجلس اول
مجلس دوم
در این کتاب

مجلس سوم
مجلس چهارم
در این کتاب

در این کتاب
تفسیر بر این
کتاب است

مجلس پنجم
مجلس ششم
در این کتاب

مجلس هفتم
مجلس هشتم
در این کتاب

سیر درین مراتب سیر و اقربیت است حقیقت تجلی فعل و تجلی صفت و تجلی ذات درین مظهر متحقق
می شود و از سلطنت و هم و دائره خیال اینجا بخانه حاصل میگردد و زیرا که سلطان و هم و خیال را
در سیر و دائره آفاق و انفس سلطنت بیشتر نیست نهایت و هم تا نهایت ظل است هر جا ظل نبود
و هم جو پس ناچار در ولایت ظلی خلاصی از قید و هم بعد از موت بیشتر شود که و هم و هم آرد
در ولایت اصلی که ولایت کبری است خلاصی از قید و هم و خیال درین نشاء همیشه است با وجود
و هم از قید و هم از اونی است آنچه طائفه اولی را در آخرت است طائفه آخری را اینجا همیشه است
در ولایت ظلی درین نشاء رسول مطلوب غیر از محبت و هم و خیال نیست و در ولایت اصلی
مطوب از عانت تراش و هم مشرفه و هم است با آنکه حضرت ملازم از حیطه و هم و قید خیال و هم رنگ
آمده آرزو و موت می نماید با بود که مطلوب را در میان از میان و هم و خیال در گذرگشته و در سبب
موت منع عافاک الله و هم میفرماید پیشین شویم خربان زن او از خیال و تا آخر هم در
تالیات الوصال و هم که گفتیم که در آفاق و انفس شکلیات ظلال افعال و صفات است تجلیات
نفس افعال صفات برایش است که تکوین از صفات حقیقیه است چنانچه در سبب علماء ما تریه
شکر الله تعالی سبب صفات اصنافه بگانه است که اکثریه درین صفت چون رنگ است
عقل است نظر صفات دیگر آن را از صفات اصنافه گمان برود اندر این چنین است بلکه آن صفات
از صفات حقیقیه است که رنگ اصناف بان منج گشته است و این صفت تا درین که پایان جمیع
صفات است رنگ صفات عالیه دارد و مثلاً نصیب از علم و حقیقت و ارادت و ارادت نیز در این
و این صفت تکوین را بر بنیات است که فی الحقیقت ظلال است اما چون تکوین و ترزق و اجزاء
و انعام و الامور و درین جزئیات و اهل افعال که فی الحقیقت ظلال آن صفات اند و از دائره صفات
خارج و این فعل با وجود است و به است بفاصل و وجه نیست و این دو وجه و در
شقی تا از اول عالم است و وجه تا مابعد فعل و اینها وجه اولی و اینها وجه دوم است و اینها وجه

افعال

سلطان درین صفت
سیر و از سلطنت درین
در ولایت اصلی
در ولایت کبری
در ولایت ظلی
در ولایت اصلی
در ولایت کبری
در ولایت ظلی

کلیات الامور

ثانیه در رنگ غل آن اصل و ایضا وجه اولی رنگه از وجوب دار و وجه ثانیه رنگه از امکان
 این وجه ثانی مبادی تعینات غیر انبیا است علیه السلام الصلوات و التسلیمات از اولیاء کرام و سایر
 نام و این فعل حق بجل سلطانة چون باعتبار جنس رنگه از وجوب دار و رنگه از امکان ناچار
 ممکن باشد زیرا که مرکب از واجب و ممکن ممکن است و ایضا این فعل چون باعتبار جهت توانایی رو
 بقدم دار و باعتبار جهت سخامانی قدس و در صورت ناچار حدوث باشد زیرا که مرکب از قدیم و حادث
 حادث است و جمیع که فعل حق را بجل سلطانة بجمله کلمات نظر نسبت او سه است و جمیع دیگر که حادث
 و آنستند از مظهر ایشان جهت آخری است نظر ملاحظه اولی بلند است و نظر طائفه ثانیه است
 هر چند هر دو فریق از حق و طرف مانده است و حق متوسط است که این متغیران امتیاز یافته است
 ذلک فضل الله یؤتی من یشاء والله ذو فضل العظیم مثل این تحقیق در صفات حقیقیه نیز
 و بعضی از مکاتیب تحقیق یافته است طلب نماید پایید و آنست که وجه ثانیه در فعل عبارت از خلق
 خاص است که تعلق بزید گرفته است و این خلق زید گویا جزئی است از جوئیات مطلق خلق و این
 خلق خاص که تعلق بزید گرفته است نیز جزئیات دار و در رنگ خلق ذات زید و خلق صفات زید
 و خلق افعال زید و این جزئیات خلق زید در رنگ خلال مانده آن خلق زید را که همچون کلیت و خلق
 فعل زید را نیز نطق است و نظیر است و آن کسب زید است که تعلق بفعل زید است این کسب را
 زید از خانه پدر نمودنیا ورده است بلکه کسب او بر تو است استند از خلق حق بجل و علایس ازین معیار
 معلوم گشت که فعل ظل تکوین است و وجه ثانیه از فعل ظل است موهب او سه را چنانچه تحقیق یافته
 است و وجه ثانیه را نیز نطق است که خلق زید بود شهادت و خلق زید را نیز نطق است که خلق قص زید بود
 و این ظل را نیز نطق است که کسب زید باشد چون این معلوم و نسبی بدانکه در نظر امکان و در وقت
 سلوک مثلا چون نسبت کسب زید از زید منتفی کرد و اخصاقت آن بزید هر فعل شود ناچار افعال
 آن فعل حق را پیدا کنند تعالی و تقدیر بلکه افعال تکثیره و تمایز به خلایق را تعالی را ساخته است چنانچه

من حیث انبیا و اولیاء کرام

عبارت اولیاء کرام
عبارت ثانیه
عبارت سیم

عبارت چهارم
عبارت پنجم
عبارت ششم
عبارت هفتم
عبارت هشتم
عبارت نهم
عبارت دهم
عبارت یازدهم
عبارت دوازدهم
عبارت سیزدهم
عبارت چهاردهم
عبارت پانزدهم
عبارت شانزدهم
عبارت هجدهم
عبارت بیستم

ظنی

الظنی الوجوب كما هو المناسب واللازم
 بعنايته تعالى وعرض صفاته سبحانه في
 الوجود الذهني الامكان كما هو المناسب لها
 لا يحتاجها الى الذات فذاته تعالى وصفها
 في حد نفسه فوق مرتبة الوجود والامكان
 بل فوق مرتبة الوجود ايضا باعتبار الوجود
 التصوري الظني الوجوب يناسب الذات
 تعالى والامكان يناسب الصفات تعالت
 وتقدس بالصفات تعالت من حيث
 الوجود الخارجي لا وجب ولا ممكن بل
 هي فوق الوجوب والامكان وباعتبار
 الوجود الذهني ممكنة ولا يلزم من هذا
 الامكان الحدوث لما انه ليس لذواتها
 كما للممكنات بل لوجوداتها الظلية
 ويناسب هذه المعرفة ما قاله امر باب
 المعقول من ان الكلية واجزئيتها
 تعرضان للماهية باعتبار خصوصية
 الوجود الذهني فلا توصف بها الماهية
 حال الوجود الخارجي فزيد الموجود
 في الخارج مثلا قبل العقل ليس جزئي

ظنی وجوب کہ ہمیں است مناسب و لازم
 ویرا تعالی و لا غنی شود و صفات اور اسے
 وجود و ذہنی امکان کہ ہاں است مناسب شان
 از جهت احتیاج ایشان بذات پر ذات اولی
 و صفات او مستحانہ در حد ذات خود فوق مرتبہ
 وجوب و امکان اند بلکہ فوق مرتبہ وجود نیز باید
 دانست کہ باعتبار وجود تصور ظنی وجوب مناسب
 ذات تعالی و امکان ملائم صفات تعالت
 و تقدست پس صفات متعالیہ باعتبار وجود خارجی
 نہ واجب اند و نہ ممکن بلکہ فوق مرتبہ وجوب امکان
 اما باعتبار وجود ذہنی البتہ ممکنند و لازم منی آید
 ازین امکان حدوث صفات زیرا کہ این امکان
 مرہیات صفات را در رنگ سائر ممکنات
 عرض نہ نمودہ است بلکہ وجودات ظلیہ ہنارا
 و مماثل است باین معرفت آنچه از باب معقول
 گفتہ کہ کلیت و جزئیت مرہیت را باعتبار
 خصوصیت وجود ذہنی عرض سے نماید
 پس متصف نبود ماہیت بہ هیچ یکے از این
 دو بحالت وجود خارجی مثلا زید کہ در خارج
 موجود است قبل از عقل جزئی نہ باشد

لہ وجوب
 متصورہ تصور ظنی
 علی ای صورت صفات
 تعالی تقدست

تشریح
 اشارات
 اشارات

كَمَا أَنَّهُ لَيْسَ بِكُلِّ بَلٍ عَرَضَ لَهُ الْجُزْئِيَّةُ
 بَعْدَ الْوُجُودِ الذَّهْنِيِّ الظَّلِيلِ بَلْ نَقُولُ
 جَمِيعَ النَّسَبِ وَالْإِضَافَاتِ وَالْأَحْكَامِ
 وَالْإِعْتِبَارَاتِ الَّتِي تُحْمَلُ عَلَيْكَ تَعَالَى
 كَالْأُلُوهِيَّةِ وَالرُّبُوبِيَّةِ وَالْأَوْلِيَّةِ وَالْأَنْبِيَاةِ
 مِمَّا هِيَ غَيْرُ الصِّفَاتِ الثَّمَانِيَةِ الْوُجُودِيَّةِ
 إِنَّمَا تَصَدَّقُ عَلَيْهِ بِسَمَانِهِ بِإِعْتِبَارِ التَّصَوُّرِ
 وَالتَّعَقُّلِ وَالْإِفَالِدَاتِ مِنْ حَيْثُ هِيَ
 غَيْرُ مُتَّصِفَةٍ بِصِفَةٍ وَلَا مَسْمُومَةٌ بِأَسْمٍ وَلَا مُحْكَمَةٌ
 بِحُكْمٍ فَصَاحِبُ الشَّرْحِ تَعَالَى إِنَّمَا أَطْلَقَ
 لَعَلَّ ذَاتِهِ أَسْمَاءً وَأَحْكَامًا بِإِعْتِبَارِ التَّشَابُهِ
 وَالشَّابُهْ لِيَتَكُونَ قَرِيبَةً إِلَى أَفْهَامِ
 الْخَلُوقَاتِ وَيَكُونَ التَّكَلُّمُ مَعَهُمْ عَلَى
 قَدْرِ عَقُولِهِمْ كَمَا يُقَالُ لَزَيْدٍ الْمَوْجُودِ فِي
 الْخَارِجِ بَدُونٍ مَلَاخِظَةٌ وَوُجُودُهُ الذَّهْنِيُّ
 أَنَّهُ جُزْئِيٌّ عَلَى سَبِيلِ الشَّيْبَةِ وَالنَّظِيرِ
 وَيَكُونُ حُكْمُهُمْ بِالْجُزْئِيَّةِ لَزَيْدٍ أَنْسَبَ أَشْبَهَ
 مِنْ حُكْمِهِمْ بِأَنَّهُ كُلُّ فُلْكَ ذَلِكَ مُحْكَمٌ بِالْوُجُودِ
 وَالْوُجُودِ عَلَى الذَّاتِ الْغَيْبِيِّ الْعَلَوِيِّ
 وَالنَّسَبِ مِنَ الْحُكْمِ بِالْمَكَانِ وَالْإِمْتِنَاعِ

نامبر
 نشانه
 علامه
 علامه
 علامه

استوارت
 نامبر
 علامه

چنانکه کلی نبود بلکه عارض شده است مراد را
 جزئی است بعد از تحقق وجود ذهنی ظلی بلکه گوئیم که
 جمیع نسب و اضافات و احکام و اعتبارات
 که محمول اند بر او تعالی مانند الوهیه و ربوبیه
 و اولیته و اولیته هر چه از قبیل غیر صفات
 ثمانیه موجوده است صادق است بر او
 سبحانه مگر در مرتبه تصور و تعقل و در نه ذات برین
 حیث است نه متصف است بصفته و نه مسمی است
 باسم و نه محکوم علیه است بحکم پس صاحب
 شرع تعالی و تقدس اطلاق نموده است
 بر ذات خود اسما و احکام را مگر باعتبار تناسب
 و تشابه تا نزدیک گردد بافهام مخلوقات و باشد
 تکلم با ایشان باندازه عقول ایشان چنانچه گفته
 میشود مرزید موجودی است خارج را بدون ملاحظه
 وجود ذهنی او بر سبیل تشبیه و نظیر که هر آینه
 و جزئی است و حکم کردن ایشان
 بر زید بجزئیته است و تشبیه نسبت
 بحکم کردن ایشان که کلی است پس همچنان حکم
 کردن بوجوب وجود بر ذات مستغنی بر زید است
 و او را حکم کردن با مکان و امتناع

وَالْأَفَلَاكِ يَصِلُ إِلَى جَنَابِ قُدْسِ تَعَالَى
 وَجُوبِ رَوْحِ وَجُودِ كَمَا لَا يَلِيْقُ بِجَنَابِ تَنْزِيهِهِ
 تَعَالَى امْكَانٌ وَأَمْتِ أَعْوَابِهِمْ هَذِهِ
 الْمَعْرِفَةُ الشَّرِيفَةُ الْقُدْسِيَّةُ فَإِنَّهَا
 أَسَاسُ الدِّينِ وَخُلَاصَةُ عِلْمِ الذَّاتِ
 وَالصِّفَاتِ تَعَالَتْ وَتَقَدَّسَتْ وَكَمَا
 تَكَلَّمَ بِهَا أَحَدٌ مِنَ الْعُظَمَاءِ وَلَا وَاحِدٌ
 مِنَ الْكِبْرَاءِ اسْتَأْذَنَ اللَّهُ بِجَنَانِهِ الْعَبْدُ
 بِهَذِهِ الْمَعْرِفَةِ وَالسَّلَامُ عَلَى مَنْ اتَّبَعَ الْهَدْيَ

ورنه جناب قدس وکے تعالیٰ منہ وجوب را
 وصول است ونہ وجود را چنانکہ شایان نیست
 بمرتبه تنزیہ وکے تعالیٰ امکان امتناع
 پس دریاب این معرفت شریفہ قدسیہ را
 کہ وکے اساس دین است و خلاصہ علم ذات
 و صفات تعالیٰ و تقدست و تکلم نہ وہ
 است باین معرفت ہیج یکے از عظامونہ ہیج
 کس از کبریا بلکہ برگزیدہ است حق سبحانہ این
 بندہ را باین معرفت خاصہ۔

باجاہ

مکتوب چہارم

نسخہ صحیح از
 نسخہ خانوان
 نسخہ جامع ازستانخان

بیاد ت ماب میر محمد نعمان صدور یافته در بیان آنکہ علم الیقین و عین الیقین و حق الیقین کہ بعضے
 صوفیہ قرار داده اند فی الحقیقت دو شرط اند از شرط علم الیقین و یک شرط علم الیقین ہنوز در
 پیش است تا بعین الیقین و حق الیقین چہ رسد و بیان آنکہ صاحب این علوم مجید و این الف
 است و الحکم للہ و سلامہ علی عبادہ الذین اصطفیٰ مدتی است کہ از احوال خیر مال خود
 اطلاع نہ بخشیدہ اند السؤل من اللہ سبحانہ سلامتکم و استقامتکم بدانند کہ علم الیقین
 عبارت از شہود آیات است کہ افادہ یقین علمی نماید این شہودی حقیقہ استلال است از اثر
 بموثر پس آنچہ از تجلیات و ظہورات در مراتب آفاق و انفس ویدہ شود ہمہ از قبیل استدلال
 اثر موثر است اگر چہ آن تجلیات را تجلیات ذاتیہ نامند و آن ظہورات را بے کیف خوانند چہ
 ظہور شے در مراتب حصول اثر است از آثار آن شے نہ حصول عین آن شے پس سیر آفاقی

در بیان امر باری

لے چنانکہ در حدیث
 بود وجودش استدلال
 کردہ آید

نسخہ خانوان

نسخہ جامع ازستانخان

نسخہ

نسخہ جامع ازستانخان

نسخہ

عنه مني طرفه ديگر تصويري عليه قد سماه كتاب اسرار بهم ۱۲

فان

و انفسى بتماجد قدم از دوائر علم اليقين بيرون نکند و غير از استدلال از اثر بمبوتر نصيب آن
 تباشه قال الله تبارك وتعالى سترينم آيات في الافاق وفي انفسهم حتى يتبين
 لهم انه الحق و ديگر آن سير آفاقي را از علم اليقين دانسته اند و عين اليقين و حق اليقين در
 سير النفس اثبات نموده اند و بيرون انفس سيره گفته اند آن ايشانند من چنين يارب
 ميدانند که حضرت حق سبحانه بنده از بنده نزر و ديگر است پس از بنده تا حق جل جلاله و جانب
 اقربيت سير ديگر متخلل است که وصول بقطع آن منوط است اين سير ثالث نيز في الحقيقت
 مثبت علم اليقين است هر چند از دوائر ظلمت بيرون است اما از ثابته ظلمت پاک و مبريت
 نيز که اشخاص و اجبي جلسلط آنها في الحقيقت خلال حضرت دانند تعالى و تقدس و هر جا که
 شوب ظلمت است داخل آثار و آيات است پس ايشانان از سه سير علم اليقين يک سير را
 مخصوص بعلم اليقين ساخته اند و سير دوم آن را محصل عين اليقين و حق اليقين گرداننده اند و سير
 ثالث لب کشاوه تا دوائر علم اليقين تمام شود عين اليقين و حق اليقين هنوز در پيش است
 قياس کن رنگ تان من بهار مراب و عین اليقين و حق اليقين چه گويد و اگر گويد که فهم کند
 و که در يابد و چه در يابد آن معارف از حيطه ولايت خارج است از باب ولايت در رنگ علماء و ظواهر
 و ادراک آن عاجزند و در درک آن قاصر اين علوم معتبس از مشکوة انوار نبوت اند علآن باها
 الصلوه والسلام و القيه که بعد از محمد الف ثانی بتبعيت و وراثت تازه گشته اند و لطاوت
 ظهور یافته صاحب اين علوم و معارف مجد و اين الف است کما لا يخفى على الناظرين في
 علومه و معارفه التي تتعلق بالذات و الصفات و الافعال و تتلبس بالاحوال و
 المواجد و التجليات و الظهورات فيعلمون ان هؤلاء المعارف و العلوم وده علوم
 العلماء و راء معارف اولياء بن علوم هؤلاء بالنسبة الى تلك العلوم فشر و تلك
 المعارف لب ذلك التشر والله سبحانه الهادي و بدانند که بر سر هر مائه مجدد است
 بروت ۱۲

سر علم
سیر

سه بين نور و يدين
 نشانند که در دوائر
 علم و انفس سلبيان
 تا آنکه در شعور ايشان
 کين نماند و در اوقات
 در انفس خود و در اسرار
 ديگره اليقين بود

مکتوبات
 در خصوص
 ايشان
 در اوقات
 در انفس خود
 در اسرار
 ديگره اليقين بود

منطق
 موعود
 انوار
 در اوقات
 در انفس خود
 در اسرار
 ديگره اليقين بود

معارف
 باطن
 متلبس
 در اوقات
 در انفس خود
 در اسرار
 ديگره اليقين بود

علماء
 در اوقات
 در انفس خود
 در اسرار
 ديگره اليقين بود

گذشته است اما مجید و مآثره و بیکر است و مجد و آلف و بیکر چنانچه در میان مائة و آلف فرق است
 در میان مجد و بین اینها نیز همان قدر فرق است بلکه تریا و د ازان و مجد و آنت که هر چه در آن شد
 از فیض بامتنان برسد بتوسط او برسد اگر چه قطاب و او تا در آن وقت بود و بدلا و مجبا باشند
 فاص کند بند و صلحت عام را و والسلام على من اتبع الهدى والذمومتا بعدة
 المصطفی علیه وعلى الیه الصلوات والتکلیمات العلی و علی جمیع اخوانه من الانیب
 و المرسلین و الملائکة المقربین و عباد الله الصالحین اجمعین

مکتوب (۵) پنجم

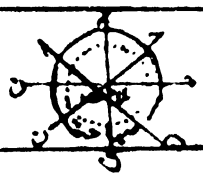
شماره
تاریخ

بسم الله الرحمن الرحیم
 بمیرس الدین علی غالی صدور یافته در میان آنکه صفات اولی و اعتبار و ارند اعتبار اول
 حصول آنهاست فی انفسها و اعتبار دوم قیام آنهاست بذات و هر دو اعتبار متمیزانه در خارج
 شکل لله و سکام علی عبادیه الذین اصطفی محمد و ما صفات و جوی جمل ساطعها که وجود اند و دنیا
 بذات او دارند تعالی و تقدس و اعتبار و ارند اعتبار اول آنکه فی حد ذاتها ثابت اند و اعتبار
 دوم آنکه قیام بذات واجب دارند تعالی و تقدس باعث بار اول مناسبت بعالم دارند و مبادی
 تعینات اند و اعتبار دوم از عالم مستغنی اند و هیچ توست بعالم و عالمیان ندارند و ایضا و نظر کشفی
 باعتبار اول از ذات تعالی و تقدس منفک بینانند و اثبات ذات تعالی و تقدس ماورای
 اینجا نموده مے آید و باعتبار ثانی نه اینچنین اند و الف کاک متصوره و ایضا باعتبار اول حجاب
 فامند تعالی و تقدس و باعتبار ثانی احتجاب مرفوع است در رنگ آنکه بیاضی که قائم بجایه باشد
 حجاب جامه نیست غایبه مافی الباب بیاض بهر دو اعتبار حصول نفسی و حصول قیامی حجاب
 ذات جامه نیست هر چند محسوس همان بیاض است اما حجابیت مرفوع است بخلاف صفات
 و جوی تعالی و تقدس که باعتبار اول حاجب اند و باعتبار ثانی غیر حاجب و فرق در میان این

نور حسان

لله فاعلم ان الله عز وجل
 بعثنا محمدًا و آتينا
 الكتاب بالبينات و انزلنا
 القرآن بالقرآن لعلهم
 يتقون
 و انزلنا القرآن بالقرآن
 لعلهم يتقون
 و انزلنا القرآن بالقرآن
 لعلهم يتقون

بسم الله الرحمن الرحیم
 بمیرس الدین علی غالی صدور یافته در میان آنکه صفات اولی و اعتبار و ارند اعتبار اول
 حصول آنهاست فی انفسها و اعتبار دوم قیام آنهاست بذات و هر دو اعتبار متمیزانه در خارج
 شکل لله و سکام علی عبادیه الذین اصطفی محمد و ما صفات و جوی جمل ساطعها که وجود اند و دنیا
 بذات او دارند تعالی و تقدس و اعتبار و ارند اعتبار اول آنکه فی حد ذاتها ثابت اند و اعتبار
 دوم آنکه قیام بذات واجب دارند تعالی و تقدس باعث بار اول مناسبت بعالم دارند و مبادی
 تعینات اند و اعتبار دوم از عالم مستغنی اند و هیچ توست بعالم و عالمیان ندارند و ایضا و نظر کشفی
 باعتبار اول از ذات تعالی و تقدس منفک بینانند و اثبات ذات تعالی و تقدس ماورای
 اینجا نموده مے آید و باعتبار ثانی نه اینچنین اند و الف کاک متصوره و ایضا باعتبار اول حجاب
 فامند تعالی و تقدس و باعتبار ثانی احتجاب مرفوع است در رنگ آنکه بیاضی که قائم بجایه باشد
 حجاب جامه نیست غایبه مافی الباب بیاض بهر دو اعتبار حصول نفسی و حصول قیامی حجاب
 ذات جامه نیست هر چند محسوس همان بیاض است اما حجابیت مرفوع است بخلاف صفات
 و جوی تعالی و تقدس که باعتبار اول حاجب اند و باعتبار ثانی غیر حاجب و فرق در میان این

گویند ملاحظت مرکزیت حرم را و صباحت دایره آن مرکز و در حضرت ذات تعالی و تقدس چنانچه
 بساطت است و وسعت است نیز نه آن بساطت و وسعت که در فهم ما در آید و نه آن لجال التفصیل
 که مدرك ما گرداند رساله الابصار وهو یدرك الابصار وهو اللطيف الخبير بساطت
 و وسعت که در حضرت ذات تعالی اثبات می نمایم از یکدیگر جدا اند نه آنکه عین یکدیگر اند چنانچه بعضی
 گمان برده اند اما تمیز که در میان اینها در آن مرتبه ثابت است خارج از حیطه ادراک ما است
 و بیرون از دایره افهام ما پس ملاحظت و صباحت نیز در آن مرتبه متمیز باشند و احکام یکدیگر از بهر جدا
 بودند و کالاتی که باینها متعلق شوند از بهر جدا باشند و آنچه مقصود از آفرینش خود میدانستیم معلوم
 شد که بحصول پیوسته و مشمول نه رساله با جابت قرن گشت الحمد لله الذی جعلنا صله بین
 البحرین و مصیحا بین الفتنین اکل الحمد علی کل حال و الصلوة والسلام علی علی الخیر
 الانام و علی اخوانه الکرامین الانبیاء و المرسلین العظام و چون صباحت نیز بزرگ است
 مثلون گشته است لاجرم مقام خلت ابراهیمی نیز وسعتی پیدا کرده است و محیط حکم مرکز نیز یافته
 باید دانست که مقام محبت بمرتبه ملاحظت مناسبت دارد و مقام خلت بمرتبه صباحت و محبت محبوب
 صرف نصیب خاتم الرسل است علی علیهم الصلوة والسلام و محبت خالص مخصوص حضرت
 کلیم علی بن ابی طالب و علی بن ابی طالب و حضرت خلیل علی بن ابی طالب و علی بن ابی طالب و السلام نسبت
 یاری و ندیمی دارد و محبت محبوب دیگر است و یار و ندیم دیگر هر یک را نسبت علی بن ابی طالب است و این فقیر چون
 مر بانی ولایت محمدیه و ولایت موسویه است علی صاحبها الصلوة والسلام و الخیرة مطون
 و مسکن و در مقام ملاحظت دارد و بواسطه غلبه محبت ولایت محمدیه علی صاحبها الصلوة والسلام
 و الخیرة نسبت محبوبیت غالب است نسبت محبت مفلو و مسطور آه فرزند با وجود این معالکه که
 بخلق من مر لوط بوده است کارخانه دیگر عظیم من حواله فرموده اند بر آه سیری و مریدی می آید و
 اند و مقصود از خلقت من میل و ارشاد و خلق نیست معالکه و بگفته است و کارخانه دیگر درین ضمن هر که نسبت

عنه و انما است و رساله
 انما و بدو و از اسما
 یعنی نسبت با بنیاد
 فتنه را و در مرتبه
 دوست بودن که
 بسیار است

بصاحت
 انما و بدو و از اسما

عنه و انما است و رساله
 انما و بدو و از اسما
 یعنی نسبت با بنیاد
 فتنه را و در مرتبه
 دوست بودن که
 بسیار است

عنه و انما است و رساله
 انما و بدو و از اسما
 یعنی نسبت با بنیاد
 فتنه را و در مرتبه
 دوست بودن که
 بسیار است

بلکه مقصود از خلقت من معالکه است و من این کارخانه دیگر

و اگر این منسوبیت ندارد فیض نخواهد گرفت

دارد فیض خواهد گرفت و الا لا تعامله تکمیل و ارشاد نسبت بان کارخانه امریت همچون مطروح فی الطین
و عوت انبیاء علیهم الصلوات و التسلیمات نسبت به معاملات باطنیه ایشان همین کلمه دارد و هر چند
متصیب نبوت حتم یافته است اما از کمالات نبوت و خصائص آن بطریق تبعیت و وراثت کمال
با بیان انبیاء الصیب است علیهم الصلوات و التسلیمات و الحقیات

مکتوبات (۶) مفتوح

به فقیر حقیر عبدالحی که جامع این مکتوبات شریفه است صدور یافته در بیان مراتب بچکانه محبوبیت
و محبت و محبت و حب و رضا و مرتبه فوق آنها و خصوصیت هر کدام اینها به غیر و مایا سبب
ذات الحمد لله و سلامه علی عبادیه الذین اصطفی انعم علیتنا و هذا انالی الاسلام و جعلنا
من امة حبیبه محمد بن المصطفی علیه و علی اله الصلوة و السلام بدان ارشاد که الله تعالی
که و محبت و ائمه که حضرت ذات تعالی و تقدس خود را دوست دارد و سه اعتبار است محبوبیت
و محبت و محبت ظهور کمالات محبوبیت فائمه بخاتم الرسل علیهم و علی اله و علیهم الصلوات
و التسلیمات سلم است غایه مافی الباب و جانب محبوبیت و کمال است فعلی و انفعالی
فعل اصل است و انفعال تابع آن لیکن انفعال غائی است فعل را هر چند در وجود متاخر است
اما در تصور متقدم و ظهور کمالات محبت نصیب حضرت کلیم الله است علی بنیتنا و علی الصلوة
و السلام و عوت باریوم که نفس محبت است ابو البشر حضرت آدم علی بنیتنا و علی الصلوة و السلام
اولاد و انجام مشهور گشت و ثانیاً حضرت ابراهیم نیز علی بنیتنا و علی الصلوة و السلام در میان مشهور
شد و ثالثاً حضرت نوح نیز در همان اعتبار نظر درآمد و لکن اولاً الله سبحانه و حضرت ذات تعالی و تقدس
چنانچه خود را دوست میدارد کمالات اسمائی و صفاتی و افعالی خود را نیز دوست میدارد و ظهور این
محبت حضرت ذات تعالی و تقدس مرآتاً و صفات خود را و حضرت خلیل ام است علی بنیتنا و علی

در این مکتوبات شریفه
در بیان مراتب محبوبیت
و محبت و محبت و حب و رضا
و مرتبه فوق آنها و خصوصیت
هر کدام اینها به غیر و مایا
سبب ذات الحمد لله و سلامه
علی عبادیه الذین اصطفی انعم
علینا و هذا انالی الاسلام
و جعلنا من امة حبیبه محمد
بن المصطفی علیه و علی اله
صلوة و السلام بدان ارشاد
که الله تعالی که و محبت و
ائمه که حضرت ذات تعالی
و تقدس خود را دوست دارد
و سه اعتبار است محبوبیت
و محبت و محبت ظهور
کمالات محبوبیت فائمه
بخاتم الرسل علیهم و علی
اله و علیهم الصلوات و
التسلیمات سلم است غایه
مافی الباب و جانب
محبوبیت و کمال است فعلی
و انفعالی فعل اصل است
و انفعال تابع آن لیکن
انفعال غائی است فعل را
هر چند در وجود متاخر است
اما در تصور متقدم و
ظهور کمالات محبت نصیب
حضرت کلیم الله است
علی بنیتنا و علی الصلوة
و السلام و عوت باریوم
که نفس محبت است ابو
البشر حضرت آدم علی
بنیتنا و علی الصلوة و
السلام اولاد و انجام
مشهور گشت و ثانیاً
حضرت ابراهیم نیز علی
بنیتنا و علی الصلوة و
السلام در میان مشهور
شد و ثالثاً حضرت نوح
نیز در همان اعتبار نظر
درآمد و لکن اولاً الله
تسبحانه و حضرت ذات
تعالی و تقدس چنانچه
خود را دوست میدارد
کمالات اسمائی و صفاتی
و افعالی خود را نیز دوست
میدارد و ظهور این محبت
حضرت ذات تعالی و تقدس
مرآتاً و صفات خود را و
حضرت خلیل ام است علی
بنیتنا و علی

عنه که بر چنین فضل نداشت احکام فضیلت نمیتواند شد ۱۲

ذی قنون فضل دارد که از حتما اعتبار ساقط است کلامنا انشارات و مرموز و اشارات و کرموز
لا نصیب منها لک انما ان ^{منزل} یومئذ بها بحسن الظن ^{افشانه} بیننا ایمانهم ثم ان تنفعکم الله
سبحانه الموفی والسلمه على من اتبع الهدی والتزم متابعه المصطفی علیه وعلى جمیع
انواریه من الانبیاء والمرسلین والعلما کذا المقترین من الصلوات افضلها ومن التسلیمات اكملها

تفسیر
نور
۱۳

مکتوب هشتم

بخانمان صدور یافته در بیان فرق ایمان عجیب انحصار و ایمان غیب عوام و ایمان
متوسطان که اکمل لله وسلامه على عباده الذین اصطفی الله از هر چه میرود سخن دوست
خوشتر است بقال الله تبارک وتعالی واذا سألک عبادی عنی فانی قریب بوقال
الله تعالی ما یکون من تجوی ثلثه الا هو مرا بهم ولا خمسة الا هو سادسهم
ولا ادنی من ذلک ولا اكثر الا هو معهم ایمانا کما انوا قرب وبعیت او تعالی همچون ذات او
سبحانه همچون وچگون است زیرا که چون را به همچون راه نیست پس هر چه از معنی قرب وبعیت
بعقل و فهم ماندرک شود و یا بکشف و شهود ما در باید او تعالی از آن منزله و مبراست که قدس در
و رندیب ^{باینترانه} دار و ایمان آریم که او تعالی قریب و با ما است اما معنی قرب وبعیت ندانیم که چیست
درین نشانه نهایت نصیب گنیل ایمان بغیب است بذات و صفات او تعالی نه دور بینان
بارگاه ^{مانند} الست به پیش زین بے نبروه اند که هست به ایمان بغیب که نصیب انحصار خواص است
در رنگ ایمان غیب عوام نیست عوام ^{زبان} استلعل یا استدلای ایمان بغیب حاصل کرده اند و انحصار خواص
غیب الغیب را در پس پرده های ^{درماند} ظلال و جلال و ورایه سر اوقات تجلیات و ظهورات
مطالع نموده ایمان بغیب حاصل نموده اند و متوسطان ^{بجمله} ظلال حاصل انگاشته و تجلیات را عین
تجلی دانسته ایمان شهودی خرسند و در حق ایشان ایمان بغیب نصیب اعدا است ^{در میان}

نوع

مکتوبات
تفسیر نور الحقائق
این مکتوب را در بیان تفاوت ایمان غیب عوام و خاص و متوسطان و در بیان صفات و احوال آن در آورده است

مکتوب دهم یعنی حق جل جلاله

عنه یعنی بارگاه حق جل جلاله که وقت آنند میثاق فرموده الست بر یکم ۱۲ عهده یعنی بشنیدن از سخنان صادق ۱۲

در بیان حقایق

بسیار است که در کتب معتبره مذکور است و در این کتاب نیز در بیان حقایق و اسرار الهیه و اسرار ربانیه و اسرار انجمنیه و اسرار سلطنتیه و اسرار ملکوتیه و اسرار نبوتیه و اسرار رسالتیه و اسرار معجزاتیه و اسرار معجزاتیه و اسرار معجزاتیه

و اسرار

در بیان حقایق و اسرار الهیه و اسرار ربانیه و اسرار انجمنیه و اسرار سلطنتیه و اسرار ملکوتیه و اسرار نبوتیه و اسرار رسالتیه و اسرار معجزاتیه و اسرار معجزاتیه و اسرار معجزاتیه

و اسرار

عین نقص پس هر چه بر ما بجلی و مشکوف و مشهود گردید همه غیر حق است سبحانه او تعالی و راء
الوراء است حضرت خلیل علیه السلام و الصلوة والسلام می فرماید التَّعْبُدُ وَالْمُتَّقُونَ
وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ وَمَا تَعْمَلُونَ تمتوح ما خواه بدست تراشیده باشیم و خواه عقل و وهم همه مخلوق حق
است سبحانه و شاید ان عبادت نه شایان عبادت آن خداست همچون و چگونه است که دست
عقل و وهم ما زود این اوراک او تعالی کونه است و دیده کشف و مشهود ما از مشهود عظمت و جلال او
سبحانه غیره و با و پس ایمان با این چنین خداست همچون و بیچگون جانشانه همیشه نشود و ما طریق
غیب چه ایمان مشهود و ایمان با و نیست تعالی بلکه ایمان است بخوت خود که از مخلوقات اوست تعالی
و مشرک است ایمان غیر با ایمان او تعالی بلکه ایمان بغیر است و بس اعاذنا الله سبحانه عن
ذالك ایمان بغیب و تفتی نیست شود که وهم سر بیج استیرا آنچه جولا نگاه نامند و هیچ چیز از انجا
متممیش نگردد و این معنی در او قربت او تعالی مستحق است که از حیطة وهم و خیال بیرونست چه
هر چند دور تر بود جولا نگاه و هم انجا بیشتر باشد و در سلطنت خیال زود و زود داخل شود این دولت مخصوص
با ایمان است علیهم الصلوات و التسلیات و ایمان بغیب نصیب این بزرگواران است
علیهم الصلوات و التسلیات و تبعیث و وراثت ایشان هر که با این دولت مشرف سازند
و ایمان بغیب که عامه مؤمنان را حاصل است از حیطة وهم خارج نیست چه و راء الوراء نزود عوام و در جائز
بعداست که جولا نگاه و هم است و و راء الوراء نزود این بزرگواران سلیمهم الصلوات و التسلیات
و التحیات در جانب قرب که وهم را انجا مجال نیست تا زمانیکه دنیا بر پا است و بحیات دنیا و بعد
از ایمان غیب چاره ندارد چه ایمان مشهود اینجا معلول است و چون نشانه آخرت پر نواند از و
سورت و هم و خیال اشکنند ایمان مشهودی مقبول بود و از علت جعل و تحت مبر اباش اگر کام که
چون محمد رسول الله تعالی علیه و علی آله و سلم در دنیا بدولت روت مشرف گشت
اگر ایمان مشهودی در حق او علیه و علی آله الصلوات و التسلیات اینجا اثبات کنیم محمود بود و از علت

نور الخصال

الصلوات والتسبیحات

نور الخصال

نور الخصال

جعل و نحت آزاد باشد چه آنچه دیگر از افراد موعود است اورا اینجا میسر است علیه و علی لیل الصلوة
 والسلام من ذلک فضل الله یؤتیہ من یشاء واللہ ذو الفضل العظیم بایدوانست که کلمه نفی را
 حضرت خلیل علی نبینا وعلیک الصلوة والسلام تمام کرده و هیچ درستی از درناست شرک نگذاشت
 که سبده و نساخت لهذا امام انبیا ام علیهم الصلوة والسلام و پیش قدم ایشان گشت علیهم السلام
 الصلوات والتسبیحات چه نهایت کمال درین نشاء منوط با تمام این نفی است زیرا که ظهور کلمات
 کلمه طیبیه اثبات متوف بنشاء آخرت اغایه مافی الباب چون خاتم الرسل علیه وعلیهم
 الصلوات والتسبیحات درین نشاء بدولت رویت مشرف گشت از کلمات کلمه طیبیه
 اثبات درین نشاء نیز نصیب و فریافت توان گفت که کلمه اثبات باندازه این نشاء بعثت ایشان
 تمام گشت علیه وعلی لیل الصلوة والسلام و بهین معنی تواند بود که تجلی ذات در حق ایشان درین
 نشاء اثبات بینامند و دیگر از موعود بسیارند والسلام علی من اتبع الهدی والذکر متابعت
 المصطفی علیه وعلی الیه من الصلوات افضلها ومن التسبیحات اکملها

مکتوب دهم

بمخاطب آگاهی برادر حقیقی جناب حضرت ایشان میان محمد مودود و صد دریافت در بیان آنکه هر
 ظهوریکه باشد بے شائبه طلیت نیست بخلاف ظهور فوق عرش و چون قلب بهنایت خود رسد
 لمعه از انوار عرش اقتباس بیناید و مایه سبب ذلک الحکم لله و سلامه و علی عبادہ الذی اصطفی
 شیخ ابو نریذ بسطامی قدس سره گوید اگر عرش و آنچه در عرش است در زاویه قلب عارف بهنتر
 عارف را از فرخی قلب هیچ احساس بان نشود و شیخ جنید نامید این سخن مے نماید و بدلیل اثبات
 آن میکند و میگردد که حادث چون بقدم مقدرن کرد و آنرا اثر نماید یعنی عرش و مافی حادث است
 قلب عارف که محل ظهور انوار قدیم است چون آن حادث را بان قلب اقتران واقع شود مصطلح
 عرش و آنچه در عرش است

نور الخصال

نور الخصال

نور الخصال

نور الخصال

و متدلیشی کرد و فلیف که محسوس شود و عجب نهار عجب رؤوسا صوفیه که سلطان العارفين و سبط الطائفه
 باشند هرگاه چنین گویند و عرش مجید را در جنب قلب عارف هیچ اعتبار ندارند و عرش را خالی از ظهور آ
 انوار قدم دانسته حادث گویند و قلب را بواسطه ظهور انوار قدم قدیم نامند از دیگران چه گویند و چه گویند
 نزد این فقیر که مرآت جذبات الهی است جسد سلطانة آنست که قلب عارف چون بمقتضا
 استعداد خاص خود بهایته نهایت برسد و کمال حاصل کند که فوق آن متصور نباشد قابلیت آن
 پیدا میکند که نعمت از لمعات بے نهایت ظهور انوار عرش بر او رسد فائض گردد و این نعمت نسبت آن
 لمعات قطره باشد نسبت به دریائے محیط بل اقل عرش آنست که حضرت حق سبحانه و تعالی آنرا
 عظیم می نامد و تراست و آنجا اثبات میفرماید قلب عارف را بواسطه جامعیت بسبیل تشبیه و تمثیل
 عرش الله میگوید یعنی چنانچه عرش مجید برتر از میان عالم خلق و عالم امر و عالم کبر و جامع است
 هر دو طرف خلق و امر را قلب نیز برتر از میان عالم خلق و عالم امر و عالم صغیر و جامع است
 هر دو طرف خلق و امر آن عالم را پس قلب را نیز بسبیل تشبیه عرش میتوان گفت بشنو بشنو قابلیت
 ظهور انوار قدم که از شائبه ظلمت منزه و مبراست مخصوص بعرش مجید است هیچکس از عالم خلق
 و نه از عالم امر و نه از عالم کبر و نه از عالم صغیر این قابلیت نه دارد و غیر از عرش مجید و قلب عارف کمال بواسطه
 علاقه جامعیت و برزخیت ازان انوار اقتباس مینماید و غرض از بجز بدست آورد بعد عرش و قلب
 عارف تام معرفت هر جا ظهور است بدایع ظلمت متقسم است و بوی از اصل نیافته بازید
 اگر از سکر این چنین گوید میرسد اما از جنید که مدعی صحوات این سخن زیبانیست چه کند که از حقیقت
 معامله آگاهی نیافتند و از گرداب دریائے ظلمت بسا عمل نشناختند این سخن هر چند امروز در نظر اکثر
 قلوب مستبعد مینماید اما امروز را فراموش و نزدیک است استعمال ننماید آئی امر الله فلا تستعجلوه سبحان
 و تعالی عما یشرکون : والسلام علی من اتبع الهدی و الذممت لبعثة المصطفی علیک و علی
 الیه الصلوات و التسلیمات و علی جمیع الانبیاء و المرسلین و علی الملائکة المقربین

این سخن از پیغمبر است
 و این در کتاب است
 پس هر کس این را گوید
 تصور کند که این
 شایسته این تحقیق است
 این سخن از پیغمبر است
 آنست که قطعه است
 از کتب

مکونات امام ربانی

این سخن از پیغمبر است
 و این در کتاب است
 پس هر کس این را گوید
 تصور کند که این
 شایسته این تحقیق است
 این سخن از پیغمبر است
 آنست که قطعه است
 از کتب

زیرا که در تخیل برائے آن اختیار آفت ده تا ظهور آن نور را در اینها بے توسطه فهمند ظل را
 باصل مشتمله سازند و نور ظل را موقود و مقبوس از نور اصل و اندک بھدی الله لئلا یؤمر بہ من یشاء الا یہ
 الکریمۃ محموله علیہا کما قالہ تعالیٰ وَحَسْبُ نَارًا وَهَکَایَاتٍ أُولَیٰئِکَ کُتِبَ عَلَیْکَ مَا فَتَوُکَ
 بِعَوْنِ اللّٰهِ مُبَحَّانَہُ وَحَسْبُ تَوْفِیْقَہُ تَعَالٰی ۱۱ اللّٰهُ نُورُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ نُوْرٌ اَنْتَ کَیْسُہَا
 باور روشن گردند آسمانها و زمین باو و تعالی روشن گشته است چه او سبحانه اینها را از ظلمات عدم
 بر آورده است و به ظلال وجود و توابع وجود متصف گردانیده منور ساخته است آسمانها و زمین را
 کہ بآن نور روشن گشته اند در رنگ مشکوٰۃ تصور باید نمود و آن نور را بشماہ مصباح باید دانست کہ
 کہ در آن مشکوٰۃ مودع است و دخول کاف تمثیل بر مشکوٰۃ بنا بر مثال آن مشکوٰۃ است بر آن
 مصباح و از زجاجه پرده آنها و صفات ملاحظه باید نمود چه آن نور متکلسس با سما و صفات منور است
 شیون و اعتبارات و زجاجه صفات عنق سلطه آنها بحسن و جوب و جمال قدم همچون کونکے
 است و نشان و آن مصباح کہ در آن مشکوٰۃ مودع است از شجره مبارکه زیتونه انقاد یافته است
 کہ کنایت از ظهور جامع عرشی است کہ استوائی زمریت ازان ظهور چه ظهورات دیگر کہ با سماها
 و زمین تعلق دارند در رنگ اجزا اند مر آن ظهور جامع را و چون آن ظهور جامع لامکانی است
 و نه جهت است لا شرقیة و لا غربیة ۱۲ ازان توان گفت یکا کاد زیتونها یضجی و لو کما
 تمسسه نازک صفت ما و صه است بر آن شجره مبارکه را و بیان صفا و بلا لوع زیت آن شجره
 است کہ مثلها است نور علی النور یعنی آن پرده زجاجه از جهت صفا و درخشندگی از دواد آن
 نور نموده است و در حسن و جمال آن افزوده چه کمالات صفات با کمالات ذات تعالی و تقدس
 جمع گشته است و حسن صفات با حسن ذات تعالی مقترن شده با وجود تضاعف نور و کمال
 ظهور بھدی الله لئلا یؤمر بہ من یشاء فی من لکم یجعل الله لکم نوراً فاما لکم من نوری این ظهور
 جامع کہ بعرض انساب یافته است منتهای مشاهدات و معاینات و مکاشفات و نهایت
 جلاله

له من نور
 و یؤمر بہ من یشاء
 فی من لکم یجعل
 الله لکم نوراً
 فاما لکم من نوری
 این ظهور جامع
 کہ بعرض انساب
 یافته است منتهای
 مشاهدات و معاینات
 و مکاشفات و نهایت
 جلاله

کونکے
 و زجاجه
 صفات
 ملاحظه
 نور
 ازان
 توان
 گفت
 یکا
 کاد
 زیتونها
 یضجی
 و لو
 کما
 تمسسه
 نازک
 صفت
 ما و
 صه
 است
 بر
 آن
 شجره
 مبارکه
 را و
 بیان
 صفا
 و بلا
 لوع
 زیت
 آن
 شجره
 است
 کہ
 مثلها
 است
 نور
 علی
 النور
 یعنی
 آن
 پرده
 زجاجه
 از
 جهت
 صفا
 و درخشندگی
 از دواد
 آن
 نور
 نموده
 است
 و در
 حسن
 و جمال
 آن
 افزوده
 چه
 کمالات
 صفات
 با کمالات
 ذات
 تعالی
 و تقدس
 جمع
 گشته
 است
 و حسن
 صفات
 با حسن
 ذات
 تعالی
 مقترن
 شده
 با وجود
 تضاعف
 نور و کمال
 ظهور
 بھدی
 الله
 لئلا
 یؤمر
 بہ
 من
 یشاء
 فی
 من
 لکم
 یجعل
 الله
 لکم
 نوراً
 فاما
 لکم
 من
 نوری
 این
 ظهور
 جامع
 کہ
 بعرض
 انساب
 یافته
 است
 منتهای
 مشاهدات
 و معاینات
 و مکاشفات
 و نهایت
 جلاله

تجلیات و ظهورات است تجلی ذات باشد یا تجلی صفات بعد از آن معامله بمثل قراری باید چنانچه در آن
 در بیان خواهد آورد انشاء الله تعالی و این ظهور جمیع هر چند مقرون بصفات است اما صفات درین
 مطن حجاب ذات نیستند حجابیت صفات مر ذات را تعالی و تقدس مخصوص بطهورات طلبیه
 است زیرا که ظهورات طلبیه در مرتبه علم است و ظهور اصل در مقام عین و در علم صفات حجاب ذاتند
 نه در عین یعنی که زید را در مرتبه علم چون تعقل کنی ظهور او در علم بصفات خواهد بود مثل طول یا قصر
 عالم یا جابل صغیر یا کبیر شاع یا کاتب اینهمه صفات که تعقل کنی حجاب ذات او خواهند بود و این همه تقیید
 کلیه مفید شخص او خواهند گشت و چون آن زید رخت از علم بعین کشد و با وجود صفات مشهور گردد
 و معامله از طلبیت باصالة قرار یابد چه صورت علمی زید ظل است مرزید موجود خارجی را که اصل اوست اینجا
 صفات حجاب ذات او خواهند بود و محسوس شخص مستجمع صفات خواهد گشت و همچنین متفارقة صفات
 از حضرت ذات تعالی و تقدس در مراتب ظلال است و در تصویرات مثال و چون وصول اصل
 میسر گشت صفات را منفک از ذات تعالی نخواهد یافت و شهود ذات منفک از شهود صفات نخواهد
 تجلی صفات که از تجلی ذات جدا ساخته اند تجلی افعال علاصده و انسته اند همه در مقامات ظلال است
 بعد از وصول بهل یک تجلی است که متضمن تجلیات ثلثه است مثلاً زید را که می بیند شهود ذات
 او از شهود صفات او منفک نیست در همان وقت که زید را می بیند میباید که او عالم و فاضل است
 علم و فضل چنانچه حجاب رویت او نیست منفک از او نیز نیست اگر زید را تعقل کنند و بصورت طلبیه او را
 ادراک نمایند صفات از ذات او منفک خواهند بود و حجاب ذات او خواهند گشت چنانچه که گشت
 نمی بینی که مزی در آخرت ذات مستجمع صفات است تعالی و تقدس ذات معر از آنها و صفات که
 آن مجر و اعتبار است زیرا که ذات را از صفات هرگز تجر و نیست و صفات از ذات هرگز منفک
 نیستند تجر و بان است بار گویند که عارف کامل را چون گرفتاری ذات تعالی و تقدس استبداد
 میباید بدلا خطا از آنها و صفات از نظر او سابقا میگرد و در غیر از ذات احدیت تعالی هیچ مشهور او ننماید

اینها در مرتبه علم است

در مرتبه عین

در مرتبه حجاب

در مرتبه ظهور

تجلیات و ظهورات

تجلیات و ظهورات

تجلیات و ظهورات

بیت

و مشابیه عرش عالم کبیر تجلی که آنجا است بے شائبه ظلیت کعبه از همان تجلی بے آن شائبه ظلیت نصیب
 آن قلب است هر چند با سمانها و زمین نیز از همان تجلی رسیده است اما در پرده ^{انگیزه از نور} ظله از طلال است
 مگر قلب که در رنگ عرش از شائبه ظلیت مبرا است اگر چه ظهور باعتبار صغیر و کبیر متفاوت است
 بقدر آئینه حسن تو مینماید ^{مانند} دروه پس تجلی بے شائبه ظلیت بعد از عرش مجید نصیب قلب کمال انسان
 است و دیگران را ظلیت و انگیز است باید دانست که ظهور عرش هر چند از شائبه ظلیت مبرا است
 اما آنجا صفات با ذات تعالی و تقدس ^{متمیز} است و شیون و اعتبارات در ذات تعالی ثابت
 اگر چه صفات و شیونات در آن مرتبه حجاب ذات نباشد لیکن در وید و دانش مشارک اند و محبت
 او گرفتاری مسایم گرفتاران محبت احدیت مجزوه نکالت و تقدس است بشکرت امری نصیبند
 و حکم کریمه ^{شکر} اَللّٰهِ الَّذِیْ اَخْلَصَ دِیْنَ خَالِصٍ اِخْوَانًا نَدَعُمُ شَرِّكَتِ صِفَاتِ عَلٰی تَفَاوُتِ
 الدَّرَجَاتِ نَصِیْبِ هِیْئَتِ وَ حِدَانِیْ اِنْسَانِ اِست و نصیب هِیْئَتِ وَ حِدَانِیْ قَلْبِ اِنْسَانِ اِست
 و نصیب جزو ارضی انسانست و فوق همه اینها هِیْئَتِ وَ حِدَانِیْ مَرِ اِنْسَانِ رَا که بزرگ جزو ارضی
 او بر آمده است و حکم آن گرفته با جمله عمده این معامله جزو ارضی است ^{فان} و دیگر در رنگ تحمیدات زائده
 است و انسان دو چیز اند که عرش نرود و عالم کبیر را از آن نصیب نیست و انسان جزو ارضی است
 که در عرش نیست و هِیْئَتِ وَ حِدَانِیْ اِست که در عالم کبیر نیست و شعوریکه هِیْئَتِ وَ حِدَانِیْ تَعْلُقِ دَارِ
 اَنْوَارِ عَلٰی نُورِ اِست که مخصوص بعالم اصغر است پس انسان ^{عجوبه} اِست که لیاقتِ خلافت پیدا
 کرده است و بار امانت برداشته است از خصائص غریبه انسانی بشنود که معامله او بجا میسرند که قابلیت
 مراتب حضرت احدیت مجزوه پیدا میکند و بے افتزان صفات و شیونات مظهر ذات احدیگر و در تعالی
 شانه و حال آنکه حضرت ذات تعالی هر وقت منجم صفات و شیونات است هیچ وقت اِنْفِکَاکِ اِرْصَعَا و شیونات
 نیست باینسانیکه انسان کمال چون از گرفتاری ماسوا ذات احدیت تعالی و تقدس آزاد گشته گرفتاری برداشته
 احد جل سلطان پیدا کند و از صفات و شیونات هیچ لحوظ و منظور و مقصود و مطلوب او نباشد حکم

نور الخلاق
 نور الخلاق
 نور الخلاق

نور الخلاق
 نور الخلاق

نور الخلاق
 نور الخلاق

نور الخلاق
 نور الخلاق

نور الخلاق
 نور الخلاق

نور الخلاق
 نور الخلاق

و

الْمَرْءُ مِمَّنْ أَحَبَّ أَوْ رَأَى كَيْفِيَّةَ جَهَنَّمَ بِجَهَنَّمَ مَجْرُوهٍ بِمَا يَكُونُ فِيهَا
 كَذَبَاتٍ أَصْحَابُهَا كَمَا ذُكِرَ فِي الْحَدِيثِ وَبُودِ نِسْبَتِ قُرْبِ بَعْضِهَا بِبَعْضِهَا وَبُودِ نِسْبَتِ نَمَائِدِ
 دَرِينِ وَقْتِ انْسَانِ كَالْمَرَاتِ ذَاتِ أَحَدٍ مِثْلِهَا وَبُودِ نِسْبَتِهَا بِبَعْضِهَا وَبُودِ نِسْبَتِهَا بِبَعْضِهَا
 وَمَرْنِي نَشُودُ بَلْكَ أَحَدِيَّتِ مَجْرُوهٍ نَعَالَتْ وَتَقَدَّسَتْ وَرُوسِ ظَاهِرِ وَتَجَلِي بِأَشَدِّ سُبْحَانَ اللَّهِ الْعَظِيمِ
 ذَاتِيكَ أَصْفَاتِ هَرِ كَرِ انْفِكَ كَ نَدِ اشْتِ دَرِ مَرَاتِ اِيْنِ انْسَانِ كَالْمَرَاتِ بِبَعْضِهَا وَبُودِ نِسْبَتِهَا بِبَعْضِهَا
 وَحَسَنِ ذَاتِي أَحْسَنِ صِفَاتِي تَمَيُّزُهَا وَبِأَيْنِ مَرَاتِيَّتِ وَنَظْمِهَا غَيْرَ انْسَانِ كَالْمَرَاتِ رَامِيَّتِ نَشُودُ
 اسْتِ وَحَضْرَتِ ذَاتِ تَعَالَى وَتَقَدَّسَتْ بِبَعْضِهَا وَبُودِ نِسْبَتِهَا بِبَعْضِهَا وَبُودِ نِسْبَتِهَا بِبَعْضِهَا
 وَتَجَلِي نَشُودُ تَعَرُّشِ مَجِيدِ دَرِ عَالَمِ كَبِيرِ مِثْلِهَا حَضْرَتِ ذَاتِ سَجْعِ صِفَاتِ اسْتِ تَعَالَى وَتَقَدَّسَتْ وَانْسَانِ
 كَالْمَرَاتِ دَرِ عَالَمِ صَغِيرِ مِثْلِهَا حَضْرَتِ ذَاتِ احْدَا اسْتِ كَمَجْرُوهٍ اِذَا اَعْتَبَارَاتِ اسْتِ اِيْنِ مَرَاتِيَّتِ اِذَا عَجُوبِهَا
 انْسَانِ اسْتِ وَاللَّهُ سُبْحَانَهُ اَلْمُعْطَى كَمَا تَعَرَّمِ اَعْطَاهُ وَكَالْمُعْطَى لِيَا مَنَعَهُ وَالسَّلَامُ
 عَلٰى مَنْ اتَّبَعَ الْهُدَى وَاللَّهُ مَتَابِعَةُ الْمُصْطَفَى عَلَيْهِ وَعَلَى اٰلِهِ وَاصْحَابِهِ الصَّلٰوةُ وَالسَّلَامُ

کلمات ابرام بر بانی

کتاب دوازدهم

بیراد حقیقی حضرت ایشان شیخ غلام محمد صدوریافته

بِمَعَارِفِ اَكَا هِي بَرَادِ حَقِيقِي حَضْرَتِ اِيْشَانِ سَلَّمَ اللهُ تَعَالَى مِيْبَانِ غَلَامِ مُحَمَّدِ صَدُورِ يَافِتِ وَبِيَا
 اَنَّهُ لَمَّا كُنْتُ بِهَرَجَنْدِ مَشَاهِدِ اَصْلَتِ وَشَهْوِ وَاِنْسَانِ دَرِ مَرَاتِ اَنْفُسِ اسْتِ اَمَّا اَنْ دَوْلَتِ اَوْرَانْسَانِ
 كَا مَجْرُوهٍ سَاخْتِهْ اَنْدِ وَاَقْبَابَانِ نَخْبِيْدِهْ وَمَا يَنْبَغِي اَنْ يَكُنَّ اَكْمَلُ لِلَّهِ وَسَلَامٌ عَلٰى عِبَادِهِ الَّذِيْنَ اصْطَفَى
 لَمَّا كُنْتُ اَرَامِ عَلٰى نَيْبِ اَعْلِيَّكُمْ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ مَشَاهِدِ اَصْلَتِ وَتَوَجُّهِ اَصْلِ وَكَرْفَارِي اَهْلِ
 وَاَرَنْدِ شَائِبِ نَظْمِيَّتِ وَرَحِي اِيْشَانِ مَفْقُودِ اسْتِ اِنْسَانِ بِبِجَارِهْ دَرِينِ نَشَاةِ كَمِ اسْتِ كِهْ اِزْوَارِهْ اَعْرَضِيَّتِ
 قَدَمِ بِيْرُونِ نَهْدِ وِ بِيْ تَوْسُطِ مَرَاتِ اَفَاقِ وَاَنْفُسِ شَهْوِ وَاِيْ سِيْدَا كُنْدِ اَعْبَادِ وَاصُولِ اَبْصَلِ بِيْ تَوْ
 اَرَشْتِ طِيْعَانِ اَنْوَارِ اَصْلِ رَا دَرِ مَرَاتِ قَلْبِ اَوْ مِثْلِي سَاخْتِهْ بَعَا لَمَشِ بَارِزِ مِيْگِرِ وَاَنْدِ وَتَرَبِيَّتِ نَاقِصَانِ
 بَخَلَقِ اَوْرَا ۱۲

بافتن
نظمت
نظمت
اصول
الصلوات والسليمان

عنه البتة این قد هست که بعد از الم ۱۲
انسان ۱۲ جلوه کرد ۱۲

و منصف بزرگ مهل شده و گیره راجه مجال که با او برابری جوید چه تصبیح و گیران اگر چه باعتبار تجر و
 و منزه اکل و اتم بود اما از خارج آمده است حکم عارض دار و تصبیح انسان چون درونی است حکم
 ذاتی و اردوشتمان مابینهما این کمال مخصوص با نبیا است صلوات الله تعالی و تسلیما آتیه
 علیهم اجمعین که مراد از خواص کثیر ایشانند و بوراثت و تبعیت هر کرا با این دولت عظمی شرف
 سازند در اصحاب انبیا علیهم الصلوات و التحیات بمرت صحبت این دولت بیشتر همیشه بوده
 و از غیر اصحاب کرام هر کرا بنوازند هر چند قبیل بود بل اقلی اگر باو شمه برور پیرزن بیاید تو که
 خواجه بلبت کنن ^{بر وقت این سوره لب} کینا آتیم لنا نورا و اعفر لنا انک علی کل شیء قدیر حضرت
 سید المرسلین علیه و علیهم الصلوات و التحیات و التسلیما آتیه و آتیهها

نابو
 یعنی بیان در فنی
 و درونی و عینی درانی
 از شصت بیاد رس
 است در در و در ۱۲

بها و لکما

مکتوب بیروهم (۱۳)

بمزا سر الدین صدور یافته در جواب کتابت او و در بیان آنکه نصیب علماء و ظواهر چیست و
 نصیب صوفیه علییه چیست و نصیب علماء در اخین چیست که ورثه انبیا اند و مابینا است
 بعد الحکر الصلوة و تبلیغ الدعوات میرساند صحیفه شریفه که از روی کرم صادر فرموده بود
 اخوی اعزبی شیخ محمد طاهر رسانیدند و خوشوقت ساختند اندراج یافته بود که تا زمان حصول ملاقات
 بکتوبات که شملبر نصح باشد یا سیکره باشد مخدوما که انصححة هو الدین و متابعه سید المرسلین
 علیه و علیهم من الصلوات افضلها و من التحیات افضلها نصیب علماء و ظواهر از دین
 و متابعت بعد از تصحیح عقاید علم شراع و احکام است و عمل بمقتضای آن علم و نصیب صوفیه علییه
 با آنچه علماء دارند اشغال و مواجید است و علوم و معارف و نصیب علماء در اخین که ورثه انبیا اند علیهم
 الصلوات و التسلیما آتیه با آنچه علماء و ظواهر دارند و با آنچه صوفیه بان ممتاز اند از هر دو و اتفاق است که
 در متشابهات قرآنی رهنه و اشارت بان رفته است و بر سبیل تاویل اندراج یافته فهم الکاملون

نور الخلاق
 یعنی بیان در فنی
 و درونی و عینی درانی
 از شصت بیاد رس
 است در در و در ۱۲

فِي الْمَتَابَعَةِ وَالْمُتَحَقِّقِينَ بِالْوَسَائِلِ الشَّامِلِينَ سَبِيلَ تَعْمِيَّتِ وُوراثتِ شَرِكِ دَوْلَتِ
 خَاصِ أَنْبِيَاءِ عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامَاتُ وَمَحْرَمِ بَارِكَاةِ لَاجِرِمِ بَشْرِفِ كَرَامَتِ عَمَلَاءِ مُؤَيَّذِي كَاتِبِيَا
 بَنِي إِسْرَائِيلَ شَرَفِ كَشْتِهْ اَنْدَ فَعَلَيْكُمْ مَتَابَعَةُ سَيِّدِ الْمُرْسَلِينَ وَحَبِيْبِ رَبِّ الْعَالَمِينَ
 عَلَيْهِ وَعَلَى جَمِيعِ الْأَنْبِيَاءِ وَالْمُرْسَلِينَ وَأُمَّةٍ لَمْ يَكُنْ مِنْهَا مُقَرَّبِينَ وَأَهْلِ الطَّاعَةِ أَجْمَعِينَ
 الصَّلَاةُ وَالسَّلَامَاتُ وَالْحَيَّاتُ مَعْلَمًا وَعَمَلًا وَحَالًا وَوَجَدًا لَتَكُونُ وَسَيْلَةً إِلَى حُصُولِ الْوَسَائِلِ
 الَّتِي هِيَ مِنْهَا يَزْدُرَجَاتِ السَّعَادَةِ

مکتوب چهاردهم

در استکشاف حال او که نمود بود

بمولا نا احمد برکی صدور یافته در جواب استفسار او که صاحب منصب البتہ صاحب علم است
 یا نہ و استفسار دیگر کہ فنانی اند و بقا باند تا اکنون بدست نیامد و از عدم اطلاع بر احوال خود
 کہ نموده بوده اند ^{بسیار} بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ اَسْئَلُ اللّٰهَ وَسَلَامًا عَلٰی عِبَادِهِ الَّذِیْنَ اصْطَفٰہُ
 وَوَحِیْفًا شَرِیْفًا لِّیَ رِیَسِ عَزَّازٍ مَصَاحِبِ نَوْشَتِہٖ بِوَدَدِ اِنَّا لِلّٰهِ وَاِنَّا اِلَیْہِ رَاجِعُونَ
 بیاران و دوستان فرمایند کہ ہفتاد ہفتاد ہزار بار کلمہ طیبہ لا الہ الا اللہ بروحانیت مرحومی
 خواجہ محمد صادق بروحانیت مرحومہ ہمشیرہ او اتم کلمتوم بخوانند و توابع ہفتاد ہزار بار بروحانیت
 یکے بخند و ہفتاد ہزار دیگر بار بروحانیت دیگرے از دوستان و عا و فاتحہ مستول است نوشتہ بود
 کہ در مکتوبات اندراج یافته است کہ صاحب منصب صاحب علم است محمد و اقطب الاقطاب صاحب
 علم است و اقطاب بقعات در رنگ اجزائے و کے اند و دست و پا کے و کے اند بعضے را علم
 ہدایت خود بود و بعضے دیگر را بنو نوشتہ بودند کہ فنانی اند و بقا باند تا اکنون بدست نیامد
 چه توان کرد کہ شما در صحبت کم بوده اید و این قدر محکمت نہ کروید کہ از حصول بعضے از احوال شما
 اطلاع داده شود اکنون از ہندوستان فنا و بقا شمارا مشاہدہ میکنم و این دو کمال کہ گفتہ اید در شما
 بیگشتمی

اور در حال بعضی
 استخراجات العرب فی
 البیان بالاعتراف
 انتمجات و فی سبب
 البخاری العلما و غیر
 الانبیاء کلا فی سبب
 من خوا اثر فی الناس
 من در سبب البغیہ
 اهل العلم و الجہاد
 و فطرت کلا و جملہ
 انظر ان یکون انبیا
 انتم سبب البانی
 علی سبب اہل سبب
 ثابت ان سرور
 در علم و حال و بعد
 در استکشاف حال او
 سہادت
 در سبب اہل سبب
 و ہندوان و در ان سبب
 بہت نامہ برسی
 علی سبب اہل سبب
 ذکر اہل سبب
 سبب انما اللہ و ان اللہ یومئذ
 علی سبب اہل سبب
 سبب انما اللہ و ان اللہ یومئذ
 سبب انما اللہ و ان اللہ یومئذ

ما فی راسخ

تواریخ اهل حق

احساس مینمایم و شما انکار این معنی مینمائید مسافت بعیده در میان است تا ملاقات صورتی مستقیم
 نشود و اطلاع بر احوال بکنونه متعین است ^{سوال فساد بقا} متشیخ و رفقا و بقا سخنان گفته اند که همه بر نفس و اشارت
 از خود کس چه در یابد و حضرت حق سبحانه همه را علم احوال ^{مشیت} نه بخت شخصی را علم باحوال عطا فرموده
 پیشو امیاز و جمعی را با و مرطوب ساخته بر مرتبه کمال ^{تکمیل} میرساند تا خاص کند بنده مصلحت عام را
 کاش شیخ حسن چند روز دیگر نگاه داشته اطلاع بر بعضی احوال او داده بخدمت شما میفرستادیم
 آمدن شما مشکل و آزاران رشتید و قابل شما اگر کسی می آید و چند روز اقامت میکرد و فهم سخن شما
 چه بلا خوب بود و با چیزهای ضروری بوسه نموده می شد مقصود آنست که احوال حاصل شوند
 اطلاع بر احوال امر دیگر است ^{و الباقی عند التلاقی انشاء الله تعالی والسلام}
 و نصیحتی که لابد است آنست که در درس علوم هیچ وجه خود را معاف ندارند اگر تمام وقت شما
 مستغرق بدرس شود هوس ذکر و فکر کند بی ساعات شب از برای ذکر و فکر فراخ است شیخ حسن
 نیز سبق میگفته باشند و معطل نگذارند و چون آن حدود از علم قلیل النصیب است اینجا علوم شرعی
 نمایند زیاده چه مبالغه نماید و اوراق ^{مکتوبات} و قباله خواهد ویس رسید اکثر جاها بنظر آور آمد بیشتر ائمه از حضرت
 حق سبحانه و تعالی امیدوار باشند تا از قوه به فعل آیند والسلام

له اولش
 حکمت فضل است
 جهان آفرین
 و توفیق
 علی الله مستنکر
 ان یحیی العالمین
 علی بن ابي طالب
 شیخ یحیی
 از نظر داشت آن احوال
 بیچاره شده امیدوار
 مکتوبات
 کتب
 از نظر داشت آن احوال
 بیچاره شده امیدوار
 مکتوبات
 کتب

مکتوب پانزدهم

بانت

ساوات عظام و قضاة و امانی و موالی کرام بلده سامانه صد و ریافته در نکوش خطیب آنجا که
 و عید قربان ذکر خلفاء راشدین ^{باشکوه آن} را رضی الله تعالی عنهم ترک کرده و مایه سبب ذلک
 الحمد لله و سلام علی عباد الله الذین اصطفی با عیث تصدیق خدام ذوی الاحسان
 ساوات عظام و قضاة و امانی و موالی کرام بلده سامانه آنکه شنیده شد که خطیب آن مقام در خطبه
 عید قربان ذکر خلفاء راشدین را رضی الله تعالی عنهم ترک کرده و آسای مبتدیان ایشان خوانده

تواریخ اهل حق

قبولت آن نردوخ تماش

اگر چه بعد اللتیا والئی منجی است اما رفع کلمه طیبیه مر بوط بعمل صالح است و اگر نخستین از موت
 و با گناه کبیره است و رنگ فرار یوم زحف و کسکه در زمین و با با صبر بماند و هم بمیرد از شهر است
 و از فتنه قبر مامون است و آنکه صبر نماید و نه میرد از غازیان است ^{ان قال لی موت میت}
 سمعاً و طاعة ^{و قلت لداعی الموت اهک و کرجبا} چند روز است که بلغم و فرزند
 ساخته است و ضعف بدن بهم رسیده بضرورت اقتصار بر آنچه نموده آمد و السلام ^{وزیر بدان کرده شد ۱۲}

کتاب هفتم

بمزا حسام الدین احمد صدور یافت در بیان آنکه مصیبتها ^{این عالم اگر چه بظاهر جرات}
 آتانی الحقیقه باعث ترقیات اند و مر اہم و در فضیلت مرگ طاعون و مایه ناسک بعد
 اکمل و الصلوة و تبلیغ الدعوات تصدیق و میگرد و که صحیفه شریفه که مصحوب شیخ مصطفی
 و باب عز او مصیبتها ارسال داشته بودند مضمون آن مشرف گشت ^{ان الله وانا الیہ الرجوع}
 این مصیبتها بظاهر جرات اجتناب بوده است و فی الحقیقت ترقیات و مر اہم بعینایه الله سبحانه
 ناسخ و ثمرات که درین نشانه بر آنها مترتب شده است غرض عشر آن ثمرات است که از عنایات
 او تعالی در آخرت متوقع و مامول است پس وجود فرزندان عین رحمت است هم در حیوة و ثناء
 منافع و فوائد است و هم بر مات شان ثمرات و نتائج مترتب است امام اعلی محی السنه در
 حلیه الابرار مینویسد که در زمان عبد بن زبیر سه روز طاعون واقع شد و در آن طاعون
 و سه سیر از حضرت انس که خادم حضرت پیغامبر با بوده و کلمه و کلمی الیه الصلوات و السلام
 و آن سرور و رحمت او و عبادت برکت فرموده فوت کردند و پهل پسر از حضرت عبدالرحمان بن ابی بکر
 رضی الله تعالی عنہم فوت شدند هر گاه باصحاب کرام خیر الانام علیه و علیہ الصلوٰۃ و السلام
 این معالک فرمایند ما عاصیان در کدام حساب و در خبر آمده است که طاعون آستان سابق را خدا

یعنی قبول شدت
 اصلش نیست که شیخ
 از سنن ابوداؤد
 مواضع طبعش
 داده و در سنن
 بنی خوست
 پسند خاطر
 از هم طاعون
 تعجب بسیار
 است
 من آنکه
 این مصیبتها
 خدایت
 است
 در این
 عالم
 اگر چه
 بظاهر
 جرات
 است
 اما
 در
 حقیقت
 ترقیات
 است
 و
 مر
 اہم
 است
 و
 در
 فضیلت
 مرگ
 طاعون
 و
 مایه
 ناسک
 است
 بعد
 اکمل
 و
 الصلوة
 و
 تبلیغ
 الدعوات
 تصدیق
 و
 میگرد
 و
 که
 صحیفه
 شریفه
 که
 مصحوب
 شیخ
 مصطفی
 است
 و
 باب
 عز
 او
 مصیبتها
 ارسال
 داشته
 بودند
 مضمون
 آن
 مشرف
 گشت
 ان
 الله
 و
 انا
 الیہ
 الرجوع
 این
 مصیبتها
 بظاهر
 جرات
 اجتناب
 بوده
 است
 و
 فی
 الحقیقت
 ترقیات
 و
 مر
 اہم
 بعینایه
 الله
 سبحانه
 ناسخ
 و
 ثمرات
 که
 در
 این
 نشانه
 بر
 آنها
 مترتب
 شده
 است
 غرض
 عشر
 آن
 ثمرات
 است
 که
 از
 عنایات
 او
 تعالی
 در
 آخرت
 متوقع
 و
 مامول
 است
 پس
 وجود
 فرزندان
 عین
 رحمت
 است
 هم
 در
 حیوة
 و
 ثناء
 منافع
 و
 فوائد
 است
 و
 هم
 بر
 مات
 شان
 ثمرات
 و
 نتائج
 مترتب
 است
 امام
 اعلی
 محی
 السنه
 در
 حلیه
 الابرار
 مینویسد
 که
 در
 زمان
 عبد
 بن
 زبیر
 سه
 روز
 طاعون
 واقع
 شد
 و
 در
 آن
 طاعون
 و
 سه
 سیر
 از
 حضرت
 انس
 که
 خادم
 حضرت
 پیغامبر
 با
 بوده
 و
 کلمه
 و
 کلمی
 الیه
 الصلوات
 و
 السلام
 و
 آن
 سرور
 و
 رحمت
 او
 و
 عبادت
 برکت
 فرموده
 فوت
 کردند
 و
 پهل
 پسر
 از
 حضرت
 عبدالرحمان
 بن
 ابی
 بکر
 رضی
 الله
 تعالی
 عنہم
 فوت
 شدند
 هر
 گاه
 با
 صحاب
 کرام
 خیر
 الانام
 علیه
 و
 علیہ
 الصلوٰۃ
 و
 السلام
 این
 معالک
 فرمایند
 ما
 عاصیان
 در
 کدام
 حساب
 و
 در
 خبر
 آمده
 است
 که
 طاعون
 آستان
 سابق
 را
 خدا

عنه یعنی در شان سه شصت و نه بود سه روز مرده و هر سه روز هفتاد هزار کس

یعنی حلیه الابرار هشتم از اخبار فی تلخیص الدعوات و الاذکار فی الحدیث لامام محمد بن ابی بکر بن شرف بن علی بن النوری الشافعی
 المنوفی سنه ست و سبعین و ست و ده و کتاب منیث شہاد کالانوری فی جلد ششم علی ثلاث و ست و خمین بابا الی کشف الغنم لخصم لعلی

و حدیث متفق علیہ وارد است الطاعین شہادۃ کل مسلم

بوده است و این اُمت را شہادت است و الحق جامعہ کہ دین و باسے میرند عجب حاضر و مستور ہوں
 ہوں سے آید کہ کسے دین ایام با آن جامعہ از باب بلا مالحق شود و نخت از دنیا با حضرت بکشید این بلا
 دین است بظاہر عصمت و بیاطن حمت بہ میان شیخ طاہر نقل میگردند کہ در لاہور در ایام طاعین
 شخصی دیدہ بود کہ میگویند ہر کہ دین ایام نمر و حسرت خواہد کشید بے ہر گاہ کہ نظر باحوال این شخص
 ہر دو اوہ میشود و احوال غیبیہ و معالمت بہ مشاہدہ میگرد و گم شدہ اے فی سبیل اللہ این خالص
 متمیز باشد۔ محمد و منافقت فرزند ی اعزوی قدس سرہ از عظیم مصائب است معلوم نیست کہ کس
 مثل این مصیبت مصائب ہ باشد اما صبر و شکر کہ حضرت حق سبحانہ و تعالیٰ دین مصیبت
 این ضعیف قلب را کرامت فرمودہ از اجل نعم و اعظم انعامات است از حضرت حق سبحانہ و تعالیٰ
 مسألت مینماید کہ جز او این مصیبت معذبا نخت باشد و در دنیا ہیچ ازان جزو اظاہر نشود
 میداند کہ این مسألت از تنگی سینه است و الا ابوتعالیٰ واسمع الحمات فلیلہ الاخریٰ و الاولیٰ
 و المستول من الاخوان الامداد و الیما نة و دعاء سلامۃ الخائمۃ و العفون الزکات اللذی
 لا لانسائیة و التجا و رمن التصبیرات الناشئۃ من البشریۃ ربنا اغفر لنا ذنوبنا
 و اسرافنا فی امرنا و وثقت اذ لنا و انصرنا علی القوم الکافرن و السلام علیکم و علی سائر من اتبع
 البشرا

باین

ان

سوال

سوال

جان حال آنگوی در ایام

مع فاطمہ
 من شیخ علی
 رواہ احمد
 القوی اورد
 عن ابی الدرداء
 من صحیح
 کہ تالیف
 علی اسامی اللہ
 کہ تالیف
 کہ تالیف
 کہ تالیف
 کہ تالیف

کتاب مردم (۱۸) مہ زیر کفسان در ان نشا مستخرج نسبت بہن نشا ۱۲

بشیخ جمال ناگوری صدور یافت و ربیان آنگہ نصیب ما در سخین حیت و نصیب علماء طواہر حیت
 و نصیب صوفیہ حیت و در جواب التماس کہ نموده بودہ اھل لیلہ و سلمہ علی عبادہ الذین
 اصطفیٰ العلماء و رتہ الانبیاء و در مداحی علماء عظام کافی است علم وراثت علم شریعت است
 کہ از انبیا باقیمانده علیہم الصلوٰت و السَّلَامات و علم شریعت را صورتی است و حقیقتی صورتی
 آنگہ نصیب و طواہر است شکر اللہ تعالیٰ سبحانہ کہ تعلق بحکمات کتاب و سنت وارو و حقیقتش

صه قال الله تعالى هو الذي انزل عليك الكتاب من آيات محكمات هن ام الكتاب وخرقشابهات ۱۲

آنکه نصیب علماء و راجحین است ^{صه} رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُمْ ^{صه} که متعلق به تشابهات کتاب سنت است
و محکمات هر چند آیهات کتاب اند اما ساج و خمرات آن متشابهات اند که از مقاصد کتاب اند آیهات
و سائل پیش نیستند از برای حصول تالیح پس کت کتاب تشابهات آمد و محکمات کتاب قشر آن
کتب متشابهات اند که بر مرق و اشارت بیان اصل مینمایند و از حقیقت آن معامله نشان میدهند علماء
راجحین قشر را بلبت جمع ساخته اند مجموع صورت و حقیقت شریعت را در یافته و این بزرگواران شریعت
را در رنگ شخصی تصور نموده اند که قشر و لب آن از صورت و حقیقت باشد علم شرع و احکام را
صورت شریعت دانسته اند و علم حقائق و استمرار حقیقت شریعت در یافته و جمیع بصورت شریعت
گرفته اند از حقیقت آن انکار نمودند و پیر و مقتدا خود را غیر از هدایه و برودوی ندانستند و جمیع
دیگر هر چند گرفته اند حقیقت آن گشتند اما چون آن حقیقت را حقیقت شریعت ندانستند بلکه شریعت
را مقصود بر صورت داشتند و قشر آن گشتند و لب را و در آن تصور نمودند لاجرم از حقیقت آن
حقیقت آگاهی نیافتند و از متشابهات نصیب فرنگ رفتند ^{صه} فَالْعُلَمَاءُ الرَّاسِخُونَ فِيهِمُ الْوَارِثُونَ
فِي الْحَقِيقَةِ جَعَلَ اللهُ مَسْجِدَهُ وَآيَاتِهِ مِنْ حَبِيْبِهِمْ وَمُقْتَفَى آثَارِهِمْ ثَابِتًا أَنْكَرُوا
میان شیخ نور محمد از جانب ایشان ظاهر ساختند که میفرمودند ما را از مشایخ سلسله سلسله
از جانب نقشبندیه نیز اجازه تیغی خواهم نمود و ما کما پیری و مریدی در طریقه علییه نقشبندیه تعلیم
و تعلم طریقه است نه بگناه و شجره که در سلسله دیگر متعارف است طریق این بزرگواران صحبت است
و تربیت ایشان انعکاسی است لاجرم در بدایت ایشان نهایت دیگران اندراج یافته است و راه
اقرب گشته نظر ایشان شافی امراض قلبیه است و توجه نشان و ارفع علل مغنوبه نقشبندیه
عجب قافله سالارانند که بر بند از ره پنهان بجرم قافله راه معذور نخواهند داشت

وَالْعَدْنُ عِنْدَ كِلَيْهِ النَّاسُ مَقْبُولٌ وَالشَّكَاةُ

لعه انعکاسی یعنی نموداری الطوار و اخلاق شیخ کمال محل در مدبر بعد از حصول نصیب سبب آنجا و بی نیامین ۱۳

که دشوار از تعلیم یافته آید و در صحبت آمده آید پس بدون تحقق اصل اجازه نمیکنند و نه از هر دو سبب اینها مذکور در حد و اندک عند کلام الناس مقبول ۱۳

در صورت حقیقت
اند و در صورت حقیقت
از آن در صورت حقیقت
نشان میدهد که در صورت
شریعت از برای حصول
حقیقت آن معامله نشان
میدهند علماء راجحین
جمع ساخته اند مجموع
صورت و حقیقت شریعت
را در یافته و این بزرگواران
شریعت را در رنگ شخصی
تصور نموده اند که قشر
و لب آن از صورت و حقیقت
باشد علم شرع و احکام را
صورت شریعت دانسته
اند و علم حقائق و استمرار
حقیقت شریعت در یافته
و جمیع بصورت شریعت
گرفته اند از حقیقت آن
انکار نمودند و پیر و مقتدا
خود را غیر از هدایه و برودوی
ندانستند و جمیع دیگر
هر چند گرفته اند حقیقت
آن گشتند اما چون آن
حقیقت را حقیقت شریعت
ندانستند بلکه شریعت
را مقصود بر صورت
داشتند و قشر آن گشتند
و لب را و در آن تصور
نمودند لاجرم از حقیقت
آن حقیقت آگاهی نیافتند
و از متشابهات نصیب
فرنگ رفتند
صه فَالْعُلَمَاءُ الرَّاسِخُونَ
فِيهِمُ الْوَارِثُونَ فِي
الْحَقِيقَةِ جَعَلَ اللهُ
مَسْجِدَهُ وَآيَاتِهِ مِنْ
حَبِيْبِهِمْ وَمُقْتَفَى
آثَارِهِمْ ثَابِتًا أَنْكَرُوا
میان شیخ نور محمد
از جانب ایشان ظاهر
ساختند که میفرمودند
ما را از مشایخ سلسله
سلسله از جانب نقشبندیه
نیز اجازه تیغی خواهم
نمود و ما کما پیری و
مریدی در طریقه علییه
نقشبندیه تعلیم و
تعلم طریقه است نه
بگناه و شجره که در
سلسله دیگر متعارف
است طریق این بزرگواران
صحبت است و تربیت
ایشان انعکاسی است
لاجرم در بدایت ایشان
نهایت دیگران اندراج
یافته است و راه اقرب
گشته نظر ایشان شافی
امراض قلبیه است و
توجه نشان و ارفع
علل مغنوبه نقشبندیه
عجب قافله سالارانند
که بر بند از ره پنهان
بجرم قافله راه معذور
نخواهند داشت

کتابها نورها فی الحقیقه عرب ۱۲

کتاب الفوائد

بمیرحوب الصدور بایافته و راتباع سنت سینه و اجتناب از بدعت نامرضیه و ماینا سبب ذلک
 بعد الحمد و الصلوة و تبلیغ الدعوات بیات پناه انوی اعز می میرحوب الله میرسانند
 که احوال و اوضاع فقراء این حد و مستوجب حمد است امشائل من الله سبحانه سلامتکم و
 تباکم و استقامتکم و برین مدت از کیفیت احوال آن حد و اطلاع نه بخشیره اند بعد یافت
 از موانع است + النصیحة هی الذین و متابعة سید المرسلین علیه و علی الیه السلام
 الصلوة و السلام و اثبات السنة السنیة و الاجتناب عن البدعة الغیة المرضیة
 و ان كانت البدعة تری مثل فقی الصبح لانه فی الحقیقه لا نور فیها و لا ضیاء و لا
 للعین منها شفاء و لا للداء منها دواء و کیف و البدعة اما اربعة للسنة اوسا کتة
 عنها و الساکتة لا بد و ان تکون زائدة علی السنة فتکون ناسیئة لها فی الحقیقه
 ایضاً لان الزیادة علی نص سخر له فالبدعة کیف كانت تکون سافعة
 للسنة فیفضة لها فلا خیر فیها و لا احسن فیها و کتبت شعری من این حکموا
 بحسن البدعة المحدثه فی الدین الکامل و الاسلام المرضی بعد تمام النعمة و لم یعلموا
 ان الاحداث بعد الاکمال و الاتمام و حصول الرضا بمعزل من الحسن فماذا
 بعد الحقی الا الضلال و لو علموا ان الحکم بحسن المحدث فی الدین الکامل مستلزم
 لعدم کماله و منبئ عن عدم تمام النعمة كما اجتمعوا علیه + ربنا لا نؤخذنا ان
 نسینا او اخطانا و السلام علیکم و علی من لدیکم

کتاب الفوائد (۲۰)

له اشارة الى قوله
 علیه الصلوة والسلام
 الذین النصیحة
 السلام
 و متابعة سید المرسلین
 علیه و علی الیه السلام
 من این حکموا بحسن
 البدعة المحدثه فی الدین
 الکامل و الاسلام المرضی
 بعد تمام النعمة و لم یعلموا
 ان الاحداث بعد الاکمال و
 الاتمام و حصول الرضا
 بمعزل من الحسن فماذا
 بعد الحقی الا الضلال و لو
 علموا ان الحکم بحسن
 المحدث فی الدین الکامل
 مستلزم لعدم کماله و
 منبئ عن عدم تمام
 النعمة كما اجتمعوا علیه +
 ربنا لا نؤخذنا ان نسینا
 او اخطانا و السلام
 علیکم و علی من لدیکم

بیت در بیان فضیلت

بمولانا محمد طاهر خدشی صدور یافته در فضائل صلوة و تحریض نمودن بر آنکه از کان و شرائط و آداب
 و تعدیل از کان که شیعی بجا باید آورد و مائیکاسبت ذلک ^{بکمال} ^{الله} ^{وَسَلَّمَ عَلَى حِبَادِهِ الَّذِينَ}
 اصطفی لکم کتاب شریف که از نوای حی و جنپور نوشته بودند رسید چون متضمن خبر ضعف بود به باعث بی
 آرامی گشت مترصد خبر صحت است بدست آمده با مرسل دارند و کیفیات احوال را نویسد محبت اطوارا
 چون این و از و ارجل است و وار جرد ادا آخرت است سعی در اثبات اعمال صالحه باید فرمود و بهترین
 اعمال فاضله ترین عبادات اقامه صلوة است که عبادین است و مخرج مومن است پس اتمام تمام
 در ادائے آن فرعی باید داشت و احتیاط باید نمود که از کان و شرائط و مشن و آداب آن کما شیعی
 و ملحق آواید در رعایت طمانیت و تعدیل از کان بجز از مسالغه نموده آید نیک محافظت نمایند
 که اکثر مردم نماز را ضلح ساخته اند و طمانیت و تعدیل ارکان را بر هم زده اند و عند اذ و حق این جماعه وارد
 شده اند و تهدید آمده و چون نماز درست شد امید عظیم از برائے نجات بدست گشت چه دین بر باشد
 و عراج غرور با تمام رسید بر شکر غلطیای صفر ایشان از برائے کورس سوائیان ما و
 السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَعَلَىٰ سَائِرِيْنَ اَشْبَعِ الْهَدْيِ وَالَّذِي مَتَابَعَةُ الْمُصْطَفَىٰ عَلَيْهِ وَعَلَىٰ
 اٰلِهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامَاتُ الْعَلَاةُ

توسیع

بود

بیت

یعنی وقت کردن در
 این دو مورد و طبع
 از شیخ و چون اقتضای
 شیخ بسبب زیادت لال
 و در این بسیار
 در بیان فضیلت
 است ملاطفت
 که در این کتاب
 این منزه است
 لایحه علیها السلام

مکتوب دوم

بخواجه محمد صدیق مکتوب به هدایه صدور یافته در بیان آنکه مراد از قلب که در حدیث قدسی واقع شده
 است که لا یسعی ارضی الا مضغه است نه حقیقت جامع که بعضی مشایخ از وسعت آن خبر داده اند
 اما مضغه که بعد از سلوک و جذب و بعد از تصفیه و تزکیه و بعد تمکین قلب و اطمینان نفس از ترکیب
 اجزا و عشره صورت یافته و نهیت و هدانی پیدا کرده و مرتبت این مضغه بر حقیقت جامع بچندین
 وجه و در بیان آنکه این همه کمالات که مضغه را نهایت نموده شد در مقام قاب قوسین است

له بین کوئی ضیق
و در اسما تعدد
النسبة
بین دو عالم
سید عالم و جیش
عالم فهو الضیق
الکافی
الاسطر و الاصل
الکافی و الخلاق
ششمین الاشیاء
بعد الصفة و
وجد احداث
مناسبتها
تعالی و تقدس من

کتاب
در
تفسیر
عنه اللطیف الالهی

سلسله از آداب آتش بار خدای
فیض الهی
جانب
کلیه

قدسی آمده است موافق لسان انبیاء علیهم السلام الصلوات والتسلیمات و مراد از ان
قلب مضغه است و شک نیست که ظهور آنم اینجا است و مرآتیت احدیت ذات مجردة او تعالی
مراد را مسلم است عرش را هر چند از ظهور تام که ظهور اصل است نصیب و افرست اما صفات را
در ان موطن امتزاج است و چون صفات فی الحقیقت ظلال حضرت ذات اند تعالی و تقدس
ان ظهور از شائبه طلیت پاک و مبره انباشد از اینجا است که عرش را از ظهور انسانی که باصل صرف
تعلق دارد توقعات است و مرکز این معامله اوست سوال از حدیث قدسی و وسعت آن
قلب مفهوم میگردد و تو از آنکس میگوئی جواب تنگی آن باعتبار عدم گنجایش موسوی است
و روئے و وسعت آن باعتبار ظهور او از قدم است فلا منافاة این فقیر در بعضی رسائل خود تعبیر
از ان قلب با این عبارت کرده است الضیق الاوسع والبسیط الابطسط والافل الا کثر
سوال شایان فضیلت حقیقت جامع است که از عالم امرت مضغه که از عالم خلق است و مرکب
از عناصر این فضیلت از بجایافت جواب الخلق را فضیلت است بر عالم امر که او را ک عوام بلکه در آن
اکثر خواص از ان مزینت فایز است این معنی را این فقیر در مکتوبات که بنام مرحومی فرزند عظمی
در بیان طریق نوشته است واضح ساخته است اگر تزی و دے ماند از اینجا شقی طلبت حقیقت این
مضغه بشو عوام را مضغه است که ترکیب عناصر اربعه بهم رسیده است و خواص را بلکه اخص خواص
مضغه است که بعد از سلوک و جذب و بعد از تصفیه و تزکیه و بعد تکمیل قلب و اطمینان نفس بلکه
بمحض فضل و کرم خداوندی جلا سلطانه از ترکیب اجزاء عشره صورت یافته است چهار
جز از عناصر و یک جزء از نفس مطمئنه و پنج جزء از عالم امر این هر سه جزء با وجود تضاد و تباین
یکدیگر بقدرت کامله واجب الوجود تعالی و تقدس صوت تضاد و تباین اینها اول گشته
جمع شده اند و بهیئت و خدانی پیدا کرده این اعجوبه را حاصل نموده اند جزو اعظم درین معامله
عخصر خاک است این بهیئت و خدانی نیز بزرگ جزو از منی بر آمده است و بخاک مستقر یافته

خواص مخصوص قدس
عظمی

تسکین
ده گانه

تعالی
عظمی

صلوات الله على من اتبع الهدى
رسول الله صلى الله عليه وسلم
عصا من عصا نوح عليه السلام
كان رسول الله صلى الله عليه وسلم
وكان رسول الله صلى الله عليه وسلم
كان رسول الله صلى الله عليه وسلم
كان رسول الله صلى الله عليه وسلم
كان رسول الله صلى الله عليه وسلم
كان رسول الله صلى الله عليه وسلم

میکرد و درین مقام معلوم شد که در عین حصول و وصول احتیاج بدلیل است این مقام موفقی
 حال کمالات مرتبه نبوت است علی صاحبها الصلوة والسلام و الحجية وان مقام
 مناسب حال ولایت و چون صاحب این قلب راجع بدعوت واقع شود قلق و اضطراب
 و تقلب و تلؤن قلب او را بیشتر خواهد بود هر گاه در عین وصول بواسطه جهل و حیرت محتاج
 بدلیل است در زمان فرقت اولی که با استدلال محتاج بود تا بوسیله استدلال فی الجملة طینان پیدا
 کند با آنکه گوئیم که دوستی که چند روز از دوست پوشیده داشته اند و بدین فرقت آن مشتبه ساخته جا
 آن دارد که همواره قلق و اضطراب بود و بروام بحزن و اندوه باشد گمان رسول الله صلى الله
 علیه و سلم متواصل الحزن کاشم الفکر بعضی وجه که فارق این دو اطلاق قلت
 بیان میکند بگویش بهوش استماع باید نمود و حقیقت جامع که از عالم امر است بعد از تصفیه و تزکیه
 ممکن تمام بر دوام او را بیشتر است بخلاف مضغه که طینان او موط با وراک حواس است
 نماز مانع که شش را جواس و رک نماید از قلق نه بر آید لهذا حضرت خلیل علیه السلام و علیه
 الصلوة والسلام و علی جمیع الانبیاء و المرسلین و الملائکة المقربین از بر او طینان
 قلب خود سوال کرد و گفت رَبِّ ارِنِي كَيْفَ تُنحِي الْمَوْقِي فَارِقِ و بگفت که حقیقت جامع بذر
 متماز میگرد و چون بحال ذکر میرسد بزرگتر میشود و متجوهر بزرگتر میگرد و در این مقام راصاحب
 عوارف قدس الله تعالی بیترک مقصد است گفته است و این تجوهر قلب را بزرگ ذات تعالی
 تعبیر فرموده بخلاف مضغه که ذکر را با و راه نیست تا اثر او کجا و تجوهر او کجا آنجا ظهور کند که راست با صا
 و بطلیت نهایت عروج ذکر تا و بهیتر مذکور است فرق و بگفت که حقیقت جامع چون به نهایت نهایت
 رسد از ولایت خاصه نصیب وافر حاصل کند اگر نمایندگی مطلوب پیدا آید و ظاهر در کمال
 مطلوب خواهد بود نه عین آن مطلوب در رنگ مرات ظاهر که ظاهر در و کس شخص است
 نه عین شخص بخلاف مضغه که برخلاف مرات ظاهر در و کس عین مطلوب آن ظاهر است

میکرد و درین مقام معلوم شد که در عین حصول و وصول احتیاج بدلیل است این مقام موفقی
 حال کمالات مرتبه نبوت است علی صاحبها الصلوة والسلام و الحجية وان مقام
 مناسب حال ولایت و چون صاحب این قلب راجع بدعوت واقع شود قلق و اضطراب
 و تقلب و تلؤن قلب او را بیشتر خواهد بود هر گاه در عین وصول بواسطه جهل و حیرت محتاج
 بدلیل است در زمان فرقت اولی که با استدلال محتاج بود تا بوسیله استدلال فی الجملة طینان پیدا
 کند با آنکه گوئیم که دوستی که چند روز از دوست پوشیده داشته اند و بدین فرقت آن مشتبه ساخته جا
 آن دارد که همواره قلق و اضطراب بود و بروام بحزن و اندوه باشد گمان رسول الله صلى الله
 علیه و سلم متواصل الحزن کاشم الفکر بعضی وجه که فارق این دو اطلاق قلت
 بیان میکند بگویش بهوش استماع باید نمود و حقیقت جامع که از عالم امر است بعد از تصفیه و تزکیه
 ممکن تمام بر دوام او را بیشتر است بخلاف مضغه که طینان او موط با وراک حواس است
 نماز مانع که شش را جواس و رک نماید از قلق نه بر آید لهذا حضرت خلیل علیه السلام و علیه
 الصلوة والسلام و علی جمیع الانبیاء و المرسلین و الملائکة المقربین از بر او طینان
 قلب خود سوال کرد و گفت رَبِّ ارِنِي كَيْفَ تُنحِي الْمَوْقِي فَارِقِ و بگفت که حقیقت جامع بذر
 متماز میگرد و چون بحال ذکر میرسد بزرگتر میشود و متجوهر بزرگتر میگرد و در این مقام راصاحب
 عوارف قدس الله تعالی بیترک مقصد است گفته است و این تجوهر قلب را بزرگ ذات تعالی
 تعبیر فرموده بخلاف مضغه که ذکر را با و راه نیست تا اثر او کجا و تجوهر او کجا آنجا ظهور کند که راست با صا
 و بطلیت نهایت عروج ذکر تا و بهیتر مذکور است فرق و بگفت که حقیقت جامع چون به نهایت نهایت
 رسد از ولایت خاصه نصیب وافر حاصل کند اگر نمایندگی مطلوب پیدا آید و ظاهر در کمال
 مطلوب خواهد بود نه عین آن مطلوب در رنگ مرات ظاهر که ظاهر در و کس شخص است
 نه عین شخص بخلاف مضغه که برخلاف مرات ظاهر در و کس عین مطلوب آن ظاهر است

میکرد و درین مقام معلوم شد که در عین حصول و وصول احتیاج بدلیل است این مقام موفقی

فرموده است ^{حق قلبی} قَلْبُ عَبْدِ الْعَزِيزِ ^{مستطاب} اِنْ نَظَرَ فِي حُلِيِّ عَمَلٍ ^{مستطاب} مَلَأَ مِنْهُ ^{مستطاب} مَعْرِفَةً ^{مستطاب} وَفِي حُلِيِّ عَمَلٍ ^{مستطاب} مَلَأَ مِنْهُ ^{مستطاب} مَعْرِفَةً ^{مستطاب}

ونگن فهم کنی که آن کفر و کفره است هر چند عقل معاش باور نکند که عین یک شی در شی و یک ظاهر ^{بدن} شود و حُلُوك ونگن آنجا نباشد این از تصور عقل است و قیاس غابست بر شاخه فلا تکن کون ^{باز کردن}

الفاصرين فرق دیگر است که حقیقت جامع از عالم امر است و مضغه از عالم خلق است ^{باز کردن}

بلکه عالم خلق و عالم امر هر دو اجزای اویند خلق جزو اعظم اوست و امر جزو اصغر او از اجتماع این ^{فاز} هر دو جزو هیئت وحدانی ایجاد یافته است که آنچه روزگار گشته است این آنچه هر چند از عالم ^{فاز} خلق و از عالم امر جداست و هیچ کدام بواسطه هیئت ترکیبی تناسب و تشابه ندارد اما مقدر و ^{شماره} از عالم خلق است زیرا که جزو ارضی درین معامله عمده است و پستی خاک باعث رفعت او ^{مستطاب}

فرق دیگر آنکه وسعت حقیقت جامع باعتبار طور صدور اشیا است و وسعت مضغه ^{فاز} که بعد از تنگی آن مکشوف میگردد و باعتبار گنجایش مطلوبست که نامحدود و نامتناهی است ^{فاز}

و آن تنگی و بلز تنگ اوست که مانع دخول ماسوای است حتی که دیگر را نیز که گذارد که در ^{فاز}

شراقات مذکور شود و شائبه ظلمت را نیز نماند که گرد آن حریم مقدس گردد و ایضا فرسخی اقل ^{فاز} چون شائبه چون دارد و شایان گنجایش بی چون نبود و فراخی ثانی چون نصیب از بیچونی ^{فاز}

یافته است چون را گنجایش ندهد عجائب کار و بار است همین قلب را بعد از رجوع بدعوت ^{فاز}

ظلمت و عنین طاری میگردد و از اینجا است که سید البشر علیه و علیها الصلوات و التسلیما ^{فاز}

فرموده اند ان الله کفی عن علی قلبی تا چند بیان فرق نماید ما للذکر و رب الاکباب ^{فاز}

آس برادر این مضغه را پرچه گوشت که ایست که خیال کنی که آن جوهر نفیس است که خزون ^{فاز}

و امر از عالم خلق و رو که مخزون گشته است و ذوقان و ضمایع عالم آفر و رو که بدون ^{فاز}

شده باز یادی معاملات خاصه که هیئت وحدانی او متوسط است اول اجزای عشره را بضمینه ^{فاز}

و ترکیه و جذب و سلوک و بغنا و بقا مزی و مظهر ساخته اند و از ولس تعلقات ماسوای آزاد گردانیده ^{فاز}

معنی از قول با که ظاهر در و عین است از نظر امر و معلول من و معلول و آمدن او و مضغه مضغه است

معنی از قول با که ظاهر در و عین است از نظر امر و معلول من و معلول و آمدن او و مضغه مضغه است

معنی از قول با که ظاهر در و عین است از نظر امر و معلول من و معلول و آمدن او و مضغه مضغه است

معنی از قول با که ظاهر در و عین است از نظر امر و معلول من و معلول و آمدن او و مضغه مضغه است

مثلاً قلب از تقلب گذرانیده بکین رسانیده اند نفس از آمارگی باطمینان آورده اند
 و جزواری را از سرکشی و نافرمانی باز داشته اند و خاک را از پستی و پست فطرتی ارتفاع داده اند
 حکلی هذا القیاس جمیع اجزای او را از افراط و تفریط بحد اعتدال توسط آورده اند بعد از آن
 بعضی فضل کرده اند این اجزا را ترکیب داده شخص معین ساخته اند و انسان کامل گردانیده قلب
 این شخص که خلاصه اوست و مرکز وجود او بمضعه تعبیر نموده اند اینست حقیقت مضغه که باندره
 عبارت در گفت آمده است **وَالْأَمْرُ لِلَّهِ يُحْكِمُكَ اللَّهُ** اگر ناصی گوید که هر انسان مرکب
 ازین اجزای عشره است و از ترکیب اینها بهیئت وحدانی وارد گویم آری ازین اجزا مرکب
 است اما آن اجزا مرغی و مظهر گشته اند و مجذبه و سلوک از و نش تعلقات ماسوای آزاد
 نه گشته بخلاف اجزای انسان کامل که بقنا و بقا پاک و پاکیزه گشته اند چنانچه گذشت و در هر
 انسان چون این اجزا امتیاز و تمایزند و هر جزیرا احکام و احوال متمایزه است تا چارز بهیئت
 و وحدانی نصیب ندرود اگر بهیئت پیدا کرده است اعتباریست نه حقیقی بخلاف اجزای انسان
 کامل که از تمایز و تمایز برآمده متمیز و مختلط گشته اند و احکام و احوال متمایزه ایشان زائل گشته
 ایک حکم قرار یافته اند پس تا چار بهیئت و وحدانی در و حقیقی بود اعتباری در رنگ
 آنکه همچون را از او بیه مختلفه راست سازند و بحق نموده جمیع اجزای او را بایکدی خلط کرده
 بهیئت و وحدانی ثابت کنند و از احکام متمایز بیک حکم آرند **فَافْهَمُوا اللَّهَ يُحْكِمُكَ اللَّهُ** آنکه
 آری بر او این همه کمالات که مضغه را ثابت نموده است در مقام قیاس قوسین است
 که در ظاهر رنگ از مظهر متوجه است هر چند اینها ظاهر اصل است نه ظل آن که صورت باشد
 اما شخص ظاهر از رنگ مرآت پاک و مبر اینست پس قوسین ثابت باشند و ماورای این مقام
 مقام او آونگی است که ظاهر از مظهر رنگی نگرفته است و امر زاندا سجاد و تحمیل نیامده پس
 قوسین آنجا منقود باشند و جز بیک رنگی در آنجا متصور نباشد که مناسب است او آونگی است

ساده و در هر طبقه با کمال
 سنگین و در هر طبقه
 با نفع کمی کردن و
 تفسیر کردن

ساده یعنی فضل و کرم
 خداوندی عز و جود
 جل سلطان
 سادگی پس در تفسیر
 ایشان کامل چنانچه

کلمات و ابواب

ساده نشانیست
 بقول قیاس و حدیث
 قدری فکانت قاب
 قوسین او اود

ساده
 سادگی
 نقالی

یعنی بسیار جود و جهد باید نمود تا از مقام قاب تو سین بمقام آوازی و رسول میرسد ۱۲

و معالیه این مقام علاجه است تمام ورق را باید گردانید تا از قوسین به آوازی نخت برود
شود و کلامنا اشارات و رموز و بشارات و کنوز و کلمات و کلمات و کلمات و کلمات
عَلَيْ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَصَحْبِهِ وَسَلَّمَ وَبَارِكْ

کتاب بیست و دوم

بولانا محمد صادق کشمیری صدور یافته در بیان شرافت یافتن بلده سرهند بر اکثر بلاد و بطن خضر
ایشان ^{سنگنه} سَلَّمَ اللهُ تَعَالَى و مشابه نمودن نور که گروی از صفت و شان بوسه راه نیامد
در زمین سکنه خود و آن زمین بعد از چند گاه روضه مقدسه نمود و مزاده کلان خواجه محمد صادق قد
سیر کاشت ^{عمره} مُحَمَّدٌ لِلَّهِ وَسَلَّمَ عَلَى عِبَادِهِ الَّذِينَ اصْطَفَى اِنَّا لِلّٰهِ نَاوِلُوهُنَّ
و بصفتی و بی حقیقه تعالی علیه و علی الیه الصلوة والسلام و الخیرة و البرکة بلده سرهند
گویند از زمین اخیای من است که بر آن من چاه عمیق تار یک را بر کرده صفت بلند ساخته اند و بر
اکثر بلاد و تقاع آرز از تقاع داده و نور در آن زمین و ولعت گشته است که مقبلس از نور
بصفتی و بی کیفی است و در رنگ نور که از زمین مقدره بیت الله ساطع و لامع است
پیش از ارتحال فرزندی عظمی مرحومی بچند ماه این نور را برین درویش ظاهر ساخته بودند و در
زاویه زمین سکنه فقیر آن را نشان داده نور نمودند ساطع که گریه از صفت و شان بوسه
راه نیافته بود و از کیفیات منزله و میر آرزوئے آن شد که آن زمین بدفن من شود و آن نور
بر میر قهر من لامع بود این معنی را بفرزندی عظمی که صاحب سیر بود ظاهر ساخته و ازان نور و از آن
آرزوئے مطلع گردانیدم اتفاقا فرزندی مرحومی باین دولت بخت کرد و در پرده خاک و در دنیا
آن نور مستغرق گشت ^{سکونت} هِنْدِيَا لَكْتُ بَابِ التَّعِيمِ نَعِيمًا هَا وَ لِلْعَاشِقِ الْمُسْكِينِ
مَآئِيَتْجَرِّحُ عَزْ شَرَفَاتِ اِيْنَ لِهْدَه مَعْظَمَه اسْت که مثل فرزندی عظمی که از اکابر اولیاء الله است

بعضی از کلمات
الذات متعجب و در این
بعضی از کلمات و بیان
شرکت بیکدیگر

در بیان احوالی

سنگنه در بیان
تفاوت ۱۲
عنه قدسنا بنام
تشبیه با اوان فنا
روان ۱۲
معنی سلیمان

لله اشارة است بحدیث من احی سنه من سنتی قد امیتت بعدی فان لمن الا جوشل اجهر
من عملها من غیر ان ینقص من اجرهم شیئا سواها الترمذی وابن ماجه المصحح صلوات الله علیهم

وینت

در اینجا آسوده است و بعد از مدتی ظاهر شد که آن نور موعود معنی است از انوار قلبیه این فقیر
که از اینجا اقتباس نموده در آن زمین افروخته اند در رنگ آنکه چنانچه از مشعله برافروزند قل
کُلِّمْنِی عَنِ اللَّهِ اللَّهُ نُورُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ سُبْحَانَ رَبِّكَ رَبِّ الْعِزَّةِ عَمَّا يَصِفُونَ
وَسَلَامٌ عَلَى الْمُرْسَلِينَ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

مکتوبت و سبب

بمخد و مزاده خواجہ محمد عبداللہ سلمہ اللہ و ابقاہ و اوصلہ الی خایہ ما یتمتا کہ صدور
یافتہ در بیان آنکہ عمدہ کار اتباع سنت سنیه است و اجتناب از بدعت نامرضیه و مزیت طریقه
علیہ نقشبندیہ بر سلاسل دیگر بواسطہ اتباع صاحب ریت علیہ و علی الہ الصلوٰۃ و
السلام و الخیرۃ و عمل بعزیت نمودن و مداحی این طریقه علیہ نقشبندیہ و ایستاد
ذالک بہ بسم اللہ الرحمن الرحیم الحمد للہ و سلام علی عبادہ الذین اصطفی
نصیحتہ کہ بہ فرزند می آوری سلمہ اللہ سبحانہ عما لا یتلیق بجنابہ و بسا ارحمہ نموده می آید
اتباع سنت سنیه است علی اصحابہ الصلوٰۃ و السلام و الخیرۃ و اجتناب بدعت
نامرضیه اسلام درین آوان غریب پیدا کرده است و مسلمانان غریب گشته اند و ما میر و ند غریب
میگردند بحدیکہ اند گوئیم بر زمین نخواهد ماند و تقوی ما الساعۃ علی شرار الناس سعادتمند
کسے است کہ درین غریب احیائے سنتی از سنن متروکہ نماید و امانت بدعتی از بدع مستعمل
فرماید این آن وقت است کہ ہزار سال از بعثت خیر البشر علیہ و علی الہ الصلوٰۃ و السلام
گذشتہ است و علامات قیامت پرتوانداخته است و سنت بواسطہ بعد عہد نبوت مستور
شده است و بدعت بعثت افشاء کذب جلوه گر گشتہ شاہانے باید کہ نصرت سنت فرماید
و نہریت بدعت نماید تزویج بدعت موجب تحزب دن است و تعظیم مبتدع باعث بدم اسلام
شکت

لله اشارة است بحدیث من احی سنه من سنتی قد امیتت بعدی فان لمن الا جوشل اجهر
من عملها من غیر ان ینقص من اجرهم شیئا سواها الترمذی وابن ماجه المصحح صلوات الله علیهم
که بدعتی کہ در دست
اسلام در برہم درین
اسلام در برہم درین
عزیمت کما بدع و سبب
علیہ نقشبندیہ بر
سلاسل دیگر بواسطہ
اتباع صاحب ریت علیہ
و علی الہ الصلوٰۃ و
السلام و الخیرۃ و عمل
بعزیت نمودن و مداحی
این طریقه علیہ
نقشبندیہ و ایستاد
ذالک بہ بسم اللہ
الرحمن الرحیم الحمد
للہ و سلام علی
عبادہ الذین اصطفی
نصیحتہ کہ بہ
فرزند می آوری
سلمہ اللہ سبحانہ
عما لا یتلیق
بجنابہ و بسا
ارحمہ نموده
می آید
اتباع سنت
سنیه است علی
اصحابہ
الصلوٰۃ و السلام
و الخیرۃ و
اجتناب بدعت
نامرضیه
اسلام درین
آوان غریب
پیدا کرده
است و
مسلمانان
غریب
گشته
اند و ما
میر و
ند غریب
میگردند
بحدیکہ
اند گوئیم
بر زمین
نخواهد
ماند و
تقوی ما
الساعۃ
علی شرار
الناس
سعادتمند
کسے
است کہ
درین
غریب
احیائے
سنتی
از سنن
متروکہ
نماید
و امانت
بدعتی
از بدع
مستعمل
فرماید
این
آن
وقت
است
کہ
ہزار
سال
از
بعثت
خیر
البشر
علیہ
و
علی
الہ
الصلوٰۃ
و
السلام
گذشتہ
است
و
علامات
قیامت
پرتوانداخته
است
و
سنت
بواسطہ
بعد
عہد
نبوت
مستور
شده
است
و
بدعت
بعثت
افشاء
کذب
جلوه
گر
گشتہ
شاہانے
باید
کہ
نصرت
سنت
فرماید
و
نہریت
بدعت
نماید
تزویج
بدعت
موجب
تحزب
دن
است
و
تعظیم
مبتدع
باعث
بدم
اسلام
شکت

عن ابن مسعود قال قال رسول الله صلى الله عليه وسلم لا تقوم الساعة الا على شرار الخلق سواه مسلم يعني بر اشد گروه قیامت
گر بر بدترین خلق یعنی بدترین مردم چه نصف بعصیت آدمیان انداز میجا است کہ حضرت شیخ قدس سره فرموده علی شرار الناس المصحح صلوات الله علیهم

۱- نور و نورانی است
 ۲- نور و نورانی است
 ۳- نور و نورانی است
 ۴- نور و نورانی است
 ۵- نور و نورانی است
 ۶- نور و نورانی است
 ۷- نور و نورانی است
 ۸- نور و نورانی است
 ۹- نور و نورانی است
 ۱۰- نور و نورانی است

مَنْ وَقَرَّ صَاحِبٌ بِدَعَاةٍ فَقَدْ آعَانَ عَلَى هَذَا الْإِسْلَامِ شَيْدَهُ بَاشِدَهُ هَيْكَلِي هَيْمَتِ وَتَمَاهِي
 نَهْمَتِ مَتَوَجِّهٍ أَنْ بَابِدُ بُوْدُ كَةُ تَرَوِيحِ سُنْتِ اَزْ سُنَنِ نَمُوْدَهُ آيْدُ وَرَفْعِ بَدْعَتِ اَزْ بَدْعِ كَرْدُهُ شُوْدُ هَيْمَتِ قُوْتِ
 خُصُوْصًا دَرِيْنِ اَوَانِ ضَعْفِ اِسْلَامِ اِقَامَتِ مَرَامِ اِسْلَامِ مَنُوْطِ بَرَوِيحِ سُنْتِ وَتَخْرِيْبِ بَدْعَتِ
 كَذَشْتِكَا نِ دَرِ بَدْعَتِ حَسَنِي وَبِيْدَهُ بَاشِدُ كَةُ لَعْضِ اَفْوَادِ اَزْ اَسْتَحْسَنِ اَشْتَهَ اَنْدَا اَمَانِ فُقِيْرِ دَرِيْنِ مَسْئَلُهُ
 بَا اِيْشَانِ مُوْفِقَتِ نَدَارُ دَوِيْحِ فَرُوْدِ بَدْعَتِ رَا اَيْسِيْنِهَ نَمِيْدَانْدُ وَجُوْظَلْمَتِ كُدُوْرَتِ دَرَانِ اَحْسَانِ نَمِيْدَايْدُ
 قَالِ عَلَيْهِ وَعَلَى اِلٰهِ الصَّلٰوةُ وَالتَّلَامُ كُلُّ بِدْعَةٍ ضَلٰلَةٌ وَمَنْ يَبْدَعْ دَرِيْنِ غُرْبَتِ وَضَعْفِ
 اِسْلَامِ سَلَامَتِي مَنُوْطِ بَا اِيْشَانِ سُنْتِ سَتِ وَتَخْرَابِي مَرْبُوْطِ تَحْصِيْلِ بَدْعَتِ سَرِ بَدْعَتِ كَةُ بَاشِدُ بَدْعَتِ
 رَا دَرِ رَنْگِ كَلْمَتِ مِيْدَانْدُ كَةُ هَيْدُمُ بِنِيَادِ اِسْلَامِ مِيْمَانِيْدُ سُنْتِ رَا دَرِ رَنْگِ كُوْكِ دَخْشَانِ مِ مِيْدَايْدُ كَةُ
 شَبِّ دِيْخُوْرِ ضَلٰلَتِ هِدَايَتِ مِيْفَرَايْدُ عِلْمَايْ وَوَقْتِ رَا حَضْرَتِ حَقِّ سُبْحٰنَهُ وَتَعَالٰى تُوْفِيْقِ دِهَادِ
 كَةُ بَحْسَنِ مَسِيْحِ بَدْعَتِ لَبْ نَكْشَايِنْدُ وَبَا اِيْشَانِ مَسِيْحِ بَدْعَتِ فُتُوْءِ نَزِيْدَانْدُ اَكْرُحِ اَنْ بَدْعَتِ دَرِ نَظَرِ اِيْشَانِ
 دَرِ رَنْگِ فَلَاقِ صُبْحِ رُوْشَنِ دَرِ آيْدِ چِهَ تَسْوِيْلَاتِ شَيْطَانِ رَا دَرِ اَوْرَايْ سُنْتِ سُلْطَانِ عَظِيْمِ سَتِ دَرِ
 اَزْمِيْنَهَ مَاضِيَهَ چُوْنِ اِسْلَامِ قُوْتِ دَاشْتِ نَا چَا رُحْمَلِ ظُلْمَاتِ بَدْعِ مِيْمُوْدُ وَشَايْدُ كَةُ بَعْضِ اَزْ اَنْ ظُلْمَاتِ
 دَرِ شَعْبِيَانِ نُوْرِ اِسْلَامِ نِيْزِ بَعْضِ رَا نُوْرَانِي مَتَحَيَّلِ مِيْشِدُ وَبَاعْتِ حَكْمِ بَحْسَنِ اَنْ مِيْگِيْشْتِ اَكْرُحِ فِي حَقِيْقَتِ
 مَسِيْحِ حَسَنِ وَنُوْرَانِيْتِ نَدَاشْتِ بَخْلَافِ اِيْنِ وَوَقْتِ كَةُ وَوَقْتِ ضَعْفِ اِسْلَامِ سَتِ تَحْمَلِ ظُلْمَاتِ بَدْعِ
 صُوْرَتِ نَدَارُ دَوَايِنْجَا فُتُوْءِ مَتَقَدِّمِيْنِ وَمَتَاخَّرِيْنِ مِيْمَشِيْ نَبَايْدُ سَاخْتِ چِهَ مَرْوَقْتِ رَا اَحْكَامِ عَلِيْهِ
 اِسْتِ دَرِ مَوْقَتِ عَالَمِ بُوْطَهَ كَثْرَتِ ظُهُوْرِ بَدْعَتِ دَرِ رَنْگِ دَرِيَايْ ظُلْمَاتِ بِنَظَرِ مِ دَرِ آيْدِ وَنُوْرِ سُنْتِ
 بَا غُرْبَتِ وَنُدْرَتِ دَرَانِ دَرِيَايْ ظُلْمَاتِي دَرِ رَنْگِ كُرْمَهَايْ شَبِّ فَرُوْزِ مَحْسُوْسِ مِيْگَرُوْدُ وَعَكْلِ بَدْعَتِ
 اَزْ دِيَادِ اَنْ ظُلْمَتِ مِيْمَانِيْدُ وَتَقْوِيْلِ نُوْرِ سُنْتِ مِيْسَازُوْدُ وَعَكْلِ سُنْتِ بَاعْتِ تَقْوِيْلِ اَنْ ظُلْمَتِ سَتِ وَكُشِيْرِ
 اَنْ نُوْرِ قَمِيْنِ شَاءَ فَلْيَكْثِرْ ظُلْمَةٌ اَلْبِدْعَةُ وَمَنْ شَاءَ فَلْيَكْثِرْ نُوْرٌ اَلْسُنَّةُ وَمَنْ شَاءَ
 فَلْيَكْثِرْ حَزْبُ الشَّيْطَانِ وَمَنْ شَاءَ فَلْيَكْثِرْ حَزْبُ اللّٰهِ اَلَا اِنَّ حَزْبَ الشَّيْطَانِ هُمْ

۱- نور و نورانی است
 ۲- نور و نورانی است
 ۳- نور و نورانی است
 ۴- نور و نورانی است
 ۵- نور و نورانی است
 ۶- نور و نورانی است
 ۷- نور و نورانی است
 ۸- نور و نورانی است
 ۹- نور و نورانی است
 ۱۰- نور و نورانی است
 ۱۱- نور و نورانی است
 ۱۲- نور و نورانی است
 ۱۳- نور و نورانی است
 ۱۴- نور و نورانی است
 ۱۵- نور و نورانی است
 ۱۶- نور و نورانی است
 ۱۷- نور و نورانی است
 ۱۸- نور و نورانی است
 ۱۹- نور و نورانی است
 ۲۰- نور و نورانی است

نور الخلائق

الخائسُونَ أَلَا إِنَّ جُزْبَ اللَّهِ هُمْ الْمُقْلِقُونَ وَصُوفِيَةٌ وَقْتٌ نِيزَ اِغْرِبُ بَرَسْرِ اِنْفِصَانِ بَيَانِزِ مَضْمُونِ
 اِسْلَامِ وَاَفْشَاءِ كِذْبِ رَا مَلَا خَطَه كَمْتِ بَايَدِكُمْ دِرَاوَرَايَ سُنَّتِ تَقْلِيْدِ پِيْرَانِ خُوْدِ نَكْتِنْدُ وَاُمُوْرٍ مَحْتَرَمَةٍ رَا
 بِيْهَانَهُ عَمَلِ شَيْخِ دِيْدِيْنِ خُوْدِ نَكِيْرِنْدَ اِتْبَاعِ سُنَّتِ اَلْبَتَّةِ مُنْجِي سَتِ وُمُتْمِرِ خَيْرَاتِ وَبِرَكَاتِ وَوَرِ تَقْلِيْدِ غَيْرِ
 سُنَّتِ خَطِرٌ وَخَطِرٌ سَتِ وَّمَا عَلَيَّ الرَّسُوْلُ اِلَّا الْبَلَاغُ پِيْرَانِ مَا رَحَضَتْ حَقِّ سُبْحَانَہُ وَتَعَالَى
 اَزَا جَزَائِ خَيْرِ مَا دَاكَمَا وَاِيسِ مَا نَدِ كَانِ رَا بَا اِثْبَانِ اُمُوْرٍ مَبْتَدَعَةٍ دِلَالَتِ نَكِرُوْنَدُ وَبِ تَقْلِيْدِ خُوْدَا دَرْ طَلَبِ
 مَهْلِكَةٍ نِيْنْدَ اِخْتِنْدُ وَجَزْ بِمَا بَعَثَ سُنَّتِ رَا هِنَمُوْنَدُ وَخَيْرِ اَزَا تْبَاعِ صَا حِبِّ شَرِيْعَتِ عَلَيْهِ وَعَلَى اِلَيْهِ
 الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ وَالتَّحِيَّةُ وَغَيْرِ اَزْ عَمَلِ بَعْزِيْمَتِ عِدَاتِ نَفْرُوْدِنْدَ لاجِرْمِ كَارْخَانَهُ اِيْنِ بَزْرْگُو اَرَانِ مَبْنِيْدِ
 اَمْدِ وِبِيْشِ طَاقِ وِصُوْلِ اِيْشَانِ مَرْتَفِعِ كَشْتِ اِيْشَانِدْ كِه سَمَاعِ وَرَقِصِ رَا بِيْشْتِ پَا زُوْهْ اَنْدُ وِوَجُوْدِ تَوَا جُوْدِ
 رَا بِيْ كَشْتِ شَهَادَتِ دَوْنِيْمِ سَا خْتِ مَكْشُوْفِ وُشْهُوْدِ دِيْگِرَانِ تَزُو اِيْنِ بَزْرْگُو اَرَانِ دَاخِلِ مَارِسُوْمِي سَتِ
 وْمَعْلُوْمِ وْمُتَخَيِّلِ اَنْهَا قَابِلِ نَفِي مَعَالِمَهُ اِيْنِ اَكْبَارِ دِرَاوَرَايَ وِيْدُ وِدُوْشِ سَتِ وِدِرَاوَرَايَ مَعْلُوْمِ وْمُتَخَيِّلِ
 وُورَايَ تَجَلِيَاتِ وِظُهُوْرَاتِ سَتِ وُورَايَ مَكْاشَفَاتِ وِمُعَايِنَاتِ سَتِ اِهْتِمَامِ دِيْگِرَانِ دَر اِثْبَاتِ سَتِ
 وُيْمَتِ اِيْنِ بَزْرْگُو اَرَانِ دَر نَفِي مَارِسُوْمِي دِيْگِرَانِ كِرَا كِرْمَةً طَيْبَةً نَفِي وَاِثْبَاتِ بَرَايَ اَنْ مِي كُنْتِنْدَ تَا دَا اِرْهْ اِثْبَاتِ
 وُسُوعِ پِيْدَا كِنْدُ وِتَمَامِ عَالَمِ كِه بَعْضُوْا نِ غَيْرِيْتِ پِيْدَا سَتِ بَتَكَرَا كِرْمَةً تَوْحِيْدِ بَعْضُوْا نِ حَقِيْقَتِ مَنگِيْشَفِ كُرُوْدِ
 وِمِهْمِ رَا حَقِّ بِيْنِيْنْدُ وِحَقِّ يَابِنْدُ تَعَالَى وَتَقَدَّسَ سَخْلَافِ اِيْنِ بَزْرْگُو اَرَانِ كِه مَقْصُوْدِ اِثْبَاتِ اَز تَكَرَا كِرْمَةً
 طَيْبَةً لَا اِلَهَ اِلَّا اللهُ وُسُوعِ دَا اِرْهْ نَفِي سَتِ تَا هِرْچِهْ مَشْهُوْدِ وِمَكْشُوْفِ مَعْلُوْمِ وْمُتَخَيِّلِ شُدِهْ بُوُوْدِ مِهْمِ
 تَحْتِ كَا دَاخِلِ شُوُوْدِ وِدِرْجَانِبِ اِثْبَاتِ بِيْجِ چِيْزِ مَحْظُوْرٍ وِمَنْظُوْرٍ بُوُوْدِ وَاَكْرُ فَرْضًا دِرْجَانِبِ اِثْبَاتِ اِمْرِ
 ظَا هِرْ شُوُوْدِ اَز اِيْنِ رَا جِعِ نَفِي بَا يِدِ سَا خْتِ وَغَيْرِ اَز تَكْمَلِ بَكَلْمِهِ مَسْتَقْنَهْ دَر مَقَامِ اِثْبَاتِ بِيْجِ نَصِيْبِ اِثْبَاتِ
 پَسِ ذِكْرِ نَفِي وَاِثْبَاتِ دَرْ طَرِيقِ دِيْگِرَانِ مُنَاسِبِ حَالِ مَبْتَدِيَانِ بَا شُدِ وَذِكْرِ اَللّٰهِ كِه كَلْمَةُ اِثْبَاتِ
 مَحْضِ سَتِ بَعْدَ اَز اَنْ مُنَاسِبِ بُوُوْدِ تَا قُبْحِ مَكْشُوْفِ بَتَكَرَا اِيْنِ كَلْمَةَ اِثْبَاتِ وَاِسْتِقْرَارِ وَاِسْتِمْرَارِ اَكِنْدُ
 سَخْلَافِ طَرِيْقِ اِيْنِ اَكْبَارِ كِه بَعْكَسِ سَتِ كِه اَوَّلِ اِثْبَاتِ سَتِ وَثَانِي نَفِي اَنْ اِثْبَاتِ وَاِسْتِقْرَارِ پَسِ

در شورای دوازده نفر
 حضرت فاضل
 حضرت فاضل
 حضرت فاضل
 حضرت فاضل

حضرت فاضل
 حضرت فاضل
 حضرت فاضل
 حضرت فاضل

ذکر اسم الله درین طریق در ابتدا مناسب بود و ذکر نفی و اثبات بعد ازان صورت بند و اگر ناقص
 سؤال کند و بگوید که برین تقدیر اکابر این طریق را از مقام اثبات نصیب نباشد و غیر از نفی نقد
 وقت شان نبود جواب گویم که اثبات دیگران در او اهل حال این بزرگواران را بیشتر است اما از بلندستی
 بان التفات نمی نمایند بلکه شایان نفی دانسته آنرا نفی می نمایند و مطلوب مثبت را در او و در آن میدانند
 پس هم اثبات دیگران ایشان را بیشتر است و هم نفی ازان اثبات که مناسب مقام کبریائی است
 ایشان را مسلم شرعاً سرانجامی بکار ایشان نبود و هر بوالهوس از حقیقت معامله ایشان آگاه
 نبود و شمه از عدم حصول این اکابر که در آن موطن نفس حصول است گفته شد اگر از حصول اکابر ایشان
 لب کشاید خاص بعوم ملحق شوند و منتیان در رنگ بتدیان سبق الف و با اختیار کنند شعشع
 فریاد و حافظ اینهمه آخر بهره نیست + هم قصه غریب حدیث عجیب است + و مراقبه ذات تعالی
 و تقدس که دیگران اختیار کرده اند نزد ایشان از چیز اعتبار ساقط است و بی حاصل و مراقب
 آنجا جز ظلم از ظلال هیچ نیست تعالی الله عما یقولون علوا کبیرا ذات تعالی بلکه انما
 وصفات او سبحانه نیز بیرون از حیطه فکر و مراقبه است از تمام غیر از جهل و حیرت نصیب
 نیست نه آن جهل و حیرت که مردم از جهل و حیرت دانند که آن مذموم است جهل و حیرت اینموطن
 عین معرفت و اطمینان است نه آن معرفت و اطمینان که در فهم مردم گنجد که از جهل چون است
 و از بچوئی بی نصیب در آن موطن هر چه اثبات کنیم چون خواهد بود تعبیر ازان خواه جهل کنیم خواه معرفت
 من لم یدق کونذره و ایضا توجه این بزرگواران با حدیث ذات است تعالی و تقدس و از اسم و
 صفت جز ذات میخواهند تعالی و تقدس و در رنگ دیگران از ذات بصفات فرو نمی آیند
 از ذروه بحضض میگردانند عجب کار و بار است جمعی ازین طائفه ذکر اسم الله اختیار نموده اند و بان
 گفتا ناموده بصفات فرو نمی آیند و ملاحظه سمیع و بصیر و علیم نمایند و باز بر سبیل عروج از علیم و بصیر و
 سمیع با اسم الله میروند چرا با اسم الله تنها کفایت نکنند و قبله توجه جز احدیت ذات تعالی نسازند

عینی تقدیر نیست
 اثبات نفس در وقت بندگی
 دان از ظلال نفس
 این بزرگواران تقابل
 و اوقات است فطن
 ایشان چه کار می
 در هر دو
 کلمات است
 بیخایه بیخایه
 سلسله از صوفیه
 سلسله از صوفیه
 یعنی انصاف بطن
 بیرونه
 که سلسله است

أَلَيْسَ اللَّهُ بِكَافٍ عَبْدَهُ فَصَّ قَاطِعٌ سَمْتٌ وَكَرِيمٌ قُلُوبُ اللَّهِ شَمَّ ذَرَّهُمْ مَوْدِعٌ نَعْنِي سَمْتٌ بِأَجْمَلِ
 نَظَرِ سَمْتٌ بزرگواران این طریقه علیّه بلند افتاده است بهر زرقی و رقاصه نسبت ندارند لهذا
 نهایت دیگران در بدایت ایشان مندرج گشته است و مبتدی طریقه ایشان حکم منتهی طریقی دیگر
 یافته و از ابتدا سفر ایشان در وطن مقرر شده است و خلوت در مخزن حصول پیوسته و دوام حضور
 نقد وقت شان آمده ایشانند که تربیت طالبان مربوط به صحبت علیّه ایشان است و تکمیل ناقصان
 منوط به توجه شریف شان نظر شان شافی امراض قلبیه است و التفات شان دافع علل معنویّه
 یک توجه ایشان کار صدراعین میکند و یک التفات شان برابر ریاضات و مجاهدات سنین است
 نقش بندیه عجب قافله سالارانند که برند از ره پنهان محرم قافله راه سعادت آثار ازین بیان
 کسی تو شوم نکن که این اوصاف و شمائل جمیع آسانند و تلامذه طریقه علیّه نقش بندیه را حاصل است
 کلاً بلکه این شمائل مخصوص با کابر این طریقه علیّه است که کار را بنهاییه نهایت رسانند
 و مبتدیان رشید باین اکار نسبت ارادت درست کرده اند و مراعات آداب نموده اند اندراج
 نهایت در بدایت در حق ایشان ثابت است بخلاف مبتدی ازین طریق که بشیخ ناقص این طریق
 برسد اندراج نهایت در حق او متصور نیست چه شیخ او بنهایت نرسیده است در حق مبتدی نهایت
 چگونه متصور شود از کوزه برون همان تراود که در دست به نجابت آثار این طریق این اکار
 طریق صحاب کرام است علیهم الرضوان و این اندراج نهایت در بدایت اثر آن اندراج است
 که در صحبت خیر البشر بیشتر علیّه و علیّ الیه الصلوٰه و السلام زیرا که در اول صحبت آن
 سرور علیّه و علیّ الیه الصلوٰه و السلام آن بیشتر میشد که در انتها کم است که دیگر از این بیشتر کرد و این
 فیوض و برکات همان فیوض و برکات است که در قرن اول بظهور پیوست هر چند در ظاهر
 آخر از اول دور است نسبت بوسط اما فی حقیقت آخر با اول از وسط نزدیکتر است و منصف بصنع آن
 متوسّطان آنرا باور دارند یا نه بلکه اکثر از متاخران نیز معلوم نیست که بحقیقت این معامله دارند
 یا نه

واقع در سوره نذر
 و پاره دین ظاهر بی
 پدید آمدن صفات
 کسند در سوره نذر
 واقع در سوره نذر
 و پاره دین ظاهر بی
 پدید آمدن صفات
 کسند در سوره نذر

کلمات امام ربانی
 در حدیث
 در حدیث

کلمات امام ربانی
 در حدیث
 در حدیث
 کلمات امام ربانی
 در حدیث
 در حدیث

یعنی اگر در ظاهر حال
 اکار این طریق در وقت
 اندراج واقعیت باقیار
 سالیات با این نسبت
 بوسیله نزدیکتر است
 که سوره نذر

وَالسَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَعَلَىٰ مَنِ اتَّبَعَ الْهُدَىٰ وَالَّذِينَ تَبِعُوا مَتَابِعَةً الْمُصْطَفَىٰ عَلَيْهِ وَعَلَىٰ آلِهِ
الصَّلَوَاتُ وَالسَّلَامَاتُ الْعُلَىٰ

مکتوب سبت چهارم (۲۴)

ساجی محمد فرقی صدور یافته در جواب کتابتیکه در آن آرزو نموده بود که در جمیع ذرات مشاهده جمال
 لایزال میسر شود و ماینا سبب ذلك الحمد لله وسلام على عباده الذين اصطفى مرآسه
 شریفه که از جمال اخلاص و مودت منسل داشته بودند موجب فرحت فراوان گشت نسبت رابطه
 همواره شمارا با صاحب رابطه میدارد و واسطه فیوض انعکاسی میشود شکر این نعمت عظمی بجا باید
 آورد و قبض و بسط هر دو بازوئے طیران این راه اندر قبض و بسط نشوند و بسط خوشحال نگردد
 آرزوئے آن نموده بودند که در جمیع ذرات مشاهده جمال لایزال میسر شود محبت اطواراننده با آرزو
 چه کار و آرزوئے او با اندازه فهم قاصد خواهد بود جمال لایزال در مراتب ذرات مشاهده نمودن
 از قصور نظرست ذرات را چه جمال که مریایئے آن جمال گردند آنچه در مریایئے ذرات مشهود میگردد
 ظله از ظلال بے نهایت آن جمال است اودا تعالی وراء الوار باید جست و بیرون اثره آفاق و
 انفس باید طلبید نسبتی که انحال شما دارید فوق متمنائے شماست زینهار تقلید مردم بستی متیل
 نکند و متمنائے نزول از اوج بخصیض نمایند کارخانه این اکابر بلند است ان الله سبحانه
 یحب معالیهم المسؤل من الله سبحانه باجمعیتکم و الصوره المعنویه و السلا

مکتوب سبت پنجم (۲۵)

ساجی محمد شرف الدین حسین صدور یافته در بیان آنکه هر عملی که بروفق شریعت عزاکرده آید داخل
 ذکرست اگر چه بیج و شرعی بود الحمد لله وسلام على عباده الذين اصطفى شریفه که
 یاد حق

نورعلائق

م
 حفظ صورت شیخ
 مع که از نورانی
 شیخ ابو مریدان
 زینب زرار
 و الله فیض و بیضا
 و الیه ترجعون
 فاعلمت بر علیه
 که بسط و تقاضای
 محبت

و در بیان
 که در بیان
 که در بیان

عین آن جمال لایزال
 چه در افعال در اول الوار
 پس در افعال الوار
 و عینی
 یک در دست بردارند
 بنیاد یا قال الخیر ذکر
 الحافظ السیوطی و الخیر
 معالی لافظان الله عیب
 غیبنا خلق و بیکر
 ابی بنی و الطبری لافظان
 ان الله یحب معالیهم
 و ذکر فی این العزیه
 لفظان الله عیب
 معالی لهم و بیکر
 مشاهدات
 زینب البانی
 بلا اختصار

باینستے درین امر جزاات نمینمودند و ملا حظہ وصیت و سبقت فادہ میگردند آنچه شما نوشته اید حق و صواب
خواهد بود اما مکتوبیکه مخدوم زاده کلان مصحوب برادر عزیز خود ارسال داشته بودند متضمن کمال تواضع بود
است و شکل بر فرط طلب و شوق و عجز تها در آن مکتوب اختیار نموده بودند که بے جنون طلب ایراد آن
عبارت متصور نیست بعد از ارسال این مکتوب مگر آنرا فی راه یافته باشد رتبا لا ترغ قلبنا بعد از
هدایتنا و هب لنا من لدنک رحمۃ انک انت الوهاب اما فقیر میدانم که وصیت ایشان
بے حکمت نخواهد بود و میدست که عاقبت محمود خواهد داشت اما فوسوس است که آن قسم طلب که شتم از آن
از مکتوب ایشان مفہوم میگشت بر باد رود و ضد آن بجائے آن نشیند بر دوستان و هواخواهان اینمعنی
بسیار گران است جائے آنست که اہتمام آن دارند مگر ما اگر کار و محجرت تلقین تمام است مبارک باشد نزد
فقیر تلقین ذکر در رنگ تعلیم الف و بے است مرصیان را اگر محجرت ہمین تعلیم محصل بلکه مولویت است چه
مضانیقہ متوقع از گرم و التفات شما آنست که پلہ طرف داری را بگذارند و جمیع یاران بمساوات
آشنائی کنند زیادہ چه مبالغہ نماید و التکلام +

مکتوب سبت ہفتم (۲۷)

مولانا محمد طاہر بخشی ارسال یافته در جواب تشکیکات شیخ عبدالعزیز جنپوری در مکتوب اول کہ بنام
اوست در آن نموده بود بعد الحکم والصلوة و تبلیغ الدعوات میرساند مکتوب شریف کہ
بعد از مدت مدید ارسال داشته بودند رسیده فرحت فراوان ساینده حضرت حق سبحانہ و تعالی
بجمیعت ظاہر و باطن متحلی و متمیزترین داراد فقیر درین مدت سہ مکتوب بشما نوشته است از انجمله یک
مکتوب بشما رسیده است مسافت بعیدہ عنذینما یاد و مکتوبیکہ مشیخت آب شیخ عبدالعزیز نوشته
بودند بصحبت مکتوب شما نیز رسید و آنچه اندراج نموده بودند بوضوح انجامید انجا اندراج یافته بود
کہ اگر حقائق ممکنات کہ صور علمیتہ اند عدمات باشند کہ اضا و صفات اند لازم مے آید حصول آن عبادت
سوال

۱۰۰
کہ بعد از شتم
تقدیر بیان شیخ
انور

۱۰۱
مکتوبات امامانی
صاحب

۱۰۲
منشا اشتیاق است و
سبب سوال فرزند است
سر اطفال تصور اینجند ضعیف
ت چہ علم حق عمل و علا
ت حصول است

در حقائق ممکنات
نسخه اول
را از دودی در تونی
بودن خانه نیست
سکنا دینک
علم است
یا عابدی و در مافی
اول متحقق است
شرف است و کرام
یعنی آب جود و قوت
انسان می آید
قال الله تعالی الم
خلقکم من ساء
مهدین جعلنا فی
قدرکم لیس فی
بیدار است

در ذات تعالی و تقدس و هو سبحانه و منزه عن ذلك عجب شبه است میداند که حضرت
حق سبحانه اشیا و شریفه و کثیفه را میداند و هیچ کدام اینها را در ذات او تعالی حصول نیست و هیچ
کدام اقصاف نه در نیصورت حصول از کجا پیدا شود و نیز اندراج یافته بود که حقائق ممکنات باید که
وجودی و شتوی باشند نه عدمی که حقائق عبارت از ارواح و نفوس ممکنات است بلی وجود و نبوت
علمی دارند که در حقائق در کرامت باید که این اعتراض اول بر شیخ محی الدین مکنند که گفت
الاعیان ما شئت راحه الوجود عجب کرامت اینها حقائق عبارت از ارواح و نفوس
مکنات داشته اند و اعیان ثابت و معلومات الله را گذاشته و نیز اندراج یافته بود که اشیا علیهم
الصلوات و التسلیمات و اولیا علیهم الرضوان و سایر افراد انسان که از ممکنات اند اگر حقائق
اینها عدما باشند شرف و کرامت ازین زمره علیه منسلوب و مخدوم میگردد و چه منسلوب و مخدوم
میگردد که او تعالی بکرامت بالغه و قدرت کامله خود آن عدما را بجز تریبیت خود مریایه عکوس
آسما و صفات خویش ساخته بشرف نبوت و ولایت مشرف گردانیده و بظلال کمالات خود محتلی گردانیده
معزز و مکرم ساخت چنانچه انسان را از ما مهین خلق کرده بدرجات علیا رسانید العجب شرف و
کرامت انسان را در نظر در آوردند و تنزیه و تقدیس واجب تعالی و تقدس از دست دادند میگویند
همه اوست اشیا خیسسه ردیله را عین حق میگویند تعالی و تقدس و ازان مقوله تجاشی نمی نمایند
و حقائق عدمیه مر انسان را تجویز نمی نمایند و ازان تجاشی دارند حضرت حق سبحانه و تعالی
انصاف داد و نیز اندراج یافته بود که سخن اجتماعی را با بدع ارتقا ع نمیتوان نمود سخن مبدع مقوله
همه اوست را میدنیم مقوله همه اوست مجمع علیه علماست تا این مان که راه ملامت و شاعت
بر صاحب فصوص منسلوک است بوسطه مهین مقوله است که همه اوست میگوید و حال معارف فقیر
که نوشته است همه اوست که مقبول شرع عقل است فکیف که مؤید بکشف الهام گردد و شیخ مشار الیه
بعد از ذکر اعتراضات در مقام شفقت آمده نوشته اند که اگر حقائق ممکنات را ارواح انسانی دارند

سوال

صلوات الله علیهم تسلیمات و التحیات

درد

سوال

علم است
یا عابدی و در مافی
اول متحقق است
شرف است و کرام
یعنی آب جود و قوت
انسان می آید
قال الله تعالی الم
خلقکم من ساء
مهدین جعلنا فی
قدرکم لیس فی
بیدار است

مقوله است
درد
سوال

جواب است
فصلی که جامع است
نفع نشود و بی
و کین سخن مبدع
سوال

شیخ محی الدین بن العزیز
سوال

سوال
از نسبت
کلام برشته
است

بیدار است

مکتوب بسبت و نهم (۲۹)

بفضیلت پناهی شیخ عبدالحق دیوبندی صدر ریافتہ در بیان آنکه بہترین امتعہ این نیشاخون و اندوہست
 و گوارترین نعم این ماہدہ الم و مصیبت الحمد لله و سلام علی عبادہ الذین اصطفے امخدو ما کثرتما
 در و رو و مصائب ہر چند تحمل آدمی است اما امید کرامتہاست بہترین امتعہ این نشاخون و
 اندوہست و گوارترین نعم این ماہدہ الم و مصیبت این شکر پارہ ماہدہ اروسے تلخ غلات رفیق
 فرمودہ اند و باین جیلہ راہ ابتلا و نمودہ سبحا و تمندان نظر بر صلاوت آنها انداختہ آن تمنی در رنگ
 شکر میخایند و مرارت را بر عکس صفرای شیرین مییابند چرا شیرین نہ یابند کہ افعال محبوب ہمہ
 شیرین اند علیٰ مگر آنرا تلخ یابد کہ با سوا می گرفتارست دو تمندان در ایلام محبوب آن قدر صلاوت
 ولذت مییابند کہ در انعام و متصور نہ باشد ہر چند کہ ہر دو از محبوبند لیکن در ایلام نفس محبت را
 مدخل نیست و در انعام قیام بر ا نفس است ۵ هِنَيَّا لَا ذَبَابَ النَّعِيمِ نَعِيمًا ۶
 اللَّهُمَّ لَا تَحْرِمْنَا أَجْرَهُمْ وَلَا تَقْتُلْنَا بَعْدَهُمْ وَجِدْ شَرِيفَ إِشَانِ دَرِينِ غُرْبَتِ اسْلَامِ اہل
 اسلام را منتقمست سَلِّمْكُمْ اللهُ سُبحَانَهُ وَأَنْبِقَاكُمْ وَالسَّلَامُ

کذا ما من غنم
 حضرت خاتم الانبیا
 اندوہ صاحب تعالیف
 مشہور
 بالغنج جمع شائع
 نسخ گیسزہ

در تمام کتب
 اشاعت عامہ
 کتب

خان پیرزادہ
 طبع

نصفہ کہ در قلب بیا
 مصلحت علی بگو
 طبع

در کتب
 طبع

مکتوب سنی ام (۳۰)

خواجہ محمد اشرف و حاجی محمد فرقتی در جواب کتابت ایشان و در جواب دو سوال یکے از ورزش
 نسبت رابطہ و دیگرے از فتور مشغولی خود بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ الْحَمْدُ لِلّٰهِ وَسَلَامٌ عَلٰی
 عِبَادِهِ الذِّیْنَ اصْطَفٰ صَحیفہ گرامی کہ اخون اعزین اشرقین ارسال داشته بودند رسید و کیفیت
 احوال کہ اندراج یافته بود بوضوح انجامید خواجہ محمد اشرف و ورزش نسبت رابطہ را نوشتہ بودند کہ
 سجدے استیلا یافته است کہ در ضلوة آنرا استسجود خود میداند و میبندد اگر فرضاً نفی میکند متقی نمیکرد

تاج

محبت اطوار این دولت متمتای طلب است از هزاران یکی را مگر بدین صاحب این معامله مستعد
تامم المناسب است محتمل که باندک صحبت شیخ مقتدا جمیع کمالات او را جذب نماید رابطه را چرا نفی
کنند که او مسجود الیه است نه مسجود له چرا محارب و مساجد را نفی نکنند ظهور این قسم دولت سعادت مندان
رایسترت تا در جمیع احوال صاحب رابطه را متوطر خود دانند و در جمیع اوقات متوجه او باشند در
رنگ جماعه بیدولت که خود را استغنی دانند و قبله توجیه را از شیخ خود منحرف سازند و معامله خود را
بریم زنند و دیگر خبر فوت والده فرزند خود نوشته بودند ان الله و اننا الیه راجعون فاتحه خوانند
شد و در اثناء خواندن اثر اجابت مفہوم گشت مولانا حاجی محمد اظہار نموده بودند که قریب و ماہ است
که فتورے در مشغولی رفته است و آن ذوق و خلوت که سابقا داشت نمانده مووت اطوار انعمت
الگر و و چیز فتورے رفته باشد یکے از ان دو چیز متابعت صاحب شریعت است علیہ و علی الیه
الصلوات و التسلیمات و التیمیات دویم محبت و اخلاص است بشیخ خود با ثبوت این دو چیز اگر
هزاران ظلمات و کدورات طاری شود پاک ندارد و أجزاء و اضلاع نخواهند گذاشت اگر عیادا باشند بیجا
یکے ازین دو چیز نقصان پیدا کرد خرابی در خرابی است اگر چه بحضور جمعیت باشد که آن شرح است
که عاقبت خرابی دارد و از حضرت حق سبحانه و تعالی بتضرع و زاری ثبات این دو امر خواهند و
استقامت رین دو امر مسکنه نمایند فانهما ملاءک الامر و مدار النجاة والسلام علیکم و علی
سائر الاخوان خصوصاً علی المحبت القدیمة مولانا عبید الغفور الشمرقندی

مکتوب سی و یکم (۳۱)

خواجہ شرف الدین حسین صدور یافته در غلط و نصیحت الحکم للہ و سلام علی عبادہ الذین
اصطفیٰ فرزند عزیز فصحت معتتم است باید که تمام با نور لاطائل صرف نشود بلکه تمام بر رضی حق جل
و علا صرف باید نماز پنجگانه به جمعیت و جماعت با تعدیل ارکان باید که او یابد و نماز پنجگانه از

بچی محبت سبزه
یعنی تاکه او سبزه
که در شود آن وقت
عل سلطانہ
اسم خال را طالع
کبعض فرشتان و
تنگن است
چی اگر در وقت کمال
نور و نورین قریب بود
نصرت
کھو است
کمال شوق
نشدت
تا چون در عالم
ان که بی عیب
بچی این بی عیب
بدر حجاب خود
نور
نور
نور
نور

ناید
په
ناید
بانی

دست ندهند و استغفار سحر را از یگان نگذارند و خواب خرگوش محفوظ نماند و بخطوط عاجله مغز نگر وند
 و تذکر موت و احوال آخرت نصب عین دارند با جمله از دنیا معرض باشند و با خرت مقبل بقدر ضرورت
 بدینا سر وازند و سایر اوقات را با اشتغال امور آخرت معمور دارند و حاصل کلام آنکه دل باید که از گرفتاری
 ماسواى ازاد باشد و ظاهر با حکام شرعیه متجلی و مترتب باشد کار این است و غیر این همه هیچ
 باقی احوال بخیر است والسلام

مکتوب سی و دوم

بمزا قلبی اللہ صد و ریاضت در جواب عریضه او که شکایت از جمعیت باطن نوشته بودند و قایم است
 ذلک بعد التحمل والصلوة وتبلیغ الدعوات میرساند صحیفه شریفه که در باب عزانوشته بودند
 رسید انالله وانا الیه راجعون ما هم بتوفیق اللہ سبحانه بقضای او تعالی رضی شدیم شما
 هم رضی باشید و بدعا و فاتحه ممد و معاون گردید دیگر خبر خلاصی شما باعث مسرت و فرحت گشت
 و از دو عالم یک آلم تسکین یافت الله سبحانه الحمد والمیتة علی ذلک شکایت از جمعیت
 باطن نوشته بودند بلیه تشیت ظاهر را تاثیر عظیم است در تصرف باطن چون در باطن که درت
 یابند تدارک آن بتوبه و استغفار نمایند و چون صورت مانده ظاهر شود بکلمه تجید لا حول ولا قووة
 الا بالله العلی العظیم رفع آن بکنند و تکرار معوذتین در آن وقت معتتم است باقی احوال مستور
 حمدت لله سبحانه الحمد والمیتة دائما و علی کل حال و اعوذ بالله سبحانه من
 حال اهل النار فقیر از ضعف داشت بنابراین تفصیل احوال پیراخت حضرت حق سبحانه
 و تعالی ما و شما را بر جاوه شریعت مصطفویه علی صاحبها الصلوة والسلام و التخیة استقامت
 کرامت فرماید والسلام

بافتخار مع سحر را از یگان
 بجز مشق شغل شدند باقی
 غیر حق جل و علا

بمکتوبات امام زمان
 یعنی در جمعیت باطن
 است

در سوره بقره در سوره
 یعنی نقل معوذتین
 و نقل معوذتین الناس
 در سوره بقره

دفعه اولی از انعام در وقت محبت
فکر کسی که در وقت محبت
ربانی نمود و وقت محبت
گفته است که محبت است
مستور و الله تعالی از
ع

مکتوب سی و نهم

به مولانا محمد صالح کولالی صدور یافته در بیان آنکه محبوب در نظر محب در همه حال محبوب است اگر
 انعام فرماید و اگر ایلام نماید بلکه نزو اقل ایلام از دوا و محبت بخش است از انعام او و عزتت حمد بشکر
 وَمَا يَنْسِبُ ذَلِكَ الْجَمَلُ لِلَّهِ وَسَلَامٌ عَلَى عِبَادِهِ الَّذِينَ اصْطَفَى اخوی اعز می مولانا محمد صالح
 معلوم فرماید که محبوب در نظر محبت بلکه در نفس امر همه وقت محبت و همه حال محبوب اگر ایلام فرماید
 محبوب است و اگر انعام نماید محبوب نزد اکثر مردم که بدولت محبت مشرف گشته اند در وقت
 انعام از دوا و محبت محبوب است از وقت ایلام او یا در هر دو وقت مساوات است و نزد اقل فکرن
 معامله است و ایلام از دوا و محبت بخش است از انعام او و مقدمه این دولت عظمی احسن ظن است
 بحبیب حتی که اگر محبوب بر خلق محبت اجرا بسکین نماید و هر عضو او را از عضو دیگر او جدا سازد
 محبت او را عین صلاح خود داند و به خود خود تصور کند و چون بصورت این حسن ظن کرامت فعل
 محبوب از نظر محب بر خاست بدولت محبت فاتی که مخصوص بحبیب است العالمین است علیک
 وَعَلَىٰ آلِهِ الصَّلَاةُ وَالتَّسْلِيمَاتُ وَمَعْرَاضُ الْجَمْعِ نَسَبِ وَاعْتِبَارَاتُ مُشْرَفِ گشت و در
 ایلام زیاده از انعام محبوب التذو فرج یافت انگارم که این مقام فوق مقام رضاست چه در
 رضای فرج کرامت فعل ایلام محبوب است و اینجا التذو باین فعل زیرا که هر چند از جانب محبوب
 بلند و بیشتر بود از جانب محب فرج و سرور زیاده تر باشد شتان مابینهما و چون محبوب در نظر
 محب بلکه در نفس امر همه وقت و همه حال محبوب است لاجرم محب همه وقت و همه حال در نظر او
 بلکه در واقع نفس امر محمود و ممدوح نیز خواهد بود و محب در وقت ایلام و انعام او ممدوح و ثنا خوان او
 فَبَيْنَ يَدَيْكَ يَصْدَقُ لِهَذَا الْحُبِّ الصَّادِقِ أَنْ يَقُولَ صَادِقًا وَمَصْدُوقًا الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ
 الْعَالَمِينَ عَلَىٰ كُلِّ حَالٍ وَيَصِيرُ هَذَا الْحُبُّ مِنَ الْحَامِدِينَ لَهُ سُبْحَانَهُ فِي الشَّرَاءِ وَالصَّرَاءِ

در تمام

در تمام فرج کرامت
به ایلام محبوب زیاده
از انعام و مست

این قول سخن است

این قول سخن است
جاست بر این قول
است بر این قول
جاست بر این قول
است بر این قول

در تمام

در تمام فرج کرامت
به ایلام محبوب زیاده
از انعام و مست

در تمام

در تمام فرج کرامت
به ایلام محبوب زیاده
از انعام و مست

در تمام

در تمام فرج کرامت
به ایلام محبوب زیاده
از انعام و مست

در تمام فرج کرامت
به ایلام محبوب زیاده
از انعام و مست

مکتوب سی و چہارم (۳۴)

بنور محمد تہاری صدر و یافتہ در جواب عرضہ او کہ از تواریخ احوال نوشته بودہ **بِسْمِ اللّٰهِ وَ سَلَامٌ عَلٰی عِبَادِہِ الَّذِیْنَ اصْطَفٰی** مکتوب شریف رسید از تواریخ احوال نوشته بودند بوضوح انجامید بدانند کہ حضرت حق سبحانہ و تعالی چنانچہ دخل عالم نیست خارج عالم ہم نیست چنانچہ منفصل از عالم نیست متصل بہ عالم متصل ہم نیست او تعالی ہست اما اینہمہ صفات دخول و خروج و اتصال و انفصال از وی سبحانہ و تعالی ہست خالی ازین صفات اربع اورا سبحانہ باید طلبید بیرون ازین صفات اورا تعالی باید یافت اگر رنگے ازین صفات متمیز است ^{چهارگانہ} گرفتاری ظلال و مثال حاصل است بلکہ بصفت بیچونی و بیچونی کہ گردے از ظلیت ندستہ باشد اورا تعالی باید طلبید و اتصال بیچونی بان مرتبہ پیدا باید کرد این دولت نتیجہ صحبت است بگفتن نوشتن است نمے آید و اگر بنویسد کہ فہم کند و کہ در یاد بجای خود سرگرم باشند و تا حدین ملاقات کیفیات احوال نویسان باشند - **وَالسَّلَامُ**

بنور محمد تہاری صدر و یافتہ در جواب عرضہ او کہ از تواریخ احوال نوشته بودہ **بِسْمِ اللّٰهِ وَ سَلَامٌ عَلٰی عِبَادِہِ الَّذِیْنَ اصْطَفٰی** مکتوب شریف رسید از تواریخ احوال نوشته بودند بوضوح انجامید بدانند کہ حضرت حق سبحانہ و تعالی چنانچہ دخل عالم نیست خارج عالم ہم نیست چنانچہ منفصل از عالم نیست متصل بہ عالم متصل ہم نیست او تعالی ہست اما اینہمہ صفات دخول و خروج و اتصال و انفصال از وی سبحانہ و تعالی ہست خالی ازین صفات اربع اورا سبحانہ باید طلبید بیرون ازین صفات اورا تعالی باید یافت اگر رنگے ازین صفات متمیز است گرفتاری ظلال و مثال حاصل است بلکہ بصفت بیچونی و بیچونی کہ گردے از ظلیت ندستہ باشد اورا تعالی باید طلبید و اتصال بیچونی بان مرتبہ پیدا باید کرد این دولت نتیجہ صحبت است بگفتن نوشتن است نمے آید و اگر بنویسد کہ فہم کند و کہ در یاد بجای خود سرگرم باشند و تا حدین ملاقات کیفیات احوال نویسان باشند - **وَالسَّلَامُ**

مکتوب سی و پنجم (۳۵)

بنور محمد تہاری صدر و یافتہ

بہ پیر زادگی خواجہ محمد عبدالستار علیہ السلام تعالی صدر و یافتہ در جواب تفسار رائے او کہ نمودہ بودند از توحید و از عین البقین بطرز خاص **وَمَا يَتَسَبَّحُ بِكَ بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ بَعْدَ الْحَمْدِ وَ الصَّلٰوۃِ وَ تَبْلِیغِ الدَّعْوٰتِ** بجناب مخدوم زاوہ میرساند صحیفہ شریفہ رسید از مطالعہ آن فرحت فراوان بحصول انجامید از شمول نسبت حضور و ہتیلانے آن اندراج یافتہ بود نیک و مبارک است این دولت کہ شمارہ در سہ ماہ میسر شدہ است در سلاسل دیگر اگر در ۱۰ سال میسر گرد و نعمت عظمی شمرند و اعظم تصور نمایند شکر این نعمت بجا باید آورد و چون میدانند کہ فطرت شما بلند است و تحسین این قسم احوال از شائبہ عجیب مبراست اظہار این نعمت نمودہ آمد **لَیْسَ شُكْرُكُمْ لَازِیْدٌ تَكْمُلُ نَصْرًا قَاطِعًا**

بنور محمد تہاری صدر و یافتہ در جواب تفسار رائے او کہ نمودہ بودند از توحید و از عین البقین بطرز خاص **وَمَا يَتَسَبَّحُ بِكَ بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ بَعْدَ الْحَمْدِ وَ الصَّلٰوۃِ وَ تَبْلِیغِ الدَّعْوٰتِ** بجناب مخدوم زاوہ میرساند صحیفہ شریفہ رسید از مطالعہ آن فرحت فراوان بحصول انجامید از شمول نسبت حضور و ہتیلانے آن اندراج یافتہ بود نیک و مبارک است این دولت کہ شمارہ در سہ ماہ میسر شدہ است در سلاسل دیگر اگر در ۱۰ سال میسر گرد و نعمت عظمی شمرند و اعظم تصور نمایند شکر این نعمت بجا باید آورد و چون میدانند کہ فطرت شما بلند است و تحسین این قسم احوال از شائبہ عجیب مبراست اظہار این نعمت نمودہ آمد **لَیْسَ شُكْرُكُمْ لَازِیْدٌ تَكْمُلُ نَصْرًا قَاطِعًا**

نوشته بودند که پیشگاه توحید ظهور کردن گرفته است این دولت نیز مبارک باشد بآداب قبول این آرد نمایند
 اما در غلبه این حال آداب شرعی را نیک مراعات فرمایند و حقوق بندگی را کما یبغی بجا آرند و بدانند که
 این شعبه بر تقدیر صدق و صحت بوظیفه استیلا محبت محبوب است که محبت هر چه بنید و داند غیر از
 محبوب بنید و نداند و از هر که لذت و ذوق بگیرد و از آنسوی محبوب آرد درین صورت مشهود محبت
 کثرت است لیکن بعنوان وحدت پس فنا درین موطن مستحق نباشد زیرا که در فنا رفع شهود کثرت است
 بالکل بواسطه استیلا شهود واحد این فنا نیز نسبت بعدم شهود کثرت ممکنات گفته اند حقیقت فنا
 وقتی مستحق شود که کثرت اسما و صفات و شیون و اعتبارات نیز بتأملها از نظر محقق گردد و جزا احد
 ذات مجرد و تعالی هیچ چیز ملحوظ و منظور نباشد حقیقت تمامی سیرالی اندر اینجا جلوه گر رود و خلاصی
 گرفتاری ظلال بالکلیه درین مقام صورت بند و این زمان معامله اصل اصول افتد و از دال بمدلول رسیده
 شود و از علم بعین از گوش باغوش عروج نموده آید و وصل غریبان مستحق گردد و کذا و کذا و کذا و کذا
 بغیر از رمز و اشارت و آن هم منبهم و سردرگم از آن وطن لب نمیتوان کشاد مخدوم زاده از ابیان آن
 عین الیقین مے طلبند و بخواهند که آن عین در علم گنجی مشکل کارست چه کند و چه گوید و چه سان نماید
 و محقول سازد مگر مخدوم زاده از گرم معذور دارند و از طلب علم بطلب حال گرانید و سوائی که مخدوم زاده
 کردند هر دو سوال از بن فطرتی خبر و ادیک سوال از بیان عین الیقین بطرز خاص بوده چنانچه گذشت و
 سوال دیگر از بیان تاویل تشابهات قرآنی بوده که علم آن نصیب علماء و سخنین است جواب سوال دوم
 از جواب سوال اول هم دقیق است و پوشیده تر و شایان استتار است و منافی ظهور و اظهار علم تاویل
 تشابهات کنایات از معاملات است که مخصوص بر مثل است علیکم الصلوات و التسلیمات و از
 امتان مگر اقل قلیل را به تبعیت و وراثت ازین علم شریک زانی دارند و درین نشانی از جمال شان برای شان
 بکشایند اما امید است که در نشأ آخرت حجم غفیر از امتان نیز به تبعیت باین دولت ممتد گردند این قدر
 بعلم مے در آید که درین نشانی بعضی دیگر را و بر آن اقل روایت که باین دولت مشرف سازند

ذرا محقق

این حالت که بنا بر او
نموده است بر حصول
فراشعبه بالغی باشد
معه در وقتی که
باز کار بر سر بیست
یا اگر حالت داده
مخصوصاً نسبت به
بجز از بدنی قرار داد

اند فاقم
انچه مشاهده کردی
در آمد و موعده بین
این خانه بیست و
اشانی تحقیقی اما
فنا حقیقی و قطعاً

معه منی و چنین چنان
باز چنین چنان منی
و از بدیقت و از انفضال
باصلاح کیف و از
و با قوت تکرار

معه منی و چنین چنان
باز چنین چنان منی
و از بدیقت و از انفضال
باصلاح کیف و از
و با قوت تکرار

معه منی و چنین چنان
باز چنین چنان منی
و از بدیقت و از انفضال
باصلاح کیف و از
و با قوت تکرار

معه منی و چنین چنان
باز چنین چنان منی
و از بدیقت و از انفضال
باصلاح کیف و از
و با قوت تکرار

معه منی و چنین چنان
باز چنین چنان منی
و از بدیقت و از انفضال
باصلاح کیف و از
و با قوت تکرار

معه منی و چنین چنان
باز چنین چنان منی
و از بدیقت و از انفضال
باصلاح کیف و از
و با قوت تکرار

معه منی و چنین چنان
باز چنین چنان منی
و از بدیقت و از انفضال
باصلاح کیف و از
و با قوت تکرار

معه منی و چنین چنان
باز چنین چنان منی
و از بدیقت و از انفضال
باصلاح کیف و از
و با قوت تکرار

معه منی و چنین چنان
باز چنین چنان منی
و از بدیقت و از انفضال
باصلاح کیف و از
و با قوت تکرار

معه منی و چنین چنان
باز چنین چنان منی
و از بدیقت و از انفضال
باصلاح کیف و از
و با قوت تکرار

معه منی و چنین چنان
باز چنین چنان منی
و از بدیقت و از انفضال
باصلاح کیف و از
و با قوت تکرار

معه منی و چنین چنان
باز چنین چنان منی
و از بدیقت و از انفضال
باصلاح کیف و از
و با قوت تکرار

معه منی و چنین چنان
باز چنین چنان منی
و از بدیقت و از انفضال
باصلاح کیف و از
و با قوت تکرار

معه منی و چنین چنان
باز چنین چنان منی
و از بدیقت و از انفضال
باصلاح کیف و از
و با قوت تکرار

معه منی و چنین چنان
باز چنین چنان منی
و از بدیقت و از انفضال
باصلاح کیف و از
و با قوت تکرار

معه منی و چنین چنان
باز چنین چنان منی
و از بدیقت و از انفضال
باصلاح کیف و از
و با قوت تکرار

آما علم بحقیقتِ مُعامله ندهند و تاویل را منکشف نسازند با جمله جائزست که تاویلِ مشابهاتِ حاصل آن بعضی بود اما ندانند که چه حاصل دارد زیرا که مشابهات که کنایات از معاملات است رو بود که معامله حاصل شود و علم بان معامله میسر نگردد و همچنین در یک فروع از منتسبان خود مشاهده نموده است بزرگان تا چه رسد سوال شما ازین معامله امیدوار ساخته است رَبَّنَا أَنْتُمْ لَنَا نُورٌ نَا وَغَفِرْ لَنَا نَا عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ وَالسَّلَامُ

مکتوب سی و هشتم (۳۶)

خواجہ محمد تقی صدور یافته در بیان بحث امامت و حقیقتِ مذہب اہل سنت و جماعت و مذاہب مخالفان و در بیان آنکه اہل سنت متوسط اند و در بیان افراط و تفریط کہ روافض و خوارج اختیار کرده اند و مداحی ابن سیر و صلوات اللہ علیہ و آلہ و سلم و ما یناسب ذلک بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ بَعْدَ التَّحْمِیْلِ وَالصَّلَاةِ وَتَبْلِیغِ الذَّخْوَاتِ مِیْرَسَانِدِ مَحَبَّتِ دَرِیْشَانِ اَرْتِبَاطِ وَاُلْفَتِ بَا اِیْشَانِ غِیْبِ اِسْتِیْعَاثِ سَخْنَانِ اِیْنِ طَائِفَةِ عَلَیْہِ وَاِیْلِ بَا وُضَاعِ وَاطْوَارِ اِیْنِ طَبَقَةِ سَیْنِہِ اَزْ اَجَلِ نَعْمِ خُداوندیتِ جَلِّ سُلْطَانِہِ وَاَزْ عَظَمِ دَوْلِ اَوْ تَعَالٰی مَحْبِ صَادِقِ فَرمودہ است عَلَیْہِ وَاِیْلِ اِلَیْہِ الصَّلٰوۃُ وَالسَّلَامُ الْمَرْءُ مِمَّنْ اَحَبَّ اَیْسَ مَحَبَّ اِیْشَانِ بَا اِیْشَانِ سَتُ دَر حَرَمِ حَرِیْمِ قَرِیْبِ اِیْشَانِ تَوْفِیْقِ اَنْ اَرْسَادِ اَطْوَارِ فَرْزَنْدِیِ خَواجْمَہِ ذَا الدِّیْنِ حَیْنِ ظَاہِرِ سَاخْتَنْدِ اِیْنِ وَاِصْفِ حَمْدِ دَرِیْشَانِ بَا وُجُودِ تَعْلِقَاتِ شَیْءِ مَجْمَعِ اِیْنِ مَعْنٰی اِیْنِ پَسَنْدِ اِیْدِ بَا وُجُودِ قَرَابَتِہَا لَّا طَا اِلْ مَجْمَعِ لَلّٰہِ بِسُبْحَانِہِ الْحَمْدُ وَالْمِنَّةُ عَلَیْ ذٰلِکَ صَلَاحِ اِیْشَانِ مَوْجِبِ صَلَاحِ جَمْعِ غَفِیْرِ سِتِّ وَاِصْلَاحِ اِیْشَانِ سَلَزِمِ فَلَاحِ جَمْعِ کَثِیْرِ مُشَارِ اِلَیْہِ ظَاہِرِ سَاخْتَنْدِ اِیْشَانِ بِسَخْنَانِ تَوَ اَشْنَا اَنْدِ وَاِیْنِ اِسْتِیْعَاثِ عُلُومِ تُو دَارَنْدَاگر چہ کلمہ جناب ایشان بنویسی بهتر باشد اجابہ لِّلْمَلْتَمَسِ چہ کلمہ نوشته شد چون این ایام از بحث امامت بسیار مذکور میشود و هر یک درین باب بظن و تخمین سخن میراند بصورت درین منجبت چند سطر نوشته آمد و حقیقتِ مذہب اہل سنت و جماعت و مذاہب مخالفان بیان نموده شد خجابت آثار ازین علما آثار

در بیان مدعیان اہل سنت
 "فقد ردہ دل بہرہ
 حرکت و دفع و اودیع
 دوران است
 عمل و اصلاح بنیادہ
 غیر منت
 تو در این اوصاف
 یعنی محبت در ایشان
 و ارتباط و الفت ایشان

مکتوبات امامزادہ
 در جواب
 "فقد ردہ دل بہرہ
 حرکت و دفع و اودیع
 دوران است
 عمل و اصلاح بنیادہ
 غیر منت
 تو در این اوصاف
 یعنی محبت در ایشان
 و ارتباط و الفت ایشان

در جواب
 "فقد ردہ دل بہرہ
 حرکت و دفع و اودیع
 دوران است
 عمل و اصلاح بنیادہ
 غیر منت
 تو در این اوصاف
 یعنی محبت در ایشان
 و ارتباط و الفت ایشان

أَهْلُ السُّنَّةِ وَالْجَمَاعَةِ تَفْضِيلُ الشَّيْخَيْنِ وَمَحَبَّةُ الْحَتَّائِينَ تَفْضِيلُ شَيْخَيْنِ كَمَا مَحَبَّتُ خَتَّائِنِ جَمْعٍ
 شَوْوا وَزَخْصَالِصِ اَهْلِ سُنَّتِ جَمَاعَتِ سِتِّ تَفْضِيلِ شَيْخَيْنِ بِاِجْمَاعِ صَحَابَهُ وَتَابِعِينَ ثَابِتٌ شَدِيدٌ هَسْتُ
 چنانچه نقل کرده اند از اکابر ائمه که یکی از ایشان امام شافعی است و شیخ ابوالحسن اشعری میفرماید که
 تَفْضِيلُ ابُو بَكْرٍ وَعُمَرُ بَرِّبَقِي اُمَّتِ قَطْعِي سِتِّ وَازْ حَضْرَتِ اميرِ نَبِيِّنَا تَوَاتُرًا ثَابِتٌ شَدِيدٌ هَسْتُ كَمَا دَرَزَانِ
 خلافت و او این مملکت خود در حضور جم غفیر بگروه خود میفرمود که ابوبکر و عمر بهترین این امت اند چنانچه
 امام ذهبی گفته است و امام بخاری روایت کرده است که حضرت امیر فرموده است که بهترین مردم
 بعد از پیغمبر علیه و علی ایله الصلوة و السلام ابوبکر است پس عمر پستر مرد دیگر پس گفت پسرو محمد
 بن الحنفیه پستر توئی فرمودیست من مگر یک مرد از مسلمانان با جمله تفضیل شیخین از کثرت روایه
 ثقات بحد شهرت و تواتر رسیده است انکار آن یا زاره چهل است یا زاره نعتب چون مجال الحاکم
 یافت عبد الرزاق که از اکابر شیعه است بے اختیار تفضیل شیخین قائل گشت و گفت که چون علی
 شیخین را بر خود تفضیل داده من هم تفضیل او و ایشان را بر من تفضیل میدهم و اگر او تفضیل نمیداد من هم
 تفضیل میدادم گناه است که من عوی محبت علی نمایم و با او مخالفت کنم و چون در زمان خلافت
 حضرت ختین ظهور فتن و اختلال در امور مردم بسیار شده بود و بر لبهای مردم ازین آه که در وقت بجهت
 پیدا گشته و عداوت و کینه در میان مسلمانان پیدا یافته بضرورت محبت ختین نیز از جمله شرط سنت
 جماعت اعتداده نموده آمد تا جاهلی ازین آه سوورظن باصحاب خیر البشر علیه و علی ایله الصلوة و
 السلام پیدا کنند و بجانشینان پیغمبر علیه و علیهم الصلوة و السلام بغض و عداوتی حاصل نیارد
 پس محبت حضرت امیر شرط سنن آمد و آنکه این محبت ندارد از اهل سنت جماعت خارج گشت و نامی
 نام یافت و آنکه در محبت امیر طرف افراط اختیار کرد و در زیاده از آنچه شاید بوقوع آورد و غلو در آن محبت نمود
 و بسبب و ظعن باصحاب خیر البشر علیه و علیهم الصلوة و السلام زبان کشود و ترک طریق صحابه و
 تابعین و سلف صاحبین رضوان الله تعالی علیهم اجمعین کرد و رضی نام یافت پس اهل سنت

ابی

ع

تفضیل شیخین بر سایر صحابه
 در حدیث معتبر است
 جماعت شیعه
 محبت ابوبکر و عمر

ابو

ع

در حدیث معتبر است
 جماعت شیعه
 محبت ابوبکر و عمر
 تفضیل شیخین بر سایر صحابه
 در حدیث معتبر است
 جماعت شیعه
 محبت ابوبکر و عمر

ع

متوسط اند در میان افراط محبت امیر و در میان تفریط آن محبت که روافض و خوارج اختیار کرده
 و شک نیست که حق در وسط است افراط و تفریط هر دو مذموم چنانچه امام احمد حنبل از حضرت امیر
 روایت کرده که گفته که حضرت پیغمبر علیه و علی الیه الصلوة والسلام فرمود که در تو مثل است از عیسی
 و شمن داشتن او را یهود تا آنکه برادر او هتاهان شدند و دوست داشتن او را نصاری تا آنکه فرود آوردند
 او را بنزله که او نداشت یعنی ابن ابته گفتند پسر امیر فرمود هلاک کردند درین دو مرد یکی آنکه در محبت
 من افراط نماید و آنچه در من نیست مرا اثبات کند و دیگر آنکه با من دشمنی نماید و بعد از آن بر من هتاهان
 بندد پس حال خوارج را بحال یهود تشبیه فرمود و حال روافض را بحال نصاری که هر دو از حق وسط و طرف
 افتاده اند خلیه جایی باید که اهل سنت و جماعت از مجانب حضرت امیر نمانند و محبت امیر را مخصوص
 بر فضا دار و محبت امیر رض نیست تبری از خلفاء ثلثه رض است و بیزار می از صحاب کرام مذموم
 و ملائم امام شافعی میفرماید که کوکان رخصا حبت ال محمد فلیشهدا الثقلان این دو افاض
 یعنی حبت آل محمد رض نیست چنانچه گمان میبرند و اگر همین حبت رض گویند پس رض مذموم نیست
 زیرا که ذم رض از راه تبری دیگران آید نه از راه محبت ایشان پس مجانب اهل بیت رسول علیه و علیهم
 الصلوات و السلیما اهل سنت باشند و فی حقیقت گروه اهل بیت هم ایشان شیعیه که دعوی محبت اهل بیت رسول مینمایند
 علیه و علیهم الصلوات و السلیما خود را گروه اهل بیت میگیرند اگر محبت اهل بیت اقصا نمایند و تبری از
 دیگران نکنند و توقیر جمیع اصحاب پیغمبر علیه و علیهم الصلوات و السلام بجای آرند و مشاجرات
 ایشان را بر عمال نیک محمول آرند و اهل سنت باشند و از خوارج و روافض بیرون بگذرند زیرا که عدم
 محبت اهل بیت خروج است و تبری از صحاب رض و محبت اهل بیت با عظیم و توقیر جمیع اصحاب کرام
 تسنن باجماع بنائے خروج و رض بر بعض مصاحبان پیغمبر علیه و علیهم الصلوات و السلیما
 و بنائے تسنن بر حبت مصاحبان او علیه و علیهم الصلوات و السلیما و التخییات عامل
 منصف هرگز بر بعض اصحاب بر حبت ایشان نخواهد گذرید و بدستی پیغمبر هم را دوست خواهد داشت علیه

و منم زنا که در مذموم است
 من ذلک
 تا از جمیع صلوات حدیث
 مروی از اهل بیت
 درین حدیث مذکور است
 میشود که محبت اهل بیت
 محمود است که از طرف اولاد
 و موافق با صلوات و عقیقت
 است چنانچه در حدیث
 چون صلوات بر اهل بیت
 کشند و از طریق تسبیح
 عادت بیرون آرند از
 و منسوب به صلوات گردند
 کتب معتبره
 در فضیلت اهل بیت
 اهل سنت و جماعت
 از روایت اهل بیت
 تفریط درین باب
 از حدیث اهل بیت
 نصب بر حبت اهل بیت
 شان بر حبت اهل بیت
 وسط میزند
 کتب معتبره
 در فضیلت اهل بیت
 اهل سنت و جماعت
 از روایت اهل بیت
 تفریط درین باب
 از حدیث اهل بیت
 نصب بر حبت اهل بیت
 شان بر حبت اهل بیت
 وسط میزند

نکته
 در حدیث
 در فضیلت اهل بیت
 اهل سنت و جماعت
 از روایت اهل بیت
 تفریط درین باب
 از حدیث اهل بیت
 نصب بر حبت اهل بیت
 شان بر حبت اهل بیت
 وسط میزند

وَعَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالزَّكَاةُ + قَالَ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ مَنْ أَحَبَّهُمْ فَحَبَّبِي أَحَبَّهُمْ وَمَنْ
 أَبْغَضَهُمْ فَبُغِضِي أَبْغَضَهُمْ بِرَسُولِ سَخْنِ رُوَيْمٍ وَكُوَيْمٍ چگونه عدم محبت اهل بیت در حق اهل سنت
 گمان برده شود که آن محبت نزد این بزرگواران جزو ایمان است سلامتی خاتمه را بر سوخ آن محبت مربوط
 ساخته اند و آلد بزرگواران فقیر که عالم بودند بعلم ظاهری و بعلم باطنی در اکثر اوقات ترغیب محبت اهل
 بیت میفرمودند و میفرمودند که این محبت را در سلامتی خاتمه مدخلیت است عظیم نیک عایت آن باید نمود
 در مرض موت ایشان این فقیر حاضر بود چون معلمه ایشان باخر رسید و شعور این عالم کم ماند فقیر در آن
 وقت سخن ایشان را یاد ایشان داد و از آن محبت استفسار نمود در آن بیخودی فرمودند که عرق محبت
 اهل بیت شکر خدا عزوجل در آن وقت بجا آورده شد محبت اهل بیت سرمایه اهل سنت است مخالفان این معنی
 غافل اند و از محبت متوسط ایشان جاهل جانب افراط را خود اختیار کرده اند و ما را افراط را تفریط انگاشته
 حکم بخروج نموده اند و مذنب خوارج انگاشته اند ندانسته اند که در میان افراط و تفریط حدیست و وسط که
 مرکز حق است و موطن صدق که نصیب اهل سنت گشته است شکر الله تعالی سَعِيَهُمْ عَجَبٌ است
 که خوارج را اهل سنت کشته اند و استیصال دشمنان اهل بیت ایشان نموده اند از رَفَضَهُ در آن وقت تا
 و نشانی نبوده و اگر بوده حکم عدم داشته مگر بزعم فاسد خود محبتان اهل بیت را رَفَضَهُ تصور کنند و اهل سنت
 را رَوَافِضُ گویند عجب محال است کتاب اهل سنت را از خوارج بیشتر ندک افراط محبت ندارند و گاه
 نفس محبت را ازین بزرگواران احساس نموده ایشان را روافض میدانند لهذا ایشانان از جهالت خود
 اولیا و عظام اهل سنت را که دم از محبت اهل بیت میزنند و اظهار حُب آل محمد مینمایند عَلَيْهِ وَعَلَيْهِمْ
 الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ رَوَافِضُ حاکمانند و بسیاریرا از علماء کرام اهل سنت که منع از افراط آن
 محبت مینمایند و در تعظیم و توقیر حضرات خُلَفَاءِ ثَلَاثَةٍ میگوشتند خوارج میدانند و آن هزار و آن ازین
 جراتهای نامناسب ایشان آعَادَ ذَا اللّٰهِ وَسُبْحَانَہُ مِنْ اِفْرَاطِ تِلْكَ الْمَحَبَّةِ وَمِنْ تَفْرِيطِهَا
 آذ افراط محبت است که تبری از خُلَفَاءِ ثَلَاثَةٍ و غیر ایشان را شرط محبت امیر کوشته اند انصاف باید نمود

داده تقدیر علی بن
 فرودان سر اصل سنت
 علیه السلام که دست
 مبارک ایشان را برین بوی
 من دوست مبارک ایشان را
 و بیکه بوی مبارک ایشان را
 پس بنشین من دشمن
 مبارک ایشان را بر این محبت
 ایشان است و محبت
 را در این محبت
 در کشتن ایشان سبب
 دشمنی من عاذا بالله من
 عیبی بی نیاید
 عیبی در وجود و کثرت
 خود را بدین نوع ایشان نمایند
 در صحیحی باشد
 تقدیر

که این چه محبت است که شرط حصول آن بیزاری از جانشینان پیغمبر بود علیه و علیهم الصلوٰة و السلام و تسب و طعن اصحاب خیر البشر باشد علیه و علیهم الصلوٰة و التَّحِيَّاتُ كُنَاهُ اهل سنت همین است که با محبت اهل بیت تعظیم و توقیر جمیع اصحاب آن سرورینمایند علیه و علیهم الصلوٰة و التسلیمات و تسبیح یکے را از نیهایا وجود و منازعات و مخالفات یکدیگر بپدی یا نمیکند و از هوا و تعصب دور میدارند از جهت تعظیم صحبت پیغمبر علیه و علی ایه الصلوٰة و السلام و تکریم مصاحبان او علیه و علی ایه الصلوٰة و السلام مع ذلك محض را محقق میگویند و مطلق را مطلق اما بطلان او را از هوا و موس دور میدارند و برای وجهتاد حواله نمایند زو فیض از اهل سنت و قس خوشنود گردند که اهل سنت نیز در رنگ ایشان از دیگر اصحاب کرام تبری نمایند و سوزن باین کار بدین حال کنند چنانچه خوشنودی خوارج مربوط به ادوات اهل بیت است و منوط بعضی آل محمد علیه و علیهم الصلوٰة و التبرکات و التلاک شیخ قلوبنا بعدا ذهدتینا و هب لنا من لدنک رحمة طلائک انت الوهاب رزوا کار اهل سنت شکر الله تعالی سغیهم اصحاب پیغمبر علیه و علیهم الصلوٰة و التسلیمات در وقت منازعات و محاربات با یکدیگر سه گروه بودند جمعی بدلیل وجهتاد حقیقت جانب امیر را معلوم نموده بودند و جمعی دیگر نیز بدلیل وجهتاد حقیقت جانب دیگر ریافته و طائفه دیگر متوقف بودند و هیچ جانبی بدلیل ترجیح نداد پس بر طائفه اولی نصرت جانب امیر واجب آمد که موافق وجهتاد ایشان است بر طائفه دوم نصرت جانب مخالف امیر لازم که موافق وجهتاد ایشان است و بر طائفه سیم توقف لازم آمد و ترجیح یکے بر دیگرے خطا پس هر سه فرقه بمقتضای وجهتاد خود عمل نمودند و آنچه بر ایشان لازم و واجب بود بجا آوردند پس تلامت چه گنجایش دارد و طعن چه مناسبت بود اما شافعی فرماید و نیز منقول از عمر بن عبد العزیز است تلك دماء طهر الله تعالی عنها ایدیها فلنطهر عنها السنننا ازین عبارت مفهوم میشود که بحقیقت یکے و خطای دیگر هم لب نباید کشود و همه را جزیه نیکی یا دنیاید کرد و همچنین در حدیث نبوی آمده است علیه و علی ایه الصلوٰة و السلام اذا ذکر اصحابی فامسکوا یعنی چون اصحاب من مذکور گردند و از منازعات

اعلوان و التحیات

کلیت

نکته

کلمه
تکلیف و محاب او باشد
یعنی علی و در این اوقات
کلمه
عابدان علی کرم
الصلوة و التسلیمات
یعنی این تسلیمات است
که در وقت ادعای او
کلمه
کلمات امام باقر

اصحاب سیزده در وقت محاربات کلمه است

کلمه
در این کلمات
از زبان باقر است
کلمه
معه و در این اوقات
کلمه
معه و در این اوقات
کلمه
معه و در این اوقات

الصلوٰة و التسلیمات

ایشان یاد کرده شود شما خود را نگاه دارید یکی را بر دیگری اختیار نکنید لیکن جمهور اهل سنت بدین معنی که هر
ایشان ظاهر شده باشد بر آنکه حقیقت در جانب امیر بوده و مخالف او راه خطا را پیچیده لیکن این خطا چون
خطا اجتهادی است از ملامت و طعن و درست از تشنیع و تحقیر پاک و بهتر از حضرت امیر منقول است که
فرموده برادران ما بر باغی گشتند اینها نه کافر اند و نه فاسقان ^{زشت گفتن} زیرا که ایشان را تا وی دست که منع کفر و فسق
میکند پس اهل سنت و رخصه هر دو و خطیه محاربان امیر بینمایند و هر دو بحقیقت جانب امیر قائلند لیکن اهل
سنت زیاده از اطلاق لفظ خطا که ناشی از تاویل است در حق محاربان امیر تجویز نمیکند و زبان را از طعن و
تشنیع ایشان نگاه میدارند و محافظت حق صحبت خیر البشر میان علیهِ و عَلَیْهِمُ الصَّلَوَاتُ وَالتَّلَامَاتُ
که آن سرور فرموده عَلَیْهِ و عَلَیْهِ الصَّلَاةُ وَالتَّلَامَةُ اللَّهُ اللَّهُ فِي أَصْحَابِي لَا تَتَّخِذُوهُمْ عَرَضًا
بَعْدِي یعنی از خدا بر سید جل شانه از خدا بر سید جل سلطانۀ در حق صحاب من (از برای تاکید این
کلمه را تکرار فرموده) نگیرید اصحاب را نشانه به تیر ملامت خویش و نیز فرموده أَصْحَابِي كَالنَّجُورِ يَأْتِيهِمْ
اِقْتِدَانِي هُنْدًا يَعْنِي صَحَابٍ مِنْ نَحْوِ سِتَارِهِ مَا نَدَبَهُمْ كَرَامِ اِيشَانِ كَمَا اِقْتَدَانِيهِ رَاهِ يَابِدِ وَا حَادِيثِ
و دیگر هم در باب تعظیم و توقیر جمیع صحابه بسیار آمده است پس همه را معزز و مکرم باید داشت و زلات ایشان را بر
محافل نیک حمل باید نمود اینست مذہب اهل سنت درین مسئله و رخصه درین باب غلو بینمایند و محاربان
امیر را تکفیر میکنند و با انواع طعن و اقسام شتم ایشان زیانهای خود را آلوده میسازند اگر مقصود ظهور حقیقت
جانب امیر است آنها خطا محاربان امیر است پس آنچه اهل سنت اختیار کرده اند کافی است بر صد عدالت و اعتدال است
بیت و طعن اکابر دین نمودن از دیانت و تدین و درست که رخصه اختیار آن نموده اند و شتم اصحاب تمیز بر
عَلَيْهِ و عَلَیْهِمُ الصَّلَوَاتُ وَالتَّلَامَاتُ دین ایمان خود تصور کرده عجب دینی است که نسبت جانشینان
پیغمبر علیه و علیهم الصلوات و التلیمات جزو عظیم اوست طوائف بتدعان هر کدام بدعتها اختیار
کرده اند و از اهل سنت جدا گشته در میان جمیع آن طوائف فرقه خوارج و روافض و و از معامله اند و از حق
بعید افتاده اند جمیع که سب و طعن اکابر دین را جزو عظیم ایمان خود تصور کنند از حق چه نصیب خواهند شد

بزرگ تشنیع خطا است
و کس از خطا سب نموده
در صورت این که در سب
کمال فرموده از سب لفظ
الله است در محافل را
بزرگ تشنیع خطا است
و کس از خطا سب نموده
در صورت این که در سب
کمال فرموده از سب لفظ
الله است در محافل را
بزرگ تشنیع خطا است
و کس از خطا سب نموده
در صورت این که در سب
کمال فرموده از سب لفظ
الله است در محافل را

تا عظیم الصلوات و التلیمات

بزرگ تشنیع خطا است

بزرگ تشنیع خطا است

بزرگ تشنیع خطا است

رَوْضِ دَوَّازِوَهْ فِرْقَانِدِهْمَ تَكْفِيْرِ اصْحَابِ يَغْيَمِرِ عَلَيْهِ وَعَلَيْهِمُ الصَّلَوَاتُ وَالسَّلَامَاتُ مِي نماند و سبت
 خَلْفَاءِ رَاشِدِيْنَ رَاعِبَادَتِ مِي دَانْدَايْنِ جَاعَهْ اَزْ اَطْلَاقِ لَفْظِ رَفُضِ بَرِ خُودِ مَا تَحَاشِي مِي نماند و رَوْضِ غَيْرِ
 خُودِ رَا مِي دَانْدَايْنِ كِهْ دَرِ احَادِيْثِ وَعِي دَمَائِيْ بَسِيَارِ دَرِ حَقِّ رَفُضِهْ اَمْدَهْ هَسْتِ كَا شَكِ اَزْ مَعْنِي رَفُضِ بِهْمِ اجْتِنَابِ
 مِي نَمُودَنْدِ وَ تَبْرِي اَزْ اصْحَابِ يَغْيَمِرِ عَلَيْهِ وَعَلَيْهِمُ الصَّلَوَاتُ وَالسَّلَامَاتُ نِي كُودَنْدِ مِي نَدَوَانِ هِنْدِ وَ سْتَانِ
 خُودِ رَا هِنْدِ وَ مِي كُودِي مَانْدِ و اَزْ لَفْظِ كُفْرِ تَحَاشِي مِي كِنْدِ خُودِ اَكْفَا مِي دَانْدِ وَ كُفْرِ سَاكِنَانِ دَرِ حَرْبِ رَا مِي اَكْثَارِ اَنْ
 فَمِي دَانْدِ وَ هِنْدِ كُفْرَانْدِ وَ حَقِيْقَتِ كُفْرِ تَحَقُّقِ اِيْنَا مِ كِرَالِ بَيْتِ يَغْيَمِرِ عَلَيْهِ وَعَلَيْهِمُ الصَّلَوَاتُ وَ
 التَّسْلِيْمَاتُ دَرِ نَكْتِ وَ اَتَصَوَّرُ كَرْدَهْ اَنْدِ و اِيْشَانِ بَا نِيْزِ دُشْمَانِ اَبِي بَكْرٍ وَ عُمَرُ خِيَالِ نَمُودَهْ اَنْدِ و اِيْنِ جَاعَهْ حَكْمِ تَقِيْمِهْ
 كِهْ دَارِنْدَا كَا بَرِ اِهْلِ بَيْتِ رَا مُنَافِقِ وَ مَخَافِ اَنْ كَا شَسْتَهْ اَنْدِ وَ حَكْمِ كَرْدَهْ اَنْدِ كِهْ حَضْرَتِ امِيْرِ شِيْ سَالِ حَكْمِ تَقِيْمِهْ بَا خَلْفَاءِ
 ثَلَاثَهْ صَحْتِ بِنَاقِ دَهْ شَسْتَهْ اَنْدِ وَ بِنَاقِ تَعْظِيْمِ وَ تَوْقِيْرِ اِيْشَانِ نَمُودَهْ عَجَبِ مُعَامَلَهْ هَسْتِ اَكْرَمِيَّتِ اِهْلِ بَيْتِ
 رَسُوْلِ بُو سَطَهْ مَحَبَّتِ رَسُوْلِ هَسْتِ عَلَيْهِ وَعَلَيْهِمُ الصَّلَوَاتُ وَالسَّلَامَاتُ بَا يَدِ كِهْ دُشْمَانِ رَسُوْلِ رَا نِيْزِ شَرِيْفِ
 بَاشَنْدِ وَ سَبِّ وَ لَعْنِ اِيْنِهَا بِيْشْتَرِ اَرْبِ لَعْنِ دُشْمَانِ اِهْلِ بَيْتِ كِنْدِهْ كَرِ بُو جَهْلِ رَا كِهْ دُشْمَانِ رَسُوْلِ هَسْتِ عَلَيْهِ وَ
 عَلَي اِلَهِ الصَّلَوَاتُ وَالسَّلَامَاتُ وَ اَنْوَاعِ اَزْ اَرْوَجْهَاءِ مِي بِيْشَارِ بَا نِ سُرُوْرِ سَانِيْدَهْ عَلَيْهِ وَعَلَي اِلَهِ الصَّلَوَاتُ
 وَ السَّلَامُ اَزْ اِيْنِ جَاعَهْ كَسِي نَشِيْدَهْ هَسْتِ كِهْ سَبِّ لَعْنِ اَكْرُدَهْ بَاشَنْدِ وَ دَرِ مَسْأُوْلِيْ اَوْ زَبَانِ كَشُوْدَهْ اَبُو كَرِيْمِ صَدِيْقِ
 رَا كِهْ اَحَبُّ الرِّجَالِ اِلَى رَسُوْلِ اللّٰهِ هَسْتِ عَلَيْهِ وَعَلَي اِلَهِ الصَّلَوَاتُ وَالسَّلَامَاتُ بَزْعِ مِ قَاسِدِ خُودِ دُشْمَانِ اِهْلِ
 بَيْتِ تَصَوَّرُ نَمُودَهْ بِهْ سَبِّ لَعْنِ اَوْ زَبَانِ دَرِ اِزِي مِي نماند و اَمُوْرِ نَا مَنَاسِبِ بَا وَ تَمَسُّبِ مِي سَا زِنْدِ اِيْچِهْ دِيَانَتِ وَ
 تَدْرِيْنِ هَسْتِ خُدا كِنْدِ جَلِ شَانِهْ كِهْ اَبُو بَكْرٍ وَ عُمَرُ وَ سَائِرِ اصْحَابِ اِكْرَامِ بَا اِهْلِ بَيْتِ رَسُوْلِ عَلَيْهِ وَعَلَيْهِمُ الصَّلَوَاتُ
 وَ السَّلَامُ دُشْمَانِ بُو بِنْدِ وَ بَعْضِ عِدَاوَتِ بَا لِ مَحْمُودِ شَسْتَهْ بَاشَنْدِ اِيْنِ بِلِ اَصْطَفَانِ كَا شَكِ دُشْمَانِ اِهْلِ بَيْتِ
 رَا سَبِّ كِنْدِ وَ تَعِيْنِ اَسَامِيْ اَكَا بَرِ صَحَابَهْ نَمَايَنْدِ وَ سُوْطُنِ بِيْ بَزْرْ كَانِ مِيْنِ پِيْدَا نِيَارِنْدَا اِيْنِ مَانِ دَرِ رِيْضَابِ مَحَافِظِ
 اِيْشَانِ بَا اِهْلِ سُنْتِ مَرْتَفِعِ مِي كُودِ وَ چَا اِهْلِ سُنْتِ نِيْزِ دُشْمَانِ اِهْلِ بَيْتِ رَا دُشْمَانِ اَنْدِ وَ لَعْنِ دُشْمَانِ اِيْشَانِ قَا لَ
 اَزْ خُوْبِيْ اِهْلِ سُنْتِ هَسْتِ كِهْ شَخْصِ مَعِيْنِ رَا كِهْ بَا اَنْوَاعِ كُفْرِ بَلْتِلَا بُو دِ اَحْتِمَالِ اِسْلَامِ وَ تُوْبَهْ چِهْتِمِي مِي كُودِيْدِ و اَطْلَاقِ لَعْنِ

الصدوة والصلوة
 خود را
 قطع الله
 اتفاق
 من
 الصدوة والصلوة
 و بغير صلوة والسلام و على الله
 نشانند

راضیان در حدیث خود
 از کفار که
 بودند نصابت
 هم چه کسی
 عقول که بی بی و کانه
 رده و با با حاکم
 موقوفات امام زمان
 و مسلمین عفو و دروغ
 غنی در حدیث خود
 از کفار که
 بودند نصابت
 هم چه کسی
 عقول که بی بی و کانه
 رده و با با حاکم
 موقوفات امام زمان

الصلوات و التسلیمات

در این باب بر ما نقل نمودند
 که در حدیث آمده است
 در این باب بر ما نقل نمودند
 که در حدیث آمده است
 در این باب بر ما نقل نمودند
 که در حدیث آمده است

و یا دیده اند و ایمان بان ندارند قرآن و احادیث به تبلیغ اصحاب کرام با رسیده است چون اصحاب مطعون
 باشند و این که از راه ایشان با رسیده است نیز مطعون خواهد بود نعوذ بالله سبحانه من ذلك مقصود
 این جماعه مگر ابطال دین است و انکار شریعت او علیه و علی الیه الصلوات و التسلیمات بصورت
 اظهار محبت اهل بیت سزل مینمایند و به حقیقت ابطال شریعت او علیه و علی الیه الصلوات و التسلیمات
 میکنند گاشکه امیر و موافقان امیر را مسلم میشدند و بدین تقیه که از صفات اهل مکر و نفاق است قسم نمیشدند
 جماعه از موافقان امیر و یا از مخالفان او که تسی سال با یکدیگر صحبت بنفاق دارند و بکر و خداع زندگانی نمایند چه
 خیریت در آنها خواهد بود و اینها چگونه شایان اعتماد خواهند بود و ابوسهریره رضی الله تعالی عنه را که طعن میکنند
 نینداند که در طعن او نصف احکام شرعی مطعون میگردد زیرا که علماء مجتهدین فرموده اند که در احکام سه هزار احکام
 وارد شده است یعنی سه هزار احکام شرعی بینه ثابت شده است از آن سه هزار یک هزار و پانصد بر و ایت
 ابی هریره ثبوت پیوسته است پس طعن او و طعن نصف احکام شرعی باشد و امام بخاری گوید که روایان ابی هریره
 زیاده از هشتصد اند از اصحاب کرام و تابعین یکی از ایشان ابن عباس است و این عمر نیز از وی روایت کند و
 همچنین جابر بن عبد الله و انس بن مالک را رواه او است و حدیثی که از حضرت امیر نقل میکنند و طعن ابی هریره
 آن حدیث مفترای است چنانچه علماء تحقیق آن فرموده اند و حدیث دُعای آن سرور علیه و علی الیه الصلوة
 و التسلام مرابی هریره را بفهم علم و علماء معروف است قال ابوهریره حضرت مجلسا رسول الله
 صلی الله تعالی علیه و الیه وسلم فقال من یبسط منکم رداءه حتی فیض فیهِ مقالی فیضها
 الیه ثم لا ینسأها فبسطت برده کانت علی فافاض رسول الله صلی الله تعالی علیه و
 علی الیه وسلم مقالته فضمتم الی صدری فما نسیت بعد ذلك شیئا پس مجرور عم خود
 شخصی بزرگ دین را دشمن امیر دانستن و سب و طعن و لعن در حق او جانزد دشمنی از انصاف دور است این
 همه گلهای افراط محبت است مگر نزدیک است که سزای رتبه ایمان بیرون اندازد و اگر فرضا تقیه در حق امیر
 تجویز نموده آید چه خواهند گفت در اقوال امیر که بطریق تواضع و افضلیت شیخین منقول گشته اند و همچنین

و این بیان با درود دارد
 اتصاله و السلام
 و این حدیث را در
 کتاب
 در این باب بر ما نقل نمودند
 که در حدیث آمده است
 در این باب بر ما نقل نمودند
 که در حدیث آمده است
 در این باب بر ما نقل نمودند
 که در حدیث آمده است

در این باب بر ما نقل نمودند
 که در حدیث آمده است
 در این باب بر ما نقل نمودند
 که در حدیث آمده است

کلمات قدسیه او که در عین خلافت مملکت خود در حقیقت خلافت خلفاء ثلاثه صادر شده چه تقیته همین
 قدرت که ستر حقیقت خلافت خود نماید و بطلان خلافت خلفاء ثلاثه را ظاهر نسازد اما اظهار حقیقت خلافت
 خلفاء ثلاثه و بیان فضیلت شیخین امریست علمی که ما در آن آن تقیته که محل غیر از صدق و صواب ندارد
 به تقیته رفع آن صورت نبندد و ایضا احادیث صحیح که بحد شهرت رسید است بلکه متواتر المعنی گشته که
 در فضیلت حضرت خلفاء ثلاثه و غیر ایشان وارد گشته است و جمع را از ایشان بمبشر بخت ساخته آن
 احادیث را چه جواب خواهند گفت زیرا که تقیته در حق حضرت پیغمبر علیه و علی الیه الصلوٰة والسلام
 مجوز نیست چه تبلیغ بر پیغمبران لازم است علیهم الصلوات و التسلیمات و ایضا آیات قرآنی که
 درین باب نازل گشته اند تقیته آنجا تصور نیست حضرت حق سبحانه و تعالی ایشان را انصاف داد
 و معلوم از باب معقول است که تقیته از صفات جنانست باسد الله آنرا نسبت دادن نامناسب است
 بحکم بشریت صفت تقیته در یک ساعت یا دو ساعت یا یک و زیاد و روز اگر تجویز نموده آید گنجایش دارد
 تا شش سال در اسد اندرین صفت جنانست اثبات نمودن و مضر بر تقیته دشتن بسیار مستکبره است و
 اصرار بر صغیره کبیره گفته اند اصرار بر صفت از صفات از باب شقاق و صحاب نفاق چه خواهد بود کاش قیامت
 این امر را بفهمند از تقدیم شیخین گرفته اند که مستلزم امانت امیرست و تقیته اختیار کرده اند اگر شناعیت صفت
 تقیته را که از صفات از باب نفاق است مے فهمیدند هرگز تجویز آن نمیکردند و از دو بلیه امون را اختیار نمودند
 بلکه گویم در تقدیم شیخین هیچ امانت امیر نیست حقیقت خلافت امیر بحال خودست و در وجه ولایت و
 هدایت و ارشاد او کرم الله تعالی وجهه بحال خود و در اثبات تقیته مفیص و توین لازم است که
 این صفت از خصائص از باب نفاق است از لوازم اصحاب کفر و خداع میقامد و ویم آنکه اهل سنت
 شکر الله تعالی سعیهیم و مشاجرات و منازعات اصحاب خیر البشر را علیک و علیهم الصلوات
 و التسلیمات بر محال نیک محمول میدارند و از هوا و تعصب دور میدارند زیرا که نفوس ایشان در صحبت
 خیر البشر علیه و علیهم الصلوات و التسلیمات مفرگنی شده بود و سینهای شان از عدوت و کینه
 پاک

تکمیل
 در وقت گنجایش
 تصور نموده
 معضلت و
 تطعن بطلان و
 بطلان حقیقت
 در وقت گنجایش
 تصور نموده
 معضلت و
 تطعن بطلان و
 بطلان حقیقت
 در وقت گنجایش
 تصور نموده
 معضلت و
 تطعن بطلان و
 بطلان حقیقت

عین
 باجمعی
 باجمعی
 کلام
 کلام
 کلام

مقام او از مقام اصحاب

پاک گشته غایبه ما فی الباب چون هر کلام را رانے جهاد بوده و هر مجتهد را عمل موافق آن خود واجب بصورت
 در بعض امور بسبب مخالفت ائمه مخالفان و مشاجرت لازم گشت هر یک را تقلید راے خود صواب آمد پس
 مخالفت شان رنگ موافقت برائے حق بوده نه برائے هواد و هوین نفس اتاره و مخالفان محاربان حضرت امیر
 را تکفیر میکنند و انواع طعن و تشنیع در حق محاربان تجویز نمایند هر گاه که اصحاب کرام و بعض امور اجتهادیه بآن
 سرور علیه و علی الیه الصلوٰت و التسلیمات مخالفت کرده اند و مخالفان راے آن سرور علیه و علی الیه
 الصلوٰة و التسلام حکم نموده اند و آن اختلاف ایشان مذموم و ملامت نموده و منع آن با وجود نزول وحی نیامد مخالفت
 با امیر در امور اجتهادیه چرا که فریاد و مخالفان چرا مطعون و ملامت باشند محاربان امیر جم غفیر اند از اهل اسلام از
 اجلائے اصحاب اند و بعضی از ایشان بشیر جنت تکفیر و تشنیع ایشان امر آسان نیست کبروت کلمه تخریج
 من افواههم قریب نصف دین و شریعت را نزدیک است که ایشان تبلیغ کرده باشند اگر ایشان مطعون
 باشند اعتماد از شرط وین میخیزد و چگونه این بزرگواران مطعون باشند که روایت صحیح که امیر اینها را هیچکس و نگارنده
 امیر و نه وزیر صحیح بخاری که صحیح کتب است بعد کتاب الله و شیعه نیز بآن اعتراف دارند (فقیر از احمدی تمیمی که از
 اکابر شیعه بوده شنیده ام که میگفت کتاب بخاری صحیح کتب است بعد کتاب الله اخبار و ایات هم از موافقان
 امیر است و هم از مخالفان امیر و مخالفت موافقت مخرج و راجح نه البته است چنانچه از امیر روایت است که از
 معاویه نیز روایت دارد اگر شائمه طعن در معاویه و در روایت معاویه بود هرگز در کتاب خود روایت او را درج
 نکرد و همچنین در سلف که نقاد احمدی است بوده اند هیچ یک باین وجه در روایت حدیث فرق نکرده است و
 مخالفت امیر را غشاً طعن نساخته باید دانست لازم نیست که امیر در جمیع امور خلافتیه محق باشند و مخالف ایشان
 بر خطا چند در امر محاربه حق بجانب امیر بوده زیرا که بساست که در احکام خلافتیه صدر اول علماء تابعین و امام
 مجتهدین مذہب غیر امیر را اختیار کرده اند و حکم ببد مذہب امیر نکرده اند اگر حق بجانب امیر متعین بودے بخلاف
 آن حکم نکرده است قاضی شریح که از تابعین صاحب اجتهاد بوده است ببد مذہب امیر حکم نکرده و شهادت امام حسن
 علیه الرضوان بوسطه نسبت نبوت منظور نموده و مجتهدین بقول قاضی شریح عمل نموده اند و شهادت

۱۰۰

۱۰۱

عظیم زاهد و برهان الصلوٰت و التسلیمات

من در بعضی روایات معتاد است

۱۰۲

فقد روي عن ابي بصير عن ابي عبد الله عليه السلام قال قلت له ما لي اجد في بعض روایات مخالفت امیر را مذموم و ملامت نموده و منع آن با وجود نزول وحی نیامد مخالفت با امیر در امور اجتهادیه چرا که فریاد و مخالفان چرا مطعون و ملامت باشند محاربان امیر جم غفیر اند از اهل اسلام از اجلائے اصحاب اند و بعضی از ایشان بشیر جنت تکفیر و تشنیع ایشان امر آسان نیست کبروت کلمه تخریج من افواههم قریب نصف دین و شریعت را نزدیک است که ایشان تبلیغ کرده باشند اگر ایشان مطعون باشند اعتماد از شرط وین میخیزد و چگونه این بزرگواران مطعون باشند که روایت صحیح که امیر اینها را هیچکس و نگارنده امیر و نه وزیر صحیح بخاری که صحیح کتب است بعد کتاب الله و شیعه نیز بآن اعتراف دارند (فقیر از احمدی تمیمی که از اکابر شیعه بوده شنیده ام که میگفت کتاب بخاری صحیح کتب است بعد کتاب الله اخبار و ایات هم از موافقان امیر است و هم از مخالفان امیر و مخالفت موافقت مخرج و راجح نه البته است چنانچه از امیر روایت است که از معاویه نیز روایت دارد اگر شائمه طعن در معاویه و در روایت معاویه بود هرگز در کتاب خود روایت او را درج نکرد و همچنین در سلف که نقاد احمدی است بوده اند هیچ یک باین وجه در روایت حدیث فرق نکرده است و مخالفت امیر را غشاً طعن نساخته باید دانست لازم نیست که امیر در جمیع امور خلافتیه محق باشند و مخالف ایشان بر خطا چند در امر محاربه حق بجانب امیر بوده زیرا که بساست که در احکام خلافتیه صدر اول علماء تابعین و امام مجتهدین مذہب غیر امیر را اختیار کرده اند و حکم ببد مذہب امیر نکرده اند اگر حق بجانب امیر متعین بودے بخلاف آن حکم نکرده است قاضی شریح که از تابعین صاحب اجتهاد بوده است ببد مذہب امیر حکم نکرده و شهادت امام حسن علیه الرضوان بوسطه نسبت نبوت منظور نموده و مجتهدین بقول قاضی شریح عمل نموده اند و شهادت

وَمَسَاكِينَهُمْ وَعُيُوبَهُمْ وَرُزُّوعَهُمْ وَأَشْجَارَهُمْ وَأَنْهَارَهُمْ وَانْفُسَ الرَّسُولِ عَلَيْهِ وَعَلَيْهِمُ
 الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى أَنْفُسِهِمْ وَأَخْتَارُوا مُحِبَّتَهُ عَلَى مُحِبَّتِهِمْ وَكُحْبَتَهُ أَمْوَالِهِمْ وَذُرِّيَّاتِهِمْ
 وَهُمْ الَّذِينَ نَالُوا شَرَفَ الضُّمَّةِ وَفَازُوا فِي مُحِبَّتِهِ بَرَكَاتِ النُّبُوَّةِ وَشَاهَدُوا الْوَحْيَ وَشَرَّفُوا
 بِحُضُورِ الْمَلَائِكِ وَرَأَوْا الْخَوَارِقَ وَالْمُعْجَزَاتِ حَتَّى صَارَ غَيْبُهُمْ شَهَادَةً وَعِلْمُهُمْ عَيْنًا وَأَعْطُوا
 مِنَ الْيَقِينِ مَا لَا يُعْطَى لِأَحَدٍ مِنْ بَعْدِهِمْ حَتَّى لَا يَبْلُغَ ائْتِقَاقُ غَيْرِهِمْ مِثْلَ أَحَدٍ ذَهَبًا مُبْلَغَ
 ائْتِقَاقِ مُدِّ شَعِيرِهِمْ وَلَا يُصِغَهُ وَهُمْ الَّذِينَ آتَى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِمْ فِي الْقُرْآنِ الْمَجِيدِ وَرَفَعَهُ
 عَنْهُمْ وَهُمْ رَضُوا عِنْدَهُ ذَلِكَ مِثْلَهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَمِثْلَهُمْ فِي الْإِنْجِيلِ كَزَرْعٍ أَخْرَجَ شَطَأَهُ
 فَازَرَهُ فَاسْتَنْظَرَ فَاسْتَوَى عَلَى سَوَابِهِ يُعْجِبُ الزَّرَّاعَ لِيُعْظِمَ بِهِمُ الْكُفَّارَ سَمَّى اللَّهُ تَعَالَى
 عَظِيمَهُمْ كُفَّارًا فَاصْبِرْ عَنْ عِظِيمِهِمْ كَمَا يُحْذَرُ عَنِ الْكُفْرِ وَاللَّهُ سُبْحَانَهُ الْمَوْفِقُ جَمَاعَهُ كَمَا يُنْفِئُ
 نَسَبَ رِثَانِ سِرِّهِ عَلَيْهِ وَعَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامَاتُ وَرِثَانَهُ كَرِهَ بِأَشَدِّ مَقْبُولٍ وَمَنْظُورٍ عَلَيْهِ
 وَعَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامَاتُ وَالنَّحِيَاتُ كَثَرَتْ أَمْوَالُهُمْ بِكَرْمِ مَخَالِفَتِ كُنُوزِهَا وَمَشَارِجَتِهَا
 وَبِرَأْيِ وَاجْتِهَادِ خُودِهَا فَرَمَانِدُ مَجَالِ طَعْنِ ائِمْرَةٍ نَسَبَتْ بَلَكَمُ حَقِّ وَصُوبِهَا مِنْ مَوْطِنِ ائْتِقَافِهَا
 وَعَدَمِ تَقْلِيدِهَا لِنُجُومِ خُودِهَا أَمَامَ ابُو يَسُوفَ بَعْدَ زَوْصُولِهَا بِدَرْجَةِ اجْتِهَادِ تَقْلِيدِهَا أَمَامَ ابِي حَنِيفَةَ رَضِيَ اللَّهُ
 تَعَالَى عَنْهُمَا خَطَاةً وَصُوبًا تَقْلِيدِهَا لِنُجُومِ خُودِهَا أَمَامَ شُرَفِيِّ قَوْلِ صَحَابِي رَأْيِهَا صَحَابِي كَمَا بَشَادَةُ خُودِهَا
 بَأَشَدِّ خُودِهَا أَمِيرِهَا لِنُجُومِ خُودِهَا تَقْدِيمِهَا بِدَعْوَى بَرَأئِهَا خُودِهَا كَرِجْمِ مَخَالِفِ قَوْلِ صَحَابِي بَأَشَدِّ صُوبِهَا مِيدَانِهَا
 مَجْتَهِدَاتِهَا رَأْيِهَا مَخَالِفِهَا لِنُجُومِ خُودِهَا كَرِجْمِ مَخَالِفِ قَوْلِ صَحَابِي بَأَشَدِّ خُودِهَا مَخَالِفِهَا
 أَمَّا كَمَا كَرِمِهَا صَحَابِي كَرَامِهَا وَمُورِجَتِهَا وَبِهَا سِرِّهِ عَلَيْهِ وَعَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامَاتُ خِلَافَ كَرِهَ
 بِرِضَافِهَا لِنُجُومِ خُودِهَا سِرِّهِ عَلَيْهِ وَعَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالنَّحِيَاتُ حَكْمُ نُمُودِهَا بِوَجُودِ نَزُولِ وَحْيِهَا وَنَمُّ بِرِضَافِهَا
 إِيشَانِهَا نِيَامَهُ وَبِرِخْلَافِ إِيشَانِهَا مَنَعُهَا وَرِغْلَشْتَهُ جَانِحَهُ كَثَرَتْ ائْتِقَافُهَا مِنْ ائْتِقَافِهَا نَامُضِيِّهَا نَامَقْبُولِهَا حَقِّهَا
 بُوَدِيِّهَا زَحَقِّهَا جَلِّ شَانَهُهَا الْبَتَهُ مَنَعُهَا أَنْ أَمَدَّتْ بِرِخْلَافِهَا كُنُوزِهَا عِيدَ نَازِلِهَا كَثَرَتْ نَمِّيهِهَا جَمَاعَهُ كَمَا فِي

جاءوا

رضي الله عنهم ورضوا عنه

این است که ما را کرم کرد
 این است که ما را کرم کرد
 این است که ما را کرم کرد
 این است که ما را کرم کرد

این است که ما را کرم کرد
 این است که ما را کرم کرد

این است که ما را کرم کرد
 این است که ما را کرم کرد
 این است که ما را کرم کرد
 این است که ما را کرم کرد

سوال حضرت فاروق دران وقت گفته اھجر استقامت مؤد مراد ازان چه باشد جواب حضرت فاروق
 شاید دران وقت فہمید و باشد کہ این کلام از ایشان بوسطه و جمع بے قصد اختیار واقع شدہ است چنانچہ
 از لفظ اکتب متواتر میشود چہ آن سرور گاہے چیزے نوشته است و ایضا فرمودہ است کن تفضلوا
 بعدی ہر گاہ دین کامل شدہ باشد نعمت تمام شدہ و رضائے ہولی با آن پیوستہ ضلالت بعد آن چہ صورت
 خواہد داشت و در یک ساعت چہ خواہند نوشت کہ دفع ضلالت کن آنچه در سبت و سه سال نوشتہ شدہ
 است مگر کافی نیست و دفع ضلالت نمیکنند کہ در یک ساعت با وجود شدت مرض چیزے نویسند کہ دفع ضلالت
 نماید ازین جا حضرت فاروق استہ باشد کہ این کلام بنا بر بشریت بے قصد ایشان بزبان فتمہ است
 تحقیق این معنی مکتبید و تجدید استفسار آن نماید و درین اثنا سخن اختلاف بلند گشت حضرت پیغمبر
 علیہ الصلوٰۃ والسلام فرمودند کہ بر خیزید و مخالفت نکنید کہ نزاع در حضور پیغمبر مستحسن نیست دیگر
 ازان بقولہ سخن فرمودند و از دوات و قرطاس یاد نکردند باید دانست کہ اختلافی کہ صحاب کرام در امور
 اجتهاد و بے آن سرور علیہ و علیہم الصلوٰات و التسلیمات فرمودند اگر عیاداً یا اللہ سبحانہ ثابہ
 ہوا و تعصب میداشت بزمرہ اہل ارتداد میکشید و سزا رتبہ و اہل اسلام بیرون انداخت چہ سنو و ادب
 سو و معاشرت با آن سرور کفرست علیہ و علیہم الصلوٰات و التجات اعادنا اللہ سبحانہ
 منہ بلکہ این اختلاف بنا بر اتثال امر فاعتدوا بوجہ استیر کہ شخصہ کہ یا بے اجتهاد دشتہ باشد در احکام اجتهاد
 اور تقلید اجتهاد و رائے دیگرے نمون خطاست و منہی عنہ آرے در احکام منتر کہ رائے اجتهاد دران مرتخت نیست
 غیر تقلید انجائش ندارد و ایمان انقیاد آنها واجب غایہ ما فی لباب اصحابین و ال از تکلفا بری بودند
 و از آرائش عبارات مستغنی بہ تمام ایشان بصلاح باطن بودہ است و ظاہر ایشان از نظر شان بطرح و
 غیر ملحوظ بودہ و مراجعات آداب دران قرن باعتبار حقیقت و معنی بودہ نہ باعتبار صورت لفظ اتست
 امر رسول علیہ و علیٰ الیہ الصلوٰۃ والسلام کار ایشان بودہ و اجتناب از نامرضیاتی آن سرور علیہ
 و علیہم الصلوٰات و التسلیمات معاظمتہ شان آبا و اعمات و اولاد و ازواج خود را فدائے
 شدہ بدندان دران

بخیار کلام مختلط
 پیران بسبب علیہ
 رضای مجمع علم نمونہ است
 استفسار کنند و بپرسند
 کہ چہ فرمودند و چہ عرض
 کردند و در وقت
 بعد از بار بار شنیدہ
 جمعا چنانچه در باب
 احکام کتب مکتبید و تجدید استفسار
 ازان بقولہ سخن فرمودند و از دوات و قرطاس یاد نکردند باید دانست کہ اختلافی کہ صحاب کرام در امور
 اجتهاد و بے آن سرور علیہ و علیہم الصلوٰات و التسلیمات فرمودند اگر عیاداً یا اللہ سبحانہ ثابہ
 ہوا و تعصب میداشت بزمرہ اہل ارتداد میکشید و سزا رتبہ و اہل اسلام بیرون انداخت چہ سنو و ادب
 سو و معاشرت با آن سرور کفرست علیہ و علیہم الصلوٰات و التجات اعادنا اللہ سبحانہ
 منہ بلکہ این اختلاف بنا بر اتثال امر فاعتدوا بوجہ استیر کہ شخصہ کہ یا بے اجتهاد دشتہ باشد در احکام اجتهاد
 اور تقلید اجتهاد و رائے دیگرے نمون خطاست و منہی عنہ آرے در احکام منتر کہ رائے اجتهاد دران مرتخت نیست
 غیر تقلید انجائش ندارد و ایمان انقیاد آنها واجب غایہ ما فی لباب اصحابین و ال از تکلفا بری بودند
 و از آرائش عبارات مستغنی بہ تمام ایشان بصلاح باطن بودہ است و ظاہر ایشان از نظر شان بطرح و
 غیر ملحوظ بودہ و مراجعات آداب دران قرن باعتبار حقیقت و معنی بودہ نہ باعتبار صورت لفظ اتست
 امر رسول علیہ و علیٰ الیہ الصلوٰۃ والسلام کار ایشان بودہ و اجتناب از نامرضیاتی آن سرور علیہ
 و علیہم الصلوٰات و التسلیمات معاظمتہ شان آبا و اعمات و اولاد و ازواج خود را فدائے
 شدہ بدندان دران

والتسلیمات
 التسلیمات

فقد ددنی فیض الیوم
ثم ان تروه ان سوره
جعل ورمی اصحاب النبیه
صلی الله علیه و آله
قال فوالله ما تخذرون
الله صل الله علیه و آله
خاتمه الا وقت توفی
رجل منهم فذلك مهدي
رجل منكم اذا هم ابتدوا
رجل منكم اذا هم ابتدوا
رجل منكم اذا هم ابتدوا

فمن استعمل على وضوءه
عنده ويخلصه الى الله
النظر بظلمة الى الدنيا
اروده النور الى العالم
قال القاضي في شرح
مالك بن سنان في شرح
عليه الصلاة والسلام يوم
احد ومضة من يوم
على القاري في قوله
قال في قوله من
في قوله من
الذي يريد من جملته فقال

ان سرور نموده بود ند عليه وعلية هم الصلوات والتسليمات واز كمال اعتقاد واخلاض لعابها
ان سرور عليه وعلية هم الصلوات والتسليمات فيكون شتمه كه بر زمین افتد بلكه در رنگ آب حیات
از آفرینش وند و قصه خوردن خون مبارک ورا بعد از فصد از کمال اخلاص مشهور و معروف است اگر
عبارت که موبهم سوو ادب است نزو ایل این قرون که پراز کذب خداع است از ان بزرگواران صداد
شود نسبت بان سرور علیه وعلی الیه الصلوة والسلام بر محفل نیک فرود باید آورد و بجا صل
عبارت باید رفت الفاظ هر قسم که باشد ملحوظ نباید ساخت طریق سلامتی این است والله سبحانه
الموفق سوال چون در احکام اجتهادیه احتمال خطا را گنجایش شد و توفیق در جمیع احکام شرعی که از ان
سرور منقول است علیه وعلی الیه الصلوة والسلام چگونه نموده آید جواب احکام اجتهادیه در ثانی
احمال احکام منزله سماوی گشته است زیرا که بر خطا مقرر داشتن انبیا را جائز نیست علی بنینا وعلیهم
الصلوات والتسليمات پس احکام اجتهادیه بعد از ثبوت اجتهاد مستنبطان اختلاف آراء
ایشان حکم از نزوح جل وعلانا نازل میگردد که صواب از خطا جدا سازد و امتیاز محقق از مبطل
نماید پس احکام اجتهادیه نیز در زمان آن سرور علیه وعلی الیه الصلوة والسلام بعد از نزول وحی
که تمیز صواب از خطا نمود قطعی الثبوت بودند و احتمال خطا نداشتند پس جمیع احکام که در زمان آن سرور
علیه وعلی الیه الصلوة والسلام که به ثبوت پیوستند قطعی اند و از احتمال خطا محفوظ زیرا که وحی
قطعی ثابت گشته اند ابتداء و انتهاء مقصود از استنباط و اجتهاد این احکام آن بود که بجهت
مستنبطان درجات کرامت حاصل آید و محظی و مصیب علی تفاوت درجات ثواب یا بندگی
در احکام اجتهادیه هم درجات مجتهدان بلند گشت و هم قطعیت آن احکام بعد از نزول وحی ثابت
آید بعد از انقضای زمانه ثبوت احکام اجتهادیه ظنی اند که مفید عمل اند نه مثبت اعتقاد که منکر اینها کافر
گردد مگر اجماع مجتهدان بر ان حکم منعقد شود این زمان مثبت اعتقاد نیز باشد

تفاوت التسليمات

الصلوات والتسليمات

الصلوات والتسليمات

الصلوات والتسليمات

الصلوات والتسليمات

الصلوات والتسليمات

الصلوات والتسليمات

الصلوات والتسليمات

وَلْيُحْمِلْ الْمَكْتُوبَ بِالْحَائِمَةِ الْحَسَنَةِ

و باید که ختم نمایم این مکتوب را بخاتم زیبا

و باید که ختم نمایم این مکتوب را بخاتم زیبا

مکتوبات امام ربانی
در شرح
علیه الصلوة والسلام
لك من الناس ودينهم
منك قال القاري في شرح
رسول الله صل الله عليه
وكم في قوله فقال اما ان
لا نصيب النار قال الشيخ
فقال ابن النويري كيف
فقال في قوله فقال اما ان
وجبت طعم النور فقال
اما الطعم فطعم العسل
اما الاخرة فوعد الجنة
ست خاتمه القاري في قوله
في قوله من جملته فقال

فِي قَصَائِلِ أَهْلِ بَيْتِ الرَّسُولِ عَلَيْهِ وَعَلَى
 اللَّهُ وَعَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ وَالْبَرَكَاتُ
 وَالتَّحِيَّاتُ رَوَى ابْنُ عَبْدِ الْبَرِّ أَنَّهُ قَالَ
 عَلَيْهِ وَعَلَى إِلَهِي الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ مَنْ
 أَحَبَّ عَلِيًّا فَقَدْ أَحَبَّنِي وَمَنْ أَبْغَضَ عَلِيًّا
 فَقَدْ أَبْغَضَنِي وَمَنْ آذَى عَلِيًّا فَقَدْ
 آذَانِي وَمَنْ آذَانِي فَقَدْ آذَى اللَّهَ +
 وَأَخْرَجَ التِّرْمِذِيُّ وَالْحَاكِمُ وَصَحَّحَهُ
 عَنْ بُرَيْدَةَ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى
 اللَّهُ عَلَيْهِ وَعَلَى إِلَهِي وَسَلَّمَ إِنَّ اللَّهَ أَمَرَنِي
 بِحُبِّ أَرْبَعَةٍ وَأَخْبَرَنِي أَنَّهُ يُحِبُّهُمْ
 قِيلَ يَا رَسُولَ اللَّهِ سَمِّهِمْ كُنَّا قَالَ عَلِيُّ
 مِنْهُمْ يَقُولُ ذَلِكَ ثَلَاثًا وَأَبُو ذَرٍّ وَ
 الْمُقَدَّادُ وَسَلْمَانُ وَأَخْرَجَ الطَّبْرَانِيُّ
 وَالْحَاكِمُ عَنِ ابْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى
 عَنْهُمْ أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَعَلَى
 إِلَهِي وَسَلَّمَ قَالَ النَّظَرُ إِلَى عَلِيٍّ عِبَادَةٌ
 إِسْنَادُهُ حَسَنٌ وَأَخْرَجَ الشَّيْخَانِ عَنِ
 الْبَرَاءِ رَأَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ
 وَإِلَيْهِ وَسَلَّمَ وَالْحَسَنُ وَعَلَى عَائِقِهِ

الاصحاب في منزل الامام

اصحاب الله تعالى عليهم السلام

در فضائل اهل بیت رسول خدا صلی الله تعالی
 علیه وعلی الیه وسلم روایت کرد علامه ابن
 عبد البر که فرمود آن سرور علیه وعلی الیه
 الصلوة والسلام کسی که دوست داشت علی را
 دوست داشت مرا و کسی که دشمن داشت علی را
 دشمن داشت مرا و کسی که برنجانید علی را برنجانید
 مرا و کسی که برنجانید مرا برنجانید حق را تعالی
 تقدس و روایت کرد ترمذی و حاکم و صحیح نمود
 آنرا از بریده و گفته فرمود رسول خدا صلی
 الله تعالی علیه وعلی الیه وسلم بدرستی که امر
 فرمود مرا حق جل و علا بدوستی چهارگس و فرمود که
 من نیز دوست میدارم ایشانرا بعضی از صحاب کرام
 عرض کردند یا رسول الله کدام کسانی ایشان فرمود آن
 سرور علی را ایشانست میفرمود این کلمه سه بار و ابو ذر
 و مقداد و سلمان و روایت کرد طبرانی و حاکم از عیوب بن
 مسعود که تحقیق فرمود غیر خدا صلی الله علیه و الیه وسلم
 دیدن بسوی علی من عبادت است اسناد این حدیث
 حسن است و روایت کرد بخاری و مسلم از براب بن
 عازب گفت دیدم رسول خدا را صلی الله علیه و الیه وسلم
 و حال آنکه با من حسین بر دوشش او بود

در فضائل

اصحاب

اصحاب

اصحاب

اصحاب

فوز العالی

منی لفظ الامام و روایت
 بن مشیر العروت ابن
 عبد البر بنی القری و در
 سنن ابن کثیر و غیره
 فی صیح الاخرین لابن
 خلدون فی احیاء اولیاء
 اجبت مع صیح الاخرین
 فی سنن دار الجوزة

من عیون الاستیلاء
 یعنی بریده بن القطیف
 ابی اسلم الهمدانی
 بدیلمت سنه ثلث
 و سنه

یعنی که از امی حضرت را
 من عیون الصیابة فندیم
 کان علیهم السلام
 یعنی که در حدیث
 شریفه ما از حدیث
 نیست در سنن ابی یوسف
 یعنی که در حدیث
 شریفه ما از حدیث
 نیست در سنن ابی یوسف

وَهُوَ يَقُولُ عَلَيْهِ وَعَلَى إِلَهُ الصَّلَاةِ وَالسَّلَامُ
اللَّهُمَّ إِنِّي أُجِبُّهُ فَأَجِبْهُ وَأُخْرِجِ الْبَخَارِيَّ
عَنْ أَبِي بَكْرَةَ قَالَ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى
اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ عَلَى الْمِنْبَرِ وَ
الْحَسَنُ إِلَى جَنْبِهِ يَنْظُرُ إِلَى الثَّالِثِ مَرَّةً وَ
إِلَيْهِ مَرَّةً وَيَقُولُ إِنَّ ابْنِي هَذَا سَيِّدٌ وَ
لَعَلَّ اللَّهُ أَنْ يُصَلِّحَ بِهِ بَيْنَ فِتْنَتَيْنِ مِنَ
الْمُسْلِمِينَ وَأَخْرَجَ التِّرْمِذِيُّ عَنْ أُسَامَةَ
بْنِ زَيْدٍ قَالَ رَأَيْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى
عَلَيْهِ وَعَلَى إِلِهِ وَسَلَّمَ وَحَسَنٌ وَحُسَيْنٌ
عَلَى وَرِكْتَيْهِ فَقَالَ هَذَا ابْنُ ابْنَيْ وَابْنَا
بِنْتِي اللَّهُمَّ إِنِّي أُجِبُّمَا فَأَجِبْهُمَا وَ
أَجِبْ مَنْ يُجِبُّهُمَا وَأَخْرَجَ التِّرْمِذِيُّ
عَنْ أَنَسٍ قَالَ سَأَلَ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ
تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ أَيُّ أَهْلِ بَيْتِكَ
أَحَبُّ إِلَيْكَ قَالَ الْحَسَنُ وَالْحُسَيْنُ وَ
رَوَى الْمُسَوِّبِيُّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَبِي هُرَيْرَةَ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ
صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ قَالَ
فَاطِمَةُ بَضَعَتْ مِثْقَالَ فَمَنْ آغَضَبَهَا
أَغَضَبْتَنِي وَفِي رِوَايَةٍ يُرِيبُنِي

میرزا حسن

ولای فی صحیح البخاری
فقیہنا قال حسن بن
سعد با بکره قول ابن
سیرین انما علی بن ابی طالب
بن آدم و علی بن ابی طالب
بن آدم و علی بن ابی طالب
بن آدم و علی بن ابی طالب

مکتوبات امام باقر

وقول ان ابی طالب
وعلی بن ابی طالب
بن آدم و علی بن ابی طالب
بن آدم و علی بن ابی طالب
بن آدم و علی بن ابی طالب

میرزا حسن

الصلوات والتسلیمات

در حالیکه میگفت خداوند من دوست میدارم او را
تو نیز دوست دار او را و روایت بخاری از ابی
بکره درم گفت شنیدم رسول خدا صلی الله
تعالی علیه و آله وسلم بر منبر و امام حسن در پہلوئی او
بود و حال آنکه آنحضرت روئے می آورد بر مردم یکبار
و بسوئے می یکبار و میگوید بدستی این پسر من سید
ست و میدست که خدا صلح دهد بسبب میان دو
جماعه بزرگ از مسلمانان و روایت کرد از امام زین
گفت دیدم پیغمبر خدا صلی الله علیه و آله وسلم
در حالیکه امام حسن و حسین بر دو دران می بودند
پس فرمود آن سرور علیه الصلوة والسلام این
هر دو پسران من اند و پسران من خرمندان خداوند من
دوست میدارم این هر دو را پس تو نیز دوست دار این هر دو
را و دوستی را که دوست دار این هر دو را تو هم از آن
روایت کرد گفت سوال کرده شد رسول خدا صلی الله علیه و آله وسلم
که امیکه از بلیت تو دوست داشته ترست بسوئو فرمود
آن سرور حسن و حسین بخاری مسلم از مسوور بن محمد روایت
کرده که تحقیق پیغمبر خدا صلی الله علیه و آله وسلم فرمود فاطمه
گوشت پاره من است پس کسیکه در شتم می آورد او را
در شتم می آورد و بروایت دیگر یکبار آید و ناخوش میگردد

حسن بن سیرین

مَا آرَابَهَا وَيُؤْذِنِي مَا آذَاهَا وَأَخْرَجَ
 الْمُحَاكِمُ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى
 اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ قَالَ لِعَلِيٍّ
 فَاطِمَةُ أَحَبُّ إِلَيَّ مِنْكَ وَأَنْتَ أَعَزُّ عَلَيَّ
 مِنْهَا وَعَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهَا
 قَالَتْ إِنَّ لِلنَّاسِ كَانُوا يَحْتَرُونَ هَذَا يَوْمَ
 يَوْمَ عَائِشَةَ يَبْتَغُونَ بِذَلِكَ مَرَضَةَ رَسُولِ
 اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ وَقَالَتْ
 إِنَّ نِسَاءَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ
 وَعَلَى آلِهِ وَسَلَّمَ كُنَّ حَزْبَيْنِ فَحِزْبُ فَيْدِ عَائِشَةَ
 وَحَفْصَةَ وَصَفِيَّةَ وَسُودَةَ وَالْحِزْبُ الْآخَرُ
 أُمُّ سَلَمَةَ وَسَائِرُ نِسَاءِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى
 عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ فَكَلَّمَ حِزْبُ أُمِّ سَلَمَةَ فَقُلْنَ
 لَهَا كَلِمِي رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ
 وَسَلَّمَ يَكَلِّمُ النَّاسَ فَيَقُولُ مَنْ آذَانُ يَهْدِيكَ
 إِلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ
 فَلْيَهْدِهِ إِلَيْهِ حَيْثُ كَانَ فَكَلَّمَتْهُ فَقَالَ لَهَا لَا
 تُؤْذِنِي فَإِنَّ الْوَسْخَى لَمْ يَأْتِنِي وَأَنَا
 فِي ثَوْبِ امْرَأَةٍ إِلَّا عَائِشَةَ قَالَتْ أَنْتُوبُ
 إِلَى اللَّهِ سُبْحَانَ مَنْ

چیزیکه بدی آید او را و آزار میکند مرا چیزی که آزار
 میکند او را و حاکم از ابو هریره روایت کرده که تحقیق
 فرمود پیغمبر خدا صلی الله علیه و آله و سلم مر علی را
 که فاطمه دوست داشته ترست بسوی من از تو
 و تو عزیزتری نزد من از و نیز بخاری و مسلم از
 عائشه روایت کرده گفت بودند مردم قصد میکردند
 بهدیها خود و بر عائشه میخواستند بیا آن صفا پیغمبر خدا
 را صلی الله علیه و آله و سلم و گفت بودند زنان
 آنحضرت صلی الله علیه و آله و سلم دو گروه
 یک گروه بود در و عائشه و حفصه و صفیه و سوده
 و گروه دیگر اتم سلمه و باقی زنان پیغمبر خدا صلی الله
 تعالی علیه و آله و سلم پس سخن کردند گروه اتم
 سلمه پس گفتند مرا و را بگو پیغمبر خدا را صلی الله تعالی
 علیه و آله و سلم سخن کند بر دم و بگوید یک
 خواهد که بدید فرستد بسوی رسول خدا صلی الله تعالی
 علیه و آله و سلم پس باید که بدید فرستد بسوی
 می هر جا که باشد پس کلام کرد با و پس گفت
 آنحضرت مرا و آزار کن مرا در باب عائشه نه که
 وحی نمی آید مرا و حال آنکه من در جامه خواب هیچ زنی
 باشم بجز عائشه گفت تو به میکنم بسوی خدا نه پاک از

یعنی پیشکش را که بکنند
 بپوشد آنحضرت را در وقت
 نماز و بیرون رفتن از آنجا
 که زینت حالت باشد
 بخوبت بنویسند
 و بلکه از احوال آنحضرت
 العلو و السلام در وقت
 بازده و در وقت دیگر
 زیاد در آن و در وقت
 از آن است که از آنجا
 بنویسند زینت مسلم
 ساعت از آنجا
 بخوبت در آن سوره بنویسند
 زینت در آنجا
 صدقه بنویسند آنجا
 حفصه بنویسند آنجا
 زینت در آنجا
 بنویسند آنجا
 (۱۵) زینت بنویسند آنجا
 (۱۶) زینت بنویسند آنجا
 (۱۷) زینت بنویسند آنجا
 (۱۸) زینت بنویسند آنجا
 (۱۹) زینت بنویسند آنجا
 (۲۰) زینت بنویسند آنجا
 (۲۱) زینت بنویسند آنجا
 (۲۲) زینت بنویسند آنجا
 (۲۳) زینت بنویسند آنجا
 (۲۴) زینت بنویسند آنجا
 (۲۵) زینت بنویسند آنجا
 (۲۶) زینت بنویسند آنجا
 (۲۷) زینت بنویسند آنجا
 (۲۸) زینت بنویسند آنجا
 (۲۹) زینت بنویسند آنجا
 (۳۰) زینت بنویسند آنجا
 (۳۱) زینت بنویسند آنجا
 (۳۲) زینت بنویسند آنجا
 (۳۳) زینت بنویسند آنجا
 (۳۴) زینت بنویسند آنجا
 (۳۵) زینت بنویسند آنجا
 (۳۶) زینت بنویسند آنجا
 (۳۷) زینت بنویسند آنجا
 (۳۸) زینت بنویسند آنجا
 (۳۹) زینت بنویسند آنجا
 (۴۰) زینت بنویسند آنجا
 (۴۱) زینت بنویسند آنجا
 (۴۲) زینت بنویسند آنجا
 (۴۳) زینت بنویسند آنجا
 (۴۴) زینت بنویسند آنجا
 (۴۵) زینت بنویسند آنجا
 (۴۶) زینت بنویسند آنجا
 (۴۷) زینت بنویسند آنجا
 (۴۸) زینت بنویسند آنجا
 (۴۹) زینت بنویسند آنجا
 (۵۰) زینت بنویسند آنجا

اَذْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ ثُمَّ انْتَهَنَ دَعْوَةَ فَاطِمَةَ
 فَأَرْسَلَنَ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ
 وَآلِهِ وَسَلَّمَ فَكَلَّمَتْهُ فَقَالَ يَا بِنْتِئَةُ الْا
 تُحِبِّينَ مَا أَحْبُّ قَالَتْ بَلَى قَالَ فَأَحْبِبِي
 هَذِهِ وَعَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهَا
 قَالَتْ مَا عَزَبْتُ عَلَى أَحَدٍ مِنْ نِسَاءِ رَسُولِ
 اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ
 مَا عَزَبْتُ عَلَى خَدِيجَةَ وَمَا رَأَيْتُهَا وَالْكَرْبُ
 كَانَ يَكْتَرُ ذِكْرَهَا وَرُبَّمَا ذَبَحَ شَاةً ثُمَّ
 يَقَطِّعُهَا أَغْضَاءً ثُمَّ يَبْعُثُهَا فِي صَدَائِقِ
 خَدِيجَةَ فَرُبَّمَا قُلْتُ لَهَا كَأَنَّهُ لَمْ
 تَكُنْ فِي الدُّنْيَا امْرَأَةٌ إِلَّا خَدِيجَةَ فَيَقُولُ
 إِنَّهَا كَانَتْ وَكَانَتْ وَكَانَ لِي مِنْهَا وَكَلْدٌ
 وَعَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمَا
 قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ
 وَعَلَى آلِهِ وَسَلَّمَ الْعَبَّاسُ مِنِّي وَأَنَا
 مِنْهُ وَأَخْرَجَ الدَّيْلَمِيُّ عَنْ أَبِي سَعِيدٍ
 أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَعَلَى
 آلِهِ وَسَلَّمَ قَالَ اشْتَدَّ غَضَبُ اللَّهِ عَلَيَّ مِنْ
 إِذْ أُنِي فِي عَثْرَتِي وَأَخْرَجَ الْحَاكِمُ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ

من تقطيع
پاره پاره کردن
۱۲

منی بی زور را نظرت
عقله شد عیله و آله و سلم
در حج و ذریعت فاطمه
که در بی بی و بنین و بنین
بهرین بی بی و بنین و بنین
بانه و اذات بکلمه

عزبت
عزبت
عزبت

عزبت
عزبت
عزبت

عزبت
عزبت
عزبت

عزبت
عزبت
عزبت

عزبت
عزبت
عزبت

آزار توای رسول خدا پستترین زنان خوانند
 فاطمه را پس فرستادند بسوی پیغمبر خدا صلوات
 الله تعالی علیه وآله وسلم پس کلام کرد بان
 سرور پس فرمود ای دختر من آیا دوست
 میداری تو چیزی را که دوست میدارم گفت بله
 گفت پس دوست دار تو این زن را روایت کرد
 بخاری و مسلم از عائشه گفت رشک برده ام بر
 هیچ از زنان پیغمبر صلی الله علیه وآله وسلم آنچه رشک
 رشک برده ام بر خدیجه و من ندیده ام او را لیکن
 بود آنحضرت که بسیار ذکر میکرد او را و بسا که ذبح
 میکرد و گوشت را پستری پاره پاره میکرد پس میفرستاد
 آنرا در زنان که دوستان خدیجه بودند پس بسا
 که میگفتم آنحضرت را گویا نبود در دنیا زنی مگر
 خدیجه پس میگفت بود و بود و بود و بود و از او
 اولاد و روایت کرد در نزدی از ابن عباس که فرمود
 رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم عباس از من است
 و من از عباسم و دلیلی از ابی سعید روایت کرد
 که فرمود رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم
 سخت شد غضب خدا بر کسی که آزار دهد مرا در باعثت
 من و روایت کرد حاکم از ابی هریره رضی

عزبت
عزبت
عزبت

عزبت

عزبت
عزبت
عزبت

عزبت
عزبت
عزبت

عزبت
عزبت
عزبت

عزبت
عزبت
عزبت

رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللهِ صَلَّى اللهُ
 تَعَالَى عَلَيْهِ وَعَلَى آلِهِ وَسَلَّمَ قَالَ خَيْرُكُمْ خَيْرُكُمْ
 لِأَهْلِي مِنْ بَعْدِي أَخْرَجَهُ ابْنُ عَسَاكِرَ
 عَنْ عَلِيٍّ كَرَّمَ اللهُ تَعَالَى وَجْهَهُ أَنَّ رَسُولَ
 اللهِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَعَلَى آلِهِ وَسَلَّمَ
 قَالَ مَنْ صَنَعَ لِي بَيْتِي بِرَأْسِ كَأَنَّهُ عَلَيْهَا
 يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَخْرَجَهُ ابْنُ عَدِيٍّ وَالدَّيْلَمِيُّ
 عَنْ عَلِيٍّ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللهِ
 صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَعَلَى آلِهِ وَسَلَّمَ قَالَ
 أَنْبَتَكُمْ عَلَى الصِّرَاطِ أَشَدُّكُمْ حُبًّا لِأَهْلِ
 بَيْتِي وَإِلْحَابِي +

که فرمود رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم بهترین
 شما بهترین شماست در باب اهل من پس از وفات
 من روایت کرد ابن عساکر از علی کرم الله تعالی وجهه
 که فرمود رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم کسیکه
 احسان نماید بابل بیت من مکافات نماید ویرا
 بران روز قیامت روایت کرد ابن عدی و
 دلمی از علی رضی که فرمود رسول خدا صلی الله تعالی
 علیه و آله و سلم مضبوط ترین شمار
 صراط شدیدترین شماست از روی محبت
 بابل بیت من و باصحاب من رَضِيَ اللهُ تَعَالَى
 عَنْهُمْ أَجْمَعِينَ +

مشنازیم

مشنازیم

دستور
مکتوبات امام باقر
عجلت

ه الی بحق بنی فاطمه که بر قول ایمان کنی خاتمه + اگر دعوتم رد کنی و قبول من دست
 و امان آل رسول + وَصَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَعَلَيْهِمْ وَعَلَى جَمِيعِ اِخْوَانِهِ مِنَ الْاَنْبِيَاءِ وَ
 الْمُرْسَلِينَ وَالْمَلَائِكَةِ الْكِرَامِ الْمُقَرَّبِينَ وَعَلَى سَائِرِ عِبَادِ اللهِ الصَّالِحِينَ أَجْمَعِينَ + +

مکتوب سی و نهم (۳۹)

بفقیه حقیق عبدالحی که جامع این مکتوبات شریفه است صد دریافت در فضائل کلمه طیبیه لآله
 اَلاَ اللهُ وَ مَا يُنَاسِبُ ذَلِكَ بِسْمِ اللهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ لَآ اِلهَ اِلاَ اللهُ اَللهُ اَجْمَعُ وَ تَسْكِينِ غَضَبِ
 رَبِّ جَلَّ سُلْطَانُهُ اَزْ مِنْ كَلِمَةٍ طَيِّبَةٍ نَافِعَةٌ تَرْتَفِعُ بِهَا رُوحُ الْمَرْءِ وَ تَسْكِينِ غَضَبِ خَوْلٍ نَارِ فَرِيْدٍ
 غَضَبِهَا يَدْعُو بِهَا خُودُ وَ تَرْتَفِعُ بِهَا رُوحُ الْمَرْءِ وَ تَسْكِينِ غَضَبِ خَوْلٍ نَارِ فَرِيْدٍ
 غَضَبِهَا يَدْعُو بِهَا خُودُ وَ تَرْتَفِعُ بِهَا رُوحُ الْمَرْءِ وَ تَسْكِينِ غَضَبِ خَوْلٍ نَارِ فَرِيْدٍ

در بیان فضائل

مکتوب سی و هشتم (۳۸)

بحاجی محمد یوسف کشمیری صدور یافته در بیان آنکه اهل اشرار و باطن برابر خرد که تعلق بدنی نیست هر چند ظاهر دنیا و سبب دنیا تشبیه نماید و ما یناسب ذلک الحمد لله و سلام علی عباده الذین اصطفاه معرفت خدا جل سلطانة بر آنس جرم که برابر خرد که در باطن او محبت دنیا بود و یا باطن او این قدر تعلق بدنی باشد و یا این بمقدار خاطر از دنیا در باطن او و خطور کند مانند ظاهر او که از باطن مراحل جدا افتاده است از آخرت بدنی آمده است و اختلاط مردم پیدا کرده بحصول المناسبتة المنته و طة فی الافادة و الاستیفاة اگر سخن از دنیا گوید و با سبب دنیوی تشبیه نماید گنجایش دارد و هیچ مذموم نبود بلکه محمود بود تا حقوق عباد معطل نشود و طریق افاده و استفاده شود و نگر در پس باطن این شخص بهتر از ظاهر اوست حکم جو نما و گندم فروش دارد و مردم ظاهر بین در زحمت دنا و گندم نما و جو فروش تصور نمایند و ظاهر او را از باطن او بهتر میدانند و خیال میکنند که بظاہر تعلق و این نماید و باطن گره قرار تبتا افتحہ بیننا و بین قومنا بالحق و انت خیر القانتین و السلام علی من اتبع الهدی الذرم متابعة المصطفی علیه و علی اله الصلوات و التسلیات العلی

بسیار از خرد که بدنی است
یعنی ظاهر عبادت اگر
سخن از دنیا گوید و با سبب
دنیوی تشبیه نماید گنجایش
دارد و هیچ مذموم نبود بلکه
محمود بود تا حقوق عباد معطل
نشود و طریق افاده و استفاده
شود و نگر در پس باطن این
شخص بهتر از ظاهر اوست حکم
جو نما و گندم فروش دارد و
مردم ظاهر بین در زحمت دنا و
گندم نما و جو فروش تصور
نمایند و ظاهر او را از باطن
او بهتر میدانند و خیال
میکنند که بظاہر تعلق و این
نماید و باطن گره قرار تبتا
افتحہ بیننا و بین قومنا
بحق و انت خیر القانتین و
السلام علی من اتبع الهدی
الذرم متابعة المصطفی علیه
و علی اله الصلوات و التسلیات
العلی

مکتوب سی و نهم (۳۹)

بسیار عبد الباقی سارنگیوی صدور یافته در بیان اصحاب یمن و صحاب شمال و سابقان که یک قدم بر شمال و قدم دیگر بر یمن نهاده اند و گوئے سبقت بمیدان صل برده اند و ما یناسب ذلک ینیم الله الرحمن الرحیم الحمد لله و سلام علی عباده الذین اصطفاه بدان آرز شد که الله تعالی که صحاب شمال اصحاب حجتی اند و صحاب یمن از باب حجت نورانی سابقان آنکه که ازین حجت و از ان حجت آمده اند و یک قدم بر شمال و قدم دیگر بر یمن نهاده اند و گوئے سبقت بمیدان صل برده اند و از ظلال امکانی و ظلال دجوبی بالا گذرشته و از اسم و صفت در نشان اعتبار جزوات نخواستہ تعالی و تقدس اصحاب شمال از باب کفر و شقاوت اند و صحاب

بسیار از خرد که بدنی است
یعنی ظاهر عبادت اگر
سخن از دنیا گوید و با سبب
دنیوی تشبیه نماید گنجایش
دارد و هیچ مذموم نبود بلکه
محمود بود تا حقوق عباد معطل
نشود و طریق افاده و استفاده
شود و نگر در پس باطن این
شخص بهتر از ظاهر اوست حکم
جو نما و گندم فروش دارد و
مردم ظاهر بین در زحمت دنا و
گندم نما و جو فروش تصور
نمایند و ظاهر او را از باطن
او بهتر میدانند و خیال
میکنند که بظاہر تعلق و این
نماید و باطن گره قرار تبتا
افتحہ بیننا و بین قومنا
بحق و انت خیر القانتین و
السلام علی من اتبع الهدی
الذرم متابعة المصطفی علیه
و علی اله الصلوات و التسلیات
العلی

منه صاحب کرامت
درین شرف شسته
صلی الله علیه و آله و سلم
اصی مثل المطر لا یدری
اول خیر لم یخیر و اول
اصی مثل الغیث لا یدری
اول خیر لم یخیر و اول
اصی مثل الغیث لا یدری
اول خیر لم یخیر و اول

یمن اهل اسلام و ارباب لایت اند و سابقان بالاصالت انبیاء علیهم الصلوات و التسلیمات
و بتبعیت هر کرا باین دولت مشرف سازند این دولت بیشتر بتبعیت اکابر اصحاب نبیاست علیهم
الصلوات و التسلیمات و النجیات و برسیل قلت و نذرت در غیر اصحاب نیز متحققست و فی حقیقت
این شخص نیز از زمره اصحابست و لم یحق کلمات انبیاء علیهم الصلوات و البرکات در حق او مگر فرموده علیه
و علی الیه الصلوٰة و السلام لا یدری اولکم خیر ام اخرکم هر چند فرموده علیه و علی الیه الصلوٰة
و السلام خیر القرون قرنی این را باعتبار قرون گفته و آن را باعتبار اشخاص و الله سبحانه اعلم
لیکن باجماع اهل سنتست بر فضیلت شیخین بعد از انبیاء علیهم الصلوات و التسلیمات کس نیست
که برابر او بکبر سبقت کرده باشد اسبق سابقان این امت است اقدم پیشینان این ملت است او و حضرت
فاروق بن مالک او بدولت فضیلت مشرف گشته است و بتوسط او از دیگران بالا گذشته است از نجاست که
فاروق را خلیفه صدیق میگفتند و در خطبه خلیفه خلیفه رسول الله میخواندند شهسوار این معامله حضرت
صدیقست حضرت فاروق روئینا است خوش رویی که بشهسوار مرافقت نماید و باخص اوصاف
او مشارکت فرماید بر سر صلح حن و یم و گوئیم که سابقان از احکام بین و شمال خارج اند و از معاملات
ظلمانی و نورانی فوق کتاب ایشان و اول کتاب بین کتاب شمالست و محاسبه شان و راه محاسبه
اصحاب بین و اصحاب شمال کار و بار با ایشان علیهم السلامست و غنچ و دلال با اینان جدا اصحاب بین در رنگ
اصحاب شمال از کمالات شان چه در یابن و ارباب لایت در رنگ عامه مومنان از اسرار ایشان چه فرا گیرند
حروف مقطعات قرآنی رموز اسرار شانست و تشابهات فرقانی کنوز مدارج و وصول ایشان سهل
بصل ایشان را از ظل فارغ ساخته است و ارباب ظلال را از حریم خاص ایشان دور داشته مقرران
ایشانند و روح و روحان نصیب شان ایشانند که بغرض اکبر اند و مبین میگردند و با سهولت قیامت در
رنگ دیگران از جا نمیروند اللهم اجعلنا من محبتهم فان المؤمن مع من احب بصدق سید المرسلین
علیه و علی الیه و علیهم و علی الکل الصلوات و التسلیمات و النجیات و البرکات

نور الخلق

وفا خدی خیر الناس
و ذلک من جمیع لفظ خیر
القول المکرر کذا فی التفسیر
عنه یعنی در بیان
عادت من است و آنرا
نموده است با این کلمات
که با خود فرموده است
عنه پس در کتب
نموده است و در کتب
بافتخار هم در آنست
و از جمله کلمات
عنه

و ذلک من جمیع لفظ خیر
القول المکرر کذا فی التفسیر
عنه یعنی در بیان
عادت من است و آنرا
نموده است با این کلمات
که با خود فرموده است
عنه پس در کتب
نموده است و در کتب
بافتخار هم در آنست
و از جمله کلمات
عنه

و ذلک من جمیع لفظ خیر
القول المکرر کذا فی التفسیر
عنه یعنی در بیان
عادت من است و آنرا
نموده است با این کلمات
که با خود فرموده است
عنه پس در کتب
نموده است و در کتب
بافتخار هم در آنست
و از جمله کلمات
عنه

و ذلک من جمیع لفظ خیر
القول المکرر کذا فی التفسیر
عنه یعنی در بیان
عادت من است و آنرا
نموده است با این کلمات
که با خود فرموده است
عنه پس در کتب
نموده است و در کتب
بافتخار هم در آنست
و از جمله کلمات
عنه

و ذلک من جمیع لفظ خیر
القول المکرر کذا فی التفسیر
عنه یعنی در بیان
عادت من است و آنرا
نموده است با این کلمات
که با خود فرموده است
عنه پس در کتب
نموده است و در کتب
بافتخار هم در آنست
و از جمله کلمات
عنه

و ذلک من جمیع لفظ خیر
القول المکرر کذا فی التفسیر
عنه یعنی در بیان
عادت من است و آنرا
نموده است با این کلمات
که با خود فرموده است
عنه پس در کتب
نموده است و در کتب
بافتخار هم در آنست
و از جمله کلمات
عنه

و ذلک من جمیع لفظ خیر
القول المکرر کذا فی التفسیر
عنه یعنی در بیان
عادت من است و آنرا
نموده است با این کلمات
که با خود فرموده است
عنه پس در کتب
نموده است و در کتب
بافتخار هم در آنست
و از جمله کلمات
عنه

قل لا اله الا الله

مکتوب چہلم (۴۰)

مولانا بدرالدین صدور یافته در بیان آنکہ خرقِ حُجُب باعتبارِ شہوت با اعتبار وجود و مآینا سببِ ذلک الحکمِ اللہ
 و سلام علی عبادہ الذین اصطفیٰ خرقِ حُجُب اَسْمَاءُ وَصِفَاتٌ وَشُيُونٌ وَاعْتِبَارَاتٌ از حضرت ذاتِ تَعَالَى وَتَقَدَّسَ
 و قسمتِ خرقے ست کہ باعتبارِ شہوت و خرقے ست باعتبارِ وجودِ خرقِ وجودی ممتنع ست و خرقِ شہوی
 ممکن بلکہ واقع ہر چند نصیبِ اقلِ قلیل و اخصِ خواص بود و آنچه در خبر آردہ ست انّ اللہ سَبْعِينَ اَلْفَ حِجَابٍ
 مِنْ نُورٍ وَظُلْمَةٍ لَوْ كَشَفَتْ لِأَخْرَقَتْ سُبْحَاتٍ وَجْهَهُ مَا انْتَهَى إِلَيْهِ بَصَرُهُ مِنْ خَلْقِهِ مراد ازین کشف و
 خرقِ وجودی ست کہ ممتنع ست و آنچه این فقیر در بعضی از رسال خود نوشته ست از خرقِ جمیع حجب از حضرت
 ذاتِ تَعَالَى وَتَقَدَّسَ مراد از ان خرقِ شہوی ست چنانچہ حضرت حق سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى شَخْصَةً بِصَارَتْ
 کرامت فرماید کہ اورائے حُجُبِ اَسْتَارِ اَشْيَاءِ مَسْتَوْرَةٍ رَابِعًا مَبْدُورًا بِمَا خَرِقَ حُجُبُ اسْتَارِ بِاعْتِبَارِ شَهْوَتِ فَكَذَا
 هَذَا بَيِّنٌ مَعْلُومٌ شَدِيدٌ اِنْجَمَ مِنْ اِنْجَمَ نَوْشْتَهْ اسْتَارِ خَرِقَ مَنَافِي خَبَرِ عَدَمِ جَوَازِ خَرِقِ حُجُبِ نَيْسْتَانِ خَرِقِ مَبْدُورِ
 و این خرق دیگر فلا تَكُنْ مِنَ الْمُمْتَرِينَ وَالسَّلَامُ عَلَيَّ مِنْ اَتَّبَعِ الْهُدَى وَالتَّزَمَ مَتَابِعَةَ الْمُصْطَفَى
 عَلَيْهِ وَوَعَلَى اِلَى الصَّلَوَاتِ وَالتَّسْلِيْمَاتِ الْعَلَاءِ

مکتوب چہل و یکم (۴۱)

بشیش فرید تھا نیسری صدور یافته در بیان آنکہ بمراتبِ نہایتِ نہایتِ مرتبہ پیش آید کہ ہر ذرہ آن موطن
 باضعافِ مُضَاعَفِ زیادہ از تمامِ دائرہ امکان بود و مآینا سببِ ذلکِ بِعِنَايَةِ اللّٰهِ سُبْحَانَهُ وَبِصَدَقَةِ
 حَبِيْبِهِ عَلَيْهِ وَعَلَى اِلَى الصَّلَوَاتِ وَالتَّسْلَامِ در وقتِ عروجِ بمراتبِ نہایتِ نہایتِ مرتبہ پیش آید کہ ہر ذرہ آن
 موطن باضعافِ مُضَاعَفِ زیادہ از تمامِ دائرہ امکان بود پس اگر ذرہ از ان موطن سلوک نمودہ قطع کردہ شود
 گویا زیادہ از اضعافِ دائرہ امکان قطع میسر شدہ باشد فلیف کہ کس مسافتِ طویلہ را از ان مرتبہ طے کردہ باشد

در بیان خرق حجب اعتبار
 از آید بود با از حضرت ذات
 نقاب و تقدس علی
 قال صاحب التفسیر
 ذکر التفسیر
 الفصولات عن السیوطی
 علیہ و السلام عند التلویف
 بینہم اقول فی التلویف ان
 رسول اللہ صلی اللہ علیہ
 وسلم قال لعلی ہزارا
 ربک ان تلتق حجابی
 وقال یا محمد ان بی و بی
 سبعین حجابا من نور
 کرمات نام ربانی
 در وقت
 دنوت من بعضہا الاخرت
 وقال الشیخ عبد الخدیق
 و جہر المشکوہ و در ذریعہ
 سبعین الف حجاب
 من حدیث ابی موسی
 الاشعری نہ حجاب نور
 کشف الاخرت بجمیع حجاب
 و جہد ما انتہی الیہ و جہد
 من خلقہ
 ملخصہ
 سئلہ اللہ
 نعم

پس معلوم شد که دائره امکان نسبت بر مراتب و جوب فاقدها هیچ مقدار نیست کاشکی حکم قطره داشت نسبت
بدریائے محیط پس ناچار بقوت پائے خویش بکوه دوست نتوان رسید و چشم خود را نمیتوان دید
لَا يَحْمِلُ عَطَايَا الْمَلِكِ إِلَّا مَطَايَا

مکتوب پسر دوم (۲۲)

به خواجه جمال الدین حسین و کد مرزا حسام الدین احمد صدور یافته در بیان انحصار نمودن صوفیه سیر را در آفاق و انفس
و اثبات نمودن تخلیه و تجلیه در آن دو سیر و تمنع نمودن حضرت ایشان قدس سره و الا قدس این معنی را در رو
و نهایت نهایت را بیرون انفس و آفاق اثبات فرمودن بجنایة الله سبحانه و ما یُناسب ذلك بِسْمِ اللّٰهِ
الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ الْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِیْنَ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلٰی سَيِّدِ الْمُرْسَلِیْنَ وَعَلٰی اٰلِهِ الْاَكْرَامِ وَآخِرُهُ
الْعِظَامِ مِنْ یَوْمِ نَاهَا هَذَا اِلَى یَوْمِ الْقِیَامِ فَزِنْد عَزِزِ اسْعَدَكَ اللهُ تَعَالٰی فِی الدَّارِیْنِ بَکُوْشِ مَوْتِش سَنُوْکَه چُون
سَالِکِ بَعْدَ تَصْحِیحِ نِیَّتِ وَتَخْلِیصِ نِیَّتِ بَدْرِ اَلٰهِي جَلَّ سُلْطَانُهُ اشْتِغَالَ نَمَیْدِ رِیاضَاتِ شَاقِه و مُحَامَلَاتِ شَدِیْدِه
پیش گیرد و تزکیه حاصل کند و اوصاف رفیله او با خلاق حسنه تبدیل یابد و توبه اناث او را میسر گردد و وحی دنیا
از دل او بیرون رود و صبر و توکل و رضا حاصل آید و این معانی حاصله خود را بتدریج و ترتیب عالم مثال مشاهده
نماید و خود را از کمالات بشریت و از ذایل صفات آن پاک و مُصَفَّی بینه بر آینه سیر آفاقی را تمام کرده باشد جمیع ایزد
ظانف درین مقام احتیاط ورزیده اند و هر لطیفه از لطائف شعبه انسانی را در عالم مثال بصورت نور از انوار متعالیه
آن قرار داده اند و علامت صفای هر لطیفه را بظهور نور از انوار مثال مقرر داشته اند و این سیر را از لطیفه
قلب ابتدا نموده بتدریج و ترتیب تا لطیفه خفیه که متبانی لطائف است رسانیده اند مثلاً علامت صفای قلب
سالک را ظهور آن قلب اشته اند در مثال بصورت نور سُرخ و علامت صفای روح را بصورت نور زرد قرار داده اند
علی بن ابی القیاس پس حاصل سیر آفاقی آن شد که سالک بتبدیل اوصاف و تغیر اخلاق خود را در عرایب عالم مثال
مشاهده نماید و زوال ظلمات و کدورات خود را در آن عالم احساس کند تا یقیناً بصفتی خود را حاصل آید و علمی
تاریخیه

کد مرزا حسام الدین حسین
عنه افضل من
بگوشتن آن در
عنه افضل من
و قطع است
از شاخ نور
نور از نور لطیفه
کد مرزا حسام الدین حسین
نور از نور لطیفه
نور از نور لطیفه

یعنی انتقال از کفایت
بکفایت دیگر

ساقی فاضل گویند

بناهای بی

گویند

گویند

گویند

از مطلق بملکات دیگر
عنه ما است افغان
و بعضی بلند و بلند
نظر سالک
این سیر سلوک نام نهاده
نموده اند سلوک نام نهاده
سلوک را با این سیر
نموده اند
که قبول صورت بلند از
جست حرکت بلند از
کردن در دست بلکه از
نور است در صفات بلند
که آن در وجود است
آفاق نفسی دیگر
کتابت ام باقی
تعمیر
سیر از اند سلوک
وقایع باقی است
بمعنی سلوک
حال درین سیر
بیرون از عبادت
نفسانها غیر احوال
عنه سیر درین
و روشن و نظر از
یعنی سیر درین
و در سیر صفات
رات سالک

به تزکیه خود او را ثابت گردد و چون سالک درین سیر ساعه فساءه احوال اطوار... خود را در عالم مثال که از جمله آفاق است مشاهده مینماید و انتقال خود را در آن عالم از هیئت بهیئت می بیند گویا سیر در آفاق دارد هر چند این سیر فی حقیقت سیر و نفس سالک است و حرکت کفایت است در اوصاف و اخلاق او اما چون از دور بینی نظر آفاق است نه نفس سیر نیز آفاق منت است تمامی این سیر که با آفاق منسوب است تمامی سیر را می شود قرار داده اند و فنار مریوط این سیر داشته و تعبیر سلوک این سیر نموده بعد از این سیر که واقع شود آنرا سیر نفسی مینامند و از سیر فی الله نیز گویند و بقای باشد درین موطن اثبات مینمایند و درین مقام حصول فیه بعد از سلوک میدانند چون لطائف سالک در سیر اول تزکیه یافته اند و از کدورت بشریت و ارسته اند قابلیت آن پیدا کرده اند که ظلال و عکوس اسم جامع که رب است در مریایه این لطائف ظاهر گردند و این لطائف موار و تجلیات و ظهورات جزئیات اسم جامع باشند این سیر را سیر نفسی بر آن نامند که نفس مریایه ظلال و عکوس اسم گشته است آنکه سیر سالک در نفس است چنانچه در سیر آفاقی گذشت که باعتبار مراتب آنرا سیر آفاقی گفته اند آنکه سیر در آفاق است درین سیر فی حقیقت سیر ظلال اسم است در مریایه نفس لهذا این سیر را سیر معشوق در عاشق گفته اند آینه صورت از سفر دور است که آن پذیرای صورت از نور است و این سیر را سیر فی الله باین اعتبار توان گفت که گفته اند سالک درین سیر متخلق با اخلاق الله میگردد و از خلقی مخلقی دیگر انتقال مینماید زیرا که مظهر را از بعضی اوصاف ظاهر نصیب و کونی الجملة پس گویا سیر در اسماء و تعالی متحقق گشت آینه نهایت تحقیق این مقام و تصحیح این کلام صاحب مقام تا چه حال داشته باشد و کلام را تا چه مراد بود پس کس با اندازه فهم دریافت خود چیزی میگوید و کلام از کلام خود اراده معنی مینماید و سامع از همان کلام معنی دیگری فهمد ایشان سیر نفسی را بے تکلف سیر فی الله میگویند و بے تخاصی آنرا بقا باشد معنی نامند و مقام وصل و اتصال مع انکارند و این اطلاقات برین فقیر بسیار گران آید لاجرم در صحیح و توجیه آن از کتاب محل و تکلف نموده آید که پاره از آن تحمل کلام ایشان مانع نیست پاره از راه افاضه و الهام آمده در سیر آفاقی گویا تخلیه از ذائل حاصل شده بود و درین سیر نفسی تجلیه اخلاق حمیده است چه تخلیه مناسب مقام فناست و تجلیه مناسب بقا و این سیر نفسی نهایت

معنی سیر فی الله معنی سلوک جدید سیر فی الله بقا باشد

لصاحب
سیر

که سیر آزا با وجود وحد و نهایت بے نهایت انگاشته ظهور اسما و صفات و هجی جل سلطانة در مرات ساکک
 درین سیر انفسی قرار داده اند آن ظهور ظهور ظلمة از ظلال اسما و صفات است نه ظهور عین اسما و صفات چنانچه
 تحقیق این معنی در آخرا این مکتوب تحریر خواهد یافت انشاء الله تعالی حکم و چگونگی این سوؤاد با وجود علم
 و تیزبختی قدس و تعالی جائز دارم و در ملک و تعالی غیر اورا سبحانه شریک سازم هر چند حقوق این کابیر
 قدس الله تعالی استرا دهم بر ذمه خود لازم دارم که با نوع تربیت مُربّائے ایشانم اما حقوق حضرت واجب
 الوجود جل سلطانة فوق جمیع حقوق ایشان است تربیت و تعالی فوق تربیت هائے دیگران بحسن تربیت
 او تعالی ازین ورطه نجات یافته ام و در ملک مقدس و تعالی غیر اورا سبحانه شریک نساخته الحمد لله الذی
 هدانا لهذا وما كنا لنهتدی لولا ان هدانا الله او تعالی بیچون و بیگونست و هر چه بد لغ چونی و چیزی
 مشتم است از جناب قدس او تعالی مسلوسست پس در مابا ئے آفاق و محالی انفس اورا سبحانه گنجایش نباشد و هر چه
 درینها ظاهر گردد در رنگ مظاہر چند و چون بود پس از آفاق و انفس باید گذشت اورا سبحانه ماورائے آفاق و دفتر
 باید جست و همچین در دائره امکان چه آفاق چه انفس چنانچه ذات اورا سبحانه گنجائی نیست اسما و صفات
 اورا تعالی نیز گنجایش نه و هر چه در اینجا ظاهر است ظلال و عکوس اسما و صفات است تعالّت و تقدّست و سبح
 و مثال اینها بلکه ظلیت اسما و صفات و مثالیت اینها نیز بیرون آفاق و انفس است اینجا پیش از تعیّن است
 و زیاده از انتقال قدرت نه ظهور کرا و تجلی کجائز که اسما و صفات و سبحانه در رنگ ذات او تعالی بیچون و
 بیچگونه اند و بے شبه و بے نمونه تا از آفاق و انفس بیرون نروی معنی ظلیت اسما و صفات و تعالی ندانی
 فكيف الوصول الى الاسماء والصفات تعالّت و تقدّست عجاب کار و بار است اگر سخنی از مکشوفات و
 معلومات یقینیه خود بگویم که موافق مذاق مشایخ نباشد و مطابق مکشوفات ایشان نبود از من که با و در آرد
 و که قبول کند و اگر نه گویم و تفسیر نمایم تجویز التباس حق بیاطل کرده باشم و جواز اطلاق ما لا يجوز علی
 الحق تعالی و تقدّس نموده ضرورت آنچه حق است دشایان جناب قدس اوست تعالی اظہار نماید و
 آنچه نامناسب جناب قدس اوست سبحانه و تعالی سلبت میکنم و از خلافت دیگران باک ندارم و غم نخورم

فقد ظهر بالحق على ما في آفاق و محالی انفس اورا سبحانه گنجایش نباشد و هر چه درینها ظاهر گردد در رنگ مظاہر چند و چون بود پس از آفاق و انفس باید گذشت اورا سبحانه ماورائے آفاق و دفتر باید جست و همچین در دائره امکان چه آفاق چه انفس چنانچه ذات اورا سبحانه گنجائی نیست اسما و صفات اورا تعالی نیز گنجایش نه و هر چه در اینجا ظاهر است ظلال و عکوس اسما و صفات است تعالّت و تقدّست و سبح و مثال اینها بلکه ظلیت اسما و صفات و مثالیت اینها نیز بیرون آفاق و انفس است اینجا پیش از تعیّن است و زیاده از انتقال قدرت نه ظهور کرا و تجلی کجائز که اسما و صفات و سبحانه در رنگ ذات او تعالی بیچون و بیچگونه اند و بے شبه و بے نمونه تا از آفاق و انفس بیرون نروی معنی ظلیت اسما و صفات و تعالی ندانی فكيف الوصول الى الاسماء والصفات تعالّت و تقدّست عجاب کار و بار است اگر سخنی از مکشوفات و معلومات یقینیه خود بگویم که موافق مذاق مشایخ نباشد و مطابق مکشوفات ایشان نبود از من که با و در آرد و که قبول کند و اگر نه گویم و تفسیر نمایم تجویز التباس حق بیاطل کرده باشم و جواز اطلاق ما لا يجوز علی الحق تعالی و تقدّس نموده ضرورت آنچه حق است دشایان جناب قدس اوست تعالی اظہار نماید و آنچه نامناسب جناب قدس اوست سبحانه و تعالی سلبت میکنم و از خلافت دیگران باک ندارم و غم نخورم

چون از مخالفت دیگران وقتی متحقق شود که در معامله خود تذبذب نام و در کشوف خود مشتبه باشم هر گاه
 در زنگ لقم صحیح حقیقت کار را و نمایان در زنگ سیر لکمه البده معامله اصل را واضح سازند و از ظلال بنیام
 بگذرانند و از شرح و مثال بالا برند شتباه کجا بود و تذبذب کجا باشد حضرت خواجّه ما قدس سره میفرمودند که
 علامت صحت احوال حصول یقین است بر کمال و ایضا تذبذب و شتباه چگونه صورت بند که ببنایت
 بیغایت و تعالی اطلاق بر تفصیل احوال مقررده این بزرگواران میسر شده است و معارف توحید و اتحاد و واحاطه
 و سرمان کشوف گشته و حقیقت کشوف و مشهود ایشان حصول پیوسته و دقائق علوم و معارف اینان و توضیح
 انجامیده و تمامه تها درین مقام قامت در زبده و لقلیل و کثیرشان لا اله الا الله تعالی و ارسیده آخر الامر
 بفضل خداوندی جل سلطانۀ ظاهر گشت که این همه شعبه مانع ظلال است و گرفتاری شیخ و مثال
 مطلوب ما در وراد اینهاست و مقصود ما سوائے سوائے اینان ناچار و از همه یافته مشوجه جناب قدس
 بچون گشت و از هر چه بدیغ چندمی چونی شمس است بشرات رانی و وجهت و وجهی للذی فطر السموات و
 الارض حنیفاً و ما اتاکم المشرکین اگر معامله نه اینچنین بود هرگز بخلاف مشایخ لب کشاو و
 بطن و تخمین با ایشان مخالفت نکردم و ایضا این خلاف اگر بذات صفات و جوی سلطانۀ تعلق بند
 و سخن از تقدیس و تنزیه او تعالی نبود البته اظهار خلاف کشوف این اکابر بوقوع نیامد و سخن از مخالفت
 علوم ایشان حصول پیوسته که من بکینه خوشه چین خرمه های دول ایشانم و روی زله بردار خوانه های نعم
 اینها مگر اظهار مینمایم که ایشانند که با نوع تربیت ما مربی ساخته اند و با صفت گرم و احسان مرا منتفع کردند
 اند اما چه تو انکرده حقوق خداوندی جل سلطانۀ فوق حقوق ایشانست چون بذات صفات او تعالی افتد
 و معلوم شود که اطلاق بعضی امور شایان جناب بر او نیست تعالی درین موطن سکوت و وزیدن و از خلاف دیگران
 ترسیدن از دین و دیانت و درست مقام بندگی و طاعتت از بر نباید خلاف علماً با مشایخ رحمهم الله و سبحان
 در امور خلافتی که مسئله التوحید و غیرها از راه نظر و استدلال است و خلاف این فقیر با ایشانان درین امور از راه
 کشف و مشهور علما بفتح این امور قائلند و این فقیر بحسب این امور شط عبور خلاف شیخ علاء الدوله در مسئله وحدت
 قائل است

تمام
 جمع وقت اعراض
 من لاختلاف و اختلافه
 و السلام
 بطلان این سخن
 این فقیر بر خلاف این سخن
 در هر کجا که است
 است درین موطن سکوت
 در امور خلافتی که مسئله التوحید و غیرها از راه نظر و استدلال است و خلاف این فقیر با ایشانان درین امور از راه کشف و مشهور علما بفتح این امور قائلند و این فقیر بحسب این امور شط عبور خلاف شیخ علاء الدوله در مسئله وحدت قائل است
 نور الخلاق

علماء و فلاسفه و عارفان و اولیای الهی و مومنان و ...
در راه و اینهاست ...
بطلان این ...
در ظاهر است ...
اشادت است ...
علماء و فلاسفه و عارفان و اولیای الهی و مومنان و ...

بطور علمای مفهوم میشود و بیخ آن ناظرست هر چند بر آیه کشف در آمده است چه صاحب کشف آنرا قبیح نداند زیرا که
این سکه تضمین احوال غریبه است و مثل بر معارف عجمیه غایه ما فی الباب اقامت درین موطن متعین نیست
و اگر تعابین احوال و معارف زیبا نه سوال برین تقدیر مشایخ بر باطل باشند و حق ماورای مکشوف و مشهود ایشان
بود جواب باطل آنست که مخفی از صدق ندارد و در مآلخنی فیه منشأ این احوال و معارف غلبه محبت حق است
سُبْحَانَهُ وَ اِسْتِیْلَاءُ حُبِّ اَوْ تَعَالَى بِرَبِّهِ كَمَا نَمُوں نَشَان مَاسُوں رَا دَرْ نَظْرِ بَصِیْرَتِ شَان نَگَزَاد و سَم و سَم غَیْر خَیْر
را نحو و تلاشی سازد درین وقت ناچار بود بر طه و سکر و غلبه حال ماسوے را موم خواهد داشت و موجود جز حق را نخواهد
تعالی ایجاب باطل چیست و بطلان کجا درین موطن استیلاء حق است و بطلان باطل این بزرگواران در محبت حق
جَلَّ وَ عَلا خُودِ رَا و غَیْر خُودِ رَا دِ بَا خْتِه اَنْد و از خود و غیر خود نام نشان نگذاشته نزدیک است که باطل از سایه ایشان
بگریزد اینجا همه حق است بر آنست علمای ظاهرین از حقیقت ایشان چه در یابند و غیر از مخالفت صوحی
چه فهمند و از کمالات ایشان چه فرگیرند سخن درین است که ماورای این احوال و معارف کمالات دیگر است که این احوال
و معارف نسبت بان کمالات حکم قطره دارد نسبت بدریا و محیط آسمان نسبت بعرش آمد فرود +
ورنه بس عالی است پیش خالتود + بر سر اصل سخن رویم گوئیم که آنچه در خرق حجب گفته اند که در سیر آفاقی حجب
ظلمانی و نورانی بتماها مرتفع میگردد و چنانچه گذشت نزد این فقیهین سخن محل خدشه است بلکه خلاف آن
ثابت شده و مشهود گشته که خرق حجب ظلمانی منوط بطبیعی جمع مراتب امکان است که بسیر آفاقی و بسیر انفسی
میشود و خرق حجب نورانی مربوط بسیر آسما و صفات و حی است تعالی و تقدس حتی لایبقی فی نظره
اِنَّمْ وَ لَا صِفَةَ وَ لَا شَانَ وَ لَا اَعْتَادَ فِی بَسِیْرَةِ اَخْرُقِ الْحُجُبِ التُّورَانِیَّةِ بِمَا هَا فَتَشْرَفُ بِالْوَصْلِ الْعَرَبِیِّ
وَ اِنْ كَانَ هَذَا الْوَصْلُ اَقْلَ حُصُولًا وَ هَذَا الْوَاَصِلُ اَعَزُّ وَ جُودًا اَبْسُ دَرْ سِیْرِ آفَاقِی مَعْلُومِ نِیْسْتِ کَه نَصِیْفِ
حُجُبِ ظَلْمَانِی خُرُقِ شَدِه بَاشَدِ خُرُقِ حُجُبِ نُورَانِی اَنْجَا چِه صُورَتِ دَا و غَا یَه مَآ فِی الْبَابِ دَرْ حُجُبِ ظَلْمَانِی مَرَبِّ
مُتَفَاوِتِنْدِ کَه سَبَبِ تَبَاهِ مِیگِرَدِنْدِ چِه حُجُبِ نَفْسَانِی دَرْ ظَلْمَتِ نُورِ حُجُبِ قَلْبِی سَتِ مَثَلًا اَبْسُ قَلِیْلِ الظُّلْمَةِ اَلْخُرُودِ
بِعَنْوَانِ نُورَانِیَّتِ نَبِیِّی و اِنْمَا یَدِ ظَلْمَانِی نُورَانِی مِثْلِ شُودِ فِی حَقِیْقَتِ ظَلْمَانِی ظَلْمَانِی سَتِ و نُورَانِی نُورَانِی

بطلان این ...
در ظاهر است ...
اشادت است ...
علماء و فلاسفه و عارفان و اولیای الهی و مومنان و ...
در راه و اینهاست ...
بطلان این ...
در ظاهر است ...
اشادت است ...
علماء و فلاسفه و عارفان و اولیای الهی و مومنان و ...

علماء و فلاسفه و عارفان و اولیای الهی و مومنان و ...

بطلان این ...
در ظاهر است ...
اشادت است ...
علماء و فلاسفه و عارفان و اولیای الهی و مومنان و ...

طفلی ایشانست و اگر معرفتست هم از اثر التفات ایشان طریق اندراج النهایه فی البدایه را ازین بزرگواران
 آموخته ام و نسبت انجذاب بهمت قیومیت از ایشان آخذ نموده و بیک نظر ایشان آن دیده ام که مردم در آن معین
 نه بینند و بیک کلامشان آن یافته ام که دیگران در سنین نیابند ^{سالها} آنکه بتبریزیافت یک نظر شمس وین +
 طعنه ز نذر برده هم شخره کند بر چله خوش گفت آنکه گفت ^{نفس} نقشبندی عجب قافلده سالار اند که بر نذاره
 پنهان بحرم قافلده را به از علو فطرت و سمو بهمت ^{و صلوات} ابتدای طریقت را از سیر انفسی قرار داده اند و سیر آفاقی را
 و زمین آن سیر قطع نموده سفر در وطن در عبارات ایشان کنایت ازین سیرست در طریق این بزرگواران راه
 اقبست و حصول نزدیکتر و نهایت سیر دیگران بدایت سیر ایشانست لهذا فرموده اند ما نهایت را در
 بدایت روح میکنیم باجمله طریق این بزرگواران در میان سایر طرق مشایخ قدس الله تعالی اسرار جمیعهم بسیار
 بسیار عالیست و حضور و آگاهی ایشان توان گفت که فوق آگاہیهای اکثر ایشانست از نجاست که فرموده
 نسبت فوق همه است و ازین نسبت حضور و آگاهی مراد داشته اند لیکن چون در ماوراء آفاق و انفس
 و ماوراء سلوک جذبیه ولایت اولیا را قدمگاه نیست گذرگاه نه ناچار این بزرگواران نیز از بیرون آفاق و
 انفس خبر نداده اند و از ماوراء جذبیه و سلوک سخن زانده اند باندازه کمالات ولایت میفرمایند اهل الله بعد از فنا و بقا
 هر چه می بینند در خود می بینند و هر چه می شناسند در خود می شناسند و حیرت ایشان در وجود خود دست +
 وَ فِي أَنْفُسِكُمْ أَفَلَا تُبْصِرُونَ ^{نفس} بِاللهِ سُبْحَانَ اللَّهِ الْحَمْدُ وَالْمِنَّةُ ^{نفس} که این بزرگواران هر چند از بیرون انفس خبر نداده
 اند اما گرفتار انفس هم نمیند میخواهند که انفس را نیز در رنگ آفاق تحت لاسازند و بجلیت غیرت نفی آن
 نمایند حضرت خواجه بزرگ قدس سره میفرمایند هر چه دیده شد و شنیده شد و دانسته شد آن همه غیرتست
 بحقیقت کلمه لا نفی آن باید کرد ^{نفس} نقش بندند ببد نقیض نیند هر دم از بواجب نقیض و کپش
 آرد ^{نفس} نقش بندند و لیک از نقیض پاک از لایح خاک اینجا ستر نیست باید دانست
 که نفی غیرت دیگرست و انتفائ غیرت دیگر نشان ما بینما و آنکه گفته ام که ولایت را بیرون جذبیه سلوک
 و آفاق و انفس قدمگاه نیست زیرا که ماوراء این ارکان اربعه ولایت مبادی و مقدمات کمالات نبوت ^{نفس}

نفس
 باش
 بیت
 ش
 بیت
 فطرت
 که
 گفته
 گفته
 از نسبت
 و از نسبت

کشته شدن مجانب
 حقیقتش در آن جسم
 بیچاره را کلام غلط
 در کتب معتبره
 و چه نام از بعد از آن پاید
 است این گفته و آن
 در رسده ادایات
 و بیچاره هم یعنی در درون
 شگفت است این عالم بینی
 سه سبب غم بر آوردن
 کلمات ما را با حق
 و منور
 انفس غیبت از حال
 انفس غیبت از آن
 همه چیزهاست و در انفس
 علم غیرت است در انفس
 انفس غیبت از حق
 سلوک سلوک
 آن خردمند
 آن خردمند
 آن خردمند
 آن خردمند
 آن خردمند
 آن خردمند
 آن خردمند

که ولایت از ان شجره بکند و بلاد است کوتاه است اکثر از صاحب انبیا علیهم الصلوات و التسلیمات و اقله از سایر ائمه و تعجب
 و وراثت انبیا علیهم الصلوات و التحیات بلین دولت جهت گشته اند و باین راه جامع جذب سلوک قطع منازل بعد نموده
 در او راه سلوک جذب قدم نهادند و از دایره ظلال تمام بیرون قدمه نفس را در رنگ آفاق و افسر گذاشته اند و درین مقام
 تجلی ذاتی برقی که دیگران کالذریق الخاطف است ایشان دائمی است بلکه معامله این بزرگواران فوق
 تجلی است چه برقی و چه غیر برقی زیرا که تجلی خود از ظلمت میطلبد و نقطه از ظلمت بزرگواران که عظیم است
 بدایت کار این بزرگواران جذب محبت الهی است جل سلطانة و چون بعنایت بیعایت خداوندی جل
 سلطانة و عظم شانة این محبت ساعه فساعة استیلا میاید و قوت و غلبه پیدا میکند ناچار محبت ماسو
 درجه فدرجه روبرو می آرد و تعلق گرفتاری اغیار بتدریج مرتفع میگردد و چون صاحب دولت را استیلا
 محبت خداوندی جل سلطانة محبت ماسو با کل زائل گشت و محبت گرفتاری جناب ماسو خداوندی
 جل سلطانة بجای آن نشست ناچار اوصاف رذائل اخلاق رویه او تمام مرتفع شد و تجلی باخلاق حمیده
 گشت و بمقامات عشره متحقق آمد آنچه بسیر آفاقی تعلق داشت بے نمونه سلوک تفصیل بے ریاضات و
 مجاهدات شدید میسر شد زیرا که محبت تقاضای اطاعت محبوب مینماید و چون محبت کمال رسید اطاعت
 بشمام حاصل آمد و چون اطاعت محبوب بروجیه اتم باندازه قوت بشری حاصل گشت مقامات عشره میسر شده
 و بهین سیر محبوبی چنانچه سیر آفاقی بدست آید سیر انفسی نیز بانجام رسید زیرا که منجر صادق فرموده علیک و علی الله
 الصلوة و السلام المرء مع من احب و چون محبوب او را آفاق و انفس است محبت نیز بحکم محبت از آفاق
 و انفس باید گذشت پس ناچار سیر انفسی نیز واپس گذارد و دولت معیت حاصل کند پس این بزرگواران بپور
 محبت نه بافاق کار دارند و نه بانفس بلکه آفاق و انفس تابع کار و بار ایشان است سلوک جذب طفیلی معامله شایسته
 سرمایه این بزرگواران محبت است که اطاعت محبوب آنرا لازم است و اطاعت محبوب مربوط باتیان شریعت است
 علی صلاحها الصلوة و السلام و النجیة که دین مرضی اوست تعالی پس علامت کمال محبت کمال انشایان شریعت
 و اتیان کمال شریعت مربوط بعلم و عمل و اخلاص است اخلا که در جمیع اقوال و اعمال صورت پذیرد و در جمیع حرکات و سکونات متصور باشد
 تا رسیدن کمال محبت

والتسلیمات

والتسلیمات

والتسلیمات

والتسلیمات

والتسلیمات

والتسلیمات

والتسلیمات

انند و شریعت برقی
 که بر این دو بیانی بود
 نشیب و در سعادت زایل
 وقت تا خواب بود
 علی یعنی بر این
 است انند که بزرگواران
 است که اول خان بود
 است و از نشان رضا
 و میان نشان مسرور
 و زبرد و قول و قاعه
 و غیر محبت و التفصیل
 فی الاصل و العوارف
 در وقت انوار
 محبت در این مقام
 در راه نظریه است او را
 محبت محبوب صفتی و غیر
 بکریه ان الدین عند الله
 که در اسلام و بکریه و رضیت
 که در اسلام و بکریه و رضیت

بسم الله

که نصیب مخلص است بفتح لام مخلصان کسوا اللام ازین محتاجه دریا بند و المخلصون علی خطر عظیم شنیده باشند
 بر سر اصل سخن رویم و گوئیم که مقصود از سیر و سلوک و جذب و تصفیه تطهیر نفس است از اخلاق روده و اوصاف
 رذیله که رئیس آن همه ذمائم گرفتاری است بانفس و حصول مرادات ^{یا کون} هوایان نفس است پس از سیر انفسی چاره
 نبود و از صفات فی سیمه بصفت حمید رفتن گذرند و سیر آفاقی خارج از مقصود است و غرض معتد به آن متعلق
 نیست زیرا که گرفتاری آفاق بواسطه گرفتاری انفس است چه هر چیزی را که کسی دوست میدارد بواسطه دوستی
 خود دوست میدارد و اگر فرزند و مال دوست میدارد بر آن تمتع و انتفاع خود دوست میدارد و چون در سیر
 انفسی دوستی خود بواسطه استیلا و محبت حق جل و علا زائل گشت دوستی فرزند و مال در ضمن آن نیز زایل شد
 پس سیر انفسی ضروری آمده و سیر آفاقی بطریق در ضمن آن میسر گشت لهذا سیر انبیاء علیکم الصلوات و التسلیما
 بانفس مقصود گشت و آفاقی بطریق و ضمن منقطع شد بلی سیر آفاقی هم نیک است اگر فرصت قطع آن بدهند و بلی
 مختل توقفات بانجام آن رسانند و اگر فرصت قطع آن ندهند و توقفات متلا سازند نزدیک است که سیر
 آفاقی را داخل مال یعنی شمرده شود و از موانع حصول مطلوب اعتدال نموده آید سیر انفسی هر قدر که قطع کرده شود مختصر است
 که از سینه بکسند رفتن است نعمت عظیم است که این سیر را بانجام سازند و بیرون از ائمه انفس خلد چه در کارت
 که کسی تلویحات انفس را در مراتب آفاق مشاهده نماید و تغییرات خود را در آفاق معاینه کند چنانچه صفای قلب
 خود را مثلاً در مراتب مثال معلوم سازد و مرآت صفار بصورت نور رخ ببیند چرا و جردان خود را کار نفرماید و
 و بفرست خود صفای آنرا حواله نکند مثلاً مشهور است که در آرزو ساله را بطیب چه حاجت چه بود جردان صحیح
 خود تلویحات آنحال خود را خواهد دریافت و بتقریرش صحت و تقوی خود معلوم خواهد ساخت آنگاه سیر آفاقی علوم معانی
 و تجلیات و ظهورات بسیار دارد اما جمیع آنها را چه به ظلال است و شبیه مثال هرگاه سیر انفسی بظلال تعلق
 داشته باشد چنانچه در رسال و مکاتیب تحقیق آن نموده است سیر آفاقی باید که بظلال تعلق متعلق شود چه آفاق
 همچون ظل است مرآت است مظهر را باید دانست که احوال انفس را که در مراتب آفاق مشاهده مینماید
 و صفا و تجلیه از آنجا معلوم میسازند در رنگ آنست که در خواب یا در واقع در عالم مثال خود را پادشاه ببیند و یا

نارین
انفس

فردت که دوست

آفاق آفاق

توقف

ظن

مظهر و اسما

ظن

قال الله تعالى جلا جلا
 عن اللبس المخلصين
 من عباده الصالحين
 قال عز من
 جلاله
 من عباده الصالحين
 قال عز من
 جلاله
 من عباده الصالحين

مقصد از سیر و سلوک جذب
 اگر چه در آنکه دوست دارد بواسطه دوستی خود دارد

خود را قطب وقت آنجا مشاهده نماید فی الحقیقت پادشاه است و قطب است پادشاه و قطب آنست
 که در خارج باین منصب مشرف گردد و عایه ما فی الباب ازین خواب ازین واقعه استعداد پادشاهیت و قابلیت
 قطبیت را فی معلوم میگردد و چنانچه باید کند تا معامله از قوت بفعال آید و از گوش باغوش سرد در مانحن فیه
 نیز تزکیه تجلیه منوط بسیر انفسی است آنچه در سیر آفاقی دیده است استعداد قابلیت تزکیه تجلیه است پس تا در خارج بسیر انفسی
 خود را مکتبی و مظهر بنمید و بوجدان خود را مصطفی نیاید فی الحقیقت از قنای نصیبت و از تحقق بمقامات عشره بی بهره است
 و از اطوار سبعه بجز پوست بست نیاید و پس تا چارسیر انفسی داخل سیر الی الله گشت تمامی سیر الی الله که مقام فناست مربوط غیر از
 تمامی سیر انفسی شد و سیر فی الله بر اصل بعد از سیر انفسی صورت بند شد **کیف الوصول الی السعاده و دوها** ^{صفت}
قلل الحبال و دو و نه من حیوف سعادت آثار چون در سیر انفسی تعلق علمی و حقیقی که بذات سالک منسوب
 زائل میگردد و گرفتاری که نخود دشت مرتفع میشود گرفتاری دیگران در ضمن بزوال گرفتاری ذات او نیز زائل
 میگردد و چه گرفتاریهای دیگران بوسیله گرفتاری خودست چنانچه تحقیق آن بالا گذشت پس راست آمد که سیر
 آفاقی در ضمن سیر انفسی قطع گشت سالک همین یک سیر هم از گرفتاری خود و هم از گرفتاری دیگران نجات
 یافت پس باندازه آن تحقیق معنی سیر انفسی و معنی سیر آفاقی به تکلف راست آمد چه فی الحقیقت سیر انفسی
 است و هم سیر آفاقی است چه قطع تعلقات انفسی بتدریج سیر انفسی است و قطع تعلقات آفاق که در ضمن
 سیر انفسی صورت مییابد سیر آفاق است بخلاف سیر آفاقی و سیر انفسی بطور دیگران که محتاج بتکلف است
 چنانچه گذشت بلی هر جا که حقیقت است از تکلف آزاد است **والله بسبحانه الموفق** بشنو بشنو ظهور اسما
 و صفات و حبی جل سلطانة در مراتب سالک در سیر انفسی گفته اند و آنرا تجلیه بعد از تخلیه است و اند
 فی حقیقت آن ظهور ظهور اسما و صفات نیست و تجلیه بعد تخلیه بلکه آن ظهور ظهور ظله از ظلال اسما و صفات
 که محصل تخلیه است و سهیل تزکیه و تصفیه باینش آنست که سبقت از آن طرف است که مناسب بمبدأ است
 اقول ظهور ظله از ظلال مطلوب در مراتب طالب حصول میبوند و تا ظلمات که در آن طالب زائل گردند
 و تصفیه و تزکیه او حاصل کند بعد از زوال ظلمات حصول تزکیه تصفیه که مربوط تمامی سیر انفسی است

سید بنی علی
 درون حضرت سید
 فیاض
 سید الشکر فارسی

نایب

نایب

نایب

نایب

نایب

نایب

نایب

تخلیه صورت بند و استعداد تخلیه پیدا میشود و شایان ظهور اسما و صفات واجب جل سلطانند میگرد و پس در
 سیر انفسی تحصیل تخلیه است که منوط به تزکیه و تصفیه است و تخلیه که در سیر آفاقی متوهم شده بود صورت تخلیه بود
 نه حقیقت تخلیه تا در سیر انفسی حصول تخلیه و ظهور متصور شود چنانچه گفته اند این بیان لازم آمد که پیوستن ظلمت
 گسستن مقدم است تا ظلمت از ظلال مطلوب مرآت سالک منعکس نشود گسستن از غیر مطلوب متصور نباشد
 اما پیوستن باطل بجاز حصول گسستن پس از مشایخ هر که پیوستن را مقدم داشته است مراد از آن
 پیوستن ظلمی باید داشت و هر که گسستن را بر پیوستن مقدم ساخته است مراد از آن پیوستن با ضل باید بود
 تا نزاع فریقین بلفظ راجع گردد و شیخ ابوسعید خراز قدس سره درین مقام متوقف است میگوید تا نزد
 نیایی تانیابی نری ندانم کدام پیش بود چه معلوم گشت که یافتن پیش از رسیدن است یافتن اصل بجز از
 رسیدن فلا اشتباه چنانچه در وقت صبح پیش از طلوع آفتاب ظهور ظلال اشعه آفتاب است تا عالم را از سر
 ظلمات خالی سازد و صفا بخشد بعد از زوال ظلمات حصول صفا طلوع نفس آفتاب است پس ظهور ظلمت
 آفتاب از زوال ظلمات سابق است و طلوع نفس آفتاب از زوال ظلمات لاحق طلوع پادشاهان بعد از
 حصول تخلیه و تصفیه زیباست هر چند تخلیه و تصفیه بی مقدمه طلوع نشان متصور نیست فظهور الحق
 و انرفع النزاع و زال الاشتباه و الله سبحانه الملتهم

تا تخلیه
 تا
 ظلمت

ای بند و نهاد و انفسها
 نه نظایرها و عکسها
 تا
 مطلوب در مرآت سالک
 تا
 بیان نظر اول

مشوآت ام را از
 در صورت
 تا
 استخوانات
 پس این زبان
 تا
 نظر از نزاع فریقین
 تا
 در صورت

مکتوب اول بیوم

بمولانا محمد فضل صدور یافته در بیان معنی آنکه گفته اند در آن حضرت ذوق یافت است نه یافت در تحقیق
 اندراج نهایتی فی البدایه که خاصه این طریق علیه است و بیان فصلیت این طریق بر طریق دیگر و ما
 یناسب ذلک الحمد لله و سلام علی عباده الذین اصطفی در عبارات مشایخ این طریق علیه
 قدس الله تعالی اسرارهم واقع شده است که در آن حضرت جل سلطانند ذوق یافت است نه یافت
 این سخن مناسب مقام اندراج نهایت در بدایت است که موطن جذب خاص این بزرگواران است در آن

تا یافت
 تا بیان

طائفه
 درین

مقام حقیقت یافت نیست که مخصوص بانتهاست لیکن چون چاشنی از نهایت در بدایت درج کرده اند ذوق یافت آنجا میسرست و چون از جذب معالکه بیرون رود و از ابتداء توسط آید ذوق یافت نیز در رنگ یافت و بعد آرد نه یافت باشد نه ذوق یافت چون کار بنهایت رسد یافت میسر گردد و ذوق یافت مفقود بود و چون ذوق یافت در منتهی مفقودست ناچار التذوق و حلاوت در حق و کثرت منتهی ذوق و حلاوت را در قدم اول گذاشته است در آخر منقول زاویه بحلاوتی و بی مزگی گشته گان رسول الله صلی الله تعالی علیه و علی آله و صحبه و سلم و بآرک متواصل الحزن دائم الفکر سوال چون منتهی ریافت مطلوب میسر شود ذوق یافت چه مفقود گشت و منتهی چون از یافت به نصیبت ذوق یافت از کجا یافت جواب دولت یافت نصیب باطن منتهی است که بعد از انقطاع تعلق او که بظاهر خود داشت این دولت مشرف گشته است و چون باطن او را بظاهر او تعلق کمتر مانده است ناچار نسبت باطن بظاهر سیریت نکند و از یافت باطن ظاهر ذوق نگیرد و دولت نشود پس باطن منتهی ریافت مطلوب حاصل بود و ظاهر او را ذوق آن یافت نباشد باقی ماند ذوق باطن که یافت نصیب است چون باطن نصیب از بیچونی یافته است آن ذوق او نیز از عالم بیچونی خواهد بود و در ذوق ظاهر که سراسر بیچونی است نخواهد درآمد پس بساست که ظاهر نفی ذوق از باطن نماید و باطن را نیز در رنگ و حلاوت داند چه ذوق چون دیگرست ذوق بیچونی دیگر و چون ظاهر منتهی ذوق باطن او خبر ندارد و عالم ظاهر بیچونی از باطن منتهی چه خبر خواهند داشت و غیر از انکار نصیبشان چه خواهد بود ذوقی که نفهمشان در آید ذوقی ظاهرست که از عالم بیچونی است از بیچاست که سماع و رقص و صیحه و ضطراب و مثال اینها که از احوال ظاهرست و از اذواق صورت نزد ایشان عزیز الوجود است و عظیم القدر بلکه بساست که اذواق و مواجیر انحصار درین امور دانند و کمالات لایات در غیر این امور نماندند هدا هم الله سبحانه و سوا الصراط احوال ظاهر نسبت باحوال باطن حکم چون دارد نسبت به بیچونی پس ثابت شد که باطن منتهی هم یافت در دو هم ذوق یافت غایه مافی الباب چون آن ذوق از عالم بیچونی نصیب دارد و بدر ظاهر او نمی در آید بلکه ظاهر منتهی آن ذوق حاکمست هر چند بیافت باطن ظاهر اطلاع دارد اما ذوق آن بیافت

یعنی باطن منتهی مطلوب حقیقتی است که در عالم بیچونی یافت میسرست و چون از جذب معالکه بیرون رود و از ابتداء توسط آید ذوق یافت نیز در رنگ یافت و بعد آرد نه یافت باشد نه ذوق یافت چون کار بنهایت رسد یافت میسر گردد و ذوق یافت مفقود بود و چون ذوق یافت در منتهی مفقودست ناچار التذوق و حلاوت در حق و کثرت منتهی ذوق و حلاوت را در قدم اول گذاشته است در آخر منقول زاویه بحلاوتی و بی مزگی گشته گان رسول الله صلی الله تعالی علیه و علی آله و صحبه و سلم و بآرک متواصل الحزن دائم الفکر سوال چون منتهی ریافت مطلوب میسر شود ذوق یافت چه مفقود گشت و منتهی چون از یافت به نصیبت ذوق یافت از کجا یافت جواب دولت یافت نصیب باطن منتهی است که بعد از انقطاع تعلق او که بظاهر خود داشت این دولت مشرف گشته است و چون باطن او را بظاهر او تعلق کمتر مانده است ناچار نسبت باطن بظاهر سیریت نکند و از یافت باطن ظاهر ذوق نگیرد و دولت نشود پس باطن منتهی ریافت مطلوب حاصل بود و ظاهر او را ذوق آن یافت نباشد باقی ماند ذوق باطن که یافت نصیب است چون باطن نصیب از بیچونی یافته است آن ذوق او نیز از عالم بیچونی خواهد بود و در ذوق ظاهر که سراسر بیچونی است نخواهد درآمد پس بساست که ظاهر نفی ذوق از باطن نماید و باطن را نیز در رنگ و حلاوت داند چه ذوق چون دیگرست ذوق بیچونی دیگر و چون ظاهر منتهی ذوق باطن او خبر ندارد و عالم ظاهر بیچونی از باطن منتهی چه خبر خواهند داشت و غیر از انکار نصیبشان چه خواهد بود ذوقی که نفهمشان در آید ذوقی ظاهرست که از عالم بیچونی است از بیچاست که سماع و رقص و صیحه و ضطراب و مثال اینها که از احوال ظاهرست و از اذواق صورت نزد ایشان عزیز الوجود است و عظیم القدر بلکه بساست که اذواق و مواجیر انحصار درین امور دانند و کمالات لایات در غیر این امور نماندند هدا هم الله سبحانه و سوا الصراط احوال ظاهر نسبت باحوال باطن حکم چون دارد نسبت به بیچونی پس ثابت شد که باطن منتهی هم یافت در دو هم ذوق یافت غایه مافی الباب چون آن ذوق از عالم بیچونی نصیب دارد و بدر ظاهر او نمی در آید بلکه ظاهر منتهی آن ذوق حاکمست هر چند بیافت باطن ظاهر اطلاع دارد اما ذوق آن بیافت

ریزد

عود و چون در یافت

فلا لک الله

مرد رسیده است و لطیفه از لطائف پیر که مناسبت بان فیض دارد بصورت آن شیخ ظاهر شده
 آن فیض تمام است
 است بواسطه ابتلاء مردان لطیفه را شیخ دیگر خیال کرده است و فیض از ان دانستن
 مغلطه عظیم است حق سبحانه از زلت قدم نگاهدارد و بر اعنفا و محبت پیر مستقیم دارد و محبت
 سید البشر علیه و علی الیه الصلوات و الشکایات با جمله الطهرات که آداب مثل
 مشهور است هیچ بے آوبی بخدا نرسد و اگر مرید در رعایت بعضی از آداب خود را مقصر داند
 و در آداب مابقی نرسد و اگر بعضی هم نتواند از عهده بر آید معفو است اما از اعتراف بتقصیر
 ناچار است و اگر عبادا بیا لله سبحانه رعایت آداب نکند و خود را مقصر هم نداند از بزرگاتین
 بزرگواران محروم است نه هرگز آروک به بهبودن بود و دیدن روعی نبی سودنده نبود
 آری مرید که بکرت توجه پیر مرتبه فنا و بقا برسد و راه الهام و طریق فرست بروی ظاهر
 شود و پیر آن را مسلم دارد و بکمال او گواهی دهد آن مرید را میرسد که در بعضی امور الهامی به پیر
 خلاف کند و مقتضای الهام خود عمل کند اگر چه نزد پیر خلاف آن متحقق بود چه آن مرد درین
 وقت از رتبه تقلید برآمده است و تقلید و رحتی و کس خطاست نمی بینی که اصحاب پیغمبر
 صلی الله تعالی علیه و علیهم الصلوات و الشکایات در امور اجتهادیه و در احکام غیر منزله بان
 سر و خلاف کرده اند و در بعضی اوقات صواب بجانب اصحاب ظاهر شده است گمانا کجایی
 علی از باب العلم پس معلوم شد که خلاف با پیر مرید را بعد از رسیدن بمرتبه کمال مجوز است
 و از سوء آداب مجبر است بلکه اینجا همین ادب است و اگر نه اصحاب پیغمبر علیه الصلوات و الشکایات
 که بکمال آداب مؤوب بودند غیر تقلید از پیر نمیگردند ابو یوسف را بعد از رسیدن بمرتبه اجتهاد
 تقلید ابی حنیفه رضی الله تعالی عنهما خطا است صواب و متابعت را که خود است را
 ابی حنیفه قول مشهور است از امام ابو یوسف که نازعت ابی حنیفه فی مسئله خلق
 القلن سئلتک شهر شنیده باشی که تکمیل صناعت بتلاحق افکار است اگر بر یک فکر ماند

این قول منتهی است
 که لطیفه از لطائف
 است که در بیان دیگر
 ظهور کرده است
 علم شنیدی
 اینها در بعضی از کتب
 آمده است

درست اول
 علم کلامی
 اینها در بعضی از کتب
 آمده است
 در بعضی از کتب
 آمده است
 در بعضی از کتب
 آمده است
 در بعضی از کتب
 آمده است

فاتن رانی و مایه علی ان من قال بخلق القرآن فهو کافر

ادب اول است
 در بعضی از کتب
 آمده است

وصول حق میدانند جل سلطانة لیکن بسیار هستند که ظلال و ظهور حق را هم حق میدانند تعالی و تقدس با وجود تفاوت درجه
 آن ظلال و ظهور پس نهایت جمیع ارباب نهایت نفس الامر وصول حق نشده تعالی و تقدس بلکه بزعم هر یکی منتهای او
 حق است سبحانه پس اگر ابتداویکی ظلال و ظهور حق باشد تعالی و تقدس که نهایت دیگر است بزعم حقانیت و
 نهایت آن یکی وصول حق باشد تعالی که او را آن ظلال و ظهور است چرا مستبعد بود و چرا محتمل انکار و شبهه باشد **قاصد**
 اگر کن این طائفه را حق قصود حاش نشد که برآم ز زبان این کلمه را همه شیان جهان بسته این سلسله اند و رویه از جمله حیان گسلد
 این سلسله را رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَ لِرِجَالِنَا وَ لِرِجَالِ آبَائِنَا الَّذِینَ سَبَقُونَا بِالسُّؤْمَارِ وَ لِرِجَالِ الْمَلَائِكَةِ
 اَلَّذِینَ كَانُوا مِنْ قَبْلِنَا وَ لِكُلِّ نَفْسٍ مِّنْ نَّفْسِ الْوَحْيِ وَ لِكُلِّ نَفْسٍ مِّنْ نَّفْسِ الْوَحْيِ وَ لِكُلِّ نَفْسٍ مِّنْ نَّفْسِ الْوَحْيِ وَ لِكُلِّ نَفْسٍ مِّنْ نَّفْسِ الْوَحْيِ

بیت

و لازم نیست از زعم هر یک
 عطا حق نفس الامر بود
 این بر ظاهر است
 بلکه بعضی از صوفیها
 قال فی التفسیر الخیر
 و این طائفه را حق
 قصود حاش نشد

مکتوب پهل و چهارم

به محض صادق و لدجایی محمد مجربین صد و ریافته در جواب استفسار او که از وحدت وجود پرسید بود و تطبیق دان
 آری به علوم شرعیة و ایضا پرسید بود اِذَا أَحَبَّ اللَّهُ سُبْحَانَهُ الْعَبْدَ الَّذِي يَحِبُّهُ مَعْنَى سِت وَمَا يَنْسِبُ ذَلِكَ
 الْحَقَّ لِلَّهِ وَ سَلَامٌ عَلَى عِبَادِهِ الَّذِينَ اصْطَفَى پرسید بودند که صوفیه بوحدت وجود قائل اند و علما آنرا کفر و
 زندقه میدانند و هر دو طائفه از فرقه ناجیه اند حقیقت این معامله نزد تو چیست محبت آثار تحقیق این محبت
 را این فقیر در مکتوبات رسال خود به تفصیل نوشته است و نزاع فریقین را بلفظ راجع داشته مع ذلك چون پرسید
 از سوال از جواب چاره نبود ضرورت چند کلمه نوشته آمد بدانند که از صوفیه تعبیه هر که بوحدت وجود قائل است
 و شبها را این حق میبند تعالی و حکم به همه دست میکند مرادش آن نیست که اشیا با حق جل و علا مشدند
 و تنزیه تنزل نمود و تشبیه گشته است واجب ممکن شده و همچون چون آمده که این همه کفر و انجاست ضلالت
 و زندقه انجانه اتحاد است نه عینیت تنزل است ز تشبیه فهو سبحانه الان كما كان سبحانه من لا
 يتغير بذاته ولا بصفاتة ولا في اسمائه يحدوث الا لكون او سبحانه و تعالی بر همان صرافت ظلال
 خود است از افوج و جوب محض ابرامان منیل نفرموده بلکه معنی همه دست است که اشیا نیستند و موجود است
 تعالی و تقدس منصور که انا الحق و گفت مرادش آن نیست که من حقم و با حق متحدم که آن کفر است و موجب
 یعنی همین بن مشهور علاج ۳

بودند

مکتوبات
 رساله
 و این طائفه را حق
 قصود حاش نشد
 و زندقه انجانه اتحاد
 است نه عینیت تنزل
 است ز تشبیه فهو سبحانه
 الان كما كان سبحانه من لا
 يتغير بذاته ولا بصفاتة
 ولا في اسمائه يحدوث الا لكون
 او سبحانه و تعالی بر همان
 صرافت ظلال خود است از
 افوج و جوب محض ابرامان
 منیل نفرموده بلکه معنی
 همه دست است که اشیا
 نیستند و موجود است
 تعالی و تقدس منصور که
 انا الحق و گفت مرادش
 آن نیست که من حقم و با
 حق متحدم که آن کفر است
 و موجب

دفع و نهادن در نفس
و ثواب و عذاب بجز
دسته از او نمود بجز
عین نفس

و اشیا را با و تعالی مستند میدانند صلوا فاضلوا پس صوفیه اشیا را در خارج وجود و همی که ثبات و استقرار دارد و
 بار تفرع و هم مرتفع نمیکرد و اثبات مینمایند و معامله این نشأ و آن نشأ که محکم و مؤید است بان وجود مربوط
 میدانند و علما اشیا را در خارج موجود میدانند و احکام خارجی ابدی را بر اشیا مترتب میدانند مع ذلك
 وجود اشیا را در جنب وجود حق جل و علا ضعیف و نجیف تصور مینمایند و وجود ممکن را نسبت بوجود واجب
 تعالی و تقدس پاک میدانند پس نزد فریقین اشیا را در خارج وجود ثابت گشت که احکام این نشأ و
 آن نشأ بدان مربوط است بار تفرع و هم و خیال غیر مرتفع است فانفع النزاع و ذل الخلاف غایب
 مافی الباب صوفیه آن وجود را و همی میگویند بواسطه آنکه در وقت عروج وجود اشیا از نظر ایشان محتمفی میگردد
 و غیر از وجود حق جل و علا نشأ در نظرشان مینماید و علما از اطلاق لفظ و هم بر آن وجود تماشایی مینمایند و وجود
 و همی میگویند تا قاصر نظر بر ارتفاع آن حکم کنند و از ثواب و عذاب ابدی انکار ننمایند سوال صوفیه اشیا را
 وجود و همی اثبات مینمایند مقصودشان آنست که این وجود با وجود ثبات و استقرار نفس امری نیست و وجود جزو هم
 ندارد و غیر از نمود نصیب نیست و علما اشیا را در خارج موجود میدانند بوجود نفس امری فالنزاع باقی
 جواب وجود و همی و نمود خیالی چون بار تفرع و هم و خیال مرتفع نشد نفس امری گشت زیرا که اگر فرض کنیم
 زوال و هم جمیع و ایمان این وجود ثابت است بزوال آنها هرگز زایل نمیکرد و لا معنی للواقع و نفس الامر
 الا هذا اینقدر هست که این نفس امری که در وجود ممکن اثبات نموده آید در جنب نفس امری که در وجود
 واجب تعالی ثابت است حکم لاشی دارد و نزدیک است که آنرا در نوموتات و مختللات شمرده شود در رنگ
 افراد کلی مشکک که با یکدیگر تفاوت فاحش دارند چنانچه وجود ممکن که نسبت بوجود واجب تعالی حکم لاشی
 دارد و نزدیک است که آنرا در عدوات شمرده آید فلا نزاع فی الحقیقه سوال وجود همه اشیا چون نفس
 امری گشت لازم آمد که نفس امر موجودات متحد و باشد و نفس الامر یک موجود نبود و این منافی وحدت وجود است
 که مقرر صوفیه وجودیه است جواب هر نفس امریست وحدت وجود هم نفس امری تقدیر وجود هم نفس امری
 لیکن چون جهت اعتبار مختلف است تو هم اجتماع نقیضین مرفوع است این بحث بشال روشن گردد

واجب تعالی نفس
دفع و نهادن در نفس
و ثواب و عذاب بجز
دسته از او نمود بجز
عین نفس
واجب تعالی نفس
دفع و نهادن در نفس
و ثواب و عذاب بجز
دسته از او نمود بجز
عین نفس
واجب تعالی نفس
دفع و نهادن در نفس
و ثواب و عذاب بجز
دسته از او نمود بجز
عین نفس
واجب تعالی نفس
دفع و نهادن در نفس
و ثواب و عذاب بجز
دسته از او نمود بجز
عین نفس

نشان از میان صوفیه وجود و علما

آنرا در مرتبه حس و وهم خلق فرموده است یعنی اشیا را در مرتبه ایجاد فرموده است که آن مرتبه را حصول ثبوت
 نیست مگر در حس و وهم در رنگ که شعبه باز به چیزهای غیر واقع واقع نماید و یک چیز را در چیزها مانند آن
 چیز را حصول نیست مگر در حس و وهم در نفس امر جز یک چیز موجود نیست این در چیزها که نموده است اگر قدرت
 کامله خداوندی جل سلطانة ثبات و استقرار پیدا کند و از خلل و سُرعت زوال محفوظ باشد نفس امری میگرد
 پس آن چیز هم در نفس امر مستند و هم مستند لیکن بدو اعتبار اگر قطع نظر از مرتبه حس و وهم کرده شود نیستند و
 بملاحظه حس و وهم مستند قصه مشهور است که فیکه از بلاد هندوستان شعبه بازان پیش سلطان بنیاد شعبه
 بازی نموده بودند درین اثناء طلسم و شعبه باغ و درختهای آن به نظر آوردند و بنمود بی بود اینها را ظاهر
 ساختند و در همان مجلس نمودند که آن درختهای کلان شدند و بار آوردند و اهل مجلس از آن بار تناول نمودند
 و در وقت آن سلطان حکم کرد که شعبه بازان را بقتل رسانند چنانچه شنیده بود که بعد از ظهور شعبه بازان
 بکشند آن شعبه بقدرت خداوندی جل سلطانة بحال خود میماند اتفاقاً چون آن شعبه بازان با کشتن آن
 درختهای آن به بقدرت خداوندی جل سلطانة بحال خود ماندند شنیده ام که آن درختها تا این زمان بحال
 خودند و مردم از میوههای آنها میخورند و ما ذلک علی الله یعنی پس در صورت متنازع فیہ حضرت حق سبحانہ
 و تعالی که جز او در خارج و نفس امر موجود نیست بقدرت کامله خود کمالات اسمائی و صفائی خود را در پرده
 ممکنات در مرتبه حس و وهم ظاهر ساخت بوجود و بی ثبوت خیالی آن کمالات را در محالی اشیا جلوه گردانند
 یعنی اشیا را بر طبق آن کمالات در مرتبه حس و وهم ایجاد فرمود تا نمود و بی ثبوت خیالی پیدا کردند پس بود
 اشیا باعتبار نمود خیالی است لیکن چون حضرت حق سبحانہ و تعالی این نمود را استقرار و ثبات کرامت
 فرموده است در صنع اشیا اتقان مرعی داشته و معامله ابدی باینها مربوط ساخته ناچار وجود و بی ثبوت
 خیالی اشیا نیز نفس الامری گشته است و از خلل محفوظ شده پس توان گفت که اشیا در خارج باعتبار نفس الامر
 هم وجود دارند و هم وجود ندارند لیکن بدو اعتبار چنانچه مکرر گذشت حضرت الدبیر گوید این فقیر که از علماء
 محققین بودند میفرمودند قدس سره که قاضی جلال الدین گری که از علماء مشهور بود از من پرسید که نفس الامر

دان

نور الخلاق

نور الخلاق

فوق شعبه باغ و باستان
 در آن حوضه بی ثبوتی
 که بعد از آن کشته شد
 و باقی ماند در آن
 نور الخلاق

کلمات مام برانی
 نور الخلاق

نور الخلاق
 نور الخلاق
 نور الخلاق

امر

فوق شعبه باغ و باستان

ذو الخلق

بانی چنانچه در حدیث آمده است که هر که در دنیا با حق تعالی بیگانه شود در آخرت با او دورتر خواهد بود...

وحدت است یا کثرت اگر وحدت است شریعت که بنائے آن بر احکام متباینه و متمایزه است باطل میگردد و اگر نفس الامر کثرت است قول صوفیه که بوحده وجود قائلند باطل میشود حضرت ایشان در جواب او فرمودند که هر دو نفس الامر است و آنرا بیان فرمودند بخاطر فقیر نامنه است که در بیان آن چه فرمودند آنچه درین وقت بخاطر فقیر سخند و تسویدا آورده و الا مر الی الله سبحانه واپس صوفیه که بوحده وجود قائل اند محقق اند و علما که بکثرت وجود عالم اند نیز محقق متناسب احوال صوفیه وحدت است و متناسب احوال علما کثرت است بلکه بنائے شرع بر کثرت است و تغایر احکام بکثرت مربوط است و دعوت انبیا علیهم الصلوات و التسلیما و تعظیم و تعزیز اخروی همه بکثرت تعلق دارد و چون حضرت حق سبحانه و تعالی بحکم فاحجتان اعراف کثرت را میخواست و ظهور را دوست میدارد و باقی این مرتبه نیز ضروریست چه ترتیب این مرتبه مضمی و محبوب رب العالمین است سلطان ایشان را خدم و حشم باید و عظمت و کبریائی او را ذل و افتقار و انکسار در کار معامله وحدت وجود هر چند که حقیقت است و معامله کثرت نسبت با او در رنگ حجاز لهذا آن عالم را عالم حقیقت گویند و این عالم را عالم حجاز اما ظورات چونکه محبوب و تعالی گشته است بقائے ابدی اشیا را عطا فرموده است قدرت را در برابر حکمت آورده و انبیا را روپوش فعل خود ساخته آن حقیقت گانه مجبور شده است این حجاز متعارف گشته نقطه جو که هر چند که حقیقت است و دائره که ناشی از آن نقطه است کالجزا اما حقیقت آنجا مجبور است آنچه متعارف است مجاز است و ایضا پرسیده بودند معنی این قول که اذا احب الله عبدا لا یضروه ذنب بدانند که چون دوست دارد حضرت حق سبحانه و تعالی بنده را ذنب از او بگذرد صادر نشود که اولیا حق جل و علا از ارتکاب ذنوب معفو ظانند اگر چه با نیت است که ذنب ایشان صادر شود بخلاف انبیا علیهم الصلوات و التسلیما که از ذنوب معصوم اند جواز صدور ذنب هم از ایشان منکوح و چون ذنب از اولیا صادر نشود یقین است که ضرر ذنب هم نخواهد بود پس در صورت عدم صدور ذنب لا یضروه ذنب درست است کما لا یخفی علی ارباب العیون و نیز تواند بود که مراد از ذنب ذنب سابق باشد که پیش از وصول بدرجه ولایت صادر شده بود فان الاسلام یجب ما کان قبله و حقیقت

ست فاجرم ۱۱
قال العبد الا قربان
معطی لا یضروه ذنبا کثیرا
صدرا عن ذنبا بوقوف
للتوبه حاله الا قبل کثیر
کاتب الشمال فلا یضروه
فنیب اصلا ۱۲
یعنی پس منتهی اسلام
آیدون قطع کثیره صواب
در وقت بگریه و توبه
که پیش از آن بوده از
ظلم و غیر مظلم و این قول
حضرت عظیم قدس سره
نشانست که کبریا که
بویست از او است مسلم از
قال صلوات الله علیه و السلام
لا یضرونه باعتراف
للاسلام بیده ما کان
قبله قال العبد انما
سکانت قبله مطلقا نظیر
اکبیده او کبیده
ای اسلام مطلقا
اسلام الذمی لا یضرونه
شیئا من حقون العباد

الله اعلم

اَلَا مَرَّ عِنْدَ اللَّهِ سُبْحَانَكَ رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَا اِنْ نَسِينَا اَوْ اَخْطَا نَا وَالسَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَعَلَى سَائِرٍ
مِنْ اَتْبَاعِ الْهُدَى وَالتَّرَمُّ مَتَابَعَةَ الْمُصْطَفَى عَلَيْهِ وَعَلَى اِلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالتَّسْلِيْمَاتُ الْعُلَى

مکتوب پہلوی پنجم (۴۵)

حقائق آگاہی معارف و متکاهی خواجه حُصام الدین احمد صدریافته در بیان آنکه عالم تمام مجالی آسما و صفات
و اجہی ست جَلَّ سُلْطَانَهُ بخلاف ذات کہ ممکن ازان دولت بے نصیب و قیامی بخود در حق ہے ازانانی
نداشته اند و بتامی عرض ست بوئے از جوہریت نیافتہ و مایا ناسب ذلک ^{۱۱} اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ وَ السَّلَامُ عَلٰی عِبَادِهِ
اَلَّذِیْنَ اصْطَفٰ مُحَمَّدًا مَلَكًا مَلَكًا سَاعِدًا مِنْ جِبْرِئِلَ وَ حَمِيزًا مِنْ رُوحِ قُدْسٍ وَ دُجْنَ دُجْنَ دُجْنَ
فرماید و طریق مراقبہ اخص خواص نموده ہے آید توجیہ بلایغ نمایند باید دانست کہ عالم تمامہ مجالی و مظاہر آسما و
صفات و اجہی ست تَعَالٰی وَ تَقَدَّسَ وَ اِکْرَامًا مُمْکِنًا جِائِسْتِ مِرَّ اَوْ جِائِسْتِ وَ اِجَابَتِ تَعَالٰی وَ تَقَدَّسَ
وَ اِکْرَامًا مُمْکِنًا مِرَّ اَوْ اِکْرَامًا مُمْکِنًا مِرَّ اَوْ اِکْرَامًا مُمْکِنًا مِرَّ اَوْ اِکْرَامًا مُمْکِنًا مِرَّ اَوْ اِکْرَامًا مُمْکِنًا مِرَّ
و ذات اور تعالی در عالم مظهر نیست و مرآتے نہ بلکہ ذات اور تعالی با عالم پیچ مناسبتی نیست و وسیع
چیز اشترکے نہ اگر چه آن مناسبت در اسم بود و آن مشارکت در صورت باشد اِنَّ اللّٰهَ لَغَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِيْنَ
بخلاف آسما و صفات کہ با عالم مناسبت ہی دارند و مشارکت صوری در میان اینہا ثابت ست چنانچہ در
واجب تعالی علم ست در ممکن نیز صورت آن علم ثابت ست چنانچہ آنجا قدرت ست اینچنانہ صورت آن
قدرت ست بخلاف ذات کہ ممکن ازان دولت بے نصیب و قیامی بخود در حق ہے ازانانی نداشته اند بلکہ
ممكن چون بر صور آسما و صفات اور تعالی مخلوق ست تمامہ عرض ست بوئے از جوہریت نیافتہ و قیام او
بذات و اجہی ست تَعَالٰی وَ تَقَدَّسَ وَ اِکْرَامًا مُمْکِنًا مِرَّ اَوْ اِکْرَامًا مُمْکِنًا مِرَّ اَوْ اِکْرَامًا مُمْکِنًا مِرَّ
قیام بعض ممکن بعض دیگر کہ ثابت ست از قبیل قیام عرض بعرض ست از قبیل قیام عرض بعرض بہرکہ فی الحقیقہ
آن ہر دو عرض بذات و اجہی قیام دارند تعالی جوہریتے در میان اینہا ثابت نیست چہ مجموع جمیع کمکات اور

مشائخ کرام علیہم السلام
واحد ہذا اس غرض سے
جاہد فانما یجاہد
نفسہ ان اللہ فیہ
و ہر کہ کارزار کند پیر
ببین نیت خود را
پس از آن کہ خود را
عزیز بنماید از عالم
مشارکت است

سلطانہ
کلمات آسمانی
عزیز بنماید از عالم
مشارکت است

مستقدم بودت مال
ذرات در حلال
که بین ذرات
یعنی سبب آن است
ذات حق تعالی

مستقدم بودت مال
ذرات در حلال
که بین ذرات
یعنی سبب آن است
ذات حق تعالی
مستقدم بودت مال
ذرات در حلال
که بین ذرات
یعنی سبب آن است
ذات حق تعالی
مستقدم بودت مال
ذرات در حلال
که بین ذرات
یعنی سبب آن است
ذات حق تعالی

او بواسطه عدم قابلیت حقیقت و راجع بمقوم او گشته است که ذات واجبست تعالی و تقدس پس قلب
حقیقت نشد و ممکن واجب گشت تعالی و تقدس و ورای سخن آریاب توحید شد عجب ملامت آنائے
مکن بواجب تعالی رجوع نماید و ممکن بحال خود ممکن ماند و بقول سبحانی *وَإِنَّا لَحَقُّ الْعَالَمِ* بلکه نتواند کرد
که صاحب تمیزست سؤال قیام ممکن بذات واجب تعالی مستلزم قیام حوادث است بذات او تعالی
و آن ممتنع است جواب امتناع قیام حوادث یعنی حلول حوادث است در ذات او تعالی که محال است لیکن
قیام اینجا یعنی حلول نیست بلکه معنی ثبوت و تقریر است یعنی ثبوت و تقریر ممکن بذات واجبست تعالی
سؤال چون ممکن بتامه عرض باشد از محل و چاره نبود که قائم باو باشد و آن محل که است ذات واجبست
تعالی و همچنین ممتنع محل او نتواند بود جواب عرض آنست که او را قیام بذات خود نباشد بلکه قائم بغیره بود
چون آریاب معقول در قیام عرض غیر از معنی حلول نه فهمید اندنا چاره عرض را اثبات محل نموده اند و بغیر محل ثبوت
او را محال دانسته اند و چون قیام را معنی دیگر پیدا شود چنانچه گذشت محل هیچ در کار نباشد محسوس و مشاهد است
که قیام جمیع اشیا بذات واجب تعالی و هیچ محلول و محلی در میان نیست آریاب معقول آریاب ذرات و ذرات
تشکیک ایشان مصادم بد است مانع شود و یقین باشد که اینها از اهل نیگردد و این منجبت را مثال واضح گردیم
آریاب طلسم و اصحاب سیمیا چیزها اینها از جنس اجسام غریبه و اغراض عجیبه در بصورت همه کس میدانند که
این اجسام را نیز در رنگ اغراض خود قیام نیست بلکه قیام این هر دو بذات صاحب طلسم است و هیچ محل
اینها را ثابت نیست و نیز میدانند که درین قیام شایسته حالت و محلیت نیست بلکه ثبوت و تقریر اینها بذات
صاحب طلسم است بے توهم حلول و در مانحن فیه نیز زمین تصویر است چه حضرت حق سبحانک و تعالی
اشیا را در مرتبه جنس و توهم خلق فرمود و انقار و احکام در صنع اینها مراعات نمود و معامله ابدی و تنعیم و
تعزیب ابدی باینها را بوسیله ساخت پس این اشیا را قیام خود نیست بلکه قائم بذات حق اند سبحانک و تعالی
شایسته حلول و بے منطه مال و محلی و تمثیل دیگر صورت کوه یا صورت آسمان که در آینه ظاهر شود البته باید که
آن صورت را اجسام دانسته جوهر نگار و آن تماثل را جوهر انگاشته قائم بخود و اندو اگر فضا شخصی آن صورت را

مستقدم بودت مال
ذرات در حلال
که بین ذرات
یعنی سبب آن است
ذات حق تعالی
مستقدم بودت مال
ذرات در حلال
که بین ذرات
یعنی سبب آن است
ذات حق تعالی
مستقدم بودت مال
ذرات در حلال
که بین ذرات
یعنی سبب آن است
ذات حق تعالی
مستقدم بودت مال
ذرات در حلال
که بین ذرات
یعنی سبب آن است
ذات حق تعالی

سبحانک و تعالی

عیناً فاقب و عقلاً فترقی
 علی بنی بر اراضت
 از افعال زنجیر عاقل و غیر
 از ادراک و بشکر که
 از ادراک و بشکر که
 از ادراک و بشکر که
 از ادراک و بشکر که

اعراض داند و قائم بغير تصور نماید و جعلت عرضیه طالب مجال آنها بود و بی مجال ثبوت آنها را محال داند
 آن شخص نیز سفته است که بتقلید مردم انکار بدهد است خود مینماید چه هر که اذنی تمیز دارد و بدهد است میاید که آن
 صور را اصلاً محال ثابت نیست بلکه احتیاج به مجال ندارد همچنین نزد ارباب کشف و شهود تمام ممکنات
 در رنگ آن صورت و پیش از تماثل نیستند غایبه مافی الباب حضرت حق سبحانه و تعالی آن صور و تماثل
 را بصنح کابل خود بر نیج القان احکام داده است که از خلصون اند و از زوال محفوظ و معامله آنزوی
 آیدی باینها که بوط است کما غیر مکرر از متکلمین نظام که از علماء معتزله است حکیم رومیة من غیر راه
 عالم را مجموع اعراض دانسته است و از جوهر خالی انگاشته است ایة الذذب قد یصدق چون آواز کوه نظر
 قیام این اعراض را بذات و جب الوجود جل سلطانة دانسته است مورد طعن و تشنیع عقلاً گشته است
 چه عرض از قیام بغير چاره نبود و بوجوب بر قائل نیست تا قیام را باوستند سازد و از صوفیه صاحب فتوحات
 مکیه عالم را اعراض مجتمعه در عین واحد دانسته است و عین واحد را عبارت از ذات احدیت دشته است جل
 سلطانة لیکن بعدم بقای این اعراض در دوزمان حکم کرده است و گفته عالم در هر آن بعدم میرود و در
 آن بوجوب آید و نزد فقیر این محالک شهودیست نه وجودی چنانچه در حاشی شرح رباعیات تحقیق این بحث
 نموده است سالک در توسط احوال پیش از آنکه ماسوا از نظر و مطلقاً مرفوع گردد در آن چنان بیند که عالم
 معدوم گشته است و در آن ثانی میاید که عالم موجود است در آن ثالث باز معدوم میاید و در آن رابع موجود انکار
 تا آنکه بغلبه مطلق مشرف گردد و همیشه ماسوا را معدوم یا بدین زمان شهود او عالم مستمر العدم است و
 همچنین در توسط حصول بقا و رجوع بعالم گاه عالم بنظر میدر آید و گاه محقق میگردد و از آنجا نیز حالت تجدید
 امثال متوهم میگردد و چون عارف را معامله بقا و رجوع بعالم با انجام رسد و در مقام تمیل و ارشاد استیاد فرماید بانه
 عالم بنظر او خواهد درآمد و عالم را مستمر الوجود خواهد یافت پس این معامله راجع بشهود سالک گشت نه بوجوب عالم که وجود
 او همیشه بر یک تیره است اگر تیز نبست در شهود است والله سبحانه الملکم للضوایب و حکم بعدم بقا
 اعراض در دوزمان که بعضی از متکلمین گفته اند دخول فیه است و بوثبت نه پیوسته و ادله که بر عدم بقا
 دلایل

حضرت خود بود و الودین
 الرضی علی الباقی باقی
 با عیاشات نشسته تصنیف
 فرموده اند حضرت شیخ
 بعد از آن شیخ
 در بعضی مقامات حاشی
 سلف خود مذکور است
 از عیان عماله سالک را
 پیشتر حکایت کرده اند
 چنین ناظم است
 یعنی عالم در آن نمودم
 میگردد و در دیگر
 از آنجا که
 در وقت شهادت
 بود و منور در عین
 القیاس
 وجود عالم را
 میبیند
 معلوم در دو عالم
 در این عالم
 در آن عالم
 بقا و العدم
 فیما قالوا ببقاء
 البقاء معنی قیام
 بقا و العدم
 فیما قالوا ببقاء
 البقاء معنی قیام
 بقا و العدم
 فیما قالوا ببقاء
 البقاء معنی قیام

اینها
 شود
 آن

بسم الله الرحمن الرحیم
 الحمد لله رب العالمین
 اللهم صل علی محمد و آل محمد
 و اعلم ان فی هذا العلم
 حقایق کثیره و غایب
 کثیره و من اراد ان یتفهم
 حقیقت اینها باید که
 در این علم باقی بماند
 و از این علم غافل
 نگردد

اغراض آورده اند تا تمام انداز این معارف فاضله گویا سبقتی است مرا اکثر یاران آنجا را آتفات فرموده
نقل آنرا بهر که شوق کن عنایت فرمایند چون در فقیر کسلی بود هر کدام از یاران کتابت علمی نوشته شد
و ایضا بهین معارف موده آمد والسلام علیکم وعلی من لدنکم

مکتوب چهل و هشتم

به مولانا حمید بنگالی صدور یافته در فضائل کلمه طیبه که متضمن طریقت و حقیقت و شریعت است و بیان
آنکه کمالات لایت را در جنب کمالات نبوت هیچ مقدار نیست در بیان آنکه ولایت را از شریعت چاره
نیست و ظاهر همیشه بشریعت مکلف است و باطن گرفتار آن معامله و ایمان است **ذَکَ الْخَمَلُ لِلَّهِ**
وَسَلَامٌ عَلَىٰ عِبَادِهِ الَّذِي اصْطَفَىٰ ۗ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ رَّسُولُ اللَّهِ ۗ این کلمه طیبه متضمن طریقت و حقیقت
و شریعت است تا زمانیکه سالک در مقام نفی است در مقام طریقت است چون از نفی تمام فارغ شود و صبح
با سوز نظر او متغی گردد و طریقت را تمام کرده باشد و بمقام فنا رسیده بود و چون بعد از نفی در مقام اثبات
آید و از سلوک بجزبه گراید مرتبه حقیقت متحقق شده باشد و بقا موصوف گشته و باین نفی و اثبات و باین
طریقت و حقیقت باین فنا و بقا و باین سلوک جذب به اسم ولایت صادق می آید نفس از آمارگی باطنیان بگریزد
و مژگی و مظهر میگردد پس کمالات ولایت مربوط بجز و اول این کلمه طیبه گشت که نفی و اثبات است باقی ماند جزو
دویم این کلمه مقدسه که مثبت است خاتم الرسل است **وَعَلَىٰ آلِهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ**
این جزو اخیر مفضل و مکمل شریعت است آنچه در ابتدا و وسط از شریعت حاصل شده بود صورت شریعت بود و
اسم و رسم او بود حصول حقیقت شریعت درین موطن است که بعد از حصول مرتبه ولایت بحصول می پیوندد
و کمالات نبوت که کمال تابعا را به تعینت وراثت انبیاء علیهم الصلوات و التحیات حاصل میگردد و نیز درین
موطن است طریقت و حقیقت که محصلان لایت اندک و یا شرایط انداز بران تحصیل حقیقت شریعت و تحصیل
کمالات نبوت ولایت را همچون طهارت باید دانست و شریعت را همچون صلوة در طریقت گویا از الة نجاسات
باید دانست

یعنی صاحب ولایت را
که ولایت

مکتوبات امام زین العابدین
در مقام

یعنی لا اله الا الله
یعنی محمد رسول الله

والتسليم
گویی
گویی

ازین قضا که در این عالم است... ازین قضا که در این عالم است... ازین قضا که در این عالم است...

گفتش

بهتر است

ذکر گفتن بهتر است یا نایبنا از چاه خلاص کردن بهتر است که تخلص نایبنا بهتر است از ذکر گفتن... چه او تعالی اغنی است از و از ذکر او نایبنا بنده ایست محتاج که دفع ضرر از وی ضرورت علی الخصوص که باین تخلص مأمور شود این نایبنا تخلص او هم ذکر است که امثال امر است در ذکر او او را یک حق است که حق مولا باشد جل شانته و در تخلص که با مرقع شود او اے و حق است حق بخند و حق مولا تعالی بلکه نزدیک است که ذکر گفتن در اربع وقت داخل ذنب نموده آید چه همه وقت ذکر گفتن مستحسن نیست در بعضی اوقات ذکر گفتن مستحسن است در ایام منتهی و در اوقات مکروهه روزه نداشتن و نماز ناکزاردن از روزه داشتن و از نماز گذاردن بهتر است باید دانست که ذکر عبارت از طریقه غفلت است بهر وجه که میسر شود آنکه ذکر مقصود بر تکرار کلمه نفی و اثبات است یا تکرار اسم ذات تعالی چنانچه گمان برده میشود پس آنچه امثال او امر و انتها از نواهی شرعیه نموده آید همه داخل ذکر است بیع و شربی با مراعات حدود شرع ذکر است و همچنین نکاح و طلاق بان مراعات ذکر چه در حین مباشرت این امور با مراعات مذکور آم و ناهی جل سلطانته نصب عین مباشرت این امور است پس غفلت را انجامیش نباشد لیکن ذکر است که با اسم و صفت مذکور واقع شود سریع مناسبت محبت بخش مذکور است و قریب الاصل است بجز کوز تخلفان ذکر است که با امثال او امر و انتها از نواهی واقع شود که از این صفات قلیل النصیب هر چند از این صفات بعضی افراد که ذکر شان با امثال او امر و انتها از نواهی شرعیه است بر سبیل ندرت یافته شود حضرت خواجه نقشبند میفرمودند قدس سره که حضرت مولانا زین الدین تابادی قدس سره از راه علم بخدا رسید است جل سلطانته و ایضا ذکر است که با اسم و صفت واقع شود وسیله است مذكر است که با مراعات حدود شرعیه حاصل شود زیرا که در جمیع امور مراعات احکام شرعیه نمودن به محبت تام نباشد شرع میسر نیست و این محبت تام مربوط بذكر اسم و صفت است تعالی پس اول آن ذکر باید تا بدولت این ذکر مشرف گردد و معامله عنایت دیگر است آنجانه بیع شرط است و نیز بیع وسیله الله یجتبی الیه من یشاء و هر سه اصل سخن رویم و گوئیم که در این معامله سه گانه طریقت و حقیقت و شریعت معامله دیگر است کار و

که در این وقت... ازین قضا که در این عالم است... ازین قضا که در این عالم است... ازین قضا که در این عالم است... ازین قضا که در این عالم است...

و اما در این وقت... ازین قضا که در این عالم است... ازین قضا که در این عالم است... ازین قضا که در این عالم است...

از خود و بوی از جمعیت می آید مانا که این دولت اثر قرب صحبت است گرفتار یہائے لاطائل
شمارا نگذاشت کہ بیکهفته صحبت دارید مجموع ایام صحبت شما معلوم نیست کہ بیک عشره کشید باشد از خا
عشرم باید دشت جل سلطانہ کہ از ہزار روزیک روز را ہم برائے خدا ئے عزوجل انتخاب نمیکند
واز تعلقات شتی خود را جمع نمینمائید صحبت بر شما درست شدہ است و بہ وجہ ان خود را یافتہ آید کہ یک
ساعت این صحبت بہ از اربعینات مجاہدہ است مع ذلک ازین صحبت گریزانید و بچیلہا خود را دور
مے اندازید جوہر استعداد شما نفیس است اما چہ فائدہ کہ از قوت بعقل نیامدہ استعداد شما بلند افتادہ است
لیکن بہت شماست در رنگ طفلان از جوہر ہائے نفیس بخرن ریزانے خسیں آرام گرفته آید۔
بوقت صبح شود پھور روز معلومت کہ باکہ باختر عشق در شب بخورہ حالہم ہیج زرفہ است فکر بر اہل باید
نمود و عمدہ این کار صحبت ارباب جمعیت است و اگر این دولت میسر نشود اوقات خود را بذکر آہی جل
شناکہ کہ ما خود از صاحب دولت است مشغول باید دشت ہر چہ منافی ذکر است از ان اجتناب باید نمود و در
حل و حرمت شرعی نیک اقیاط باید فرمود و بیسائکہ نباید گذراند و نماز ہیج وقت بجماعت البروم نمایند
و در تعدیل ارکان سعی بلیغ مرعی دارند و محافظت نمایند کہ نماز در اوقات سجدہ او ایابد دبستانا
اَمَّمْ لَنَا نُورًا وَاغْفِرْ لَنَا اِنَّكَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

از خود و بوی از جمعیت می آید مانا کہ این دولت اثر قرب صحبت است گرفتار یہائے لاطائل
شمارا نگذاشت کہ بیکهفته صحبت دارید مجموع ایام صحبت شما معلوم نیست کہ بیک عشره کشید باشد از خا
عشرم باید دشت جل سلطانہ کہ از ہزار روزیک روز را ہم برائے خدا ئے عزوجل انتخاب نمیکند
واز تعلقات شتی خود را جمع نمینمائید صحبت بر شما درست شدہ است و بہ وجہ ان خود را یافتہ آید کہ یک
ساعت این صحبت بہ از اربعینات مجاہدہ است مع ذلک ازین صحبت گریزانید و بچیلہا خود را دور
مے اندازید جوہر استعداد شما نفیس است اما چہ فائدہ کہ از قوت بعقل نیامدہ استعداد شما بلند افتادہ است
لیکن بہت شماست در رنگ طفلان از جوہر ہائے نفیس بخرن ریزانے خسیں آرام گرفته آید۔
بوقت صبح شود پھور روز معلومت کہ باکہ باختر عشق در شب بخورہ حالہم ہیج زرفہ است فکر بر اہل باید
نمود و عمدہ این کار صحبت ارباب جمعیت است و اگر این دولت میسر نشود اوقات خود را بذکر آہی جل
شناکہ کہ ما خود از صاحب دولت است مشغول باید دشت ہر چہ منافی ذکر است از ان اجتناب باید نمود و در
حل و حرمت شرعی نیک اقیاط باید فرمود و بیسائکہ نباید گذراند و نماز ہیج وقت بجماعت البروم نمایند
و در تعدیل ارکان سعی بلیغ مرعی دارند و محافظت نمایند کہ نماز در اوقات سجدہ او ایابد دبستانا
اَمَّمْ لَنَا نُورًا وَاغْفِرْ لَنَا اِنَّكَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

مکتوب چہل و ہشتم

خواجه محمد طالب بدشی صدور یافته در عزاء ترغیب نمودن بمقام منا ینیم اللہ الرحمن الرحیم الحمد للہ
وسلام علی عبادہ الذین اصطفیٰ خواجه محمد طالب ہموارہ خوانان مطلوب باشند خبر فوت قرۃ العین
محمد صدیق نوشتہ بودند اناللہ وانا الیہ راجعون برادر عزیز حضرت حق سبحانہ و تعالیٰ نزد
مومنان از ہمہ چیز عزیز تر و محبوب تر است چہ اموال و چہ انفس و احوال و امانت فعل اوست تعالیٰ کہ
دیگر برادر سے مدخلے نیست پس ناچار فعل او تعالیٰ نیز عزیز تر و محبوب تر خواهد بود جائے آنست کہ

روا الذمذی ممل
امثال قولہ تعالیٰ
قالوا اناللہ الخ
کہ قال اللہ تعالیٰ
والذین امنوا شد
مجالہ
بصحبہ
ان اللہ تعالیٰ

نور الخلاق
نور الخلاق
نور الخلاق
نور الخلاق

و سلام علی عبادہ الذین اصطفیٰ شریعت را صورت است و حقیقت صورت شریعت عبارت از اتیان احکام
شرعی است بعد از ایمان بالله و بر سوله و عما جاء من عنده سبحانه با وجود نماز و رعیت نفس آثاره و با وجود
سکرشی و طغیان و انکار که در حقیقت او موعود است درین موطن اگر ایمان است صورت ایمان است و اگر نماز
صورت نماز است و اگر روزه است صورت روزه است و علی هذا القیاس سایر الاحکام الشرعیة زیرا که
نفس که عمده وجود انسان است و مشارائیه هر فرد بقول انکام اوست بر کفر و انکار خود است حقیقت
ایمان و حقیقت اعمال صا که چگونه متصور شود و رحمت خداوندی است جل شانه که مجرد صورت
را قبول فرموده بشارت بدخول جنت که محل رضائے اوست تعالی نموده است و هم احسان اوست
تعالی که نفس ایمان بتصدیق قلب کفایت فرموده است و با اذعان نفس تکلیف نموده بجهت
را هم صورت است و هم حقیقت اصحاب صورت از صورت جنت محظوظ خواهند شد و از باب حقیقت
از حقیقت جنت اصحاب صورت و از باب حقیقت از یک فاکه جنت تناول نمایند صاحب صورت
از ان لذت یابد و صاحب حقیقت لذت دیگر از واج مظهرات اتمات المؤمنین بان سرور علیه و علی الیه الصلوة
و السلام در یک جنت باشند و از یک فاکه تناول فرمایند اما التذاد و تعمیم هر کدام علی باشد و اگر علی نباشد سلام
مآید فضل اتمات المؤمنین بر جمیع بنی آدم بعد از پیغمبر ما علیه و علی الیه الصلوة و السلام و نیز لازم مآید
که هر که افضل باشد از شخص زوجه او نیز از ان شخص افضل بود که زوجه باز و مجتمیز است این صورت شریعت بشرط
استقامت موجب فلاح است و مستلزم نجات اخروی و صحیح و دخول جنت چنانچه گذشت چون صورت شریعت
درست کرد ولایت عامه حاصل نمود الله ولی الذین امنوا و ان من عندنا عذاب لمن لم یؤمن بالله و لیس له
گشت که قدم در طریقت نهد و در ولایت خاصه آمد و نفس از امارکی بتدریج باطمینان کشد لیکن بدانکه طی
منازل اصول بان ولایت نیز فرموده با اعمال شریعت است ذکر الهی جل شانه که عمده این راه است از مامور است
شرعی است اجتناب از مناهای شرعی نیز از ضروریات این راه است اولی و فیض از مقررات است و طلب سیر راه
بین و راه نما که وسیله تواند شد نیز مامور شرعی است قال الله تعالی و اتبعوا الیه الوسیله با جمله از شریعت

نور الخلاق
نور الخلاق
نور الخلاق
نور الخلاق

نور الخلاق
نور الخلاق
نور الخلاق
نور الخلاق

نور الخلاق
نور الخلاق
نور الخلاق
نور الخلاق

تواند بود که جهاد با قالب بود که مرکب طبائع مختلف است در طبیعت او خواهان ادبیت و گریزان از امر دیگر است
 شهوی است از قالب ناشی است اگر غضبیه است هم از انجا میاید یعنی سائر حیوانات که نفس ناطقه ندارند این
 صفات زواید در آنها کائن است بشهوت و غضب و شره و حرص متصف اند این جهاد همیشه بر پاست اطمینان
 نفس تسکین این جهاد می نماید و مگرین قلب رفع این قتال نمی فرماید در ابقا این جهاد فواید کثیره است که مختصر
 تنقیه و تطهیر قالب است تا کمالات آن نشأ و معامله آخرت باصالت با او تواند بود گشت چه در کمالات این
 نشأ قالب تابع است و قلب تبعوع است و قلب تابع است و قالب تبعوع و چون این نشأ اخل پذیرد
 آن نشأ پر تواند در این جهاد منقضی گردد و این قتال با انجام سد و چون بفضل الله سبحانه نفس در مقام اطمینان
 آمد و منقاد حکم الهی جل شانّه گشت اسلام حقیقی پیشتر شد و حقیقت ایمان صورت گرفت بعد از آن هر چه بعمل خواهد
 درآمد از حقیقت شریعت خواهد بود اگر نماز و ایات حقیقت نماز خواهد بود و اگر صوم است حقیقت صوم است و اگر
 حج است حقیقت حج علی هذا النقیاس این بیان سائر الاحکام الشرعیة پس بقیة حقیقت در میان صورت و شریعت
 و حقیقت شریعت متوسط گشت تا با ولایت خاصه شرف نشود از اسلام مجازی با اسلام حقیقی زرسد چون بعض
 فضل خداوندی جل سلطانّه بحقیقت شریعت محلی گشت و اسلام حقیقی پیشتر شد مستعد آن گشت که از کمالات
 نبوت تبعیت و ارثت انبیاء علیهم الصلوٰت و التسلیما ت بهره تمام یابد و نصیب او گیرد چنانچه صورت شریعت
 همچون شجره طیبه است هر کمالات ولایت که گویا ثمرات اویند حقیقت شریعت نیز گویا شجره مبارکه است هر کمالات
 نبوت که همچون ثمرات اویند کمالات ولایت چون ثمرات صورت اند و کمالات نبوت ثمرات حقیقت آن صورت
 تا چار کمالات ولایت صورت باشند کمالات نبوت را که حقائق آن صورت اند باید دانست که فرق در میان صورت
 شریعت و حقیقت شریعت از راه نفس آمد بود که در صورت نفس آثاره طغیان داشت بر انکار خود بوده و در حقیقت
 نفس مطمئنه گشت است مسلمان شده همچنین فرق در میان کمالات ولایت که کالتصور اند و در میان کمالات نبوت که
 کالتحقیق اند از راه قالب است در مقام ولایت اجزاء قالب طغیان سرکشی باز مانده اند مثلاً جزو ناری با وجود
 اطمینان نفس از دعوی خیریت و تکبر خود باز مانده است و جزو ارضی از تحت و نارت خود پیشمان نگشت مگر کلاً
جسم منفردی
مکان
کیست

در اینها
 که جایز
 مربوط است
 تا نشأ
 تا قالب

یعنی کمالات ولایت
 با کمالات آن در نفس
 یک اند
 کمالات نبوت در تکلیف
 بیاد آن در نفس
 بیاد آن اند

مکملات نام ربانی
 در دو

یعنی در مقام صورت
 شریعت
 یعنی در مقام حقیقت
 شریعت
 بصورت
 اشتغال

إِنَّ إِلَهًا لَّا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ
وَمَا تَوْفِيقِي إِلَّا بِاللَّهِ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ أُنِيبُ

سدا محمد بر آن چیز کہ خاطر منجی است : آخر آمد ز پس پرده تقدیر پرید

فیصل رحمانی و امداد دیزوانی باین بی بی

(☆ حصیہ پنجم دفتر اول ☆)

کتب و کتابت امام مرگانی

حضرت مجدد الف ثانی

الشیخ احمد سرھند قدس سرہ

باہتمام و تصحیح خاکسار احمد عفا اللہ عنہ پسر بی بی ثم امیری

مطبع دیوبند و آئینہ انسر کراچی
درج بی بی حسن مشرقی مطبوعہ

فہرست جدید کتاب مستطاب مکتوبات قدسی آیات حضرت امام ربانی مجید الفانی حصہ پنجم

صفحہ	مضمون کتاب	صفحہ	مضمون کتاب	صفحہ	مضمون کتاب
۲	مکتوب دولیت و شصت و نهم و ترغیب بر اہانت	۱۳	رد و بیان کہ درین فشا بر دیت بعبری قائمند		ہستی و عدم اللغات بشہوات سفلی کہ تعلق بر ایسے
	رسائیہا باعداسے دین و تخریب و توہین اکہہ	۱۴	واثبات کلام و مکالمہ باحق تعالیٰ سنایند ۱۴۰	۲۳	کثرت وارو - ۲۳ - مدح مولانا احمد برکی رحمد اللہ
	باطل این بد و تمان و اطہار تماشائے خود باہن		علماء در رویت آنسر و در شب معراج حق را غوعل	۲۴	مکتوب دولیت و ہفتاد و پنجم در جواب ہفتسار
۳	امر عظیم - ۳ مکتوب دولیت و ہفتاد و ہم	۱۵	تجیح کلام لفظی نفسی بودن ہر یک کلام حق	۲۵	و در تخریف تعلیم علوم شرعیہ و نشر احکام فقہیہ
	در بیان تخریب بعضے جہتہا بر عہدت		حل و علا و کفر منکران - ۱۵ - باید دانست وجودیکہ در	۲۴	از عدم اطلاع باحوال خود و احوال یاران خود و در
۳	مکتوب دولیت و ہفتاد و یکم در حل ہفتسار و		مکانات اثبات میکنم وجودت ضعیف و درنگ		آزار نباشند و آزار دین جی حاصل نہ اند
۴	مکتوب دولیت و ہفتاد و دوم در بیان ایمان	۱۶	سار صفات ممکن الخ - ۱۶ - انبیا و پیارسے از احکام	۲۵	قدم اول درین راہ است کہ غیر حق را بیخ نہ بینند
	غیب و ایمان شہودی فضل ایمان نیست بیان		در رنگ علوم زندگانی میکنند الخ - ۱۶ - نقل است کہ	۲۵	و ہفتاد و ششم در بیان ممکنات و تشاہات قرآنی
	توحید شہودی و وجودی و بیان انکادول		چون یکے از فرزندان فریڈگر گنج سے مراد کیفیت		و بیان علماء اسخین و کالات ایشان
	تصحیح کنندہ بان صاحب فتوحات است معبارا		کسک بچم رده است و چون فرزند سید البشر		لب کتاب تشاہات آمد ممکنات کتاب قشر
	شلیخ نامتقدم محفل اند و در حصول فنا توحید شہودی	۱۷	فوت کرد بر سے کہ یہ کہ زند الخ - ۱۷ - ایمان انبیا	۲۶	آن لب - ۶۶ - علماء قشر بقشر خورشید و ممکنات
۵	در کار است نہ وجودی ۵ فرق میان ہجمع		و اصحاب و ادبیک الخ اصحاب اند بعد از شہود	۲۶	اکتفا نموده الخ - ۲۷ - مقصوفان خام و در صد و
۶	توحید و فضیلت اول بر بنانی - ۶ بیان مراد از		غیبت قرار یافتہ است ایمان علماء آخرت ہر چند غیب	۲۷	آئن کہ کہ در ہنہے خود از ازل بقدر شریعت برارند
	کریمہ مولاول و الاخر الخ و اربیت الخ و ان الدین		است ایمان غیب بواسطہ نور متابعت انبیا حکم		و بیان معنی و عبد ربک حتی یا یتیک الیقین -
۷	یابالذیک الخ - ۷ الزام بر قائلان یک وجود		بہترین اقسام و ایمانے است کہ بتقلید انبیا موطا	۲۷	عارفان بعبادت محتاج تر از نسبت بہ بتدیان
۹ و ۸	سوال جواب متعلق بدو معنی - ۹ شیخ اکبر لغتہ		سوال علماء فرمودہ اند ایمان استلالی بہتر است از	۲۷	علماء و ظواہر بقشر شریعت کفایت نموده اند و علماء
	کہ خاتم النبوت بعضے از علوم از خاتم اللوالات اخذ	۱۸	ایمان تقلیدی الخ و جواب آن - ۱۸ - جواب صاحب	۲۸	را سخین قشر را لب جمع ساخته - ۲۸ - تاہ تھا
۱۰ و ۹	میکند و بیان توحیدہ آن - ۱۰ سیر حضرت مجرب	۱۸	استلال کہ ایمان را بجز ہستلال حاصل ناید و تقلید	۲۹	این فقیر تاویل تشاہات را مفوض بہ علم حق نیست
	برہ توحید و وجودی افتادہ و از علوم آخ و افر		انبیا نہاید - مکتوب دولیت و ہفتاد و سوم	۲۹	آخر کار چون حضرت حق بجز فضل شہ از کلمات
	یافتہ اما چون عنایت خداوندی الخ	۱۹	در بیان انکہ سالک را باید کہ متمر طریق شیخ خود باشد	۲۹	مکتوب دولیت و ہفتاد و ہفتم در بیان علم
۱۰	تصحیح بعضے وجودی با انکہ آنسر و بعد از حصول کالات		و بطریق مشایخ دیگر اللغات کند و اگر فائق بر خلاف	۲۹	الیقین عین الیقین و حق الیقین و این از
	نبوت و تمام شہود و عدت در کثرت بودہ و تشاہات		آن رود ہنہا را عنایت است - ۱۹ - جواب انکہ	۲۹	علوم سابقہ است الخ - ۲۹ تفسیر علم الیقین -
۱۱	کبریہ انما اعطیناک اکثر - ۱۱ - قول حضرت خواجہ بزرگ		یاران بر وقوع آن سرور را دیدہ اند کہ ازین محرکہ	۳۰	قول خواجہ صبید اسد کہ سیر و وقوع است تطویل
	بر جدیدہ شد و شنیدہ شد و دانستہ شد ہر میر است		مولود بسیار رہی اند - ۱۹ - سوال جواب متعلق باہن	۳۰	و ستدر الخ - ۳۰ - تفسیر عین الیقین -
	و نیز قول شان معرفت خدا بر ہما و الدین حر است	۱۹	مضمون و بیان عدم تشل شیطان بصورت آن	۳۱	تفسیر حق الیقین ۳۱ فرق میان تجلی صدوری
	اگر بتباد او امتہا را یزید نباشد و بیان قول شان		سرور علیہ السلام - ۲۰ - روز سید البشر مجلس		و میان حق الیقین -
۱۲	مانانیت را در ہدایت بیخ میکنیم - ۱۲ جامعہ کہ	۲۰	و ہفتاد و ستاد و تخریش آنجا حاضر بودند آنسر و سورہ	۳۲	مکتوب دولیت و ہفتاد و ہفتم در بیان انکہ بر
	ایمان بہ تنہا یہ صرف نماز و جز مشاہدہ سفلی		و پنجم بر ایشان تجواذ الخ - ۲۱ - منع از مخالفت طریق		ہر کسے بعد از تصحیح عقائد و عمل مقتضائے شریعت
۱۲	بامر و کہ تا این مستند از ملاحظہ اند - ۱۲ زہار تہرات	۲۱	خواہ آن مخالفت بسامع و قص بود خواہ بمولود		سلامتی قلب لازم است از غیر حق نقالی و مداحی
۱۲ و ۱۱	صوفیہ تہرتن بگریہ - ۱۲ ابن عجا بواسطہ علیہ حال اگر		و شعر خوانی چہ وصول بطلب خاص این طرفی تبرک		طریقہ نقشبندیہ و تہ تخریض بر اہل ادلمو تے -
	مخدورانہ اما معتقدان ایشان ناچار معاملہ کنند		این امور است - قول خواجہ بزرگ مانہ این کار میکنیم	۳۲	سلامتی قلب و تہ تہ مسیہ شود کہ در قلب ماسوا
۱۳	تقلید علماء مجتہدین باید کرد و سچہ صوفیہ مخالفت	۲۲	و نہ انکار میکنیم و بیان مراد از ان -		حق نفسانے خلور کند اگر فرشتہا ہر سال حیات
	آرا سے مجتہدین گویند تقلید ان نباید کرد و		مکتوب دولیت و ہفتاد و چہارم در بیان بلند	۳۲	و فاکند الخ - ۳۲ اقرب طرق از ہر احوال
	بحسن ظن از طعن ایشان لب باید بست	۲۲			

صفحه	مضمون کتاب	صفحه	مضمون کتاب	صفحه	مضمون کتاب
۳۱	باین دولت عظمیٰ طریقه نقشندیه است چنان	۳۹	مکتوب ولایت و ششاد و خرم در بیان احکام سماع	۳۸	در استنباط نایند انکار از مطلق علماء نمودن همه را
۳۲	زیر گویان انج - ۳۳ - فان الهیت کالغریق	۴۰	و وجد و نقص و بعضی از عارف که بر روح تعلق دارند	۳۸	مطعون ساختن بے انصافی محض است انچه
۳۳	نیست و عوّه تلمحه من ولله اطاب اواخ اصدیق	۴۰	جاءه که بقصد احوال متصف اند سماع و وجد را بیشتر از	۳۸	مستقدرات صغیریه بالاخره همین مستقدرات علماء اهل حق
۳۴	مکتوب ولایت و بخاند و نیم در او و اسکندر	۴۰	نافع است و ارباب تجلیات و آئینه محتاج بسماع	۳۸	است اگر چه بعضی صغیریه را در آئینه را دانند -
۳۵	نعمت و ولایت کون لاجس بر طریقه نقشندیه	۴۰	و وجد بیشترند - ۴۰ - آری تسمی از منتهیان اند	۳۸	از جمله خالقات بعضی از میطائنه حکم بوجدت وجود
۳۶	و اظهار شکر نعم خداوندی چنانچه	۴۰	که سماع با وجود استمرار وقت ایشان نیز نافع است	۳۸	و احاطه و قرب و حقیقت ذاتی و انکار از وجود مطلق
۳۷	مکتوب ولایت و مشتاد در بیان انچه محبت	۴۰	سؤال جواب و بیان معنی قول اشرف علی مع	۳۹	خبر سماع بوجود زاید - ۴۹ - و از جمله خالقات ان
۳۸	میطائنه سرمایه سعادت است و پیر کربان است	۴۰	وقت انج - ۴۰ - سؤال جواب در بیان حدیث	۳۹	بعض حکم بعضی است که مستلزم ایجاب حقیقت
۳۹	مشرف سازند هم چیز خوبند و اولی شرط	۴۰	قره عین فی الصلوة ۴۱ حدیث ادره بلکون	۳۹	یکه ایشان امور حکم ایشانست که حق تعالی قانور
۴۰	استقامت است مکتوب ولایت و ششاد و حکیم	۴۰	العبد الرب فی الصلوة ۴۱ انکار از دور	۳۹	است بقدرت معنی انشاء و فعل وان لم یشاء
۴۱	و شکر نعمت انساب بسط نقشندیه و آنکه درین	۴۰	وقت علامت از سالی است ۴۳ این نوع	۳۹	لم یفعل اما شرطیه اولی را واجب الصدق میدانند
۴۲	طریق راه کمالات نبوت به تعبیر میکشاند هر که	۴۰	کامل مکل بسیار عزیز الوجود است اگر بعد از قرون	۳۹	و ثانیه استمیع الصدق - ۵۰ - و از جمله
۴۳	درین طریق اعماق و قانع و ممالک خود سازد و قانع	۴۰	متطاوله و از منته متباعده بطور آید هم منقسم است	۳۹	آن امور بیان ایشانست و تحقیق مسئله تصانیف
۴۴	امور در ششاد نایب و غایب است -	۴۰	عاشق از وسع منور گردد و انج ۴۳ معتبری	۳۹	که ظاهرش انجاب است و امثال اینها از خالقات
۴۵	نزد این فقیر بیک گام درین طریق زود به نزدیک	۴۰	سماع و وجد برضاست و منافی عروج جریب	۳۹	بسیار است که اولی بعد از امکان الهی و کفر و کفر
۴۶	سبقت گام طرق دیگر است - ۴۶ - مکتوب ولایت	۴۰	بشده انقطاع شود ۴۳ با جمله سماع منوسطانرا	۳۹	بقدم ارجاع الکامل - ۵۰ - پس سبک باید که پیش
۴۷	و ششاد و دوم - در بیان ملاقات حضرت الیاس	۴۰	نافع است و تسمی از منتهیان را - ۴۳ - سماع	۳۹	از وصول بحقیقت کار با وجود مخالفت کشف
۴۸	حضرت حضور بودن ایشان از روحانیان	۴۰	و نقص هر چند نسبت به بعضی منتهیان نیز و کما	۳۹	تقلید علماء اهل حق - الا لازم دانند انج - ۵۰ - و ایضا
۴۹	و عدم تکلیف شان با حکام شرعی ۴۶ - غیب	۴۰	است نیکین ایشان انج ۴۴ را و از آنکه	۳۹	چنانکه اعتقاد بر حسب کتاب سنت ضروریست
۵۰	در این بزم حسب امام شافعی است ۴۶ کمالات	۴۰	گفته اند که بیری اسد را نامت نیست و معنی	۳۹	علم معتقد است آن بر هیچیک از منتهیان از کتاب
۵۱	ولایت را ملافتت بقیقه شافعی است و کمالات	۴۰	بے نهایتی آن سیر است انج ۴۵ - بیان	۳۹	سنت اخذ نموده اند نیز ضروری است -
۵۲	را بقیقه حنفی - ۴۶ - قول خود محمد پارسا از حضور	۴۰	تشریح فوق العرش بودن آن کشف از	۳۹	مقلد را نمیرسد که خلاف رائے مجتهدان کتاب سنت
۵۳	است که حضرت عیسی بعد از نزول بنده نام ابو حنیفه	۴۰	عالم ارواح و بودن عالم ارواح باور عالم چهار	۳۹	احکام اخذ کند و بر آن عامل باشد ۵۰ و در علم
۵۴	علی خواهر کرد - ۴۶ - مکتوب ولایت و ششاد	۴۰	و ساوت نسبت روح با جمیع اکنه -	۳۹	قول مختار را اختیار کنند ۵۰ مهابا ممکن جمیع
۵۵	و سوم در بیان رویت حضرت رسالت خاقیت	۴۰	بدانکه روح هر چند نسبت بعالم جبروت اما نظر	۳۹	کردن اقوال مجتهدین حسی نماید ۵۰ بعد از حصول
۵۶	و ششاد معراج که در دنیا واقع نشده است	۴۰	بر بیچون حقیقی در داخل دره چوشت گویا بر رخ	۳۹	این دو جنبه اعتقادی و علمی متوجه عروج مدارج
۵۷	بلکه در آخر واقع شده است - ۴۸ - آنسر و در ششاد	۴۰	است میان عالم چون و میان حق جل و علا	۳۹	ترب ایزدی گردد و لیکن بدانکه این قطع منازل
۵۸	معراج ادوار و زمان و مکان بیرون جنت	۴۰	مطلوب است و در او را جمله عالم و مراتب اسما	۳۹	و بسته بنوع شیخ کامل مکل راه دان راه همین
۵۹	وازل و ابد بر آن واحد یافت انج	۴۰	و شیونان علی و علی و کونی و الهی با جنت	۳۹	راه نماست انج - ۵۱ - قول شیخ الاسلام هروی
۶۰	مکتوب ولایت و ششاد و چهارم در بیان	۴۰	درم وصل و استمرار وقت کسی را حکم است که بعد از	۳۹	الهی حقیقت اینک در استان خود را کردی که هر که
۶۱	آیا احوال موجد نصیب عالم امر است و علم	۴۰	مکتوب و وصده و ششاد و ششم در بیان اعتقاد	۳۹	ایشان را شناختت تر یافت و تا تر شناخت
۶۲	باحوال نصیب عالم خلق و این معرفت از معارف	۴۰	صحیح مانده از کتاب و سنت بر موعن آرا کسی	۳۹	ایشان را شناخت ۵۱ اگر بعضی ضعیف خداوند
۶۳	سابقه است و حقیقت معاملات است که در	۴۰	صالحه اهل سنت و جماعت و رجاء که از کتاب	۳۹	شیخ بابو دمانند اختیار خود را بکلیه در اختیار او
۶۴	مکتوب مخدوف و فراهه کلان در بیان طریقت تحریر	۴۰	و سنت خلاف معتقدات اهل سنت نمیدانند	۳۹	گم کند انج ۵۱ و اگر شرف این چنین شیخ
۶۵	پایته - ۳۸ - بدانکه انسان مرکب است از	۴۰	و یکجفت خلاف اهل حق معلوم ساخته اند	۳۹	مشرف نشد انج ۵۱ انتها از محرم صدرت ششاد
۶۶	عالم خلق که ظاهر است و از عالم لری که باطن است	۴۰	اگر بعضی از علماء با وجود حقیقت اعتقاد و در فرجه	۳۸	تا از مضمون مبهمات اعتبار نکند -

صفحه	مضمون کتاب	صفحه	مضمون کتاب	صفحه	مضمون کتاب
۹۳	بیان احوال خود یعنی بھو آوردن بحیرت بڑن	۱۰۰	یا در او این هر دو این شہود ہے پر وہ را برقی	۱۰۶	او تحمل و تحمل بواسطہ غلبہ خیال است صاحب
۹۳	در شوق معلوم گردانیدند کہ این شہود باہن صفت	۱۰۰	گفته اند - ۱۰۰ یعنی نسبت و نہایت مراتب آن	۱۰۶	این توحید از باب احوال نسبت ۱۰۶ بیان
۹۳	و این تمیزیہ ذات حق است ۹۴ و جامعہ کفر	۱۰۰	و ہذا خصوصیت آن بمشاخ این طریقہ	۱۰۶	منشئہ دوم کہ انجذاب و محبت قلبی است کہ
۹۳	ایشانرا منکر توحید وجودی میدانند ۹۴ چون	۱۰۰	شیخ ابوسعید از استاد خود سے پرسد کہ این حد	۱۰۶	ابتداء باوجود کار و مراقبات اشتغال نموده اند
۹۵	حضرت خواجہ امکاں کمال دانستہ اجازت تعلیم	۱۰۰	و ایی باشد استاد گوید نباشد شیخ باز پرسد	۱۰۶	و بدون این قسم از احوال پاک بودن آن از
۹۵	طریقہ فرمودند الخ ۹۵ بدانکہ اصل طریقہ این	۱۰۰	و ہمان جواب می یابد الخ - ۱۰۰ بیان آنکہ نہایت	۱۰۶	علت تحمل ۱۰۶ کتاب این مطور از انکار
۹۵	حضرت اعتقاد اہل سنت است و اتباع سنت	۱۰۰	مطلق و را، و را، است و بیان حیرت کہ برای	۱۰۶	ارباب این معرفت شمشعی مینمایند لیکن میدانند
۹۵	مصطفویہ و اجتناب از بدعت و عمل بقرینت	۱۰۰	و مقام معرفت و حصول ایمان حقیقی بعد از کفر	۱۰۶	کہ و را این معرفت معرفتے و دیگر است -
۹۵	و احتراز از عمل بخصومت و استہلاک و انحلال	۱۰۱	حقیقی و مقام دعوت و کمال متابعت آن سزای	۱۰۶	بیان منشأ سوم کہ استہلاک و انحلال در شہود
۹۵	اولا و رحمت عذیبہ - ۹۵ - بیان عدم وجود	۱۰۱	جذبہ این عزیزان و نوع است نوع اول حضرت	۱۰۶	خود بر وجه اتم پیدا کردن است و تفصیل این قسم
۹۵	عدم وجود فنا در اصطلاح این حضرت -	۱۰۲	صدیق سیدہ است نوع دوم کہ بعد از نظر آن	۱۰۶	توحید و بیان احوال ارباب این توحید البتہ
۹۵	قول حضرت خواجہ بزرگ کہ وجود عدم بوجہ بیشتر	۱۰۲	درین طریق حضرت خواجہ نقشبند اند ۱۰۲ سلوک	۱۰۶	آن مبتلاے و سوال و جواب متعلق بان مثال
۹۵	عوم میکنند اما وجود فنا بوجہ بیشتر ہرگز عوم	۱۰۲	بعد از حصول این جذبہ حضرت صدیق است ہم	۱۰۶	شیخ الاسلام ہر وی سیرا یکسکہ مرا از حق سبحانہ
۹۵	نمے کند - ۹۵ صاحب وجود عدم ہر چند در	۱۰۲	و نوع است بلکہ انواع است - ۱۰۲ قول امام	۱۰۶	فائل ساز و گمانان اور اب بخشہ - ۱۰۶ - این قسم
۹۵	راہ است اما از نہایت کار آگاہ است	۱۰۲	جعفر صادق و لد فرایج بکرمین ۱۰۲ و در بود	۱۰۶	سوم از توحید اہلایے اقسام توحید است -
۹۶	اطلاق فنا و بقا و تجلی ذاتی و شہود ذاتی نزد	۱۰۲	حضرت امیر باب مدینہ و پیدا کردن حضرت صدیق	۱۱۰	منشأ این قسم اخیر توحید این حقیقہ را کشف و ذوق
۹۶	بعضی از مشایخ - ۹۶ - ازین قبیل است فنا و بقا	۱۰۲	قابلیت خلقت - ۱۰۲ - ایکند بقدر اخلاص	۱۱۰	معلوم ہر بود اما کہ بتجربہ زیارت نماز شریف
۹۶	و تجلی ذاتی و شہود ذاتی و وصل و یادداشت کردن	۱۰۲	لا تخذت ابابکھ خلیلا - ۱۰۲ - رسیدن این	۱۱۰	پیر بزرگوار خود بجلدہ و علی اتفاق عبور فنا و روز
۹۶	کتاب فقرات حضرت خواجہ احرار واقع است -	۱۰۲	نسبت مرکبہ از امام بتدریج باہل آن کہ خواجہ	۱۱۰	عبید در اثنا توجہ بزار شریف انفاسے تمام
۹۶	و نیز ازین قبیل است رسالہ سلسلہ احرار کہ بر طریق	۱۰۳	عبد الخالق عبد وانی است ۱۰۳ باز نظر آن	۱۱۰	روحانیت ایشان ظاہر گشت و نسبت خاصہ
۹۶	کلام خواجہ احرار است در باعبات مشرکہ است	۱۰۳	نسبت بوقت خواجہ نقشبند قدس سرہ و رسیدن آن	۱۱۱	خود را محنت فرمودند الخ - ۱۱۱ - شیخ عبد الغنی نقل
۹۶	کہ خواجہ امام محمد باقی نوشته اند ۹۶ بیان بعضی	۱۰۳	بمخلفاء ایشان - ۱۰۳ - تفصیل اقسام نسبت	۱۱۱	کردند کہ حضرت خواجہ با قبیل امام جلالت میفرمودند
۹۶	از اصطلاحات مخصوصہ بحضرت خواجہ احرار -	۱۰۳	فردیت و بیان آنکہ نسبت قلبیت حضرت صمد	۱۱۱	کہ ما با یقین معلوم شدہ است کہ توحید کو چہ
۹۶	قول خواجہ احرار است زبان امامت و دست	۱۰۳	را از شیخ سمری سقطنی رسیده است و نسبت دیت	۱۱۱	مینگ است و شامراہ دیگر است - ۱۱۱ - بعد از
۹۶	و دل مرآت مع و روح مرآت حقیقت انسانی	۱۰۳	از شیخ محمد قصاب ۱۰۳ بعد از خلفائے خواجہ	۱۱۱	وصول مقام جذبہ نقشبندیہ طریق خواجہ بزرگ
۹۶	و حقیقت انسانی مرآت حق ۹۶ و نیز قول خواجہ	۱۰۳	نقشبند چراغ این خاندان خواجہ احرار بودند -	۱۱۱	و طریق خواجہ احرار از یکدیگر جدا است -
۹۶	احرار است از ملازمت بعض اکابر و دیگر کہ است	۱۰۳	بیان تفاوت علوم حضرت خواجہ احرار بواسطہ	۱۱۲	کتوب و وحدہ و نو و دوم در بیان آداب و
۹۶	کہ در فیکہ آنکہ ہر چند نویسم جدید بود و ہم ہر چہ	۱۰۳	تغایر جنہین ۱۰۳ - حضرت خواجہ احرار نسبتہ از آبا	۱۱۲	مردان و رفع بعضی شبہات ایشان ۱۱۲ سالکان
۹۶	گویم مقبول بود - ۹۸ - بعضی را اگر حق تعالی	۱۰۳	مادری خود نیز محال کردہ اند و از مقام اقطاب	۱۱۲	این راہ مریدانہ یا مراد اگر مراد را بہ انجذاب
۹۶	عباد حصول جذبہ سلوک مشرف گردانند بعد	۱۰۳	اشا ہشتر حضرت خواجہ راضی و افراست -	۱۱۲	ایشانرا کشان کشان خواہند برود و اگر مریدانہ
۹۶	جذبہ سافت پنجاہ ہزار سالہ را بانکہ مدت تواند	۱۰۳	بعد از ایشان احمیاسے طریقت این بزرگواران	۱۱۲	کارشان بے توسط پیر کامل دشوار است پیرے
۹۶	قطع نمود - ۹۸ بیان معنی سیرانی و سیر فی الصد	۱۰۳	در مالک ہند وستان بطور ارشاد پناہی خواجہ	۱۱۲	باب کہ بدولت جذبہ و سلوک الخ - ۱۱۲ اگر طلبے
۹۶	و معین ثابتہ - ۹۸ فرق میان و سلطان سائر	۱۰۳	محبایقی است ۱۰۶ کتب و وحدہ نو و حکم	۱۱۲	را با این طور پیر کامل مکمل دلالت فرمودند وجود
۹۶	ارباب سلوک و اکابر این خانواده بزرگ	۱۰۳	در بیان مراتب توحید وجودی و شہودی و معارف	۱۱۲	شرعی و بر مغتتمہ اند و تمام خود را با و سپارو -
۹۶	سوال و جواب متعلق بمضمون سابق - ۹۹	۱۰۳	متعلقہ آنها ۱۰۶ بیان منشأ اول توحید وجودی	۱۱۲	بیان اداب پیر و مشرک نظر و یہ ۱۱۲ طلب
۹۶	شہود و مرآت صورت است یا در مرآت معنی	۱۰۳	کہ عارست مراقبات توحید است و ظهور این قسم بعد	۱۱۲	خوارق و کمالات از پیر خود کند اگر چہ آن طلبتی
۹۶		۱۰۳	خواطر و ساوسا باشد -	۱۱۲	

صفحه	مضمون کتاب	صفحه	مضمون کتاب	صفحه	مضمون کتاب
۱۱۴	سیر فضیله و فتوح حیکه بر سدا از متوسط پیروز نصرانی اگر چه در واقع مینماید که فیض از مشایخ دیگر رسیده	۱۲۵	ممد ست و تخیلی دیگران بر پرده حقاقت ۱۲۵ سوال و جواب متعلق به شهود و انبیاء دیگر و اولیا است که بی	۱۲۵	بعضی از مردمان را می رسد که در بعضی از امور الهامی بپرخلاف کنند - ۱۱۶ - گفته اند شیخ عیسی و سید
۱۱۵	بعضی از مردمان را می رسد که در بعضی از امور الهامی بپرخلاف کنند - ۱۱۶ - گفته اند شیخ عیسی و سید	۱۲۵	بسیان و شهود و انبیاء دیگر و جمیع آن اوست و در بعضی سبیل الترقی و عدم تحقق آن منها ۱۲۵ بیان آنگاه	۱۲۵	احیاء امانت از لزوم مقام شیعی است مراد از احیاء وامانت روحی است نه جسمی -
۱۱۶	مکتوب دو صد و نود و سیوم در جواب سوال حدیث لی ۱۶۱ و نیز از قول شیخ عبدالقادر جیلانی - قدس سره علیه قسبی کل ولی الله	۱۲۵	و راجع است از سایر حقاقت کلیات ۲۵ سوال با وجود مائل بودن تبیین منفعت الحیوة و در راه حقیقت	۱۲۶	مکتوب دو صد و نود و سیوم در جواب سوال حدیث لی ۱۶۱ و نیز از قول شیخ عبدالقادر جیلانی - قدس سره علیه قسبی کل ولی الله
۱۱۹	و بیان مراد ازین قول حضرت شیخ - ۱۱۹ حبیب از مردمان حضرت شیخ عبدالقادر قدس سره در حق حضرت شیخ بسیار غلو مینمایند و حضرت شیخ را از جمیع اولیا با تقدم و ما تا آخر افضل میدانند و غیر از انبیا دیگر بر معلوم نیست که شیخ افضل میدهند ان از افاض محبت ایشان است	۱۳۶	و در بیان و حصول نهایت کار بطریق اشارت و عبارات لطیفه و برسان معانی از خود مراد کمالان بیخس اطلاع نیافته ۱۲۷ مکتوب دو صد و نود و نهم و در غایت مصیبت و دلالت بر صبر و صفا بقضا و فضیلت مرگ طاعون و در بیان آنکه فرزند طاعون گناه کبیره است در دنگار فرزند زحمت	۱۲۶	سوال و جواب متعلق آن و بیان آنکه کثرت ظهور است بر فضیلت دلالت ندارد -
۱۲۰	کشف صورت مخلوقات و اخبار اذکیفیات - بیان قول شیخ الاسلام هر وی در دست اهل معرفت و فراست اهل ریاضت	۱۳۸	مکتوب سه صد و یکم در بیان قرب نبوت و قرب اولاد و در بیان که قرب نبوت بیصفاست ۱۳۱ پس حال کمال نبوت مراد از این طریق است و در بیان که در این تمام اهل شایسته غایت است اولویت ۱۳۱ در این سریله بحالات نبوت دو اندر اول دور در این است در او و در شایسته است و اقرب است به حصول باید دانست که بعد از حصول برده و در هر چند احوالات مفسد مقام اولویت بحصول پیوسته است آنگاه و خلاصه دلالت بود حسن میسر است - ۱۳۲	۱۲۷	۱- برادر شیخ خوارق عادات - در نوع است نوع اول علوم و معارف آبی است و نوع ثانی کشف صورت مخلوقات و اخبار اذکیفیات -
۱۲۳	تثانیه حقیقه واجب الوجود در قسم اندیشه است که تعلق آن با عالم غالب است و قسم دیگر که اضافه دارد تا کثره از قسم سابق و قسم ثالث اعلاست انقسام است	۱۳۲	مکتوب دو صد و نود و سیوم در بیان اصول معتقد طریق نقشبندی یعنی نظر بر قدم و پیش در دم و سفر در وطن و خلوت در انجمن ۱۲۹ و ۱۳۰ بیان چهار معانی نظر بر قدم و بیان معنی پیش در دم و سفر در وطن ۱۳۱ بیان معنی خلوت و انجمن بیان آنکه در بعضی اوقات از تفرقه ظاهر چاره نه بود -	۱۲۸	۲- برادر شیخ خوارق عادات - در نوع است نوع اول علوم و معارف آبی است و نوع ثانی کشف صورت مخلوقات و اخبار اذکیفیات -
۱۲۴	که از این پنج وجه بعالم تعلق نیست ۱۲۳ مراد از زیر قدم کسی بودن چنانکه میگویند که فلان زیر قدم محمد است شهود میسر است پرده تعینات است و شهود دیگران در پرده تعینات و تخیلی ذات است	۱۳۲	مکتوب دو صد و نود و سیوم در بیان اصول معتقد طریق نقشبندی یعنی نظر بر قدم و پیش در دم و سفر در وطن و خلوت در انجمن ۱۲۹ و ۱۳۰ بیان چهار معانی نظر بر قدم و بیان معنی پیش در دم و سفر در وطن ۱۳۱ بیان معنی خلوت و انجمن بیان آنکه در بعضی اوقات از تفرقه ظاهر چاره نه بود -	۱۲۹	۳- برادر شیخ خوارق عادات - در نوع است نوع اول علوم و معارف آبی است و نوع ثانی کشف صورت مخلوقات و اخبار اذکیفیات -
۱۲۵	مکتوب دو صد و نود و سیوم در جواب سوال حدیث لی ۱۶۱ و نیز از قول شیخ عبدالقادر جیلانی - قدس سره علیه قسبی کل ولی الله	۱۳۲	مکتوب سه صد و یکم در بیان قرب نبوت و قرب اولاد و در بیان که قرب نبوت بیصفاست ۱۳۱ پس حال کمال نبوت مراد از این طریق است و در بیان که در این تمام اهل شایسته غایت است اولویت ۱۳۱ در این سریله بحالات نبوت دو اندر اول دور در این است در او و در شایسته است و اقرب است به حصول باید دانست که بعد از حصول برده و در هر چند احوالات مفسد مقام اولویت بحصول پیوسته است آنگاه و خلاصه دلالت بود حسن میسر است - ۱۳۲	۱۳۰	۴- برادر شیخ خوارق عادات - در نوع است نوع اول علوم و معارف آبی است و نوع ثانی کشف صورت مخلوقات و اخبار اذکیفیات -
۱۲۶	مکتوب دو صد و نود و سیوم در جواب سوال حدیث لی ۱۶۱ و نیز از قول شیخ عبدالقادر جیلانی - قدس سره علیه قسبی کل ولی الله	۱۳۲	مکتوب سه صد و یکم در بیان قرب نبوت و قرب اولاد و در بیان که قرب نبوت بیصفاست ۱۳۱ پس حال کمال نبوت مراد از این طریق است و در بیان که در این تمام اهل شایسته غایت است اولویت ۱۳۱ در این سریله بحالات نبوت دو اندر اول دور در این است در او و در شایسته است و اقرب است به حصول باید دانست که بعد از حصول برده و در هر چند احوالات مفسد مقام اولویت بحصول پیوسته است آنگاه و خلاصه دلالت بود حسن میسر است - ۱۳۲	۱۳۱	۵- برادر شیخ خوارق عادات - در نوع است نوع اول علوم و معارف آبی است و نوع ثانی کشف صورت مخلوقات و اخبار اذکیفیات -

صفحه	مضمون کتاب	صفحه	مضمون کتاب	صفحه	مضمون کتاب
۱۲۳	انفصامت و بعضی افعال صواب که به نبوت تعلق دارد و ولایت عبارت از تریب الهی است -	۱۵۴	نسبت بنیان ماورن حق جل و علا ۱۵۳ سوال و جواب	۱۲۴	توق بیایج اصول حصول میان آنکه رفع دوگانگی
۱۲۵	نبوت ۱۴۵ نبوت را در اصل ولایت چاره نبوت	۱۶۵	سوال و جواب متعلق تطبیق و جمع بین الروایات	۱۲۶	و وجه فرق میان اه و اعتبار راه انابت و قول حضرت
۱۲۶	و وجه فرق میان اه و اعتبار راه انابت و قول حضرت	۱۶۵	بیان مراد از قول امام عظمه و اگر حدیثی مخالف	۱۲۷	خواه تعقیب با فضیلتی ۱۴۶ و مقام ولایت است
۱۲۷	خواه تعقیب با فضیلتی ۱۴۶ و مقام ولایت است	۱۶۶	قول من بیاید قول مراتیک کتبی ۱۶۶ اگر گویند	۱۲۸	از بنیاد آخرت باید شست ۱۴۶ بیان آنکه در قرآن
۱۲۸	از بنیاد آخرت باید شست ۱۴۶ بیان آنکه در قرآن	۱۶۶	علما و تفسیر بجز از اشارت نیز فتوی دادند اگر گویند	۱۲۹	کلمات نبوت گرفتاری آخرت دور آن که گریه
۱۲۹	کلمات نبوت گرفتاری آخرت دور آن که گریه	۱۶۶	اگر تقاضی در جواز عدم جواز الهی ۱۶۶ بیان نقل	۱۳۰	و اما اول آنکه احوال آن محمود است از دور توسط
۱۳۰	و اما اول آنکه احوال آن محمود است از دور توسط	۱۶۶	این بهام در رفع بدین که احادیث رفع و عدم رفع	۱۳۱	احوال مقام قنایان از دنیا و آخرت میسر گردد
۱۳۱	احوال مقام قنایان از دنیا و آخرت میسر گردد	۱۶۶	تساخس اندرا بقیاس احادیث عدم رفع را ترمیم	۱۳۲	تعلق بهشت را با شیای و دنیا هیچ مناسبت نیست
۱۳۲	تعلق بهشت را با شیای و دنیا هیچ مناسبت نیست	۱۶۶	میاید بیک مبنای اصوله بر سکون است -	۱۳۳	و چنان نیست نتیجه تسبیح اند ۱۴۸ بیان آنکه چنانچه
۱۳۳	و چنان نیست نتیجه تسبیح اند ۱۴۸ بیان آنکه چنانچه	۱۶۶	مکتوب سه صد و سیصد و پنجم در علم اصول فقهی که خواج	۱۳۴	کلمات تفسیری در کتب ساجان آمد بکتاب حروف اصوات
۱۳۴	کلمات تفسیری در کتب ساجان آمد بکتاب حروف اصوات	۱۶۶	محمد با ششم در بیان مراعات ادب پیروان نمودن	۱۳۵	منهج ساخته اند و بهشت آن کلمات را در کتب
۱۳۵	منهج ساخته اند و بهشت آن کلمات را در کتب	۱۶۶	حضرت ایشان که ختم این فترت به همین مکتوب	۱۳۶	و تحت تعبیه میفرمایند ۱۴۸ مکتوب سه صد و سیصد
۱۳۶	و تحت تعبیه میفرمایند ۱۴۸ مکتوب سه صد و سیصد	۱۶۶	سازند که مرفوق عدم مسلمان وال بر است	۱۳۷	در بیان معانی کلمات از آن ۱۴۹ مکتوب سه صد
۱۳۷	در بیان معانی کلمات از آن ۱۴۹ مکتوب سه صد	۱۶۶	سوال اول متعلق به قنایان و بقاء اصحاب کرام و جواب	۱۳۸	و چهارم در بیان احوال صالحه که در کتب آنهاست قرآنی
۱۳۸	و چهارم در بیان احوال صالحه که در کتب آنهاست قرآنی	۱۶۶	سوال دوم متعلق بر ایضات و مجادلات آنکه در علمیه	۱۳۹	و معاد و انواع بهشت را متوسط آن ساخته است و در بیان
۱۳۹	و معاد و انواع بهشت را متوسط آن ساخته است و در بیان	۱۶۶	الصلوات و التسلیبات و منع نمودن از ان و در طریقه	۱۴۰	اداسه شکره در بیان بعضی از معانی و اسرار نماز -
۱۴۰	اداسه شکره در بیان بعضی از معانی و اسرار نماز -	۱۶۶	تعقیب بر با وجود التزم است ازین طریقه و جواب	۱۴۱	مراد از احوال صالحه را کما فی سابق است که بنا اسلام
۱۴۱	مراد از احوال صالحه را کما فی سابق است که بنا اسلام	۱۶۶	آن - ۱۶۰ اصحاب کرام بر کت صحبت از فضیلتها	۱۴۲	براست ۵۰ بیان بر آنکه اولی بخیرات انتقال
۱۴۲	براست ۵۰ بیان بر آنکه اولی بخیرات انتقال	۱۶۶	تفسیر کرسنگی مامون بودند و دیگران را این معنی	۱۴۳	در مجموع کوع و وجه تسلیم تین تسبیح و تحمید و تکریم و تلبیس
۱۴۳	در مجموع کوع و وجه تسلیم تین تسبیح و تحمید و تکریم و تلبیس	۱۶۶	میسر نیست و بیان و ایضاح آن -	۱۴۴	که بعد از نماز فرض سجد بر سجده است - ۱۵۱
۱۴۴	که بعد از نماز فرض سجد بر سجده است - ۱۵۱	۱۶۶	سوال سوم متعلق به تخصیص نسبت این طریقه علمیه	۱۴۵	مکتوب صد و یازدهم در بیان اسرار نماز و قرآن در بیان
۱۴۵	مکتوب صد و یازدهم در بیان اسرار نماز و قرآن در بیان	۱۶۶	بحضرت صدیق رضی الله عنه و خلاف سایر طرق و جواب آن	۱۴۶	نماز سبته می و شنبه ۱۵۲ عمل با بی حایف به بنبراز
۱۴۶	نماز سبته می و شنبه ۱۵۲ عمل با بی حایف به بنبراز	۱۶۶	سوال چهارم متعلق به جانشین متقاضی و قول حضرت	۱۴۷	عمل با خاص بر بدست ۱۵۲ حضرت صدیق سبو
۱۴۷	عمل با خاص بر بدست ۱۵۲ حضرت صدیق سبو	۱۶۶	ایشان قدر سرد و جواب آن - ۱۶۱	۱۴۸	حضرت پیغمبر از بنبراز عدم خود است طلب آهسته و سوز
۱۴۸	حضرت پیغمبر از بنبراز عدم خود است طلب آهسته و سوز	۱۶۶	سوال پنجم متعلق به بدست پیغمبر یعنی پیش چاک	۱۴۹	میفرمایند ۱۵۳ و گاه بهت که ختمی در نماز و وقت
۱۴۹	میفرمایند ۱۵۳ و گاه بهت که ختمی در نماز و وقت	۱۶۶	و بطریق حلقه و جواب آن و تفریح فصل اندرین باب	۱۵۰	آزوت قرآن خود را در زنگ شجره موسوی میسازد و کما
۱۵۰	آزوت قرآن خود را در زنگ شجره موسوی میسازد و کما	۱۶۶	سوال ششم آنکه از ابتدا تا بعد طالع بان این طریق	۱۵۱	میسازد که باطن او ظاهر گشته با غیب معنی شده است
۱۵۱	میسازد که باطن او ظاهر گشته با غیب معنی شده است	۱۶۶	با حدیث صرف است باید که معنی و اثبات معنی معقول	۱۵۲	مکتوب سه صد و ششم در ذکر بعضی از مناسبت مخدوم خواجه
۱۵۲	مکتوب سه صد و ششم در ذکر بعضی از مناسبت مخدوم خواجه	۱۶۶	که در فنی توبه بغیر است جواب آنکه الخ	۱۵۳	کمان مخدوم خواجه ماسه مخدوم عیسی و بیان قنایان
۱۵۳	کمان مخدوم خواجه ماسه مخدوم عیسی و بیان قنایان	۱۶۶	سوال هفتم در جواب آن متعلق به کفری و اثبات صرف	۱۵۴	در باب ولایت و آنکه این قنایان در قرب نبوت هیچ
۱۵۴	در باب ولایت و آنکه این قنایان در قرب نبوت هیچ	۱۶۶	کردن لاف و توفیق و آیه همین ۱۶۳ بدانند که انکار	۱۵۵	در کار نیست ۱۵۴ بیان مقصود از قنایان که عبارت از
۱۵۵	در کار نیست ۱۵۴ بیان مقصود از قنایان که عبارت از	۱۶۶	این طائفه هم قائل است و اعتراض بر افعال او قول		ایشان است و فرق میان طریق ولایت و نبوت
	ایشان است و فرق میان طریق ولایت و نبوت	۱۶۶	این نیز گویان زهر آفتی که نبوت ابدی رسانند -		
		۱۶۳	بیان ادب پیروان را در علمیه		
		۱۶۴	مرشد اولی و مراده کلان خود بود مواد و ترمیم		
		۱۶۵	مرشد دوم و سیوم قدمت الفهرست		

سَيِّدُ الْمُرْسَلِينَ مُحَمَّدٌ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

بَدَائِعُ رِوَايَاتِ
فَضْلِ حَمَانِ

خبر

مَدِينَاتُ

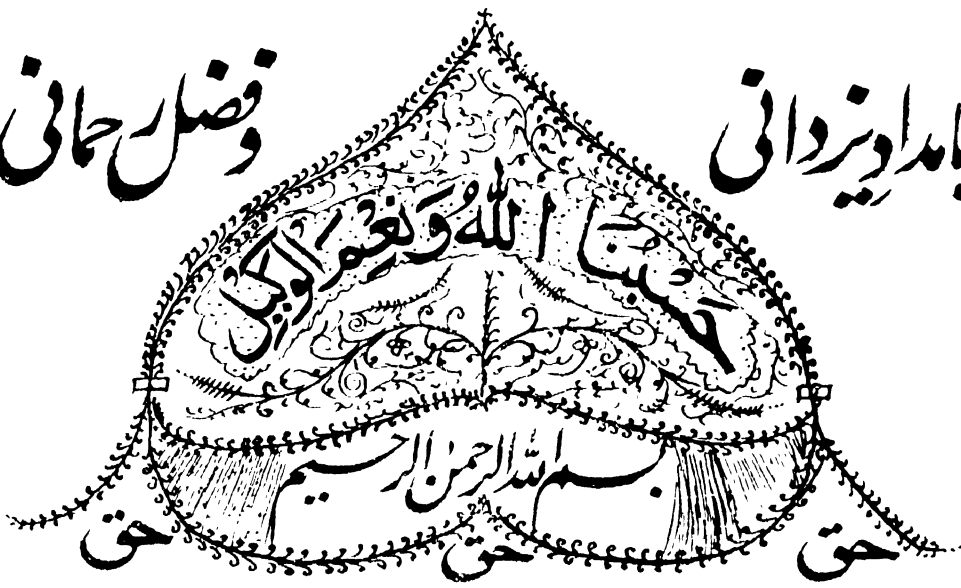
مَدِينَاتُ

مَدِينَاتُ
مَدِينَاتُ

مَطْبَعَةُ دَرِيَّةِ أَمْرَتِ مَشْرِحِ مَطْبُوعَاتِ
دَرِيَّةِ مَشْرِحِ مَطْبُوعَاتِ

بمد اور ودانی فضل جانی

کتب و وصیت شصت و نهم

بر تفسیر خان صدور یافت و ترغیب بر اہانت رسانیدن باعدائے دین و خرب و توہین آلہ
 باطلہ این بخردان و بیدولتان و اظهار تمنائے خودیابین امر عظیم القدر و کما یشاء ذلک
 الحکم للہ و سلا علی عبادہ الذین اصطفیٰ ہر کسے را در دل تمنائے امر سیت از امور و تمنائے
 این فقیر شدت نمودن است بد تمنان خد جل جلالہ و تمنان پیغمبر و علی علیہ الصلوٰۃ
 و التسلیمات و اہانت رسانیدن است باین بیدولتان و خوار و نشستن ایشان را و آلہ باطلہ
 ایشان را و یقین میداند کہ بیچ علی نذر حق بجمل علا ازین عمل مرضی تر نیست بنا بر آن مکرر
 ایشان را باین عمل مرضی تر نیست مینماید و ایشان این عمل را از اہتمام اسلام میدانند چون بدو
 انجا تشریف برده اند و برائے تحقیر و اہانت رسانیدن آن بقعہ کشفہ و اہل ان متعین شدہ اند
 اول شکر این نعمت بجا باید آورد کہ جمیع کتبہ برائے تعظیم و توقیر آن مقام و اہل آن میروند
 اللہ سبحانہ الحمد و الملتی کہ حضرت حق سبحانہ و تعالیٰ را بآن بلا مبتلا ساخت و بعد
 از شکر این نعمت عظمیٰ و تحقیر و توہین این بیدولتان و آلہ باطلہ ایشان سعی بلیغ باید فرمود

کتابت نامہ برانی
 حضرت مولانا عبدالقادر
 صاحب دکن
 کتب و تصانیف
 در غلط طبع
 حضرت مولانا عبدالقادر
 صاحب دکن
 و کتب و تصانیف
 در غلط طبع

در حدیث آمده است که هر کس در خیر این جامعه بکوشد و انواع ایامت بآن بت تراشیده

و بت تراشیده باشد که میسر شود و تحقیق یا کجاست در تخریب این جامعه باید کوشید و انواع ایامت بآن بت تراشیده
تا تراشیده باید رسانید امید است که بعضی از ما اینها را که واقع شده است باین عمل تلافی آنها نمایند
و بگفاره سازند ضعف بدن و شدت سرما مانع است و الا بخدمت ایشان رسیده و تخریب این امر منجور
و باین تقریب یکبارگی بر آن سنگ می انداخت و از اسر مای مساوت یساخت زیاده چنانچه مای اولی است

سه تفت باغچه آب و بن بر اعط
انگشت و زردن و گردن سنبل ۱۲

مکتوب دوست و همکار (۲۴۰)

شیخ نور محمد صدور یافت در بیان ترجیح بعضی صحبتها بر عزلت **الحمد لله وسلامه علی عباده الذین**
اصطفاه اخوی شیخ نور محمد در افتاده گان را بر بنجه فراموش ساخته اند که بسلامه و پیامه هم یاد
نمیکنند متمناست شماعزالت و انزوای بوده که میسر شد اما بعضی از صحبتهاست که بر عزلت می چربد
قیاس از حال و بس قرنی نمایند که چون عزلت اختیار کرد و صحبت خیر البشر علیهم و علی الذین الصلوا
و التسلیمات نرسید از کمالات صحبت بهره نیافت و از تابعین گشت و از خیریت پایه اولی بدرجه
دوم رسید یعنی **اللهم سبحانه** صحبت هر روز بطرز دیگر است **من استوی یوم ماله هو مغبون**
والسلام علیکم وعلی سائر من اشبه الهدی والزم متابعة المصطفی علیهم السلام والصلوات

مکتوب دوست و همکار (۲۴۱)

شیخ حسن برکی صدور یافته و حل استفسار واقعه که دیده بود **الحمد لله وسلامه علی عباده الذین**
اصطفاه مکتوب شریف اخوی شیخ حسن احسن الله سبحانه بحاله و اوصده الی کماله
رسید واقعه روشن که روداده بود و نوشته بودند بوضوح انجامید امیدوار باشند و آنچه ماموران در اینجا
آن بجان کوشند و سر موی از ایشان احکام شرعیته تجاوز تجوز نکند و معتقدات حق تعالی
سنت و جماعت متحلی باشند هم کار این است و غیر این همه هیچ اگر والدین شما تجوز بکنند

در حدیث آمده است که هر کس در خیر این جامعه بکوشد و انواع ایامت بآن بت تراشیده
تا تراشیده باید رسانید امید است که بعضی از ما اینها را که واقع شده است باین عمل تلافی آنها نمایند
و بگفاره سازند ضعف بدن و شدت سرما مانع است و الا بخدمت ایشان رسیده و تخریب این امر منجور
و باین تقریب یکبارگی بر آن سنگ می انداخت و از اسر مای مساوت یساخت زیاده چنانچه مای اولی است
سه تفت باغچه آب و بن بر اعط
انگشت و زردن و گردن سنبل ۱۲
اصطفا اخوی شیخ نور محمد در افتاده گان را بر بنجه فراموش ساخته اند که بسلامه و پیامه هم یاد
نمیکنند متمناست شماعزالت و انزوای بوده که میسر شد اما بعضی از صحبتهاست که بر عزلت می چربد
قیاس از حال و بس قرنی نمایند که چون عزلت اختیار کرد و صحبت خیر البشر علیهم و علی الذین الصلوا
و التسلیمات نرسید از کمالات صحبت بهره نیافت و از تابعین گشت و از خیریت پایه اولی بدرجه
دوم رسید یعنی اللهم سبحانه صحبت هر روز بطرز دیگر است من استوی یوم ماله هو مغبون
والسلام علیکم وعلی سائر من اشبه الهدی والزم متابعة المصطفی علیهم السلام والصلوات

واخوذ رضی باشند سیرمند وستان را مُعْتَمِد شمرند و السلام * * *

مکتوب و نصیب و هفتاد و دوم

بمیر سید محبت اللہ مانکپوری صدور یافته در بیان ایمان غیب و ایمان شهودی و بیان اصحاب
 بر که ام و فضل اذن ایمان غیب بر ایمان شهادت و در بیان توحید شهودی و توحید وجودی
 و آنچه در حصول فنا و کار است توحید شهودیست و توحید وجودی هیچ در کار نیست و در بیان آنکه
 اول کسی که اظهار توحید وجودی نموده است و تصریح بآن کرده صاحب فتوحات مکیه است
 عبارات مشایخ ما تقدم برین از توحید اتحاد خبر میدهند اما محمول بر توحید شهودی اند و قائلند
 ذلک بعقل الحمد و الصلوة سیادت پناه اخوی اعز می میر محبت اللہ معلوم فرمایند که ایمان
 بنبی بوجود واجب تعالی و بسایر صفات او و تصیبات انبیاست و نصیب اصحاب
 انبیاء علیهم الصلوات و التسلیمات و نصیب اولیاء که بکلیت مرجوع اند نسبت ایشان
 نسبت اصحاب است اگر چه اینها قلیل اند بل اقل و نصیب علماء و نصیب عامه مؤمنان و ایمان
 شهودی نصیب عامه صوفیه است از ارباب عورت بوندیا از ارباب شریعت چه ارباب شریعت هر چند مرجوع
 اما بکلیت مرجوع نموده اند باطن ایشان بجهان نگران فوق است نظام خلق اند و باطن حق
 جل سلطان پس همه وقت ایمان شهودی نصیب شان است و انبیاء علیهم الصلوات و التسلیمات
 چون بکلیت مرجوعند و باطن متوجه دعوت خلق بحق جل علا لاجرم ایمان غیب نصیب
 شان است و این فقیر و بعضی از رسایل خود تحقیق نموده است که با وجود مرجوع نگرانی فوق علامت
 نقص است و عدم وصول است با انجام کار و مرجوع بکلیت علامت وصول است نه نهایت نه نهایت
 صوفیه کمال او بر جمع بین التوجه بین دانسته اند و جل مع تشبیه و تمثیزیه را از کمال شمس
 هم آن ایشانند و من چنینم یارب و انبیاء علیهم الصلوات و التسلیمات چون از مقام دعوت فارغ

نسخه سنی غیب
از کتب دولت
ضری بخان تبرکات

مجلس حضرت
بالکسر خوشنویسی
دختر زنده گلی
کردن با هم
اشخاص خلق از
بعضی در جمعه ۱۳۰۵

مکتوبات
امامان
سوره است بر قول اقدس و ایمان غیب ۱۲ نایب

بنا کرده است که منزه است از هر وجهی

فعل اسن کرده ام نه تو این سخن هیچ دلالت نیست بر اتحاد فعل و نه بر اتحاد ذات کاشنا و کلا

که فعل عیب مملوک عین فعل مالک مقتدر بر بود و یا ذات اوعین ذات او این جماعه مذاق انبیا

علیه الصلوٰه والسلام گفته فحیده اند که مدار دعوت ایشان بر ائینیت است و وجود غیر و غیریت

عبارت ایشان را بر توحید و اتحاد فرد آوردن از تکلفات بارده است اگر فی الحقیقت موجود

یکه بود و ماسوائے او ظهورات او بودند و عبادت ماسوائے عبادت او باشد چنانچه این جماعه گمان

برده اند چه را انبیا علیهم الصلوٰه والسلام بمبالغه و تاکید منع آن نمایند و عقوبت کلامی بر عبادت

ماسوی مترتب سازند و عابدان آن را دشمنان خدا گویند چون بر منشا غلط ایشان را اطلاع نباشد

و بر غیریت را که از جهل و ایشان ناشی شده است زایل نگرداند و عبادت ایشان عین عبادت

حق جل و علا آنه دانند بعضی از این جماعه گویند که پیغمبران علیهم الصلوٰه والسلام بواسطه قصور فهم

عوام اتم از توحید و وجود را پوشیده بنا شد دعوت را بر غیر و غیریت کرده اند و وحدت را پوشیده

به کثرت دلالت نموده اند این سخن در رنگ تفیقه شیعه ماسموع است پیغمبران علیهم الصلوٰه والسلام

حق اند نیز تبلیغ آنچه نفس الامر است هر گاه نفس الامر موجودیکه بود و غیب بر او را وجود نباشد چه پوشیده

داشته اظهار خلاف نفس امر نمایند علی الخصوص احکامی که بذات و صفات و افعال واجب الوجود

تعالی و تقدس تعلق داشته باشند باظهار و اعلان حق اند که نظر ان اگر چه در فهم آن قاصر بودند

نمی بینی که متشابهات قرآنی و آنچه در احادیث آمده است از متشابهات چه جای عوام که خواص

نیز در فهم آن عاجزند و معتقد در اظهار آن ممنوع نشدند و غلط عوام مانع اظهار آنها نگشت این جماعه

کسیکه بدو وجود قائل است و از عبادت ماسوائے او تعالی تنزه می نماید او را مشرک می نامند

و آنکه بیک وجود قائل است او را موحده می گویند اگر چه عبادت هر از تنم نماید چنانکه اینها ظهورات

حق اند مبعوث و عبادت ایشان عبادت حق است تعالی انصاف باینده نمود که ازین دو مصنف

مشرک کدام است و موحده کدام انبیا علیهم الصلوٰه والسلام با وجود دعوت نه کرده اند و در وجود

علیه السلام
 و تعلیمات این بزرگان
 و عقوبات این بزرگان
 و عقوبات این بزرگان
 و عقوبات این بزرگان

عبدت است و در ادب
 پس فیلسف که در ادب
 است که توحید را در ادب
 و عقوبات این بزرگان
 و عقوبات این بزرگان
 و عقوبات این بزرگان

ظاهرت که عابدین را مشرک است کائنات مسکن و کائنات دنیوی و نوری را در ادب ادب است

گویند که مشرک نه گفته دعوت ایشان بوحدهت معبود است جل شاکه و عبادت ماسوا را شرک گفته اند الصوفیه وجودیه ماسوا را بعنوان غیرت ندانند و شرک نمیکنند ماسوا ماسوا است و نهند یا ندانند بعضی از متاخران ایشان عالم را عین حق جل سلطانان نمیکویند و از عنایت تجاشی می نمایند طعن و تشنیع بقائلان عنایت می کنند و شیخ محی الدین و تابعان او را ازین راه بازکار پیشتر میزدند باینکه این جامعه عالم را غیر حق جل سلطانان نمیکویند بلکه عین حق و نه غیر حق را و عبادت میبندند این سخن از صواب و درست ایشان متغایران قضیه مقرر است منکر انبیت مصابو بداهت عقل است غایه مافی الباب تکلمین در صفات واجب جل سلطانان لاهو و کلا غیر گفته اند و از غیر غیر مصطلح مراد داشته جواز انفکاک در متغایرین مراعات نموده اند چه صفات واجب حق است از حضرت ذات تعالی و تقدس منفک نیستند و جواز انفکاک در میان ذات و صفات قدیمه او تعالی تقدس تصور نیست پس لاهو و کلا غیره صفات قدیمه صادق است بخلاف عالم که این نسبت در و مفقود است کان الله و کلمه یکن معه شیء نفعی غیرت از عالم نمودن هم بلغت و هم باصطلاح از صدق دور است این جامعه از ماسوا خود عالم را در رنگ صفات قدیمه انگاشته اند و حکم مخصوص از اینها اطلاق نموده و اینجامه چون نفعی عنایت عالم قائل گشته اند لازم است بر ایشان که به غیرت عالم قائل شوند و از زمره ارباب توحید وجودی بر آیند و بوجوات متعدد و عالم گیرند و توحید وجودی از عین گفتن چاره نیست چنانچہ شیخ محی الدین و تابعان او گفته اند و عین گفتن نه بان معنی است که عالم با صانع متحد است کاشکاکاً بلکه بان معنی است که عالم معدوم است و موجود واجب است تعالی و تقدس چنانچه این فقیر در بعضی از رسائل خود تحقیق این معنی نموده است سوال صوفیه وجودیه گویند و وجود را که مشرک گویند باعتبار آنست که او ذوبین است و ذوبین مشرک طریقت است جواب دفع دینی که شرک طریقت است بتوحید شهودی حاصل میشود و توحید وجودی در آن موطن بیخ و در کازیت باید که مشهود سالک و ملحوظ او غیر از یکذات مقدس امری دیگر نباشد

بعضی از شیخ محی الدین
تغییر است ماسوا را
عقل را در حدیث
تعالی که در حدیث
با این صفت ماسوا
عبادت ماسوا است
و به شرک منی عبادت
غالب نفعی در عبادت
عقل است
غیرت لازم است از
و در بیان حال تجویز
عقل بیست عبادت
عقل یعنی ماسوا
عقل ماسوا یعنی
اندک و غیر آن

میان توحید شهودی و اجزاء آن در سخن فییه ۱۲

۱۱ باعتبار لغت پس از جهت تقریر قضیه ایشان متغایران و اما باعتبار اصطلاح پس از جهت اختصاص آن ذات و صفات قدیمه و غیر آن ۱۲

بعضی از شیخ محی الدین
تغییر است ماسوا را
عقل را در حدیث
تعالی که در حدیث
با این صفت ماسوا
عبادت ماسوا است
و به شرک منی عبادت
غالب نفعی در عبادت
عقل است
غیرت لازم است از
و در بیان حال تجویز
عقل بیست عبادت
عقل یعنی ماسوا
عقل ماسوا یعنی
اندک و غیر آن

تا فنا متحقق شود و شرک طریقت مندرج گردد و در روز که آفتاب را نتخامی بینند و ستارها را نمی بینند
 و فع دوی بی حاصل است هر چند هر اران از ستارها در روز موجود بود ^{تشیب} مقصود آنست که یک آفتاب
 مشهود بود ستارها معدوم باشند یا موجود بلکه گوئیم که کمال فنا در آن صورتست که اشیاء موجود باشند
 و سالک از کمال گرفتاری که مطلوب حقیقی دارد هیچ چیز التفات نماید بلکه هیچ چیز را مشاهده نکند
 و هیچ چیز در دیده بصیرت او نه در آید و اگر اشیاء موجود نباشند فنا از که متحقق شود و فانی از که بود و کرا
 فراموش سازد و اول کسیکه تصریح بتوحید وجودی کرده است شیخ محی الدین بن العربی است عبار
 مشایخ ما تقدم هر چند از توحید و اتحاد خبر میدهند اما قابل حمل اند بز توحید شهودی چه هر گاه غیر حق را جل نشنا
 نه بینند بعضی گویند لیس فی جنتی سوی الله و بعضی نداء سبحانی زینند و بعضی کس فی
 الدار غیره و دیگران نداء در دهند این همه کلمات است که از شاخ یک مینی میشکند هیچ کدام را دلالت بر
 بروحیت وجودیت و آنکه عله وحدت وجود را مبوب مفصل ساخته است و در رنگ صرف و نحو
 تا درین نمود شیخ محی الدین است و بعضی از معارف غامضه این منجبت را مخصوص بخود گردانیده حتی
 که گفته که خاتم النبوة بعضی از علوم و معارف را از خاتم الولايت اخذ میکنند و خاتم ولایه محمدی خود را
 میدانند و شراح در توحیه ان گفته اند که با د شاه اگر از خزینه دار خود چیزی بگیرد چه نقصان دارد
 با بکل و تحصیل فنا و بقا و حصول کمالات و ولایت صغری و کبری توحید وجودی هیچ در کار نیست توحید
 شهودی باید تا فنا متحقق شود و نسیان ماسوس حاصل گردد و تواند بود که سالک از بدایت تا نهایت
 بگریسد و از علوم و معارف توحید وجودی هیچ بروی ظاهر نشود بلکه نزدیکست که انکار این علوم
 نماید نزد فقیر راهبیکه نه ظهور این معارف بسوگ میسر شود و اقرب است از ان راهی که مقتضی
 این ظهور بود و ایضا سالکان این راه اکثرشان مطلوب میرسد و رونده هائے این راه اکثر
 نشان در راه مے مانند و از دریا بقطره سیر میکنند و بنوبه تمام شاد و ظل گرفتار مے مانند و از اصل محروم
 میشوند و این معنی را بنجرها معلوم ساخته است و الله سبحانه املهم للصواب و سیر فقیر هر چند

در روزی که ستارها را نمی بینند
 مقصود آنست که یک آفتاب
 مشهود بود ستارها معدوم باشند
 و سالک از کمال گرفتاری که مطلوب حقیقی دارد
 و هیچ چیز در دیده بصیرت او نه در آید
 فراموش سازد و اول کسیکه تصریح بتوحید وجودی کرده است
 مشایخ ما تقدم هر چند از توحید و اتحاد خبر میدهند
 که گفته که خاتم النبوة بعضی از علوم و معارف را از خاتم الولايت اخذ میکنند
 میدانند و شراح در توحیه ان گفته اند که با د شاه اگر از خزینه دار خود چیزی بگیرد
 با بکل و تحصیل فنا و بقا و حصول کمالات و ولایت صغری و کبری توحید وجودی هیچ در کار نیست
 شهودی باید تا فنا متحقق شود و نسیان ماسوس حاصل گردد و تواند بود که سالک از بدایت تا نهایت
 بگریسد و از علوم و معارف توحید وجودی هیچ بروی ظاهر نشود بلکه نزدیکست که انکار این علوم
 نماید نزد فقیر راهبیکه نه ظهور این معارف بسوگ میسر شود و اقرب است از ان راهی که مقتضی
 این ظهور بود و ایضا سالکان این راه اکثرشان مطلوب میرسد و رونده هائے این راه اکثر
 نشان در راه مے مانند و از دریا بقطره سیر میکنند و بنوبه تمام شاد و ظل گرفتار مے مانند و از اصل محروم
 میشوند و این معنی را بنجرها معلوم ساخته است و الله سبحانه املهم للصواب و سیر فقیر هر چند

تشیب

تشیب

تشیب

تشیب

تشیب

راه ثانی مستتر شده است و از ظهورات علوم و معارف توحیدی خط وافر یافته اما چون غنایت
 خداوندی جل سُلطانة شامل او بوده و سیر محبوبی داشته بودی و مغاوت راه را باند و فصل و غنای
 طی نموده است و از کمال کرم او را از ظلال گذرانید و باصل رسانیدند و چون معامله مستتر شد ان افتا
 و دیگر راه دیگر اقباب وصول است و این من حصول التمسد لله الذی هدا انا لهذا اوما كنا للنهدی
 کذا لان هدا انا لله لقد جاء رسول ربنا بالحق تنبیه: از تحقیق سابق معلوم شد که اگر چه
 موجودات متعدّد باشند و ماسوکی حق جل جلاله موجود بود و راست که فنا و بقا تحقق شود و ولایت صغری
 و کبری حاصل آید چه بسیار ماسو افناست نه انعام ماسو و وید ماسو امی باید که مفقود نشود نه آنکه ماسو
 معدوم و ناچیز بود این سخن با وجود ظهور بر اکثر خواه پوشیده مانده است از عوام چه گوید توحید
 شهودی را عین توحید وجودی خیال کرده معرفت وحدت وجود را از شر الطین راه دانسته اند
 و در وجود گوینده راضیال مفضل انکاشته حتی که بسیار از ایشان معرفت حق را جل سلطان
 منحصراً معارف توحید وجود خیال کرده اند و شهود وحدت را در مایه کثرت از انجام کار تصور
 نموده تا آنکه بعضی از ایشان تصریح کرده که حضرت پیغمبر ما علی جمیع انخانیه من الصلوات
 افضلها و من السلیمات اکملها بعد حصول کمالات نبوت و مقام شهود وحدت در کثرت بوده
 است کریمه انا اعطیناک اکثر الاشارة بان مقام مینماید و ترجمه کریمه را با این عبارت میکنند
 بدرستی که ما اویم ترا شهود وحدت در کثرت تا آنکه از توسط او و کوش و میان حروف کثرت این اشارت
 را فهمیده اند حالش او کلا که این قسم معارف شایان مقام نبوت باشد چه انبیا علیهم الصلو
 و التعلیات بخدا چون جل سلطانة دعوت مینماید و هر چه در مایه چون گنجایش دارد از
 بیچونی بے نصیب است و بلاغ چونی و چندی قسم حضرت حق سبحانہ و تعالی ایشان انصاف
 و با دیگر انبیا علیهم الصلو و التعلیات به تراوشه کمالات خود میسجند و کمالات ایشان را
 تمایل کمالات خود میدانند کثرت کلمات تخریج من افوا هم له چون کریم که در شکل نیست

له و در راهی توحید
 بهر دست کیستی
 محراب است
 مکه و در مغاوت
 اول کلام و اصل
 غنای کبری
 دست است در این
 از قبیل بقا و اول
 غنای در اصل
 عین توحید
 معنی این است
 همین است که
 ماسو ماسو
 تامل
 مکه
 کلام
 اشارت بر وحدت
 که در معارف توحید
 توحید نبوت
 اشارت بر کثرت
 انصاف از کثرت
 این حرف اشارت
 بصورت کثرت کان
 نفع حاصل
 چه باکر
 تفسیر است
 بیچونی از کثرت
 کلامات
 کلامات

یعنی اینبار است که در پیام از زبان ایشان یعنی بسیار ثقیل است و نامحرمی

کلامات

زمین و آسمان او همان است به کمینه امت او ازین قسم معرفت که او اول حاصل شده بودند است
و متغفار است و آن شهو در در رنگ حلول نصاری از انجناب قدس نفی مینماید حضرت
خواجه نقشبند قدس سی می فرماید هر چه دیده شد و شنیده شد و دانسته شد آن همه غیر است بحقیقت
کلمه لانی باید کرد پس شهود و وحدت در کثرت نیز ثبایان نفی گشت و هر چه ثبایان نفی است از آن
جناب قدس منتفی است این کلام حضرت خواجه مر ازین شهود بر آورده است و از گرفتارهای
مشاهده و معاينه نجات بخشیده و زخمت را از علم جهل کشیده و از معرفت بحیثت برده جگه الله سبحانه
عنی خیر الحکماء من باین یک سخن فرید حضرت خواجه ام و حلقه بگوش ایشان و احق از اولیا
کم کس بمثل این عبارت کلمه نموده است و جمیع مشاهدات و معاينات را برین نهج نفی ساخته و برین
مقام حقیقت این سخن ایشان که فرموده اند معرفت خدا بر بیا والدین حرام اگر ابتدا او انتها
بازید نباشد باید چیست چه بازید با آن بزرگی از شهود و مشاهده نگذشته است و از تنگنا
سبحانی قدم بیرون نرود بخلاف حضرت خواجه ماکه یک کلمه لانی جمیع مشاهدات او فرموده اند
و همه را غیر حق ساخته جگه سلطان تشنزه او نرود خواجه تشبیه است و بچون او چون و کمال او نقص
پس ناچار انتها او که از تشبیه نگذشته است ابتدا خواجه ماباشد چه بدایت از تشبیه است و
نهایت به تشنزه مگر بازید را در آخر حال برین نقص اطلاع بخشیدند که نزدیک باختیار میگفت
ما ذکرناک الا عن غفلة و ما خد مئتک الا عن غفلة حضور سابق را غفلت دانست
که حضور او نبود و تعالی بلکه حضور تطلی بود از ظلال و ظهوری بود از ظهورات پس ناچار از او
غافل باشد جگه سلطان چه او تعالی وراء الورا است ظلال ظهورات همه از مبادی و مقدمات اند
و از معارج و معدت و آنچه حضرت خواجه فرموده اند مانند نهایت را در بدایت درج میکنیم مطابق واقع است
زیرا که از ابت توجه ایشان با حدیث صرف است و از اسم و صفت جزوات میجوهند تعالی بپندران
رشدیدن طریقه علییه این دولت بطریق انعکاس از شیخ مقتدا که باین کمال متشرف شده است

این حدیث را در کتب معتبره
نیز در کتاب تفسیر لسان
الغیب مشاهده می شود
و در کتب معتبره نیز
ملاحظه می شود
این حدیث را در کتب معتبره
نیز در کتاب تفسیر لسان
الغیب مشاهده می شود
و در کتب معتبره نیز
ملاحظه می شود
این حدیث را در کتب معتبره
نیز در کتاب تفسیر لسان
الغیب مشاهده می شود
و در کتب معتبره نیز
ملاحظه می شود

این حدیث را در کتب معتبره
نیز در کتاب تفسیر لسان
الغیب مشاهده می شود
و در کتب معتبره نیز
ملاحظه می شود
این حدیث را در کتب معتبره
نیز در کتاب تفسیر لسان
الغیب مشاهده می شود
و در کتب معتبره نیز
ملاحظه می شود

یعنی باز کرده ام ترا از خدا مگر غفلت و غفلت نکردم ترا از مستی و کلامی

حاصل میشود و مانند اینها چنانچه در نهایت کمال در بدایت این نزرگواران مندرج باشد غایت عافیت
 این توجیه احدیت در ایشان اگر غلبه پیدا کند و ظاهر را نیز رنگ باطن منضغ سازد ساکنات مشاهدات
 سلفی که در مریایه ممکنات ظاهر شود آزاد است و از معارفش بیخیی خلاص و اگر این توجیه غلبه
 پیدا کرد و بر باطن مقصود گشت بسیار است که ظاهر بشود و وحدت در کثرت ملتذ بود و به توحید و اتحاد
 مخلوط باشد اما این شهود و در حق ایشان مقصود بر ظاهر است باطن برایت که در باطن ایشان
 متوجه احدیت صرف است و ظاهرشان مشاهده وحدت در کثرت بسیار باشد که توجیه باطن بواسطه
 غلبه نسبت ظاهر معلوم نشود و غیب از شهود ظاهر امر دیگر مفهوم نبود چنانچه در اوایل حال کاتب این
 سطور بوده است که بواسطه غلبه نسبت ظاهر از توجیه باطن که باحدیت صرف بود آگاهی نداشت و به
 کلیت خود را متوجه شهود و وحدت در کثرت می یافت بعد از آنکه حضرت حق سبحانه بر توجیه باطن
 اطلاع بخشید و باطن ابر ظاهر نصرت داد و معامله را با بنام خداوند الله سبحانه که علامت ازین
 قبیل است معارف توحیدی و مشاهدات سلفی که از بعض خلق این خاندان بزرگ نم برزوه است
 نه آنکه ایشان بطاهر باطن متوجه این شهودند و گرفتار این معرفت بخلاف دیگران که بطاهر و باطن گرفتار این
 شهودند و این شهود در اجامع تنزیه و تشبیه دانسته از کمال میدانند این جماعه هر چند باطن ایشان
 نیز ایمانی به تنزیه صرف دارد اما گرفتاری دیگر است و ایمان دیگر و حال دیگر است و علم دیگر
 و جماعه که ایمان به تنزیه صرف ندارند و به مشاهده سلفی امر دیگر معتقد نیستند از ملائکه اند که از بحث
 خارج اند نیز وفقیر شهود حق جل و علا در مریایه ممکنات که جماعه از صوفیہ آن را کمال می شمردند
 و جمع بین التشبیه و التنزیه می انگارند آن شهود و شهود حق نیست بجلاک و مشهور دران جزو جنیل و
 مشحوت ایشان نه آنچه در ممکن می بینند و حجب نیست ثقل و نقدیس و آنچه در عاوت می یابند
 قدیم نه و هر چه در تشبیه ظاهر شود و تنزیه نه زنهاریت صوفیہ مفتون نه گروی و غیر حق را حلال سلطان
 حق ندانی این جماعه بواسطه غلبه حال اگر معذوران دور رنگ مجتهد محظی از مواخذ و مرفوع اما با مقلا
 در کاتبه مشور ۱۱
 توجیه ایشان باحدیت باطن
 یعنی در حق باطن
 نیست چه بسیار باشد که
 توجیه باطن نوزاد علم
 یخیزد عدم در دوام
 نام سخن را بنام

در معرفت
 توجیه ایشان باحدیت باطن
 یعنی در حق باطن
 نیست چه بسیار باشد که
 توجیه باطن نوزاد علم
 یخیزد عدم در دوام
 نام سخن را بنام

در کاتبه مشور ۱۱
 محققان یک
 برادر ۱۲

در معرفت

بمیزرا حسام الدین احمد صدور یافت و در بیان آنکه سالک باید که ملتمز ^{راه و طریقت} طریق شیخ خود باشد و بطریق
 مشایخ و بیکر التفات نکند و اگر وقایع برخلاف آن رود و بداند اعتبار نکند که شیطان دشمنی است
 قوی از مکر و کینه او غافل نباشد و معاینه کتیبک: **اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِي هَدَانَا لِهٰذِهِ اَوْ مَّا كُنَّا لَهٗ سٰتِدِيْنَ**
لَوْ لَا اَنْ هَدَانَا لِلّٰهِ لَقَدْ جَاۤءَت رُسُلٌ مِنَّا بِالْحَقِّ عَلَيْهِمْ مِنَ الصَّلٰوةِ اَتْمَعْنَ اَوْ مِنَ النَّحِيَّتِ اَلَمْ نَلْهٰ
صٰحِبَهٗ التَّفٰتِ که از روی کرم نامزد این حقیر ساخته بودند بوصول آن ^{مبتدئ} مشایخ و سرور گردید و چون **اَلَمْ نَلْهٰ**
بِسَبْحَانِهٖ خَلِيْۤا اَنِّ دَرَجَاتٍ یافته بود که اگر چنانچه مبالغه در منع سماع مضمین منع مولود که عبارت از قصائد
نَعْتٍ و اشعار غیرت خواندن است نیز لودا **اَعْوٰى** میر محمد نعمان و بعضی باران ایجابی که
 در وقایع آن حضرت راصل الله تعالی علیه و علی اله و سلم دیده اند که ازین معرکه مولود بسیار راضی اند
 برینها ترک نشوند مولود بیستگی است ^{جواب} و ما اگر وقایع را اعتبار بود و بر منامات اعتماد باشد مردمان
 را به پیران هیچ احتیاج نباشد و التزام طریقے از طریق عبث می افتد چه مریدے موفق وقایع
 خود عمل خواهد کرد و مطابق منامات خود زندگانی خواهد نمود آن وقایع و منامات موافق طریق پیران
 یا نباشد و مرضی او بوند یا نبود برین تقدیر بسلسله پیری و مریدی بر هم میخورد و هر کجا الهوسه بوضع خود
 مستقل میگردد و مرید صادق هزار وقایع را با وجود پیر بنیم چون شیخ و طالب رشید بدولت حضور پیر منامات
 را از اغتشاش احلام میبشرد و هیچ التفات باغمانعی نماید شیطان بعین دشمنی است قوی منتحیان
 از کینه او آیین نیستند و از مکر او ترسان و لرزان اند از بتدیان و متوسطان چه گوید عالیه ما فی لایب
 منتحیان محفوظند و از سلطان شیطان مصون بخلاف بتدیان و متوسطان پس وقایع اینها پیران
 شایان اعتماد نباشند و از مکر دشمن محفوظ نبودند ^{محموظ} سوال واقعه که دران واقعه حضرت پیغمبر بار شدند
 صادق است و از کینه و مکر شیطان محفوظان الشیطان لایقتل بصورتی که مکر در پس
 وقایع ماکثر فی صداق باشد و از مکر شیطان محفوظ نبودند ^{جواب} صاحب فتوحات مکتبه
 عدم تمثل شیطان را مخصوص بصورت خاصه آن سرور علی علیه الصلوة والسلام که مدفون ^{شیخ ابوالحسن علی بن ابی طالب علیه السلام}

در معرفت سالک با شیخ خود
 در بیان آنکه سالک باید که ملتمز
 طریق شیخ خود باشد و بطریق
 مشایخ و بیکر التفات نکند و اگر
 وقایع برخلاف آن رود و بداند
 اعتبار نکند که شیطان دشمنی است
 قوی از مکر و کینه او غافل نباشد
 و معاینه کتیبک: الحمد لله الذي
 هدانا لهذا...
 که از روی کرم نامزد این حقیر
 ساخته بودند بوصول آن مشایخ و
 سرور گردید و چون الحمد لله الذي
 هدانا لهذا... یافته بود که اگر
 چنانچه مبالغه در منع سماع مضمین
 منع مولود که عبارت از قصائد
 نعت و اشعار غیرت خواندن است
 نیز لودا اعوٰى میر محمد نعمان و
 بعضی باران ایجابی که در وقایع
 آن حضرت راصل الله تعالی علیه و
 علی اله و سلم دیده اند که ازین
 معرکه مولود بسیار راضی اند برین
 ها ترک نشوند مولود بیستگی است
 و ما اگر وقایع را اعتبار بود و بر
 منامات اعتماد باشد مردمان را
 به پیران هیچ احتیاج نباشد و
 التزام طریقے از طریق عبث می
 افتد چه مریدے موفق وقایع خود
 عمل خواهد کرد و مطابق منامات
 خود زندگانی خواهد نمود آن
 وقایع و منامات موافق طریق
 پیران یا نباشد و مرضی او بوند
 یا نبود برین تقدیر بسلسله پیری
 و مریدی بر هم میخورد و هر کجا
 الهوسه بوضع خود مستقل میگردد
 و مرید صادق هزار وقایع را با
 وجود پیر بنیم چون شیخ و طالب
 رشید بدولت حضور پیر منامات را
 از اغتشاش احلام میبشرد و هیچ
 التفات باغمانعی نماید شیطان
 بعین دشمنی است قوی منتحیان
 از کینه او آیین نیستند و از مکر
 او ترسان و لرزان اند از بتدیان
 و متوسطان چه گوید عالیه ما فی
 لایب منتحیان محفوظند و از
 سلطان شیطان مصون بخلاف
 بتدیان و متوسطان پس وقایع
 اینها پیران شایان اعتماد
 نباشند و از مکر دشمن محفوظ
 نبودند سوال واقعه که دران
 واقعه حضرت پیغمبر بار شدند
 صادق است و از کینه و مکر شیطان
 محفوظان الشیطان لایقتل بصورتی
 که مکر در پس وقایع ماکثر فی
 صداق باشد و از مکر شیطان
 محفوظ نبودند جواب صاحب
 فتوحات مکتبه عدم تمثل شیطان
 را مخصوص بصورت خاصه آن
 سرور علی علیه الصلوة والسلام
 که مدفون

کرده است و کلام خود را محکم ساخته است پس هر گاه در زمان حیات آن سرور علیه السلام
 الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ و در حالت یقظه و در محض صحابه شیطان لعین و در کلام آن سرور علیه السلام
 الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ کلام باطل خود را القا نماید و چنانکه در بعضی از روایات آن سرور علیه السلام
 الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ در حالت منام که محل تعطل حواس است و جاش التباس استنباه با وجود تخاصی
 او کجا معلوم شود که آن واقع از تصرف شیطان محفوظ است از پیش او مصون با آنکه گوئیم که چون
 در اوقات قصائد نعت خوانندگان و شنوندگان ممکن شده بود که آن سرور علیه السلام
 ازین عمل راضی نولیند و چنانچه محمد و جان از ماد و جان راضی اند و این معنی در متخیله ایشان
 تواند بود که در واقع آن صورت متخیله خود را دیده باشند بلی آنکه آن واقع را حقیقتی باشد
 بود و ایضا واقعات و رؤیای صا و قد گاهی محمول بر ظاهر اند و حقیقت آنها همانست که راضی دیده است
 مثلاً صورت زید را در خواب دیده است و مراد همان حقیقت زید است و گاهی منصرف از ظاهرند
 و محمول بر تعبیر مثلاً صورت زید را در خواب دیده است و مراد از آن عمرو است مثلاً بواسطه
 نسبت که در میان عمرو و زید بوده است پس این وقایع یا ران از کجا معلوم شود که محمول بر ظاهرند
 و از ظاهر منصرف نیند چرا نتواند بود که مراد از آن وقایع تعبیرات بود و آن وقایع کنایات باشند از امور
 دیگر بلی آنکه مثل شیطانی را گنجایش بود با جمله اعتبار بر وقایع نباید نهاد و اشیاء در خارج موجودند
 نمود که اشیاء را یقظه به بیند که شایان اعتماد است و گنجایش تعبیر نه آنچه در خواب و خیال دیده شود
 خواب و خیال است یا ران آنجائی ندست که بوضع خود زندگانی نموده اند زمام اختیار بدست ایشان
 است اما میر محمد نعمان را غیر از انقیاد چه چاره است عیاذ الله سبحانه و اگر گوییم بعد از منع توقف نماید
 اگر فرضاً توقف کند که اضر خواهد کرد و مبالغه فقیر در منع بواسطه مخالفت طریقت خود است مخالفت
 طریقت خواه بسامع و قص بود خواه بمولود و شعر خوانی هر طریق را و موعول است بمطلب خاص و وصول
 خاص این طریق منوط ترک این امور است هر که اطلب طلب این طریق بود باید که از مخالفت این طریق

تعلیل
 از بعضی روایات آن سرور علیه السلام

این عمل راضی نولیند

خواب پندیده

باید بود

باید بود

باید بود

باید بود

باید بود

تعلیل
 از بعضی روایات آن سرور علیه السلام

لصیان منافع
 کردن اذن آن
 طریقت خود نمودن
 ایشان
 منع نمودن از
 طریقت خود نمودن
 ایشان
 موجب می شود
 درین مناصات

اجتناب نماید و طلب طریق دیگر منظور نظر او نباشد و حضرت خواجہ نقشبند قدس سره فرموده اند ما نه این کار
 میکنیم و نه انکار میکنیم یعنی این کار متناهی طریق خاص است پس نکنیم و چون مشایخ دیگر کرده اند بر آن
 انکار هم ننماییم و دلگسل و جهل و کفر و کلمات با کلامی و ملازم فقر است و قدوه پیران ماهرگان
 و روی امری جاوش شود که مخالف این طریقه علیّه بود جائز اضطرار با فقر است مخدومزاده با
 احق اندی بجا فطرت طریق والد بزرگوار خود فرزندان حضرت خواجہ اختر قدس سره بعد از تغییر طریق والد
 بزرگوار ایشان طریق اصل را ایشان محافظت نمودند و بالتغییر کنندگان مجاوله فرمودند چنانچه بسبب شیخ
 شامیر رسیده باشد از شرب قوی الغضب حضرت خواجہ ما نوشته بودند آرس در اوائل حال در
 بعض امور رعایت ندهیم ملامتیه نموده مسأله میفرمودند و ملامت را ترجیح داده بر ترک عزیمت
 و بعضی اشیاء از رکاب مینمودند اما در او آخر ازین امور هم اجتناب داشتند و با ملامت ملامتیه
 نمیکردند و بنظر انصاف به بینند که اگر فرضاً حضرت ایشان درین اوان در دنیا زنده میبودند و این مجلس
 و اجتماع منعقد میشد آما این امر رضی میشدند و این اجتماع را پسندیدند یا نه یقین فقیر آنست
 که هرگز این معنی را تجویز نمیفرمودند بلکه انکار مینمودند و مقصود فقیر اعلام بود قبول کنند یا نه کنیز هیچ مضامین
 نیست و گنجایش مشاجره نه اگر مخدومزاده و باران آنجائے بر بیان وضع مستقیم باشند
 ما فقیران از صحبت ایشان غیر از حرمان چاره نیست زیاده چه تصدیق و بد و السلام اقل و احراراً

این سخن باطل است
 نیست و خدا از حضرت
 بود یعنی ایشان
 ملازم فقر است
 و قدوه پیران ماهرگان
 و روی امری جاوش
 شود که مخالف این
 طریقه علیّه بود
 جائز اضطرار با
 فقر است مخدومزاده
 با احق اندی بجا
 فطرت طریق والد
 بزرگوار خود
 فرزندان حضرت
 خواجہ اختر قدس
 سره بعد از تغییر
 طریق والد بزرگوار
 ایشان طریق اصل
 را ایشان محافظت
 نمودند و بالتغییر
 کنندگان مجاوله
 فرمودند چنانچه
 بسبب شیخ شامیر
 رسیده باشد از
 شرب قوی الغضب
 حضرت خواجہ ما
 نوشته بودند آرس
 در اوائل حال در
 بعض امور رعایت
 ندهیم ملامتیه
 نموده مسأله
 میفرمودند و
 ملامت را ترجیح
 داده بر ترک
 عزیمت و بعضی
 اشیاء از رکاب
 مینمودند اما در
 او آخر ازین
 امور هم اجتناب
 داشتند و با
 ملامت ملامتیه
 نمیکردند و
 بنظر انصاف
 به بینند که
 اگر فرضاً
 حضرت ایشان
 درین اوان در
 دنیا زنده
 میبودند و این
 مجلس و
 اجتماع
 منعقد میشد
 آما این امر
 رضی میشدند
 و این
 اجتماع را
 پسندیدند یا
 نه یقین
 فقیر آنست
 که هرگز
 این معنی را
 تجویز
 نمیفرمودند
 بلکه
 انکار
 مینمودند
 و مقصود
 فقیر
 اعلام
 بود
 قبول
 کنند یا
 نه
 کنیز
 هیچ
 مضامین
 نیست
 و گنجایش
 مشاجره
 نه
 اگر
 مخدومزاده
 و
 باران
 آنجائے
 بر
 بیان
 وضع
 مستقیم
 باشند
 ما
 فقیران
 از
 صحبت
 ایشان
 غیر
 از
 حرمان
 چاره
 نیست
 زیاده
 چه
 تصدیق
 و
 بد
 و
 السلام
 اقل
 و
 احراراً

مکتوب دولیت و مقاد و چهارم

شیخ یوسف برکی صدور یافته در میان بلند همتی و عدم التفات بشهودات سفلی که تعلق بر آیا
 کثرت وار و نمایان شد **بَعْدَ الْحَمْدِ لِلَّهِ وَالصَّلَاةِ وَتَبْلِيغِ الدَّعَوَاتِ مِيرَانِ رَسُولِ تِلْكَ**
 شما که ارسال داشته بودید رسید و از وقایع و احوال و کرامات که اندراج یافته بود و موضوع آنجا مید
 جا لیکه در آخر حال شهود و وحدت در کثرت نوشته اند و باین عبارت او نموده اند که و یک آنجا است
 بیان

این سخن باطل است
 نیست و خدا از حضرت
 بود یعنی ایشان
 ملازم فقر است
 و قدوه پیران ماهرگان
 و روی امری جاوش
 شود که مخالف این
 طریقه علیّه بود
 جائز اضطرار با
 فقر است مخدومزاده
 با احق اندی بجا
 فطرت طریق والد
 بزرگوار خود
 فرزندان حضرت
 خواجہ اختر قدس
 سره بعد از تغییر
 طریق والد بزرگوار
 ایشان طریق اصل
 را ایشان محافظت
 نمودند و بالتغییر
 کنندگان مجاوله
 فرمودند چنانچه
 بسبب شیخ شامیر
 رسیده باشد از
 شرب قوی الغضب
 حضرت خواجہ ما
 نوشته بودند آرس
 در اوائل حال در
 بعض امور رعایت
 ندهیم ملامتیه
 نموده مسأله
 میفرمودند و
 ملامت را ترجیح
 داده بر ترک
 عزیمت و بعضی
 اشیاء از رکاب
 مینمودند اما در
 او آخر ازین
 امور هم اجتناب
 داشتند و با
 ملامت ملامتیه
 نمیکردند و
 بنظر انصاف
 به بینند که
 اگر فرضاً
 حضرت ایشان
 درین اوان در
 دنیا زنده
 میبودند و این
 مجلس و
 اجتماع
 منعقد میشد
 آما این امر
 رضی میشدند
 و این
 اجتماع را
 پسندیدند یا
 نه یقین
 فقیر آنست
 که هرگز
 این معنی را
 تجویز
 نمیفرمودند
 بلکه
 انکار
 مینمودند
 و مقصود
 فقیر
 اعلام
 بود
 قبول
 کنند یا
 نه
 کنیز
 هیچ
 مضامین
 نیست
 و گنجایش
 مشاجره
 نه
 اگر
 مخدومزاده
 و
 باران
 آنجائے
 بر
 بیان
 وضع
 مستقیم
 باشند
 ما
 فقیران
 از
 صحبت
 ایشان
 غیر
 از
 حرمان
 چاره
 نیست
 زیاده
 چه
 تصدیق
 و
 بد
 و
 السلام
 اقل
 و
 احراراً

مکتوب دولت و مقادیر و نظم

بملا احمد بر کی صدور یافته در جواب استفسار که از قبول خود نموده و بیان احوال یار از
 یاران خود نوشته بود و تخریض نمودن تبر لیم علوم شرعی و نشر احکام فقهیه و مکتب سبب ذلالت
 بعد الحمد والصلوة و تبلیغ الدعوات میرانند که در صحیفه شریفه که بمصوب شیخ حسن مغیره ارسال شده
 بودند رسید فرستاد و ان رسانید و یک صحیفه بیان احوال خواجده و پس نموده بودند و در صحیفه
 دیگر استفسار از قبول خود نموده درین اثنا توجه بحال ایشان نموده آمد و دید که مردم آن نواحی
 همه بجانب شما می روند و التجا بشما می آرند معلوم شد که شمارا اما در آن زمین ساخته اند و مردم آن
 را بشمار بو بود داشته **فَلِلَّهِ سُبْحَانَةُ الْحَمْدِ وَاللَّيْلَةُ عَلَىٰ ذَٰلِكَ ظُهُورِ** این معانی را از جمله واقعات
 نه اگر اند که از مظان ریب و شبهه است بلکه از محسوسات و مشاهدات شمرند عمده و تحصیل این
 دولت شمارا تعلیم علوم شرعیست و نشر احکام فقهیه و در میان عیال و در آنجا متکلم گشته است و بعد
 رتوخ پیدا کرده با آن محبت و اخلاص که شمارا بدوستان خود محض فضل عطا فرموده است تعالی
فَلْيَاكُم بِتَعْلِيمِ الْعُلُومِ الدِّينِيَّةِ وَنَشْرِ الْأَحْكَامِ الْفَقْهِيَّةِ مَا اسْتَطَعْتُمْ فَإِنَّهُمَا مِلَاكُ الْأَمْرِ وَمَنَّا
الْأَمْرِ تَقَالِبُهُ وَمَنَّا أَرْجَاءُ النَّجَاتِ كَمَا سَمِعْتُمْ رَامِضُ بَطْنَةِ خُودِ رَادِرِ جِرْ كَرِهَ كَرِهَ عِلْمًا دَارِنْدُ وَبِأَمْرٍ مَعْرُوفٍ وَنَهْيٍ مَسْكُونٍ
 خلق را بر ابراه حق جل سلطانة دلالت فرماید **قَالَ اللَّهُ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَىٰ إِنَّ هَٰذَا تَذَكُّرٌ لِّمَن شَاءَ**
أَتَّخَذَ لِي رِيَّةً سَبِيلًا و کربلی که بان مجازند نیز مؤید اینان احکام شرعی است و دافع کسری نفس
 آماره آن طریق را نیز جاری دارند و از عدم اطلاع با احوال خود و احوال یاران خود در آرزو نباشد و آنرا
 دلیل بی حاصلی خود ندانند احوال یاران در آئینه داری کمالات شما کافی است احوال شماست که بطریق
 انعکاس در یاران ظاهر گشته است شیخ حسن یکی از ارکان آن دولت شماست و ممد و معاون
 سیر معاظه شما اگر فرضا شمارا پس سیر ما و اراء النهر یا بسیر مندرستان پدید شوند نائب مناسب شما آنجا شیخ حسن

مکتوب دولت و مقادیر و نظم

در جواب استفسار که از قبول خود نموده و بیان احوال یاران خود نوشته بود و تخریض نمودن تبر لیم علوم شرعی و نشر احکام فقهیه و مکتب سبب ذلالت بعد الحمد والصلوة و تبلیغ الدعوات میرانند که در صحیفه شریفه که بمصوب شیخ حسن مغیره ارسال شده بودند رسید فرستاد و ان رسانید و یک صحیفه بیان احوال خواجده و پس نموده بودند و در صحیفه دیگر استفسار از قبول خود نموده درین اثنا توجه بحال ایشان نموده آمد و دید که مردم آن نواحی همه بجانب شما می روند و التجا بشما می آرند معلوم شد که شمارا اما در آن زمین ساخته اند و مردم آن را بشمار بو بود داشته فللله سبحانته الحمد واللیلة علی ذلک ظهور این معانی را از جمله واقعات نه اگر اند که از مظان ریب و شبهه است بلکه از محسوسات و مشاهدات شمرند عمده و تحصیل این دولت شمارا تعلیم علوم شرعیست و نشر احکام فقهیه و در میان عیال و در آنجا متکلم گشته است و بعد رتوخ پیدا کرده با آن محبت و اخلاص که شمارا بدوستان خود محض فضل عطا فرموده است تعالی فلیاکم بتعلیم العلوم الدینیة و نشر الأحکام الفقهیة ما استطعتم فإنهما میلک الامر و مننا الامر تقالیه و مننا ارجاء النجات کما سمعتم رامیض بطنه خود رادیر جر کره کره علم دارند و بامر معروف و نهی مسکون خلق را بر ابراه حق جل سلطانة دلالت فرماید قال الله سبحانہ و تعالی ان هذا تذکره لیمن شاء اتخذ لی ریه سبیلًا و کربلی که بان مجازند نیز مؤید اینان احکام شرعی است و دافع کسری نفس آماره آن طریق را نیز جاری دارند و از عدم اطلاع با احوال خود و احوال یاران خود در آرزو نباشد و آنرا دلیل بی حاصلی خود ندانند احوال یاران در آئینه داری کمالات شما کافی است احوال شماست که بطریق انعکاس در یاران ظاهر گشته است شیخ حسن یکی از ارکان آن دولت شماست و ممد و معاون سیر معاظه شما اگر فرضا شمارا پس سیر ما و اراء النهر یا بسیر مندرستان پدید شوند نائب مناسب شما آنجا شیخ حسن

در جواب استفسار که از قبول خود نموده و بیان احوال یاران خود نوشته بود و تخریض نمودن تبر لیم علوم شرعی و نشر احکام فقهیه و مکتب سبب ذلالت بعد الحمد والصلوة و تبلیغ الدعوات میرانند که در صحیفه شریفه که بمصوب شیخ حسن مغیره ارسال شده بودند رسید فرستاد و ان رسانید و یک صحیفه بیان احوال خواجده و پس نموده بودند و در صحیفه دیگر استفسار از قبول خود نموده درین اثنا توجه بحال ایشان نموده آمد و دید که مردم آن نواحی همه بجانب شما می روند و التجا بشما می آرند معلوم شد که شمارا اما در آن زمین ساخته اند و مردم آن را بشمار بو بود داشته فللله سبحانته الحمد واللیلة علی ذلک ظهور این معانی را از جمله واقعات نه اگر اند که از مظان ریب و شبهه است بلکه از محسوسات و مشاهدات شمرند عمده و تحصیل این دولت شمارا تعلیم علوم شرعیست و نشر احکام فقهیه و در میان عیال و در آنجا متکلم گشته است و بعد رتوخ پیدا کرده با آن محبت و اخلاص که شمارا بدوستان خود محض فضل عطا فرموده است تعالی فلیاکم بتعلیم العلوم الدینیة و نشر الأحکام الفقهیة ما استطعتم فإنهما میلک الامر و مننا الامر تقالیه و مننا ارجاء النجات کما سمعتم رامیض بطنه خود رادیر جر کره کره علم دارند و بامر معروف و نهی مسکون خلق را بر ابراه حق جل سلطانة دلالت فرماید قال الله سبحانہ و تعالی ان هذا تذکره لیمن شاء اتخذ لی ریه سبیلًا و کربلی که بان مجازند نیز مؤید اینان احکام شرعی است و دافع کسری نفس آماره آن طریق را نیز جاری دارند و از عدم اطلاع با احوال خود و احوال یاران خود در آرزو نباشد و آنرا دلیل بی حاصلی خود ندانند احوال یاران در آئینه داری کمالات شما کافی است احوال شماست که بطریق انعکاس در یاران ظاهر گشته است شیخ حسن یکی از ارکان آن دولت شماست و ممد و معاون سیر معاظه شما اگر فرضا شمارا پس سیر ما و اراء النهر یا بسیر مندرستان پدید شوند نائب مناسب شما آنجا شیخ حسن

التفات وتوجه در حق او مرعی وارند و کوشش بلین فرمایند که تا از تحصیل علوم دینی ضروریه زودتر فارغ
 شواین سیرت در ستان هم در حق او معتتم بود و هم در حق شما تر نقنا الله سبحانه و آيا الكمال استقامت
 على سلك الاسلام على صاحبها الصلوة والسلام والحقية نوشته بودند که آن یار را شمشاه است
 که ترقی واقع شده است آنچه و غنیت و بی شعوری میدید از ارواح طیبات حالادرافاقت منی
 خند و ماین وید را هیچ ولالت بر ترقی نیست در شعور بند یا در بی شعوری قدم اول درین راه است
 که غیر حق را سبحانه هیچ نه بیند و از ماسواکی او سبحانه و کرمب اندیشه او هیچ نماند باین معنی که
 اشیا را غیر او تعالی نه بیند و بقیوان ماسوائی نداند این خود کثرت مینی است بلکه غیر او سبحانه اصلا
 نه بیند و نداند این حالت معیر نفی است و منزل اولست از منازل این راه وید و ندید و خط القناد
 هیچ کس را تا نگردد او فنا به نیست ره در بارگاه کبریا به مکتوبان که درین ایام نوشته شده است
 بسیار نیز الوجود است و فوائد غریبه در اینجا اندراج یافته نقل آنرا شیخ حسن آورده اند نیک ملاحظه خواهند
 فرمود و التماس دعا مغفرة والده مرحومه خود نموده بودند اجابت نموده آمد باقی احوال این حد و در این
 متن تفصیل معروض خواهند داشت والسلام علی من اتبع الهدی والذکر متابعة المصطفی علی
 الله من الصلوات افضلها ومن اللیات اکملها فقیر فقیر زاوه التماس دعا سلامتی خامه از بندگ اسکرام

این حالت است و در کوشش است
 با سعادت و در کوشش است
 در وقت نماز که از آن
 تا کوشش

اول
 در وقت نماز که از آن
 تا کوشش

قاله همان
 هلالی از علیک
 القاب من علیک
 من امر القاب و کمال
 تشابه مینی و کمال
 در وقت نماز که از آن
 تا کوشش

این حالت است و در کوشش است
 با سعادت و در کوشش است
 در وقت نماز که از آن
 تا کوشش

مکتوب و لیس و نهضاد و ششم

بیان شیخ بدیع الدین صندور یافته در بیان محکمت و تشابهات قرآنی و بیان علماء و سخن بیان
 کلمات ایشان و مایا شایک الحمد لله رب العالمین والصلوة والسلام علی سید
 المرسلین و علیهم و علی آلهم و اصحابه الطیبین الطاهرین اجمعین جعلنا الله سبحانه و آيا الكمال
 من الراسخین فی العلم اسے برادر حضرت حق سبحانه و تعالی کتاب مجید خود را دو قسم ساخت
 محکمت و تشابهات قسم اول منشأ علم شرع و احکام است و قسم ثانی مخزن علم حقائق و اسرار

مکتوب در بیان سبب ساخت و کمال اسما...
را معلوم و در صورتی که در...
بعضی منکر و در بعضی...
بسیار در بیان اسما...

والمعرفت

را مقوض لعن حضرت حق سبحانه میساخت و علماء را سخنان را غیر از ایمان بتشابهات نصیب
یافت و تاویلاتی که علماء صوفیه بیان کرده اند آنها را لائق شان آن متشابهات نبی است و از
استراحت که قابل استتار باشد آن تاویلات را تصور نمیکرد چنانچه عین القضاة و تراویل بعضی از متشابهات
گفته مثل از الف لام میم الم خواسته که معنی در دست که لازم عشق و محبت است و امثال آن
آخر کار چون حضرت حق سبحانه و تعالی بجنس فصل خود شمه از تاویلات متشابهات را برین فقیر ظاهر
ساخت و جزو اے اوان در بایک مجبوظ بین استعدا و این مسکین گشاده گردانید دانست که علماء را سخنان را
نیز از تاویلات متشابهات نصیب و افرت اکمل لله الذی هدانا لهذا اوما كنا لنهتد
لک لولا ان هدانا الله لقد کفرت و رسل ربنا بالحق تعیرات و قل مع مطوره را که طلب نموده بودند
حواله حضور داشته از آن مقوله هیچ نمونست چه کند قلم معارف دیگر جاری گشت و معامله دیگر پیش
آمد معذور خواهند داشت و السلام علیکم و علی سائرن من اتبع الهدی و الیتم متابعة
المصطفی علی و علی و علی الخ و علی الصکوات التسلیات العلما

مکتوب دوست و همتا دو هم

عنه و دانست که او را الی غیر
فی العلم و اعطف است نه تینت
یا فتنة

بعلمی صدور یافت و در بیان علم الیقین و عین الیقین و حق الیقین این علوم از علوم سابقه
است که در نوسط حال تخریر یافته بود و درین معرفت نهایت شهود و شهود نفسی است و معارفی که اخیر
نوشتند اند شهود نفسی را در رنگ شهود آفاقی بی حاصل است و راء النفس و آفاق شهود و اثبات نمودند
بلکه نفس شهود را در روزه وصول دانسته از ماوراء این آن علوم و معارف نوشته اند چنانکه این
معنی از کتب و رسائل ایشان لایح است به بیان آن شد که الله تعالی که علم الیقین در ذات حق
سبحانه و تعالی عبارت از شهود امانت است که دال اند بر قدرت او تعالی و تقدس و شهود آن یا
را سیر آفاقی گویند اما شهود و حضور ذاتی جزو سیر نفسی متصور نیست و آن جزو نفس سالی که باشد

یعنی پس و اعطف و بیرون و خارج از دایره شهود نفس و آفاق شهود و سایر اثبات فرموده اند

و المکتوب در بیان سبب ساخت و کمال اسما...
را معلوم و در صورتی که در...
بعضی منکر و در بعضی...
بسیار در بیان اسما...
و المکتوب در بیان سبب ساخت و کمال اسما...
را معلوم و در صورتی که در...
بعضی منکر و در بعضی...
بسیار در بیان اسما...

و المکتوب در بیان سبب ساخت و کمال اسما...
را معلوم و در صورتی که در...
بعضی منکر و در بعضی...
بسیار در بیان اسما...

Handwritten notes at the top of the page, including the page number ۳۰ on the left and various marginalia.

Main body of handwritten text in Persian/Arabic script. The text discusses concepts of certainty and knowledge, mentioning 'مؤمنان' (believers) and 'مؤمنین' (those who believe).

Vertical handwritten marginal notes on the right side of the page, providing commentary or additional information.

Large handwritten notes at the bottom of the page, likely summarizing or concluding the text.

مجلس فیضان کربلا... (Handwritten notes at the top of the page)

وَقَالَ اَنْضَا وَعَلَامَةٌ مَنْ عَرَفَ حَقَّ الْمَعْرِفَةِ اَنْ يَطَّلِعَ عَلَى سِرِّهَا فَلَا يُجِدُ عَلَيْهَا فِى ذَلِكَ الْكَامِلِ
 ابيدیت منقول خود در وقت سخن این نحو...
 فِي الْمَعْرِفَةِ الَّتِي لَا مَعْرِفَةَ وَمَرَاعَاهَا وَقَالَ بَعْضُهُمْ اَيْضًا قَدْ سَرَّ اللهُ تَعَالَى اسْرَارَهُمْ الْعَلِيِّ عِزَّهُمْ
 بِاللَّهِ اسْتَدْرَجَهُمْ تَخَيُّراً فِيهِ حَقَّ الْيَقِينِ عِبَارَتِ از شهود اوست سبحانه بعد از تفاع التعيين محذره
 الْمُتَعَيَّنِ اَمَّا اِنْ شَهِدُوا وَحَقَّ رُاسِخًا كَانه حَقُّ اسْتَجْلَ عِلْمًا نَبَا وَاوَلَهُ الْكَيْلُ عَطَا يَا الْمَلِكِ الْاَلْطَا يَا
 واین در بقا الله که مقام فی کسب و بی میسر است صورت بند که سالک بعد از تحقق بقا مطلق
 که قنای ذات و صفات است حق سبحانه و تعالی المحض عنایت خویش از نزد خود و وجودی حقیقی
 و از سر حال و بی خودی بصحو و اوقات می آرد و این وجود را وجود موهوب حقانی گویند در آن موطن علم
 و عین حجاب یکدیگر نمی شوند و در عین شهود عالم است و در عین علم مشاهد و همین تعین اوست که علم
 در آن موطن آن را عین حق می یابد و عین شاکه نه تعین کونی چه اثر از ان و رویدة شهود او پدید
 است و از تجلیات صورتی که تعینات و صور خود را حق می یابد تعینات اند که آن تعینات گویند
 است که قنای باوره تیافته است فاین احد هم کون الاخر مال للذرات و ذرات الاثر باب اگر چه ظاهر
 عبارت نرد و عوام موهوم عدم فرق است میان تجلی صوری که خود را حق یافتن است و میان حق
 الیقین که در اینجا نیز خود را حق یافتن است اما در تجلی صوری انا بر صورت می افتد و در حق الیقین
 بر حقیقت و نیز در تجلی صوری حق را خود می بیند و درین موطن حق را حق می بیند تعالیه که
 حق بخود نمیتوان دید پس اطلاق شهود و تجلی صوری بسبب تحوّل است چه حق را جز بحق نمیتوان
 دید و آن در مرتبه حق الیقین است که حقیقت شهود در آن مقام تحقق است و بعضی شایع الزمان
 لَمَّا لَمْ يَطَّلِعْ عَلَى هَذَا الْفَرْقِ وَلَمْ يَعْلَمْ التَّعَيَّنَ إِلَّا التَّعَيَّنَ الْاَكْوَنِي اَطَالَ لِسَانَ الطُّعْنِ
 عَلَا كَابِرِ قَدَسِ اللهِ تَعَالَى اسْرَارَهُمْ فِي تَفْسِيهِمْ حَقَّ الْيَقِينِ عَلَى التَّهَمِ الَّذِي فَسَّرُوهُ
 وَرَعَمَاتَ هَذَا الْيَقِيْنِ قَدْ عَكَّصَ فِي النَّعْلِ الصُّورِيِّ الَّذِي هُوَ اَوَّلُ الْقَدَمِ فِي السُّؤْلِ
 وَهُمْ فَسَّرُوْا بِهِ حَقَّ الْيَقِيْنِ الَّذِي هُوَ نِهَائِيَّةُ الْاَقْدَامِ فَكَيْفَ يَسْتَقْدِمُ بِلِجْجِ كَعَمْرَانِ حَقِّ

در این سخن... (Vertical handwritten notes on the left margin)
 محذره
 محذره
 محذره
 محذره
 محذره

سوتی الیقین

افسانه

مجلس

مجلس

مجلس

مجلس

در این سخن... (Handwritten notes at the bottom of the page)
 محذره
 محذره
 محذره
 محذره
 محذره

الْيَقِينِ الَّذِي حَصَلَ لَهُمْ فِي النَّهْيَةِ يَصِلُ لَنَا فِي النَّجْلِ الصُّورِيِّ الَّذِي هُوَ أَوْلَى أَقْدَامِنَا
وَاللَّهُ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ وَالسَّلَامُ

مکتوب ولایت و مقام و شتم

بلا عبد الکبیر نامی صدور یافت در بیان آنکه بر هر کس بعد از تصحیح عقائد و عمل بمقتضای شریعت
 عز اسلامت و اشتهن قلب لازم است از ما دون حق جل و علا که نسیان ماسواست و مداحی طریقیه
 علیه نقشبندیه و در تخریض با بداد و اعانتة مؤمنان و ماینا اذ الک به الحمد لله و سلامه
 علی عبادہ الذین اصطفی مکتوب مرغوب خوبی رسید موجب فرحت گشت نصیحتی که بیاران کرده
 میشود و آنست که بعد از تصحیح عقائد بر وفق کتب کلامیه اهل سنت و جماعت شکر الله تعالی
 سعی هم و بعد از انبیا احکام فقهیه از فرض و واجب و سنت و مستحب و حلال و حرام و مکروه و مشتبہ
 امتثال او و انتها سلامت و اشتهن قلبت از گرفتاری ما دون حق سبحانه و تعالی و سلامتی قلبی و قوتی
 میسر شود که در قلب ماسوا حق جل و علا مخطور نشود و فرضا اگر به ارسال حیات و فاکند غیر حق سبحانه
 و در اول خطور نکند نه بان معنی که اشیاء در خاطر گذرند و آنها را غیر حق نداند جل سلطانه زیرا که این معنی
 و ارتباط احوال و اقبال توجیه را نیز میسر است بلکه بان معنی که اشیاء اصلا در اول خطور نکند و این عدم خطور
 مبتنی بر سیان قلب است ما دون حق را سبحانه بر نهجی که اگر تکلف نشود و ارباب و او بد بندید او
 نکند این دولت معتبر بفناء قلب است و قدم اولست درین راه و سایر کمالات و لایست متفرع
 برین دولت اندس هیچ کس اتانہ گرد و اوقفا به نیست ره در بارگاه کبریا به واقرب طرف او بر
 وصول باین دولت عظمی طریقیه علیه نقشبندیه است قدس الله تعالی اسر آرزویم چه این بزرگواران
 ابتداء سیر از عالم امر نموده اند و از قلب بمقلب قلب راه جسته ایشان را بجای ریاضات و مجاہدت
 دیگر این التزام سنت است و اجتناب از بدعت حضرت خواجہ نقشبند قدس سره فرموده اند

این معنی بعد از تحصیل این
دولت را نمی توان دانست
و واجب است سلامت
داشتن قلبت از غیر

مکتوب ولایت و مقام و شتم

تصحیح

توجه

توجه

توجه

توجه

موجب فرحت فراوان گشت سلامت باشد استفسار زفته بود این عبارت شیخ محی الدین بن العزنی قدس سره که سبب ترتیب خلافتهم مدق اجماع هم که در کدام کتاب از مصنفات ایشان در عقیده است مخدوم و فقیه این عبارت را نمیشد که در فتوحات مکتبه دیده بود و درینو لا هر چند ^{تفحص} کرد تعیین آن موضع همیشه شد اگر مژده مانده نظر در آمد اعلام خواهد نمود و انشاء الله تعالی و بیکر فقیر و راوا شکرت نعمت است شما اعتراف بقصود و درود و زکات آن احسان شما معترف بعجز این همه کار و بار مبتنی بر آن نعمت است و این همه و دیده و او در بوطیان احسان بخشین توسط شما آن داده اند که کم کسی دیده است بومن توسل شما آن بخشیده اند که کم کسی چشیده است از خواص عطا یا انقدر عطا فرموده اند که اکثر را از عموم عطا یا آن مقدار بیشتر نشده است احوال و مقامات و اذواق و مواجرات و علوم و معارف و تجلیات و ظواهرات همه را زینب های راه عروج ساخته بدارج قرب و منازل اصول رسانیده اند لفظ قرب و وصول از تنگی میدان عبارت اختیار کرده است **وَالْأَقْلَابُ قُرْبٌ شَقَّةٌ وَلَا وُجُوهٌ وَلَا عِبَارَةٌ وَلَا إِشَارَةٌ وَلَا شَهْوَةٌ وَلَا حُلُوفٌ وَلَا انْتِجَادٌ وَلَا كَيْفٌ وَلَا أَيْنٌ وَلَا تَرَمَانٌ وَلَا مَكَانٌ وَلَا احاطةٌ وَلَا سَرِيَانٌ وَلَا عِلْمٌ وَلَا مَعْرِفَةٌ وَلَا جَهْلٌ وَلَا حَايِرَةٌ** چه گویم با تو از مرغی نشانه بد که با عتقا بود هم آشیانه بد ز عتقا هست نام پیش مردم بد ز مرغی من بود آن نام هم کم بد چون اظهار این احسانهای خداوندی جل سلطانها که در عالم اسباب ظهور آنها ترتیب بر آن نعمت شما بوده متضمن شکرت نعمت شما نیز بوده است و ضمن چند فقره مندرج ساخته بقیه کتابت در آورده بود که **تَحْتَهُ اِزْشَكَرْ اَنْ نِعْمَتِ شَمَا اَدَا اِيَادُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكُمْ عَلَي سَائِرِ مَنْ اتَّبَعَهُ السَّلَامُ وَالتَّزَمُوا مَتَابِعَةَ الْمُصْطَفَى عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامَاتُ**

این عبارت
در فتوحات
مکتبه دیده
بود و درینو
لا هر چند
تفحص کرد
تعیین آن
موضع
همیشه
شد

کتابت نام برانی
مطالع

شوقی

کتاب دوم همیشه تا دم

بحافظ محمود صدره ریافته در بیان آنکه محبت انبیا الله سر مایه سعادت است و هر که را با این نعمت مشرف

سازند و منتقامت و پند چه چیز خواهند داد * بعد الحمد والصلوة وتبليغ الدعوات
 میسراند که مکتوب شریف که بصحوب جناب مولانا مهدی ارسالی است بود و در سید موجب فرحت
 لله سبحانه الحمد که محبت فقر که سرمایه سعادت و ثبوتیه و اخروییه است سوخ تمام دارد و تا وی
 مقارفت تاثیر در آن کرده و در چپ نرا محافظت لازم است متابعت صاحب شریعت علی
 اله الصلوة والسلام و محبت و اخلاص باشی منتقد با این دو چیز هر چه دهند نعمتی است و اگر هیچ
 ندهند و این دو چیز را سخ باشد غم نیست آخر خواهند داد و اگر عیاذ ایا الله سبحانه در یکی ازین دو چیز
 خلل رفت مع ذلک احوال و اذواق بحال خود است آن را استدراج باید دانست و خرابی خودیام
 انگاشت طریق استقامت این است والله سبحانه الموفق والسلام

نام
 با
 ز
 با

مکتوب و لیسیت تا دویم

بسیادت آب میر محمد نعمان صد و دریافت و شاکر نعمت اقباب بسلسله علییه نقشبندیه و آنکه درین طریق
 راه بحالات نبوت بطریق تبعیت و وراثت میکشایند و هر که درین طریق پنا و اعتماد بر وقایع و مناسبات
 خود سازد و خست راع امری محدثه نماید و مباحات آداب آن نکند خاسته غایب است و کما ینبغی
 الحمد لله و سلامه و علی عبادیه الذین اصطفی شکر این نعمت عظمی که ام زبان بجا آر و که حضرت حق سبحان
 و تعالی ما فقرار العبد از تصحیح عقاید بموجب آرا و صاحبیه اله سنت و جامعه شکر الله تعالی سَعِيَهُهُ سَلْبُك
 طریقه علییه نقشبندیه مشرف ساخت و از مردان و مشایخ این خاندان بزرگ گردانید نزد این فقیر
 یک کام درین طریق زودن بهتر از هفت کام طرق دیگر است راهیکه بحالات نبوت بطریق تبعیت
 و وراثت کشاده میشود مخصوص باین طریق عالی است منتها کس طرق دیگر تا نهایت بحالات ولایت
 است از آنجا راه بحالات نبوت کشاده اند ازینجا است که این فقیر در کتب و رسائل خود نوشت
 که طریق این بزرگواران طریق اصحاب کرام است علیهم السلام ارضوان چنانچه اصحاب کرام بطریق وراثت

در اول
 مکتوب تا دویم

با
 ز

موسم دتال ایس
موریدین ز قال العزیز
فمن ایس
قال ابن عباس
عن السبع قال محمد بن
ایس بن زکریا
من عملت ثلاثا ما تق
تفت بجمع خلیل الی
تسکت بجمع خلیل الی
اللیس منین الخلف
اللیس منین الخلف
منه الطعام وکذا الی
کذا الی الخلف الی
کلیا الخلف الی
موسم دتال ایس
موریدین ز قال العزیز
فمن ایس
قال ابن عباس
عن السبع قال محمد بن
ایس بن زکریا
من عملت ثلاثا ما تق
تفت بجمع خلیل الی
تسکت بجمع خلیل الی
اللیس منین الخلف
اللیس منین الخلف
منه الطعام وکذا الی
کذا الی الخلف الی
کلیا الخلف الی

از کمالات نبوت خط و فر گرفته اند منتحیان این طریق نیز از ان کمالات بطریق تبعیت نصیب کامل
می یابند مبتدیان و متوسطان که ملزم این طریق اند و محبت کامل منتحیان این طریق دارند نیز
امید دارند که منفع من آحتب بشارت است دور افتادگان را خائب و خاسر و برین طریق کسی
است که دخل این طریق شود و مراعات آداب این طریق نکند و امور محدثه و برین طریق اختراع نماید
و به نعمت و منامات و وقایع خود بخلاف این طریق اقدام کند و برین صورت گناه طریق جدیت از راه
منامات و واقعات خود متبششی است که روی بترکستان دارد و به اختیار از راه کعبه منحرف گشته
شده ترسم نری بکعبه ای آعرابی به این راه که تو میروی بترکستان است به خوش نمی آید که با وجود
جمعیت یاران و سرگرمی طالبان این طریق شمار از اینجا بجا سازم پیش ازین اگر اشارت می به میران خود
رفته بود مشروط بشرط بوده الحال نیز مشروط بشرط است بجا از استخار ملک مکرر و نشیخ حلقه شیه
و نه تر و دو بعد از اجلاس دیگر بجای خود برنجیکه هیچ فتورک به وضع سابق راه نیابد اگر متوجه
انجد و شوند گنجایش دارد و بدون این شرط معامله آنجا برهم نزنند و در جمعیت طالبان فتور نه اندازند

زیاده چه مبلغ نماید (۲۸۲) **مکتوب و سبب دوزم** والسلام

بیان شیخ بدیع الدین صدور یافته در بیان ملاقات حضرت ایس و حضرت خضر علی نبینا
و علیهما الصلوٰة والسلام و شمه از احوال ایشان به الحکم لله و سلام علی عباده الذین اصطفوا
ندگئی بود که یاران از احوال حضرت خضر علی نبینا و علیهما الصلوٰة والسلام استفسار مینمودند
فقیر را چون اطلاع بر احوال ایشان گم آید بنحی نداده بودند و جواب توقف میکرد و اتفاقا امر زور
حلقه باید ادری نیم که حضرت ایس و حضرت خضر علی نبینا و علیهما الصلوٰة والسلام و السلام
بصورت روحانیان حاضر شدند و بتلقی روحانی حضرت خضر فرمودند که ما از عالم ارواحیم حضرت حق
بسجانه و تعالی ارواح ما قدرت کامله عطا فرموده است که بصورت اجسام متمثل شده کارهای

موسم دتال ایس
موریدین ز قال العزیز
فمن ایس
قال ابن عباس
عن السبع قال محمد بن
ایس بن زکریا
من عملت ثلاثا ما تق
تفت بجمع خلیل الی
تسکت بجمع خلیل الی
اللیس منین الخلف
اللیس منین الخلف
منه الطعام وکذا الی
کذا الی الخلف الی
کلیا الخلف الی

وچنانچه باشد در جواب گوئیم که رویت آن سرور علی الصلوة والسلام و شب معراج در دنیا واقع شده است بلکه در آخرت واقع شده زیرا که آن سرور علی الصلوة والسلام در آن شب چون از دایره مکان و زمان بیرون حبت و از تنگی مکان برآمد ازل و ابد را آن واحد یا بدایت و نهایت را در یک نقطه متحد ویدان بهشت را که بعد از چندین هزار سال به بهشت خوا رفت در بهشت ویدوبد الرحمن بن عوف که بعد از پانصد سال از فقراء صحابه رضوان الله تعالی علیهم اجمعین به بهشت خواهد رفت دید که به بهشت بعد از مضمی آن مدت در آمد و هر توقف را از روی پرسیدن پس رویت که در آن موطن واقع شود داخل رویت آخرت خواهد بود و منافات با جماع بر عدم وقوع آن نخواهد داشت و آن رویت را رویت و نبوی گفتن محمول بر تجویز است و نبی بر ظاهر و الله سبحانه اعلم بحقائق الامور کلها

این روایت صحیح است
 الصدوق و اسلام سبب بیان
 آمدن از راه مکان و
 زمان ازل و ابد را یک
 آن یعنی حاضر و غایب را
 در یک نقطه متحد ویدان
 سال از فقراء صحابه رضوان
 الله تعالی علیهم اجمعین
 حدیث رواه الامام
 فی شرح الفقه العرفی
 فی الاغنیاء

کتاب و کتب و کتب و کتب

بلاعبد القا و انبالی صد و دریافت در بیان آنکه احوال و موجبه نصیب عالم امر است و علم باحوال نصیب المخلق این معرفت از معارف سابقه است تحقیق معامله آنست که در مکتوب حضرت مخدوم مزاده کلان علیه الرحمة و ربیان طریقت تحریر یافته است و بدانکه انسان مرکب است از عالم خلق که ظاهر او است و از عالم امر که باطن او است احوال و موجبه و مشاهدات و تجلیات که در ابتداء و توسط ظهور مینماید نصیب عالم امر انسان است و همچنان حیرت و جهالت و عجز و یاس که در انتها حاصل میشود نیز نصیب عالم امر است که باطن انسانست ظاهر را حکم مضرع و بلاد ارض من کانس الکرام نصیب و در وقت قوت وارد ازین ماجرا نیز نصیب است هر چند ثبات و استقامت نیست اما نحو از انصاع پدید آید و باصالة کار که بطاهر تعلق دارد و علم بان احوال است زیرا که باطن حصول احوال است نه علم

عالمی که در مکتوب
 حضرت مخدوم مزاده
 کلان علیه الرحمة و
 ربیان طریقت
 تحریر یافته است
 بدانکه انسان
 مرکب است از
 عالم خلق که
 ظاهر او است
 و از عالم امر
 که باطن او
 است احوال و
 موجبه و
 مشاهدات و
 تجلیات که
 در ابتداء و
 توسط ظهور
 مینماید
 نصیب عالم
 امر انسان
 است و
 همچنان
 حیرت و
 جهالت و
 عجز و یاس
 که در
 انتها
 حاصل
 میشود
 نیز
 نصیب
 عالم
 امر
 است
 که
 باطن
 انسانست
 ظاهر
 را
 حکم
 مضرع
 و
 بلاد
 ارض
 من
 کانس
 الکرام
 نصیب
 و
 در
 وقت
 قوت
 وارد
 از
 این
 ماجرا
 نیز
 نصیب
 است
 هر
 چند
 ثبات
 و
 استقامت
 نیست
 اما
 نحو
 از
 انصاع
 پدید
 آید
 و
 باصالة
 کار
 که
 بطاهر
 تعلق
 دارد
 و
 علم
 بان
 احوال
 است
 زیرا
 که
 باطن
 حصول
 احوال
 است
 نه
 علم

لله آنچه بر قلوب ساکنان از طرف حق جل و علا بریزد و منکشف گردد ۱۲

کتاب الکرام و نصیب
 کانس الکرام و نصیب
 کانس الکرام و نصیب

بآن احوال اگر ظاهر نمی بود راه دانش و تمیز نمی گشت و ظهور صورتها لیه و معارج و مقامات از برای
 ادراک ظاهر است پس حال باطن است و علم آن حال ظاهر را ازین بیان معلوم شد
 که اولیای ^{برای حق} که صاحب علم اند و آنانیکه از علم بی نصیب اند در نفس حصول احوال فرقی ندارند
 اگر فرقی هست از راه علم آن احوال است و عدم علم با آنها مثلاً شخصی که حالت جوع بر او طاری
 شده است و بقیه از روی آرام ساخته معذ ^{دوست} لک میداند که این حالت اجموع می نامند و همچنین
 شخصی دیگر است که طربان آن حالت در حق و ثابت شده است اما نمیداند که آن حالت
 معتبر بجوع است پس این هر دو شخص در نفس حصول آن حالت برابرند فرقی ندارند مگر در علم و عدم
 علم بآید و است جماعه که علم ندارند و قسم اند طائفه اند که علم بنفس حصول احوال ندارند و از کمالات
 آنها اصلاً واقف نیستند و جمعی دیگر کمالات احوال را خبر دارند اما تشخیص احوال نمیتوانند
 کرد و این جماعه هر چند تشخیص احوال نمیتوانند کرد و اما داخل ارباب علمند و شایان مشیت تشخیص احوال که بر شیخ نیست بلکه اینست
 بعد از قرون منطاوله ظهور مینمایند تا یکی را بان دولت بنوازند و دیگران را بعلم او حواله فرموده
 طفیلی او سازند و انبیاء الواعزم صلوات الله تعالی و تسلیماً علیه بعد از مدتها که دیده
 مبعوث می شدند و با احکام متمایزه هر کدام از ایشان مخصوص میگشت و انبیاء دیگر علیهم
 الصلوات و التحیات مامور به تبیین آنها می شدند و در دعوت بهمان احکام اکتفا مینمودند
 خاص کند بنده مصلحت عام را نه و الشکر

کتاب در اوست تا پنجم (۱۸۵)

بیمیر سید سید اسد ماکپوری صدور یافته در بیان احکام سماع و وجد و قص و بعضی از معارف
 که بروح تعلق دارند بسم الله الرحمن الرحیم الحمد لله وسلامه و علی عبادہ الذین اصطفی
 بدان ارشاد الله تعالی طریق السداد و الهتمک صراط الرشاد که سماع و وجد

علم است
 تعلیم احوال
 از راه صورتها
 و نفس حصول
 احوال از راه
 ظاهر

تعلیم احوال
 از راه
 ظاهر

تعلیم احوال
 از راه
 ظاهر

تعلیم احوال
 از راه
 ظاهر

تعلیم احوال
 از راه
 ظاهر

نسبت تبدیل

جامعه را نافع است که بتقلب احوال متصرف اند و به تبدل اوقات متمسک و وقتی حاضرند و وقتی غائب گاه و واجد و گاه غایب فایز ایشانند از باب قلب که در مقام تجلیات صفاتیه از صفت به صفت و از اسمی با اسمی منتقل و متحول اند لکن احوال نقد وقت ایشان است و شدت آمال حاصل مقام ایشان در احوال و در حق ایشان محالست و استمرار وقت در شان شان ممنوع زمانه و در قبض اند و زمانه در لبط فھم انشاء الوقت و مخلوق بود فرعون و آخری بھبوطن از باب تجلیات و انبیا که تمام از مقام قلب بر آید مطلب قلب پیوسته اند و بکلیت از وقت احوال محول احوال محو گشته اند محتاج بسماع و وجود نیستند چه وقت ایشان دائمی است و حال شان سردی لایل لا وقت لهم ولا حال فھم ابناء الوقت و ارباب المتکلبین وھم الواصلون الذین لا مرجع لهم اصلا ولا فقد لهم قطعان لا یفتدله لا یجد له ارس فی امتنعیان اند که سماع با وجود استمرار وقت ایشان نیز نافع است بیان آن بتفصیل در آخرین بحث تحریر خواهد یافت انشاء الله تعالی اگر سوال کنند کہ حضرت رسالہ خاتمیت علیہ و علیٰ آلہ الصلوٰۃ و السلام فرموده است لی مع الله وقت لا یسعد فہم ملک مقرب و کانی ہر سوال ازین حدیث مفہوم میشود کہ وقت دائمی نیست جواب گویم کہ بر تقدیر صحت این حدیث بعضی از مشایخ ازین وقت و وقت مستمر خوانسته اند اما لی مع الله وقت مستمر فلا اشکال بہ جواب دیگر گویم کہ در وقت مستمر کیفیت خاصه احوالنا و سببها در وقت و وقت نادر مراد دارند و این کیفیت نادره خواهند این زبان نیز اشکال مر نفع میشود کہ اگر سوال کنند کہ سماع نعمه تواند بود کہ در تحصیل آن کیفیت نادره بدو داشته باشد پس منتہی نیز برای تحصیل آن کیفیت محتاج بسماع گشت بہ جواب گویم کہ تحقق آن کیفیت غالباً در عین اداء نماز است و اگر در بیرون نماز احوالنا دست دهد نیز از نتایج و ثمرات است تواند بود کہ در حدیث قرآنی فی الصلوٰۃ اشاره باین کیفیت نادره باشد

صفت احوال
دوست نفس سزاوار بود
معاذ قال فی تمییز الظہر
من الخبیث الذی کاھن ماھو
بہر بلکہ ہر فی السالہ
القنبری لکن بلطف
لی وقت ابعی فی
عبرین وینشہ انکار
می بلطف احوال
کہ اللہ صفت
مذکر خبر درین باب

کلیات
در بیان
این حدیث
لا یسعد فہم ملک مقرب
و کانی ہر سوال
ازین حدیث
مفہوم میشود
کہ وقت دائمی
نست
جواب گویم
کہ بر تقدیر
صحت این حدیث
بعضی از مشایخ
ازین وقت و
وقت مستمر
خوانسته اند
اما لی مع
الله وقت
مستمر فلا
اشکال بہ
جواب دیگر
گویم کہ در
وقت مستمر
کیفیت خاصه
احوالنا و
سببها در
وقت و وقت
نادر مراد
دارند و این
کیفیت نادره
خواهند این
زبان نیز
اشکال مر
نفع میشود
کہ اگر سوال
کنند کہ سماع
نعمه تواند
بود کہ در
تحصیل آن
کیفیت
محتاج بسماع
گشت بہ
جواب گویم
کہ تحقق
آن کیفیت
غالباً در
عین اداء
نماز است
و اگر در
بیرون نماز
احوالنا
دست دهد
نیز از
نتایج و
ثمرات
است
تواند بود
کہ در حدیث
قرآنی فی
الصلوٰۃ
اشاره باین
کیفیت
نادره
باشد

عہ فرموده انشاء رسول قول است فارسی سہ محتاج بسماع و نفس نیستہ

در بیان
کیفیت
مستمر
لا یسعد
فہم ملک
مقرب و
کانی
ہر سوال
ازین
حدیث
مفہوم
میشود
کہ
وقت
دائمی
نست
جواب
گویم
کہ
بر
تقدیر
صحت
این
حدیث
بعضی
از
مشایخ
از
این
وقت
و
وقت
مستمر
خوانسته
اند
اما
لی
مع
اللہ
وقت
مستمر
فلا
اشکال
بہ
جواب
دیگر
گویم
کہ
در
وقت
مستمر
کیفیت
خاصہ
احوالنا
و
سببها
در
وقت
و
وقت
نادر
مراد
دارند
و
این
کیفیت
نادرہ
خواهند
این
زبان
نیز
اشکال
مر
نفع
میشود
کہ
اگر
سوال
کنند
کہ
سماع
نعمہ
تواند
بود
کہ
در
تحصیل
آن
کیفیت
محتاج
بسماع
گشت
بہ
جواب
گویم
کہ
تحقق
آن
کیفیت
غالباً
در
عین
اداء
نماز
است
و
اگر
در
بیرون
نماز
احوالنا
دست
دهد
نیز
از
نتایج
و
ثمرات
است
تواند
بود
کہ
در
حدیث
قرآنی
فی
الصلوٰۃ
اشارہ
باین
کیفیت
نادرہ
باشد

بلکه بسیارے از قرابت که تو از آئینه خیالی مسکینی از مقام روح نیز پایان تراست تمیزی که فوق العرش
 ترا تحمل میشود نیز داخل دایره تشبیه است و آن کشف منزه از عالم افراح است چه عرش محمد و جبرائیل
 و میکائیل و ایلواست عالم ارواح ماورای عالم حیات و ابعاد است چه روح لامکانی است در
 مکان نمیکند و روح را در ماورای عرش اثبات نمودن ترا در وهم نیندازد که روح از تو بعد است مسافت
 دور و دراز در میان تو و روح است نه چنین است روح را نسبت با جمیع اکتبه با وجود لامکانیت
 برابر است ماورای عرش گفتن معنی دیگر دارد تا با جانتری نتوانی دریافت طائفه از صوفیه که تیر
 روحی رسیده اند و فوق العرش آنرا دریافته اند تمیزی الهی جلشانه تصور نموده اند و علوم و معارف
 آن مقام را از غرض علوم گفته و تیر استوار اوین مقام حل کرده و حق است که آن نور نور روح
 است این فقیر را نیز در وقت حصول آن مقام این نوع اشتباه پیدا شده بود اما چون عنایت
 خداوندی جل سلطان از ان ورطه گذراننده و است که آن نور نور روح بود نور الهی جل سلطان
 اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْلَا اَنْ هَدَانَا اللّٰهُ وَچون روح لامکانی است
 و بصوت بیچونی و سبکگی مخلوق است لاجرم محل اشتباه می گردد و لَئِنْ يَحْكُمُ الْحَقُّ وَهُوَ
 يَهْدِي السَّبِيلَ و جماعه از ایشان که آن نور روح فوق العرش را گرفته فرودی آیند و بان بقا
 پیدا میکنند خود را جامع بین تشبیه و التمزیه میدانند و اگر آن نور را از خود جدای یا بند مقام
 فرق بجمع تصور میکنند اشمال این مغالطات صوفیه را بسیار است و كَوْنُ سَجَائِدِ الْعَالَمِ
 عَنْ مَظَانِّ الْاِحْلَاطِ وَحَالِ الْاِخْتِطَاطِ بِاَيْدِ اَنْتِ كَمْ رُوحٍ بِرَحْمَتِ سَبَبِ بَعَالَمٍ بِچون نسبت
 اما نظر به بیچون حقیقی داخل دایره چو نیست گویند بر رخ است در میان عالم چون و در میان جناب
 قدس نه چون حقیقی پس رنگ هر دو طرف دارد و هر دو اعتبار در و صیح است بخلاف
 بیچون حقیقی که چون را بوسه اصلا راه نیست پس تا از جمیع مقامات روح عروج نماید بان اهم رسد
 پس اول از جمیع طبقات سمولن حتی العرش می باید گذشت و تمام از لوازم مکان می باید بر آید بعد از آن

است و با تمام شدن و در
 بیچون حقیقی و در
 عرش است و در
 در عالم حیات و ابعاد است
 در عالم ارواح ماورای
 در مکان لامکانی است
 در مقام حقیقی
 در اشتباه
 در جماعه از ایشان
 در پیدا میکنند
 در فرق بجمع تصور میکنند
 در كَوْنُ سَجَائِدِ الْعَالَمِ
 در اما نظر به بیچون
 در قدس نه چون
 در بیچون حقیقی
 در پس اول از جمیع
 در پس اول از جمیع

یعنی برتی و گمراه چنانچه جبریه قدریه را منفذ خارجه و بگردن افعال است

خلاف معانی مفهومه ایشانست از حیز اعتبار اساطست زیرا که هر مبتدع وصال مقتدا و معتقدات خود را
 کتاب سنت میدو باندازه افهامر کسکه خود از ان معانی غیر مطابقه میغرمه یضیل به کثیرا و یهدی به
 کثیرا و آنکه گفته که معانی مفهومه علماء اهل حق معتبر است و خلاف آن معتبر نیست بنابراین است که
 آن معانی را از تشیخ آثار صحابه و سلف صالحین رضوان الله تعالی علیهم اجمعین اخذ کرده اند و از
 انوار نجوم هدایت شان اقتباس فرموده اند لهذا نجات ابدی مخصوص ایشان گشت و فلاح بشری
 نصیب ایشان آمد اولئك حزب الله الا ان حزب الله هم المفلحون و اگر بعضی از علماء
 با وجود حقیقت اعتقاد و ذریعیات ممانعت نمایند و مرتکب تقصیبات باشند در علیات انکار از مطلق
 علماء نمودن و سره امطعون ساختن بی انصافی محض است و میگردد صرف بلکه انکار است از اکثر
 ضروریات دین چه ناقدان آن ضروریات ایشانند و ناقان جیده آن را از روئین ایشان اند
 لولا نور هدیتم لما اهدنا و لو لا تمیزهم الصواب عن الخطا لغوینا و هم الذين بدلوا
 جملهم فی اعداء کلمة الدین القویم و اسکو اطوائف کثیرة من الناس علی الصراط
 المستقیم فمن تابعهم بحبی و اقلبه و ممن خالفهم ضل و اضل با دیوانت که معتقد است
 صوفیه بالآخره یعنی بعد از تمامی منازل سلوک و وصول بافضلی درجات الولائیة بهمین معتقدات
 علماء اهل حق است غایة ما فی کتاب علماء را بنقل یا باشد لال است و صوفیه را بکشف یا بالهام
 اگر چه بعضی صوفیه را در آتیا راه بود اسطه سکر وقت و غلبه حال امور مخالفه آن معتقدات ظاهر میشوند
 لیکن اگر او را از ان مقامات گذرانیده بنهایت کار رسانند آن مخالفت هبائے مثنو میگردند
 و الا برهان مخالفت میماند اما امید است که او را بان مخالفت اخذ نمیکند حکم او حکم مجتهد محلی است
 مجتهد و سب متاب خطا نموده و او در کشف از جمله مخالفت بعضی ازین طائفة حکم بوجود است
 و احاطه و قرب و معیت ذاتی چنانکه بالا گذشت و همچنین است انکار ایشان از وجود صفات بتجهم یا تنها
 در خارج بوجود زائد بر ذات عتر سلطانه زیرا که علماء اهل سنت صفات را موجود میدانند در خارج بوجود

ایشان را که در حقیقت
 است حکم آن
 که در حق است و در آخرت
 و در دنیا هم
 و در دنیا هم
 و در دنیا هم
 و در دنیا هم

و اعطاف است باز او را در حقیقت

زائد بر وجود ذات تعالی آنکار ایشان ازین راه پیدا شده است که درین وقت مشهور ایشان ذاتست
تعالی و تقدس و مراتب این صفات و معلوم است که مراتب از نظر رای محتملی میباشد پس بواسطه
آن احتیفا حکم بعبودیت و وجود آنها در خارج کرده اند و گمان برده اند که اگر موجودی بودند مشهور می گشتند
فحیث لا شهود لوجوده و بر علیا بواسطه حکم ایشان بوجود صفات طعنها کرده اند بلکه بکفر و شکیستی حکم
نموده احادیثنا الله سبحانه عن الجرات فی الطعن و اگر ایشان را ازین مقام ترقی بر واقع می شد و ظهور
ایشان ازین پرده می برد و حکم مرتبته زایل میگشت صفات را جدا میدیدند و حکم با انکار آنها نمیکردند
و کار ایشان تا باطن ارباب علم نمیکشد و از جمله مخالفت آن بعض حکم بعضه امور است که مستلزم ایجاد
واجب اند تعالی و تقدس اگرچه ایشان لفظی ایجاب اطلاق نمی کنند و اثبات اراده می نمایند اما می
بانی اراده اند و درین حکم جمیع اهل لیل را مخالفند یکی از آن جمله امور حکم ایشان است بآنکه حق سبحانه
تعالی بقدرت معنی انشاء فعل وان لم یفعل - اما شرطیه اولی را واجب الصدق
میدانند و ثانیه را امتنع الصدق و این قول بایجاب است بلکه انکار قدرت است نیز بمعنی که مقرر
اهل لیل است چه نزد ایشان قدرت بمعنی صحت فعل و ترک است و لازم از قول ایشان و وجوب فعل
و امتناع ترک است فاین هذامن ذلك نذهب ایشان درین مسئله بعینیه نذهب حکماست
و اثبات اراده نمودن با وجود وجوب صدق اولی و امتناع صدق ثانیه و خود را باین اثبات از حکما
جدا ساختن نافع نیست چه اراده تخصیص احد المتساویین است فحیث لا تساوی لا اراده و ههنا
التساوی معدوم و کلاوی حجاب و الامتناع فافهم و از جمله آن امور بیان ایشان است و تحقیق
مسئله قضاء و قدر بر نهی که ظاهرش ایجاب است و از جمله عبارات ایشان در آن بحث نیست
که لکالم حکموا من لکموا محکم قطع نظر از ایجاب حق سبحانه را محکوم احدی ساختن جای
را بروی گذاشتن بسیار مستفیع است انهم لقیقون لکن منکر امن القول و مرورا و امثال اینها
از مخالفت بسیار است گفتوا لکم بعد امکان رؤیه الحق سبحانه الایجاب صوری و این

از راه اراده و ذات تعالی
و تقدس و مراتب این صفات
و معلوم است که مراتب از نظر رای محتملی
بمیان است پس بواسطه آن احتیفا حکم بعبودیت
و وجود آنها در خارج کرده اند و گمان برده
اند که اگر موجودی بودند مشهور می گشتند
فحیث لا شهود لوجوده و بر علیا بواسطه حکم
ایشان بوجود صفات طعنها کرده اند بلکه
بکفر و شکیستی حکم نموده احادیثنا الله
سبحانه عن الجرات فی الطعن و اگر ایشان را
ازین مقام ترقی بر واقع می شد و ظهور
ایشان ازین پرده می برد و حکم مرتبته زایل
میگشت صفات را جدا میدیدند و حکم با انکار
آنها نمیکردند و کار ایشان تا باطن ارباب
علم نمیکشد و از جمله مخالفت آن بعض حکم
بعضه امور است که مستلزم ایجاد واجب
اند تعالی و تقدس اگرچه ایشان لفظی
ایجاب اطلاق نمی کنند و اثبات اراده می
نمایند اما می بانی اراده اند و درین حکم
جمیع اهل لیل را مخالفند یکی از آن جمله
امور حکم ایشان است بآنکه حق سبحانه
تعالی بقدرت معنی انشاء فعل وان لم یفعل -
اما شرطیه اولی را واجب الصدق میدانند
و ثانیه را امتنع الصدق و این قول بایجاب
است بلکه انکار قدرت است نیز بمعنی که
مقرر اهل لیل است چه نزد ایشان قدرت
بمعنی صحت فعل و ترک است و لازم از قول
ایشان و وجوب فعل و امتناع ترک است
فاین هذامن ذلك نذهب ایشان درین مسئله
بعینیه نذهب حکماست و اثبات اراده نمودن
با وجود وجوب صدق اولی و امتناع صدق
ثانیه و خود را باین اثبات از حکما جدا
ساختن نافع نیست چه اراده تخصیص احد
المتساویین است فحیث لا تساوی لا اراده
و ههنا التساوی معدوم و کلاوی حجاب و
الامتناع فافهم و از جمله آن امور بیان
ایشان است و تحقیق مسئله قضاء و قدر
بر نهی که ظاهرش ایجاب است و از جمله
عبارات ایشان در آن بحث نیست که لکالم
حکموا من لکموا محکم قطع نظر از ایجاب
حق سبحانه را محکوم احدی ساختن جای
را بروی گذاشتن بسیار مستفیع است
انهم لقیقون لکن منکر امن القول و مرورا
و امثال اینها از مخالفت بسیار است
گفتوا لکم بعد امکان رؤیه الحق سبحانه
الایجاب صوری و این

بعضه امور است که مستلزم ایجاد واجب
اند تعالی و تقدس اگرچه ایشان لفظی
ایجاب اطلاق نمی کنند و اثبات اراده می
نمایند اما می

عنه چنانچه ظاهر گفتن ایشان بنوی امکان دیدن حق تعالی در آخرت که جمعی صوری ۲

بحق است بر ائمه حق است تفصیل این سخن عنقریب مذکور خواهد شد انشاء الله تعالی این روش است
 صوری و این مناسبت ظاهری باعث آن تخیل می شود و چون در طریقه علیّه نقشبندیّه جذب بر
 سلوک مقدم است مجذوبان این طریق را که بدولت سلوک مشرف نه شده اند این قسم تخیل و این
 نوع توهم بسیار است و جمعه را هم از ایشان که احوال منقلبیه در مقام جذب حاصل میشود و از حالت بحاله
 میروند قطع منازل سلوک و طی مسالک سیر الی الله می آنگارند و آن تقلبات خود را مجذوب
 سالک میدانند بخاطر فریاد یافت که فقره چند نوشته شود و در بیان حقیقت جذب و سلوک و فرق دریا
 این هر دو مقام باز که بعضی از خواص متمیزه هر یک از دیگر و فرق در میان جذب بتدریج جذب
 منتهی و حقیقت مقام تکمیل و ارشاد و علوم دیگر که مناسب آن مقام باشد الحق و یطیل
 الباطل و لکن کبره العجز و ان + فشرحت فیہ بحسن تفهیمه سبحانه و هو سبحانه یهد
 السبیل و یعمد المکان و نعم الوکیل این مکتوب مشتمل است بر دو مقصد و یک خانمه مقصد اول
 در بیان معارفی که بمقام جذب متعلق اند و مقصد ثانی در آنچه تعلق بسلوک او در خانمه بیان
 بعضی علوم و معارف متفرقه است که طالبان را دانستن آنها کثیر المنفعت است مقصد اول
 بدانکه مجذوبان سلوک تمام تا کرده هر چند جذب قوی داشته باشند و از هر راهی که منجذب شوند
 داخل جزیره از باب قلوب اند به سلوک و تنزکیه نفس از مقام قلب نمیتوانند گذشت و بمقلب قلب
 پیوست انجذاب ایشان انجذاب قلبی است محبت شان عرضی است نه ذاتی عرضی است اصل
 چه نفس با روح و درین مقام متمسک است و ظلمت بانور و درین معامله مختلط با کلبیه از صفت مقام قلب
 بر آمدن و بمقلب قلب پیوستن و انجذاب روحی بمطلوب پیدا کردن بے تخلص روح از نفس
 از برای توجیه بمطلوب و جدا شدن نفس از روح و فرود آمدن او در مقام بندگی متصور نیست تا دم
 که این هر دو فی الحقیقت مجتمع اند حقیقت جامع قلبیه محکم و برپا است انجذاب خالص روحی متصور
 نیست و تخلص روح از نفس بعد از قطع منازل سلوک و طی مسالک سیر الی الله و تحقق سیر فی الله

در این مقام انجذاب صفت است که در بعضی از کتب آمده است

در این مقام انجذاب صفت است که در بعضی از کتب آمده است

در این مقام انجذاب صفت است که در بعضی از کتب آمده است

در این مقام انجذاب صفت است که در بعضی از کتب آمده است

بقائے که عالم بان بقا باقی است پس تا چار طالبان بواسطه مناسبت حقیقی از مجزوب بیشتر فائده گیرند و از
 منتہی مرجوع کمتر لیکن افادہ مراتب کمالات ولایت مخصوص منتہی است پس لاجرم کیفیت افادہ منتہی
 راجح باشد و ایضا منتہی رانی الحقیقت ہمت و توجہ نیست و مجزوب صاحب ہمت و توجہ است بہمت و توجہ
 کار طالب را پیش سے بروہر چند سجد کمال سادہ و ایضا نہایت توجہیکہ طالبان را از مجزوبان حاصل می شود
 ہمان توجہ سابق روح است کہ فراموش کردہ بودند و صحبت شان بسیار ایشان آمدہ بطریق اندراج و توجہ
 قلبی حاصل گشتہ بخلاف توجہیکہ در صحبت منتہیان پیدا میشود و توجہ حاد است کہ بیشتر اصلا موجود نہ بود
 و موقوف بود بر بقائے روح بلکہ بر بقائے او بوجود حقیقی پس لابد توجہ اول آسہل الحصول باشد و توجہ
 ثانی متعسر الوجود ہر چه آسہل است بیشتر است ہر چه متعسر است کمتر ازینجا است کہ گفتہ اند کہ در تحصیل ہمت
 جناب شیخ مقتدا واسطہ نیست چنان نسبت او را اول حاصل شدہ بود کہ بواسطہ نسیان بتنبیہ و تسلیم
 محتاج گشتہ لہذا این شیخ را شیخ تعلیم میگویند نہ شیخ تربیت و در جہت سلوک از برائے قطع منازل سلوک
 شیخ مقتدا در کار است و تربیت آن ضروری شیخ مقتدا را نشاید کہ این قسم مجزوب متکلم را با فساد و عام
 رخصت بدہد و در مقام تکمیل و شیخی نشاندہ چہ بعضی از طالبان باشند کہ استعداد ایشان بلند افادہ باشد
 و قابلیت کمال و تکمیل بروہر آتم داشته باشند در صحبت این مجزوب اگر اقتدا تحصیل کہ آن استعداد ضائع شود
 و آن قابلیت بر طرف گردد مثلاً زمینے کہ قابلیت تمام از برائے زراعت گندم داشته باشد اگر تخم خرد
 گندم در آن زمین اندازند باز با اندازه استعداد نیکومی آرد و اگر در آن زمین تخم ردی گندم یا تخم خود اندازند
 چہ جائے بار کہ مطلوب قابلیت گردد و اگر بالفرض شیخ مقتدا اصاحت و رخصت او بیند معنی افادہ
 دروے باید باید کہ افادہ او را مقید سازد و بعضی قیود مثل ظہور مناسبت طالب بطریق افادہ او
 و عدم اصاعت استعداد این در صحبت او و عدم طغیان نفس او درین ریاست و اقتدا چہ ہوائے
 نفسانی ازوے زائل نشدہ است بواسطہ عدم تزکیہ نفس و چون معلوم کند کہ طالب ازوے نہایت
 افادہ اور استیدہ و در استعداد طالب ہنوز قابلیت ترقی است باید کہ بوے این معنی را ظاہر سازد و ادرا

پیش بینی کار طالب
 از ترقی سیدہ
 ملک طالبان
 ان توجہ سابق
 را بعد از تکمیل
 بدون مغز
 فزون از

کمال
 در تحصیل
 علم
 در ترقی
 طالبان
 کمال
 در تحصیل
 علم
 در ترقی
 طالبان

معنی نبودن کسرشی خود یعنی نفس آن مجزوب متکلم اندرین ریاست و شیخی و اقتدا و خلق با در

طبیعت مناسب افتاده و طائفه از اولیاء الله که بر قدم و سینه اند صلی الله تعالی علیه و علیکم و سلم
 و باریک آسمان که از باب ایشان اند در وصول فیض ثانی طلال آن قابلیت جامع اند و کالتفصیل
 اند مر آن محل را از باب سائر انبیاء صلوات الله تعالی و تسلیماً ثانیاً علی نبینا و علیکم و واسطه وصول
 فیض اول و ثانی ایشان را قابلیت اقصاف ذاتست عرض سلطانة بصقات موجوده زائده و طائفه
 که بر اقدام ایشانند از باب ایشان صفات است در حق وصول فیض اول و ثانی و واسطه وصول
 فیض اول مر آن سرور را علیه الصلوة والسلامه قابلیت اقصاف ذاتست تعالی و تقدس
 مزجمیع صفات را گویند قابلیت که وسایل فیض سائر انبیاء اند صلوات الله و بركاته علی نبینا
 و علیهم و طلال این قابلیت جامع اند و کالتفصیل اند مر آن جامع محل را و طائفه که بر قدم آن سرور
 علیه و علیهم الصلوة و التسلیمة و وسایل وصول فیض اول نیز ایشان را جدا است که صفات بیس
 محمدیان را وسایل وصول فیض اول جدا آمد از وسایل وصول فیض ثانی بخلاف دیگران که یک است
 بعضی از شایخ قدس الله تعالی امر بهم که رب انحضرت علی الصلوة و التسلیمة و قابلیت اقصاف منحصراً
 ساخته اند منشأ آن عدم فرق میان شیون و صفات بلکه عدم علم است بتمام شیون و الله یخبر الحق
 و هو یدر السبیل پس حق شد که رب آن حضرت علی الصلوة و التسلیمة و التسلیمة و التسلیمة و التسلیمة
 هم در مقام شیون و هم در مقام صفات و واسطه وصول هر دو فیض است و نیز معلوم گشت که وصول
 فیض مراتب کمالات ولایت آن حضرت علی الصلوة و التسلیمة از ذات است بتوسط امر زائده شیون
 عین است اعتبار زیادتی در ایشان از صفات عقل است لهذا تجلی ذاتی مخصوص او گشت و کمال
 تابعان او چون از راه او فیض میگردد ایشان را نیز ازین مقام شرفی بدست آمد و دیگران را چون واسطه
 صفاتی در میان است و صفات بوجود زائده موجود اند خارج حصین در میان افتاد و تجلی صفاتی نامر
 ایشان گشت باید و است که قابلیت اقصاف هر چند اعتبار است وجود زائده در وجه صفات موجود
 اند قابلیت اینجا آنچون قابلیت در رنگ بر اینند میان ذات و صفات بلکه میان شیون و صفات

لطف ذات
 تحت زلال قدم و
 در اول قبول آن
 سرور که بر کعبه
 است و در اول
 بیعت و در اول
 طاعت و در اول
 تقاضای حاجت
 و در اول
 غلبه بر شیطان
 و در اول
 سبب قابلیت
 است و در اول
 سبب بیعت
 و در اول
 سبب از زنده
 و در اول
 سبب از کمال
 و در اول
 سبب از کمال

تفاوت در قابلیت اقصاف ذاتست تعالی و تقدس مزجمیع صفات را گویند قابلیت که وسایل فیض سائر انبیاء اند صلوات الله و بركاته علی نبینا و علیهم و طلال این قابلیت جامع اند و کالتفصیل اند مر آن جامع محل را و طائفه که بر قدم آن سرور علیه و علیهم الصلوة و التسلیمة و وسایل وصول فیض اول نیز ایشان را جدا است که صفات بیس محمدیان را وسایل وصول فیض اول جدا آمد از وسایل وصول فیض ثانی بخلاف دیگران که یک است بعضی از شایخ قدس الله تعالی امر بهم که رب انحضرت علی الصلوة و التسلیمة و قابلیت اقصاف منحصراً ساخته اند منشأ آن عدم فرق میان شیون و صفات بلکه عدم علم است بتمام شیون و الله یخبر الحق و هو یدر السبیل پس حق شد که رب آن حضرت علی الصلوة و التسلیمة و التسلیمة و التسلیمة و التسلیمة هم در مقام شیون و هم در مقام صفات و واسطه وصول هر دو فیض است و نیز معلوم گشت که وصول فیض مراتب کمالات ولایت آن حضرت علی الصلوة و التسلیمة از ذات است بتوسط امر زائده شیون عین است اعتبار زیادتی در ایشان از صفات عقل است لهذا تجلی ذاتی مخصوص او گشت و کمال تابعان او چون از راه او فیض میگردد ایشان را نیز ازین مقام شرفی بدست آمد و دیگران را چون واسطه صفاتی در میان است و صفات بوجود زائده موجود اند خارج حصین در میان افتاد و تجلی صفاتی نامر ایشان گشت باید و است که قابلیت اقصاف هر چند اعتبار است وجود زائده در وجه صفات موجود اند قابلیت اینجا آنچون قابلیت در رنگ بر اینند میان ذات و صفات بلکه میان شیون و صفات

می پیوندند از تغلب احوال از اندوازی قیمت با سواست بالکلمه ^{که در کمال آنرا نماند} در دیگر از چون وجود آثار دیگر
است و تغلب احوال تقدیر وقت مخلصی از مقام قلب ندارد چه وجود آثار و تغلب احوال از شنب ^{که در کمال آنرا نماند}
تمویز حقیقت با معنی قلبیه است پس شهود و دیگران همیشه در پرده باشد چه هر قدر که از بقایاست وجود لگ
ثابت است پرده طلوع بهان قدر است و چون اثر باقیست پرده بهان اثر است معرفت ^{که در کمال آنرا نماند}
اگر ساک از راه سلوک غیر متعارف در مرتبه از مراتب فوق است که رب اوست برسد و آنکه بان ^{که در کمال آنرا نماند}
اهم رسید آن مرتبه فانی و تمسک گزود فانی اسدوران صورت گفتن نیز درست است همچنین ^{که در کمال آنرا نماند}
است بقایان مرتبه پس تخصیص فانی اسدبان اعم باعتبار آنست که آن مرتبه اولی است از مراتب ^{که در کمال آنرا نماند}
سائر آفتاب معرفت سلوک انواع است بعضی را به تقدم جذب است و بعضی دیگر را جذب بر ^{که در کمال آنرا نماند}
سلوک شان مقدم است و جماعه را در اقسام منازله سلوک جذب حاصل میشود و جمعی را طے منازل ^{که در کمال آنرا نماند}
سلوک پیشتر می شود اما تا بجذب می رسند تقدم جذب محبوبان راست و بانی اقسام مجتهدین تعلق دارد ^{که در کمال آنرا نماند}
سلوک مجتهدان عبارت از طے مقامات عشره مشهوره است به ترتیب و تفصیل و در سلوک محبوبان ^{که در کمال آنرا نماند}
خلاصه مقامات عشره حاصل میشود به ترتیب و تفصیل کار سے ندارد علم بوحده وجود و مانند آن از اطفا ^{که در کمال آنرا نماند}
و سربان و معیت و انیچه جذب به مقدم یا متوسط و البته است سلوک خالص جذبیه منتہیان با تمثال ^{که در کمال آنرا نماند}
این علوم مناسب نیست چنانکه بالا گذشت و حق یقین منتہیان را نیز معلوم مناسب توحید وجود مناسبت ^{که در کمال آنرا نماند}
نیست بهر جایان حق یقین بمقام مناسب از باب توحید وجود کرده اند آن حق یقین مجذوبان ^{که در کمال آنرا نماند}
مبتدی یا متوسط است معرفت بعضی مشایخ فرموده اند که چون کار طالب جذبیه برسد بعد از آن ^{که در کمال آنرا نماند}
را بهر همان جذبیه است و پس یعنی احتیاج به توسط راهبر دیگر ندارد و همان جذبیه کافی است اگر ازین ^{که در کمال آنرا نماند}
جذبیه جذبیه سیر فی اسد اراده نموده اند بله کافی است اما لفظ را بهر میسانی این اراده است چه بعد ^{که در کمال آنرا نماند}
از سیر فی اللد مسانته نیست که در قطع آن محتاج را بهر باشد همچنین جذبیه مقدم هم را نیست ^{که در کمال آنرا نماند}
چنانکه متبادر از عبارتست پس تا چار جذبیه متوسط اراده نموده باشند و کفایت او در وصول مطلوب ^{که در کمال آنرا نماند}

عزیزترین منبع

در باطن بی جا

در نظر نظر

مجموعه کتب

عشق که در آن است

عشق در آن است

عشق در آن است

۵۷ یعنی مطلقاً انجام کار او سلوک کشایدند نامهم ۱۲

قال في الرسالة الغديرية ولا نصلى الله عليه وسلم قال لي وقت لا يعنى فيه غيرى في روى الشافل عن علي انه صلى الله عليه وسلم كان اذا دخل منزله جزا دخلة ثلثه اجزاء جزا لله وجزا لاهله وجزا لنفسه وروى في صحيح المسلم قال عليه الصلاة والسلام انى كنت كحيتكم ان بيت يطعن ربي ويقيني وهذا الحديث بافظ الكتاب تذكره الصوفية كثيرا ۱۲ المعصية لله

لِي مَعَ اللَّهِ وَقْتًا مُرَادًا وَقْتُ نَدَايْنِ تَجَلَّى بِرُقِيٍّ اسْتِ زَيْرًا كَمَا اِن تَجَلَّى وَرُحْمَ اَنْ سُرُّوْرِكُمْ بَاوْشَاهُ
 مَرَادًا اسْتِ عَلَيِّ الصَّلَاةِ وَالسَّلَامِ وَاُمِّي اسْتِ بَلْكَه نَوْعِي اِنْ حُصِيْتِ دَرِيْنِ تَجَلَّى دَائِمِي اسْتِ
 كَمَا اِنْ سَبِيْلُ قَلْبِي وَقَعَ اسْتِ كَمَا لَا يَخْفَى عَلَيْهِ اَمْرًا بِابِيهِ **مَعْرِفَتٌ** مَشَائِيخِ قَدْ سَمِعَ اللَّهُ تَعَالَى
 اَسْرَارَهُمْ وَرَبَّيَانِ حَدِيثِ لِي مَعَ اللَّهِ وَقْتُ لَا يَسْعَى فِيهِ مَلَكٌ مُقَرَّبٌ وَلَا نَجِيٌّ مَحْسَلٌ
 وَاَوْطَافُهُ اِنْ جَمَعَ اِنْ وَقْتُ اسْتِمْرَارُهُ نَمُوْدَهُ اِنْ جَمَعَ دِيْكَرُ مَنُذِرْتِ وَقْتُ قَائِلِ كَشْتَانِي
 وَرُحْمَ اسْتِ كَمَا اِنْ بَاوْجُوْدِ اسْتِمْرَارِ وَقْتُ وَقْتُ نَادِرٌ نِيْمَتِ اسْتِ كَمَا اِنْ اِلْاِسْتِمْرَارِ الْاِنْفَاذِ وَرِوَايِنِ
 خُصْمِ تَحْقِيْقِ اَنْ وَقْتُ نَادِرٌ وَقْتُ اَدْوَانِ نَزَامِ اسْتِ وَهَمَا نَاكِهِ اَنْ سُرُّوْرِكُمْ عَلَيِّ الصَّلَاةِ وَالسَّلَامِ وَرُحْمَ
 قَرَّةٌ عَيْنِي فِي الصَّلَاةِ اِنْ اِسْتِ نَمُوْدَهُ اسْتِ وَايْضًا اَنْ سُرُّوْرِكُمْ عَلَيِّ الصَّلَاةِ وَالسَّلَامِ وَرُحْمَ
 اقْرَبَ مَا يَكُوْنُ الْعَبْدُ مِنَ التَّوْبَةِ فِي الصَّلَاةِ وَقَالَ تَبَارَكَ وَتَعَالَى وَاسْتِ اَقْرَبَ اِسْتِ دِيْكَرِ
 وَقْتُ كَرْتِ اَبِي جَلَسَانَهُ بِشَيْرِ اسْتِ كَمَا اِنْ اِسْتِ اِنْ رَانَ وَقْتُ نِيْمَتِ نِيْمَتِ اسْتِ وَنَحْوِ لِعَضِيْ اِنْ مَشَائِيْ خُصْمِ
 اللَّهُ تَعَالَى اسْرَارَهُمْ نَمُوْدَهُ اسْتِ وَاِنْ وَقْتُ حَالِ نَحْوِ وَاِسْتِمْرَارِ اَنْ جَمِيْنِ خَبْرًا وَاَدْوَانَهُ اسْتِ حَيْثُ قَالَ
 حَالِي فِي الصَّلَاةِ كَمَا اِنْ قَبْلَ الصَّلَاةِ فَالْاَحَادِيْثُ الْمَذْكُوْرَةُ بَلِي النَّصُّ الْمَذْكُوْرِيْنِ اَلْمَسَاقَاةُ
 وَلَا اِسْتِمْرَارَهُ اَبِيْدَانِ اسْتِ كَمَا اِنْ اِسْتِمْرَارِ وَقْتُ تَحْقِيْقِ اسْتِ سَخْنِ دَرِ اسْتِ كَمَا اِنْ بَاوْجُوْدِ اسْتِمْرَارِ حَالِ نَمُوْدَهُ
 هَمُّ وَقَعَ اسْتِ يَانَهُ جَمِعَ رَاكِعًا مَنُذِرْتِ وَقْتُ اِطْلَاعِ نَادِ اِنْ نَبْضِيْ اَنْ قَائِلِ كَشْتَانِي اِنْ جَمَعَ دِيْكَرًا
 كَمَا اِنْ اِنْ مَقَامِ بِيْرِهِ وَاَدْوَانِ اِنْ اِعْتِرَافِ نَمُوْدَهُ اِنْ دَاوْحِقْ كَسِ رَاكِعًا بِطَفِيْلِ اِنْ خَضْرَتِ عَلَيِّ الصَّلَاةِ
 وَالْحَيَّةِ وَرِوَايِنِ جَمِيْعِيْتِ وَاَدْوَانِ وَاَزْوَلِيْتِ قُرْبِ اَنْ شَيْرِ اِنْ اِرْزَانِيْ دَاشْتِ اِنْ اَقْلَ قَلِيْلٍ اِنْ رُحْمَا
 اللَّهُ سُبْحَانَ اِنْ كَمَا اِنْ كَرَمِهِ نَضِيْبِ اِنْ هَذَا الْمَقَادِيْمِ مُحَمَّدِيْنِ عَلَيِّ عَلَيْهِ السَّلَامُ وَالصَّلَاةِ وَالسَّلَامُ
مَعْرِفَتُ مَشَائِيْنِ اِنْ بَابِ صِفَاتِ عُرْسُلُوْمِ وَمَعَارِفِ مَجْدُ وَاِنْ نَزْدِيْ كُنْدِ وَاَزْوَلِيْتِ وَرُحْمِ
 هَمُّ وَاِنْ نِيْمَتِ كِيْمَتِ كِيْمَتِ وَاِنْ بَابِ قَلْبِ اِنْ خَايَةَ مُرَاغِي اِنْ بَابِ اِنْ صِفَاتِ اِنْ تَقَالِي
 مَطْلَعِ اِنْ مَخْلَافِ مَجْدُ وَاِنْ اَيْضًا اِنْ بَابِ صِفَاتِ بُوَاسِطَةِ سَلُوْكِ وَعُرُوْجِ بِلُفُوْحِ قُرْبِ بِشَيْرِ وَاِنْ اِنْ

مَعْرِفَتُ مَشَائِيْنِ اِنْ بَابِ صِفَاتِ عُرْسُلُوْمِ وَمَعَارِفِ مَجْدُ وَاِنْ نَزْدِيْ كُنْدِ وَاَزْوَلِيْتِ وَرُحْمِ
 هَمُّ وَاِنْ نِيْمَتِ كِيْمَتِ كِيْمَتِ وَاِنْ بَابِ قَلْبِ اِنْ خَايَةَ مُرَاغِي اِنْ بَابِ اِنْ صِفَاتِ اِنْ تَقَالِي
 مَطْلَعِ اِنْ مَخْلَافِ مَجْدُ وَاِنْ اَيْضًا اِنْ بَابِ صِفَاتِ بُوَاسِطَةِ سَلُوْكِ وَعُرُوْجِ بِلُفُوْحِ قُرْبِ بِشَيْرِ وَاِنْ اِنْ

که از تفصیل صفات مطلع نیرد

که در صورت و اشکالت اول
 یعنی نفس و اخلاص و اینها
 که در صورت و اشکالت اول
 یعنی نفس و اخلاص و اینها
 که در صورت و اشکالت اول
 یعنی نفس و اخلاص و اینها

آنچه جزو بان عروج ناکرده لیکن محبت اصل و منکره نشانت اگر چه محبت در میان است چه محبت اگر
 بحکم ^{بجواب} **أَلَمْ يَمْزِجْ مَعَ مَنَ أَحَبَّ** در مجذوبان نیز قرب و معیت اصل اعتبار کرده شود پس مجذوبان در محبت
 مناسبت بمجدوبان دارند چنانچه ذاتی و **لَوْ كُنَّ مَعَ الْعُجْبِ** در مجذوبان نیز متحقق است معرفت در
 عبارت بعضی ازین طائفه واقع است که قطب رانجلی صفات است و افراد رانجلی ذات در این
 سخن مجال تامل است چه قطب محمدی مشرب است محمدیان رانجلی ذات است آری در این تجلی
 نیز تفاوتهاست قریبیکه افراد راست قطب نیست اما هر دو رانجلی ذات نصیب است مگر آنکه گوئیم
 که قطب قطب ابدال مراد داشته باشد که بر قدم حضرت اسرافیل است نه بر قدم محمد معرفت
إِنَّ اللَّهَ خَلَقَ آدَمَ عَلَى صُورَتِنَا الله تعالی بی چون و چگونه است روح آدم را که خلاصه اوست
 بر صورت بیچونی و بیچگونگی آفریده پس همچنانکه حق سبحانه و تعالی لامکانیست روح نیز لامکانی
 آدم نسبت روح بابدان همچون نسبت اوست تعالی و تقدس با عالم نه دخل است نه خارج متصل
 نه مفصل بیش از قیومیت نسبت مفهومی نمیشود هر ذره از ذرات بدن را مقوم روح است همچنانکه الله تعالی
 قیوم عالم است قیومیت او تعالی مر بدن را بواسطه قیومیت روح است نه فیصنیکه وارو می شود
 محل ورودان فیض ابتدای حست و بواسطه روح آن فیض بدن میرسد و چون روح بصورت
 بیچونی و بیچگونگی آفریده شد لاجرم بیچون و بیچگونگی حقیقی را در و گنجایش آمد **لَا تَسْمَعُ**
أَسْمَاءَ وَلَا سَمَاعًا و لکن **تَسْمَعُ قَلْبًا عِنْدَ الَّذِينَ** چه ایش و سما با وجود وسعت و فراخی چون داخل
 با اثره مکانند و بر ابع چون و چگونگی تقسیم گنجایش لامکانی که مقدس از چندی و چونی است نارند
 لامکانی در مکان گنجایش ندارد و بے چون و در چون آرام میگردد و پس ناچار گنجایش در قلب عبد
 مومن که لامکانی است و نیز از چندی و چونی است متحقق گشت تخصیص قلب عبودیت بنا بر
 است که قلب غیر مومن کامل از آفوج لامکانی فرود آمده است و گرفتار چندی و چونی شده و حکم
 آن گرفته پس بواسطه این نزول و گرفتاری چونکه داخل و اثره مکانی شده است و چونی پیدا کرده است

اینست که در صورت و اشکالت اول
 یعنی نفس و اخلاص و اینها
 که در صورت و اشکالت اول
 یعنی نفس و اخلاص و اینها
 که در صورت و اشکالت اول
 یعنی نفس و اخلاص و اینها

که در صورت و اشکالت اول
 یعنی نفس و اخلاص و اینها

در بیان آنکه هر که از جهت قلب خویش با وجود عظمیت و فراخی چون مکانیت هر آئینه و حریف لامکانی که رحمت حکم دانه خردل دارد بل اقل بلکه گوئیم این قلب چونکه محل تجلی انوار قدم شده است بلکه بقای بقایم یافته عرش و ما فيها اگر در واقعته مجرود و متلاشی گردد و اثرش از بیجا باقی نماند کما قال سید الطائفتی فی هذا المقام ان الحدیث اذا قرئت بالقدریم تقریب له انشای این لبا سے است یکما که خاص بر قدر روح و وخته اندر لاکم نیز این خصوصیت ندارند و عمل دایره مکانند و منصف بچونند لاجرم انسان خلیفه رحمن آدمی سلطانه بل صورت شی خلیفه شی است تا بصورت شی مخلوق نباشد خلاشی را شاید و ما خلقت را شاید نیاندگی با امرات اصل خود متواند کرد و لا یحی عطا بالادک الامطایاه + قال تبارک و تعالی اتاعرصنا الامانه علی السموات و الارض و الجبال قابین ان یحملنها و اشفقن منها و حملها الانسان انه کان ظلوما جهولا کثیر الظلم علی انفسه بحیث لا یسفی من وجوده و تواج وجوده اکثر اول حکما کثیر الجساح لا یكون کذا ادراک یتعلق بالمقصود و لاعلمه که نسبتی الی المطلوب بل الجزع عن الادراک فی ذلک الموضع ادراک و الاعتراف بالجهل معرفه اکثرهم معرفه بالله اشدهم شیخا فیه منبیه

آن قابلیت اصل ساخته است اولئک کمال لغام بکل هم اصل و آرشاخ هر که از جهت قلب خود خوبه او هم است مردش لامکانیت قلب بوده باشد چه مکانی هر چند و بیع است اما ناک است عرش با وجود عظمیت و فراخی چون مکانیت هر آئینه و حریف لامکانی که رحمت حکم دانه خردل دارد بل اقل بلکه گوئیم این قلب چونکه محل تجلی انوار قدم شده است بلکه بقای بقایم یافته عرش و ما فيها اگر در واقعته مجرود و متلاشی گردد و اثرش از بیجا باقی نماند کما قال سید الطائفتی فی هذا المقام ان الحدیث اذا قرئت بالقدریم تقریب له انشای این لبا سے است یکما که خاص بر قدر روح و وخته اندر لاکم نیز این خصوصیت ندارند و عمل دایره مکانند و منصف بچونند لاجرم انسان خلیفه رحمن آدمی سلطانه بل صورت شی خلیفه شی است تا بصورت شی مخلوق نباشد خلاشی را شاید و ما خلقت را شاید نیاندگی با امرات اصل خود متواند کرد و لا یحی عطا بالادک الامطایاه + قال تبارک و تعالی اتاعرصنا الامانه علی السموات و الارض و الجبال قابین ان یحملنها و اشفقن منها و حملها الانسان انه کان ظلوما جهولا کثیر الظلم علی انفسه بحیث لا یسفی من وجوده و تواج وجوده اکثر اول حکما کثیر الجساح لا یكون کذا ادراک یتعلق بالمقصود و لاعلمه که نسبتی الی المطلوب بل الجزع عن الادراک فی ذلک الموضع ادراک و الاعتراف بالجهل معرفه اکثرهم معرفه بالله اشدهم شیخا فیه منبیه

این بیان است که هر که از جهت قلب خویش با وجود عظمیت و فراخی چون مکانیت هر آئینه و حریف لامکانی که رحمت حکم دانه خردل دارد بل اقل بلکه گوئیم این قلب چونکه محل تجلی انوار قدم شده است بلکه بقای بقایم یافته عرش و ما فيها اگر در واقعته مجرود و متلاشی گردد و اثرش از بیجا باقی نماند کما قال سید الطائفتی فی هذا المقام ان الحدیث اذا قرئت بالقدریم تقریب له انشای این لبا سے است یکما که خاص بر قدر روح و وخته اندر لاکم نیز این خصوصیت ندارند و عمل دایره مکانند و منصف بچونند لاجرم انسان خلیفه رحمن آدمی سلطانه بل صورت شی خلیفه شی است تا بصورت شی مخلوق نباشد خلاشی را شاید و ما خلقت را شاید نیاندگی با امرات اصل خود متواند کرد و لا یحی عطا بالادک الامطایاه + قال تبارک و تعالی اتاعرصنا الامانه علی السموات و الارض و الجبال قابین ان یحملنها و اشفقن منها و حملها الانسان انه کان ظلوما جهولا کثیر الظلم علی انفسه بحیث لا یسفی من وجوده و تواج وجوده اکثر اول حکما کثیر الجساح لا یكون کذا ادراک یتعلق بالمقصود و لاعلمه که نسبتی الی المطلوب بل الجزع عن الادراک فی ذلک الموضع ادراک و الاعتراف بالجهل معرفه اکثرهم معرفه بالله اشدهم شیخا فیه منبیه

این بیان است که هر که از جهت قلب خویش با وجود عظمیت و فراخی چون مکانیت هر آئینه و حریف لامکانی که رحمت حکم دانه خردل دارد بل اقل بلکه گوئیم این قلب چونکه محل تجلی انوار قدم شده است بلکه بقای بقایم یافته عرش و ما فيها اگر در واقعته مجرود و متلاشی گردد و اثرش از بیجا باقی نماند کما قال سید الطائفتی فی هذا المقام ان الحدیث اذا قرئت بالقدریم تقریب له انشای این لبا سے است یکما که خاص بر قدر روح و وخته اندر لاکم نیز این خصوصیت ندارند و عمل دایره مکانند و منصف بچونند لاجرم انسان خلیفه رحمن آدمی سلطانه بل صورت شی خلیفه شی است تا بصورت شی مخلوق نباشد خلاشی را شاید و ما خلقت را شاید نیاندگی با امرات اصل خود متواند کرد و لا یحی عطا بالادک الامطایاه + قال تبارک و تعالی اتاعرصنا الامانه علی السموات و الارض و الجبال قابین ان یحملنها و اشفقن منها و حملها الانسان انه کان ظلوما جهولا کثیر الظلم علی انفسه بحیث لا یسفی من وجوده و تواج وجوده اکثر اول حکما کثیر الجساح لا یكون کذا ادراک یتعلق بالمقصود و لاعلمه که نسبتی الی المطلوب بل الجزع عن الادراک فی ذلک الموضع ادراک و الاعتراف بالجهل معرفه اکثرهم معرفه بالله اشدهم شیخا فیه منبیه

و علامت باشد بر حقیقت خویش عالم را باصل نماند چون هیچ نسبتی نیست الا آنکه عالم مخلوق است

چه کار دارد **معرفت** کحل تا بیان آن سرور علی الصلوة والسلام والخیرة اگر چه بواسطه
اتباع آن حضرت علی الصلوة والسلام والخیرة از تجلی ذات که بالأصالة خاصه آنحضرت است
علیه الصلوة والسلام نصیب و سایر انبیاء اعلیین و علیهم الصلوات و الخیرات و الشکایه
تجلیات صفات است و تجلی ذات اشرف است از تجلی صفات لیکن باید دانست که انبیاء اعلی
نبیت و علیهم الصلوات و الخیرات و تجلیات صفات مراتب قرب حاصل است که کحل تا بیان این
است رانیت با وجود تجلی ذات بطریق تبعیت مثلاً شخصی محبت جمال آفتاب مدارج عروج را
طی کرده با قناب برسد و در میان آفتاب و او غیر از حائله رقیقه نماند و شخص دیگر با وجود
ذات آفتاب و عروج بان مراتب عاجز است هر چند میان او و آفتاب حائله در میان نیست
شک نیست که شخص اول نزو کمتر است با قناب و عالمتر است بکالات و رقیقه او پس در هر که
قرب بیشتر است و معرفت زیاده تر فاضلتر است پس هیچ ولی از اولیای این امت که خیر الامم است
با وجود افضلیت پیغمبر خویش بمرتبه هیچ نبی از انبیاء نرسد اگر چه او را بواسطه متابعت پیغمبر خویش
از مقام مابه الافضلیت نصیب حاصل شود فضل کلی انبیاء است اولیا طیفی اند و ولیکانند
اخیر الکلام... الخ لیل سبحانه علیه ذلک و علی جمیع نعمائه و الصلوات والسلام علیه
افضل انبیائه و علی جمیع الانبیاء و المرسلین و المذککة المقربین و علی الصلوات

له بین کلامان است که
باید سلطان نامت از
تجلی ذات نصیب است

که در مقام افضلیت
کسی تا بیان آن
باینجا طریقه معرفت
در تشریح است

که در بیان اول
و در بیان اول

که در بیان اول
و در بیان اول

و الشهداء

کتاب در فضیلت ما و مشتم

و الصالحین

بسیار سارنکپوری صدور یافته در منع از ادای صلوة نوافل بجاعت مانند نماز عاشورا و شرف
و شرف آن و غیره و اینها ذلک بسم الله الرحمن الرحیم الحمد لله الذی شرقتنا بمتابعه سید
المرسلین و جبتنا عن ارتکاب المبتدعات فی الدین و الصلوة والسلام علی من مع
بنیان الضلالة و رفقه اعلام الهدایة و علی الابرار و صحبه الاحیاء باید دانست که

نماند
نماند

مِنْ أَنْ يُفَوَّضَ الشَّرْكَاءَ إِلَى الْعِبَادِ
 فَقَالَ لَهُ هَلْ يُجِبُهُمْ عَلَى ذَلِكَ فَقَالَ
^{اللهم} اللهُ تَعَالَى أَحَدٌ مِنْ أَنْ يُجِبَهُمْ عَلَى
 ذَلِكَ ثُمَّ يَعَذِّبُهُمْ فَقَالَ وَكَيْفَ ذَلِكَ
 فَقَالَ الْبَيِّنُ الْبَيِّنُ لَا جَبْرَ وَلَا تَفْوِيزَ
 وَلَا كَرَّةَ وَلَا تَسْلِيْطَ لِهَذَا أَقَالَ أَهْلُ
 السُّنَّةِ إِنَّ الْأَفْعَالَ لِاخْتِيَارِ بَيِّنَةٍ
 لِلْعِبَادِ مَقْدُورَةٌ اللهُ تَعَالَى مِنْ حَيْثُ
 الْخَلْقِ وَالْإِيْجَادِ وَمَقْدُورَةٌ الْعِبَادِ
 عَلَى وَجْهِ آخِرٍ مِنَ التَّعَلُّقِ يُعْتَبَرُ عَنْهُ
 بِالْإِكْتِسَابِ خَرَجَتْ الْعِبَادِ بِاعْتِبَارِ
 نِسْبَتِهَا إِلَى قُدْرَتِهِ تَعَالَى يَسْتَتِي خُلُقًا
 وَبِاعْتِبَارِ نِسْبَتِهَا إِلَى قُدْرَةِ الْعَبْدِ كَسْبًا
 لَهُ عَزِيمٌ أَنَّ الْأَشْعَرِيَّ مِنْهُمْ ذَهَبَ إِلَى
 أَنْ كَمَا دَخَلَ لِاخْتِيَارِ الْعِبَادِ فِي أَفْعَالِهِمْ
 أَصْلًا إِلَّا أَنَّهُ سُبْحَانَهُ أَوْجَدَ الْأَفْعَالَ
 عَقِيْبَ اخْتِيَارِهِمْ لِيَطْرُقَ حَيْثُ الْعَادَّةُ
 إِذْ لَا تَأْتِيْهِ الْقُدْرَةُ الْعَادَّةُ عِنْدَهُ -
 وَهَذَا الْمَذْهَبُ مَائِلٌ إِلَى الْجَبْرِ وَهَذَا
 يَسْمَى بِالْجَبْرِ الْمَتَوَسِّطِ وَقَالَ الْأَسْتَذِلُّ

از نیکه تفویض نماید ربوبیت خود را به بندگان
 خویش پس گفت ابوحنیفه رضی الله عنه ساختن است
 ایشان را بر ان فرمود خدا تعالی عا و لغت است
 از آنکه مجبور سازد ایشان را اولاد و پسر عذاب کند
 ایشان را تا نمایی پس گفت ابوحنیفه رضی الله عنه
 حقیقت این معاملة فرمود که میان تفویض و مجبوریست
 جبر است نه بالکلیه جبر است و نه تفویض و نه اگر آه
 و نه تسلط مانا که از رخا گفته اند ال سنت که تحقیق
 افعال اختیاریه بندگان داخل اند تحت قدرت تعالی
 باعتبار خلق و ایجاد و تحت قدرت عباد و بر وجه دیگر
 از تعلق که معتبر است بکسب و الکتب تحرکت عبد
 باعتبار نسبت بقدرت حق تعالی خلق و ایجاد و
 و باعتبار ارتباط و بقدرت عب و الکتب
 میگویند و لیکن امام ابو اشعری از ایشان گفته
 است باین طرف که اختیار عباد را در افعال ایشان
 اصلا در خلق نیست و لیکن تحقیق حق سبحانه بوجود
 می آرد و افعال او عطف اختیار ایشان بطریق جزئی است
 زیرا که قدرت حادثه را از وجود صحت تاثیر است
 و این مذہب مائل است بجزر و از بنجاست که بجزر
 متوسط نامیده میشود و قال شده است استاؤا

اینها هم
 اینها هم
 اینها هم

در المعرفت

در بیان
 در بیان

لانه من استاؤا
 العباد المخلصين
 والنفس المخلصين
 للعباد المخلصين
 الذين لا يملكون
 الامور التي لا تتعلق
 بغير الله تعالى
 من حيث انفسهم
 من حيث وجودهم
 فانهم لا يستقلون
 بغير الله تعالى

أَبُو سَمِيحٍ الْأَسْفَرَايِينِي بِتَأْتِيرِ الْقُدْرَةِ
 الْحَادِثَةِ فِي أَصْلِ الْفِعْلِ وَحُصُولِ الْفِعْلِ
 بِمَجْمُوعِ الْقُدْرَتَيْنِ وَقَدْ حُوزَ اجْتِمَاعُ
 الْمَوَظُنِّ عَكْلًا أَثَرًا وَاحِدًا بِجِهَتَيْنِ
 مُخْتَلِفَتَيْنِ وَقَالَ الْقَاضِي أَبُو بَكْرٍ الْفَلَّاحُ
 بِتَأْتِيرِ الْقُدْرَةِ الْحَادِثَةِ فِي وَصْفِ
 الْفِعْلِ بِأَنْ يَجْعَلَ الْفِعْلُ مَوْصُوفًا
 بِشَيْءٍ كَوْنَهُ طَاعَةٌ وَمَعْصِيَةٌ وَالْمُخْتَلَفُ
 عِنْدَ الْعَبْدِ الضَّعِيفِ تَأْتِيرُ الْقُدْرَةِ
 الْحَادِثَةِ فِي أَصْلِ الْفِعْلِ وَفِي وَصْفِهِ
 مَعَاذَ لَا مَعْنَى لِلتَّأْتِيرِ فِي الْوَصْفِ
 بِدُونِ التَّأْتِيرِ فِي الْأَصْلِ إِذِ الْوَصْفُ
 أَثَرُهُ الْمُنْتَفِعُ عَلَيْكَ لَكِنَّهُ مُحْتَاجٌ إِلَى
 تَأْتِيرٍ زَائِدٍ عَلَى تَأْتِيرِ أَصْلِ الْفِعْلِ
 إِذْ وَجُودُ الْوَصْفِ زَائِدٌ عَلَى وَجُودِ
 الْأَصْلِ وَلَا يَحْدُورُ فِي الْقَوْلِ
 بِالتَّأْتِيرِ إِنْ كَبُرَ ذَلِكَ عَلَى
 الْأَشْعَرِيِّ إِذِ التَّأْتِيرُ فِي الْقُدْرَةِ
 أَيْضًا بِإِجَادِ اللَّهِ سُجْدَانَهُ كَمَا أَنَّ
 نَفْسَ الْقُدْرَةِ بِإِجَادِهِ تَعَالَى أَيْضًا

بیتاثير قدرت
 در معرفت

ابو سحاق اسفرائینی بتاثير قدرت حادثة در
 نفس فعل و حصول فعل بمجموع قدرتين و تحقق نمودن
 است اجتماع و موثر بر اثر واحد اما از دو جهت
 مختلف و قائل گشته است قاضی ابو بکر افلاکی
 بتاثير قدرت حادثة در وصف فعل بدین پنج
 که متصف گردانیده شود فعل مثلاً بوصف طاعت
 یا معصية و محنت رزق این بندۀ ضعیف تاثير
 قدرت حادثة است در هر یک از نفس فعل و
 فعل چه تاثير قدرت حادثة در وصف بدون
 تاثير و در اصل هیچ معنی ندارد زیرا که وصف
 اشیهان اصل است و منتفزع است بر آن آما
 محتاج است بتاثير زائد بر تاثير اصل فعل
 بدین سبب که وجود وصف زائد است بر
 وجود اصل و هیچ اشخالی نیست در قول
 بتاثير قدرت عبد - هر چند این قول بر
 اشعری گران خواهد آمد زیرا که وصف
 تاثير در قدرت عبد نیز بايجاد حق است
 سبحانه چنانکه نفس قدرت نیز بايجاد
 اوست ثانی

وَالْقَوْلُ بِتَأْتِيرِ الْقُدْرَةِ هُوَ الْأَقْرَبُ إِلَى
 الصَّوَابِ وَوَدَّ هَبُ الْأَشْعَرِيِّ كَخَلِ
 فِي كَاتِرَةِ الْجَبْرِ فِي الْحَقِيقَةِ إِذْ لَا اخْتِيَارَ
 عِنْدَهُ حَقِيقَةً وَلَا تَأْتِيرَ لِقُدْرَةِ
 الْحَادِثَةِ أَصْلًا عِنْدَهُ إِلَّا أَنْ الْفِعْلُ
 الْأَخْتِيَارِيُّ عِنْدَ الْجَبْرِيَّةِ لَا يُنْسَبُ
 إِلَى الْفَاعِلِ حَقِيقَةً بَلْ جَازًا وَعِنْدَ
 الْأَشْعَرِيِّ يُنْسَبُ إِلَى الْفَاعِلِ حَقِيقَةً
 وَإِنْ كَمْ يَكُنِ الْأَخْتِيَارُ تَأْتِيرًا لِحَقِيقَةٍ
 لِأَنَّ الْفِعْلَ يُنْسَبُ إِلَى قُدْرَةِ الْعَبْدِ
 حَقِيقَةً سَوَاءً كَانَتْ الْقُدْرَةُ مُؤْتَرَةً
 وَلَوْ فِي الْجُمْلَةِ كَمَا هُوَ مَذْهَبُ غَيْرِ
 الْأَشْعَرِيِّ مِنْ أَهْلِ السُّنَّةِ أَوْ مَذْهَبُ
 مَحْضًا كَمَا هُوَ مَذْهَبُهُ وَبِهَذَا الْفَرْقِ
 يُمَيِّزُ مَذْهَبَ أَهْلِ الْحَقِّ عَنِ مَذْهَبِ
 أَهْلِ الْبَاطِلِ وَنَعَى الْفِعْلَ عَنِ الْفَاعِلِ
 حَقِيقَةً وَأَشْبَاهَهُ لَهُ جَمَانًا كَمَا هُوَ
 مَذْهَبُ الْجَبْرِيَّةِ كَقَوْلِهِمْ كَفَرُوا بِكَارِ
 عَنِ الضَّرُورَةِ قَالَ صَلَاحُ التَّمْهِيدِ
 وَمِنَ الْجَبْرِيَّةِ مَنْ قَالَ يَاكَ الْفِعْلُ

وَقَوْلُ بِنَائِي قُدْرَتِ حَادِثَةٍ هِيَ
 كَمَا نَزَدِيكَةً اسْتَبْصَابِ - وَأَمَّا مَذْهَبُ
 أَشْعَرِيِّ فِي اخْتِصَاتِ دَاخِلِ دَائِرَةِ
 جَبْرِ اسْتَبْصَابِ نَزْدِ أَشْعَرِيِّ عِبْدِ رَأْيِ الْحَقِيقَةِ
 بِنِجِ اخْتِيَارِ نَسَبِ وَقُدْرَتِ حَادِثَةٍ وَبِهَا
 بِنِجِ تَأْتِيرِ نَكْرًا نَزْدِ جَبْرِ فِي فِعْلِ اخْتِيَارِ
 بِفَاعِلِ حَقِيقَةٍ نَسَبِ كَرَاهِيَّةٍ نَمِيشُ وَبَلْكَ مَجَازًا
 وَنَزْدِ أَشْعَرِيِّ بِفَاعِلِ حَقِيقَةٍ نَسَبِ كَرَاهِيَّةٍ
 بِرَجْمِ مَرَاورِ حَقِيقَةٍ اخْتِيَارِ حَالِ نَسَبِ
 زَبِيرًا كَفِعْلِ نَزْدِ اِهْلِ سُنْتِ بَقْدَرَتِ عِبْدِ حَقِيقَةٍ
 مَسْبُوبِ اسْتَبْصَابِ قُدْرَتِ فِي اِبْجَلِهِ مُؤْتَرًا بِشَدِّ
 چنانکه مذهب غیر اشعری است از اهل سنت
 یا مدار صرف چنانکه مذهب ولایت و به
 همین فرق ممتاز کرده و مذهب اهل حق
 از مذهب اهل باطل - و اما این که فعل
 را از فاعل باعث با حقیقت نمی گویند
 و باعتبار مجاز اثبات نمودن چنانکه قول
 جبریه است پس کفر است صحیح و از انکار
 است از بداینه صاحب تمهید فرموده که
 بعضی از جبریه به قائل اند باینکه صد فعل از

له هو الالعین
 معین بن محمد بن
 الحنفی التوفیق
 شان و حیات
 کشف

در احوال
 شمس الدین
 محمد بن محمد بن
 محمد بن محمد بن
 محمد بن محمد بن

مشیه التمهید
 تقدیرها التمهید
 و علی التمهید
 معین بن محمد بن

نکات و توفیق

عبد

عبد

اختیاری

که بیان نمودیم در مدافع و

عبد

مِنْ الْعَبْدِ ظَاهِرًا وَحِجَازًا أَمَا فِي الْحَقِيقَةِ
 لَا اسْتَطَاعَةَ لَنَا وَالْعَبْدُ كَالشَّجَرِ إِذَا
 حَثَرَتْهَا الرِّيحُ تَحَثَّرَتْ فَكَذَلِكَ
 الْعَبْدُ مُجْبُوٌّ كَمَا لِلشَّجَرِ وَهَذَا أَكْفَرُ
 مِنْ اعْتِقَادِ هَذَا اِصْبِيرٌ كَافِرًا وَقَالَ
 أَيْضًا فِي مَذْهَبِ الْجَبَرِيَّةِ قَوْلُهُمْ
 أَنْ لَيْسَ لِلْعِبَادِ أَعْمَالٌ عَلَى الْحَقِيقَةِ
 لَا فِي الْخَيْرِ وَلَا فِي الشَّرِّ وَمَا يَفْعَلُ الْعَبْدُ
 فَاَلْفَاعِلُ هُوَ اللَّهُ سُبْحَانَهُ وَهَذَا أَكْفَرُ
 فَإِنْ قُلْتَ إِذَا لَمْ يَكُنْ لِقُدْرَةِ الْعَبْدِ
 تَأْتِيرٌ فِي الْأَعْمَالِ وَلَمْ يَكُنْ اخْتِيَارًا
 لَهُ حَقِيقَةً فَمَا مَعْنَى نِسْبَةِ الْأَعْمَالِ إِلَى
 الْعَبْدِ حَقِيقَةً عِنْدَ الْأَشْعَرِيِّ قُلْتَ إِنَّ
 الْقُدْرَةَ وَإِنْ لَمْ يَكُنْ لَهَا تَأْتِيرٌ فِي
 الْأَعْمَالِ إِلَّا أَنَّهُ سُبْحَانَهُ جَعَلَهَا
 مَدَامًا أَوْجُودِ الْأَعْمَالِ بِأَنْ يَخْلُقَ
 اللَّهُ تَعَالَى الْأَعْمَالَ عَقِيبَ صَرْفِ
 قُدْرَتِهِمْ وَاخْتِيَارِهِمْ إِلَى الْأَعْمَالِ
 بِطَرَفِ جَرَى الْعَادَةِ وَكَانَتْ الْقُدْرَةُ
 عِلَّةً عَادِيَّةً لِوُجُودِ الْأَعْمَالِ فَيَكُونُ

عبد صرف باعتبار ظاهر و مجاز است اما في الحقيقة
 او را هیچ استطاعت حاصل نیست و عبد درنگ
 شجر است که چون متحرک گرداند او را باد متحرک گردد
 پس همچونین عبد مجبور محض است کالشجر و این قول
 کفر است و هر که چنین اعتقاد کرد کافر گردید و نیز
 فرموده که در مذهب جبریه است قول ایشان که
 نیست مرئبانگان را افعال علی الحقیقه نه در
 خیر و نه در شر و هر چه میکنند پس فاعل آن
 همان حق است سبحانه و این قول نیز کفر است
 اگر گوئی هر گاه قدرت عبد را در افعال و
 نه تاثیر نیست و نه مر او را حقیقه اختیار پس نزد
 اشعری افعال را بعد حقیقه نسبت کردن چه
 وارو گویم هر چند قدرت را در افعال تاثیر
 متحقق نیست مگر این قدرست که حق سبحان
 آن را از برای حصول افعال مدار ساخته است
 بدین ترتیب که مے آفرید حق تعالی افعال عباد و
 را بعد از صرف کردن ایشان قدرت و اختیار
 نمود را در افعال بطریق جبری عادت -
 و نیز قدرت عبد علت عادیه گشته است از
 برای حصول افعال پس ثابت شد

مکتب المومنین
 مدرس علمیه
 تهران

هـ ای مجمل الفعل واجباً او معتاداً وجوب الفعل امتناعاً في الاختيار قلنا اولاً انه ممنوع فان الوجوب بالاختيار محقق لامتثالاً ثانياً او منقوض بافعال الباري

مَا فِي الْبَابِ أَنَّهُ يُوجِبُ الْإِخْتِيَارَ
 وَهُوَ مُحَقَّقٌ لِلاِخْتِيَارِ لَمُنَافِئِ لَهُ وَأَيْضًا
 مَنقُوضٌ بِأَفْعَالِ الْبَارِئِ تَعَالَى لِأَنَّ فِعْلَهُ
 سُبْحَانَهُ بِالنَّظَرِ إِلَى الْقَضَاءِ أَمَّا وَاجِبٌ
 أَوْ مُنْتَعٍ إِذْ لَوْ تَعَاقَى الْقَضَاءُ بِالْوُجُودِ
 أَوْ بِالْعَدَمِ فَيَمْتَنِعُ فَلَوْ كَانَ وَاجِبٌ
 الْفِعْلُ بِالِاخْتِيَارِ مُنَافِيًا لَهُ لَمْ يَكُنْ
 الْبَارِئُ تَعَالَى مُخْتَارًا أَوْ هَذَا كَقَوْلِ
 وَلَا يَحْتَفِي عَلَى أَحَدٍ أَنَّ الْقَوْلَ سَهْلًا تَقَدَّرَ
 قُدْرَةُ الْعَبْدِ فِي إِجْبَادِ أَعْمَالِهِ مَعَ كَمَالِ
 ضَعْفِهِ فِي غَايَةِ السَّخَافَةِ وَمُنْشَأُ
 نِهَابَةِ السَّفَاهَةِ وَهَذَا بِالْعَمَلِ مَشَابِهُ
 مَا وَرَاءَ النَّهْرِ شَكَرَ اللَّهُ تَعَالَى سَجِيمٌ مِمَّنْ فِي
 تَضَلُّلِهِمْ فِي هَذِهِ الْمَسْئَلَةِ حَتَّى قَالُوا
 إِنَّ الْجَبْرَ سَعْدٌ حَالَ مَتِّهِمْ حَيْثُ لَمْ
 يُشْبِهُوا الْأَشْرِيكَاءَ وَاحِدًا وَالْمَعْتَرَةَ
 أَنْبَتُوا شُرَكَاءَ لَا يَحْضَرُ وَزَعَمَتِ الْجَبْرِيَّةُ
 أَنَّهُ لَا فِعْلَ لِلْعَبْدِ اصْطِلَاحًا وَ أَنَّ حَرَكَاتِهِ
 بِمَنْزِلَةِ حَرَكَاتِ الْجَمَادِ لَا قُدْرَةَ لَهُمْ
 اصْطِلَاحًا وَلَا قَصْدًا وَلَا اخْتِيَارًا وَ زَعَمُوا

یعنی در فعل
 اختیاری منافعی
 اضیاء و استثنای
 منع یعنی در وجود
 باشد و در عدم
 منع و مقتضای
 از الوجوب الباری
 مع الامکان باللائح
 ای مانع از اختیار

که توانی از امر باری

ص
 یعنی کس از انوار

که عیب یا اختیار خود کار خواهد کرد یا نخواهد کرد و غایت
 ما فی الباب این چنین قضا اختیار عیب را واجب
 و لازم میکند و این مثبت اختیار است نه منافی
 آن و نیز منقوض است بافعال باری تعالی بر آنکه
 فعل او سبحانه بنظر قضا واجب است یا ممتنع
 چه قضا اگر بوجود متعلق است واجب است یا بعد
 پس ممتنع پس اگر وجوب فعل اختیاری منافی اختیار
 بود باری تعالی در افعال خود مختار نبود
 و این کفر است و بر هیچکس مخفی نیست که تحقیق
 قول باستقلال قدرت عیب در ایجا و افعال
 خویش با وجود کمال ضعف و در غایت بسکی است
 و منشا نهایت بیخودی و از اینجا است که مشایخ
 ماوراء النهر شکر الله تعالی سنجیم بمبالغه نموده
 اند در تضلیل ایشان اندرین مسئله سجدیکه گفته اند
 که حال مجوس نیکوتر است از حال ایشان چه مجوس
 غیر از یک شرک اثبات نکرده اند و معتزله
 شرکاء بے نهایت اثبات نموده اند و جبریه
 زعم نموده که فعل است هرگز عیب را و نه قدرت
 و نه اراده و نه اختیار و حرکاتش در رنگ جمادات
 و گفته که عیب نیز فعل خیر ثواب داده شود و

و ان كان يتبين في ردی الای الی الامتلاف له
 انهم يوجبون مقتضی الامر

بالخطا القدیر و الشکر علی قاسوس

و ان كان يتبين في ردی الای الی الامتلاف له

ایشا سیدان

العباد لا يباون بلخير ولا يباون بالشر مربي ۱۲

اَنَّ الْعَبْدَ لَا يَتَابُ بِالْخَيْرِ وَلَا يُعَاقَبُ
 بِالشَّرِّ وَالْكَفَّارُ وَالْعَصَاؤُ الْمُعَدُّ وَرُو
 غَيْرُ مَسْئُولَيْنِ لَإِنَّ الْأَكْثَالَ كَلَّمَا
 مِنْ اللَّهِ تَعَالَى وَالْعَبْدُ حُجُومٌ فِي ذَلِكَ
 وَهَذَا كُفْرٌ وَهُوَ لِأَنَّ الْمُرْجِيَةَ الْمَلْعُونَةَ
 الَّذِينَ يَقُولُونَ بِأَنَّ الْمُعْصِيَةَ لَا يُضَرُّ
 وَالْعَاصِيَ لَا يُعَاقَبُ رُوِيَ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى
 اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّهُ قَالَ لَعْنَتِ
 الْمُرْجِيَةِ عَلَى لِسَانِ سَبْعِينَ نَبِيًّا
 وَمَذْهَبُهُمْ بَاطِلٌ بِالضَّرُورَةِ لِتَلَفُظِ
 الظَّاهِرِينَ حَرَكَةَ الْبَطِشِ وَحَرَكَةَ
 الْإِرْتِعَاشِ وَنَعَلَهُمْ قُطْعًا أَنَّ الْأَوَّلَ
 بِاخْتِيَارِهِ دُونَ الثَّانِي وَالنُّصُوصُ
 الْقَطْعِيَّةُ تُنْفِي عَنْ هَذَا الْمَذْهَبِ أَيْضًا
 كَقَوْلِهِ تَعَالَى جَزَاءُ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ
 وَقَوْلِهِ سُبْحَانَ اللَّهِ فَمَنْ شَاءَ فَلْيُؤْمِرْ
 بِشَيْءٍ فَمَا لِي كَمَا لِي غَيْرُ ذَلِكَ وَأَعْلَمُ
 أَنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لِيُضَعِفَ هَمِّهِمْ وَ
 قُصُورِ نِيَّاتِهِمْ يُطَلِّبُونَ الْأَعْتِدَادَ وَ
 دَفَعِ السُّؤَالَ عَنِ نَفْسِهِمْ فَيَمِيلُونَ إِلَيْهِ

نه بر فعل شر عقاب کرده شود و کفار و عصاة
 معذور اند غیب قبول زیرا که افعال تمامها
 از حق است بجهانه و عبد محب بمحض است در آن
 و این قول کفر است و این طائفه مرجئه ملعونه
 ایشانند که قائلند باینکه معصیه مضر نیست
 و عاصی معاقب نه مروی است از غیر خدا
 صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ که فرمود
 مرجئه ملعون است بر زبان هفتاد و پنج نبي
 و مذہب ایشان باطل است بالبداهت
 از جهت تحقق فرق ظاهر میان حرکت بطش
 و میان حرکت ارتعاش و قطعاً مبایع
 که اول باختیار اوست نه ثانى و نصوص
 قطعیہ نیز این مذہب را نفی مے سازد
 همچون قول حق تعالی جزاء بهیسا
 کاتوا یعملون و قول او سبحانه
 فمن شاء فلیؤمروا من شاء
 فلیکفروا و غیر ذلك و بدانکہ اکثر
 مردم بعلت ضعف هم خود و قصورتیان
 خویش بهانه و عذر مے جویند و بخواهند
 کہ رفع مسألت از خود نمایند پس ما مل میشویم

لعلنا انما نقول بهدین من انما نقول بهدین

والمعرفت

۱۲ اعم از الفقه لا قبل
 ۱۳ کتاب سائتظن من حیم
 ۱۴ النسخه الحاضر وعرضا
 ۱۵ والنظاره من لا بد منها
 ۱۶ فانهم
 ۱۷ مع قول الربیث
 ۱۸ بهی سالی
 ۱۹ معقول و معقول و المعقول
 ۲۰ سواد الکلام
 ۲۱ من الله و فیه فی الاعمال
 ۲۲ بهما و بیک و لیک
 ۲۳ فاعلی الاصله
 ۲۴ من انما نقول بهدین
 ۲۵ من انما نقول بهدین
 ۲۶ من انما نقول بهدین
 ۲۷ من انما نقول بهدین
 ۲۸ من انما نقول بهدین
 ۲۹ من انما نقول بهدین
 ۳۰ من انما نقول بهدین
 ۳۱ من انما نقول بهدین
 ۳۲ من انما نقول بهدین
 ۳۳ من انما نقول بهدین
 ۳۴ من انما نقول بهدین
 ۳۵ من انما نقول بهدین

مذهب الأشعري بل إلى مذهب
 الجبري فتارة يقولون بأن الاختيار
 للعبد حقيقة ونسبة الفعل إليه
 مجاز وتارة يقولون بضعف الاختيار
 المستلزم للجبار ومع ذلك يسمعون
 كلام بعض الصوفية في هذا المقام
 من أن الفاعل واحد ليس الأهل
 وإن لا تأثير لقدرة العبد في الأفعال
 أصلاً وإن حركاته بمنزلة حركات
 الجمادات بل وجود العبد ذاتاً و
 صفة كسراب يقية بحسبه الظمان
 ماء الحية إذا جله لا لم يجد شيئاً
 ووجد الله عنده وأمثال هذا الكلام
 ازدادهم جراً على المداهنة والهلاك
 في الأقوال والأفعال فنقول في تحقيق
 هذا المقام والله سبحانه أعلم بحقيقة
 الأمر إن الاختيار لو لم يكن ثابتاً
 للعبد حقيقة كما هو مذهب الأشعري
 لما نسب الله تعالى الظلم إلى العبد
 إذ لا اختيار لهم ولا تأثير لقدرتهم

له إشارة إلى قولنا
 مثل النبي كغيره العالم
 كسلب يقينية الخ

له جعل في هذا القول
 جواز العودة قدس سره
 وهو فعل كالتأمل
 الضمير والقدرة الخ

هو بيان الأمر بالحق
 وهو

بمذهب اشعري بلکه بذهب جبری پس گاه
 موم میزند باینکه عیب در حقیقتاً اختیار
 حاصل نیست و نسبت فعل بوجوب مجاز است
 و گاه بعضی اختیار عیب قائل میشوند
 که مستلزم جبر است و معذرتاً کلام بعضی
 از صوفیه اندرین مقام استماع بینمایند که
 فاعل افعال یکی است پس و هرگز تاثیر
 نیست مقدرت عباد در افعال و حرکات
 بمنزله حرکات جمادات است بلکه وجود
 عباد از روی ذات و صفت مثل سراسر است
 بزیرین هموار که پندار آن را نشه آینه و تاقبت
 بیاید نزدیک آن نیاید آن را چسبند
 و یافت خدار از نزدیک آن - و این چنین
 کلام محاد لیر ساخته است مرایشان برده است
 و مساهلات در اقوال افعال پس میگویم در تحقیق
 این مقام و الله سبحانه اعلم بحقیقت الامر
 بدینیکه اگر اختیار ثابت نبود موعبد را
 حقیقتاً چنانکه مذهب اشعری است البته نسبت
 نه نمودن حق تعالی ظلم را بعباد چه مرایشان
 نه اختیار حاصل است نه قدرت ایشان را

وَأَنَّمَا هِيَ مَدْرَحُضٌّ عِنْدَهُ وَقَدْ نَسَبَ
 سُبْحَانَهُ الظُّلْمَ إِلَيْهِمْ فِي غَيْرِ مَوْضِعٍ مِنْ
 كِتَابِ الْمَجِيدِ وَفَجَّرَ الْمُدَارِيَةَ بِدُونِ
 التَّائِيثِ وَكَوْنِ الْجُمْلَةِ لَا يُوجِبُ الظُّلْمَ مِنْهُمْ
 نَعَمْ إِنَّ الْأَيْلَامَ وَالْعَذِيبَ لِلْعِبَادِ
 مِنْهُ تَعَالَى مِنْ غَيْرِ أَنْ يَكُونَ الرَّحْمَنُ
 تَائِبًا لَهُمْ لَيْسَ بِظُلْمٍ أَصْلًا إِذْ هُوَ سُبْحَانَهُ
 مَا لَكَ عَلَى الْأِطْلَاقِ يَتَصَرَّفُ فِي مَلِكِهِ
 الْمَطْلُوقِ كَيْفَ يَشَاءُ أَمَا نَسَبَةُ الظُّلْمِ
 إِلَيْهِمْ فَسُتَلْزِمُ لِثَبُوتِ الْإِخْتِيَارِ لَهُمْ
 وَأَحْتِمَالِ الْمَجَازِ فِي هَذِهِ التَّجْدِيدِ
 الْمُبَادِرِ فَلَا يُرْتَكَبُ مِنْ غَيْرِ ضَرُورَةٍ
 وَأَمَّا الْقَوْلُ بِضَعْفِ الْإِخْتِيَارِ فَلَا يَخْلُو
 إِمَّا أَنْ يُرَادَ بِهِ الضُّعْفُ بِالنِّسْبَةِ إِلَى
 إِخْتِيَارِهِ تَعَالَى فَمُسْلَمٌ وَلَا تَرْتَابُ فِيهِ
 لِأَحَدٍ وَكَذَا الضُّعْفُ بِمَعْنَى عَدَمِ الْأِسْتِقْلَالِ
 فِي صِدْقِ وَلَا أَفْعَالِ الْيَضَاءِ مُسْلَمٌ وَأَمَّا
 الضُّعْفُ بِمَعْنَى عَدَمِ الْمُدْخَلِيَّةِ لِلْإِخْتِيَارِ
 فِي الْأَفْعَالِ فَمُنْتَوَعٌ وَهُوَ أَوَّلُ الْمَسْئَلَةِ
 وَسَدِّ الْمَنْعِ قَدْ مَرَّ مُفْصَلًا لِيَبْغَى أَنْ

تائیر کے قدرت ایشان مدار محض است
 نزد اشعری پس وحال آنکه نسبت نمود است
 حق سبحانه و تعالی ظلم را ایشان در مواضع متعدده
 از کتاب مجید خود و مدار تیرتصرف بدون تاثیر
 ولو فی الجملة توضیح نمی نماید صدور ظلم را ایشان
 آری ایلام و تعذیب حق جل و علا م عباد را
 بدون آنکه ایشان را اختیار حاصل بود اصلا
 ظلم نیست چه او سبحانه مالک است علی الاطلاق
 تصرف نماید در ملک مطلق خود هر نهجیکه خواهد اما
 نسبت ظلم را ایشان پس تلزم ثبوت اختیار است
 را ایشان را و احتمال مجاز اندرین مسئله
 خلاف متبادر است بدون ضرورت ارتکاب
 آن کرده نشود و اما قول بضعف اختیار پس
 خالی نیست که مراد بان اگر ضعف نسبت باختیار
 حق است تعالی پس مسلم است و کسے او را ان
 نزاع نیست و همچنین ضعف بمعنی عدم استقلال
 در صدور افعال نیز مسلم است و اما ضعف بمعنی
 عدم دخلیت اختیار در افعال پس مسلم نیست
 وان اول مسئله است و سند منع مفصلا
 پیش ازین گذشته

در مثل عاقل و غیره در بیان حق جل و علا

و ایشان را اختیار نسبت نمودن ظلم ایشان را است نیاید

منه قال تعالى ولكن قال
 انفسهم فليقلنا وقال
 فقل لمن الذين هادوا لغير
 وقال واتهم التوراة وقال
 انكم تعلمتم انفسكم وقال
 والله اعلم بالظالمين
 مع قوله تعالى

در بیان حق جل و علا

يَعْلَمُ أَنَّ اللَّهَ تَعَالَى كَلَّفَ عِبَادَهُ
 بِقَدْرِ طَاقَتِهِمْ وَاسْتَطَاعَتِهِمْ وَخَفَّفَ
 فِي التَّكْلِيفِ لِيُضْعِفَ خَلْقَهُمْ قَالَ
 اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُخَفِّفَ
 عَنْكُمْ وَخُلِقَ الْإِنْسَانُ ضَعِيفًا كَيْفَ
 وَهُوَ سُبْحَانَهُ حَكِيمٌ رُؤُوفٌ رَحِيمٌ
 لَا يُلِقُ بِالْحِكْمَةِ وَالرَّأْفَةِ وَالرَّحْمَةِ
 تَكْلِيفٌ مَا لَا يَسْتَطِيعُ لَهُ الْعَبْدُ فَلَمْ
 يَكْلِفْ بِرَفْعِ الصَّخْرَةِ الْعَظِيمَةِ الَّتِي لَا يَقْدِرُ
 عَلَى رَفْعِهَا الْعَبْدُ بَلْ كَلَّفَ بِمَا هُوَ أَيْسَرُ
 عَلَى الْعَبْدِ مِنَ الصَّلَاةِ الْمُشْتَمَلَةِ عَلَى
 الْقِيَامِ وَالرُّكُوعِ وَالسُّجُودِ وَالْقِرَاءَةِ الْمُبِينَةِ
 وَكُلِّ ذَلِكَ سَيِّرَةٌ غَايَةٌ أَيْسَرٌ وَكَذَلِكَ
 الصَّوْمُ مَثَلًا فِي نِهَائِهِ السَّهُولَةُ وَالزَّكَاةُ
 أَيْضًا كَذَلِكَ إِذْ قَدَّرَ بِرُبْعِ الْعَشْرِ
 وَلَمْ يَقْدِرْ بِالْكَلِّ وَالنِّصْفِ مَثَلًا
 لِئَلَّا يَثْقُلَ عَلَى الْعِبَادِ وَمِنْ كَمَالِ
 الرَّأْفَةِ جَعَلَ لِلْمَأْمُورِ خَلْفًا إِنْ تَعَسَّرَ
 الْأَصْلُ فَجَعَلَ الْوَضُوءَ خَلْفًا هُوَ التَّيْمُمُ
 وَكَذَلِكَ أَحْكَمَ بَانَ مَنْ لَمْ يَقْدِرْ عَلَى

و اینست که بجهت حق تعالی تکلیف داده

و اینست که بجهت حق تعالی تکلیف داده

و اینست که بجهت حق تعالی تکلیف داده
 مریدگان خود را با اندازه طاق و استطاعت
 شان و اندرین تکلیف تخفیف را رعایت نموده
 است بسبب خلقت ایشان چنانکه فرموده
 است حق تبارک و تعالی میخواهد که سبک
 کند از شما و انسان ضعیف آفریده شده است
 چگونه و حال آنکه او سبانه با حکمت او بار آفت
 و رحمت نسوز و حکمت و رحمت او که تکلیف
 و عیب در راه چیزی که او نتوانست پس کم کرده است
 بنده را بر برداشتن سنگ عظیم که آن را نتواند برداشتن
 بلکه تکلیف داده است با آنچه آسان تر است
 بر عباد از نمازهای سبکانه که مشتمل اند بر قیام رکوع
 و سجود و قراة میسر و این همه آسان اند و رعایت
 آسانی و همچنین روزه مثلاً در نهایت سهولت است
 و زکوة نیز این چنین است زیرا که واجب گردانیده
 شده است چه هم حصه و واجب نگردانیده شده است
 تمام و نه نصف مثلاً تا که دشوار نبود بر بندهگان
 و از کمال رحمت است که مقرر فرموده است
 مرا موب را بدل عوض بر تقدیر بعد اصل چنانچه
 عوض و ضمیمه را مشعر ساخته و همچنین حکم فرموده که

و اینست که بجهت حق تعالی تکلیف داده

و اینست که بجهت حق تعالی تکلیف داده

الْقِيَامِ صَلَّ قَاعِدًا وَمَنْ لَمْ يَقْدِرْ عَلَى الْقُعُودِ
 صَلَّى مُضْطَجِعًا وَكَذَلِكَ لَمْ يَقْدِرْ عَلَى
 السُّجُودِ وَالسُّجُودِ صَلَّ مُؤَمِّيًّا إِلَى عَيْرِ الْكَلْبِ
 مِمَّا لَا يَخْفَى عَلَى النَّاطِرِ فِي الْأَحْكَامِ
 الشَّرْعِيَّةِ يَنْظُرُ لِاعْتِبَارِ الْإِنْصَافِ فَيُعِيدُ
 تَمَامَ التَّكْلِيفَاتِ الشَّرْعِيَّةِ فِي عَنَابَةِ
 الْبُسْرِ وَنِهَايَةِ السُّهُولَةِ وَيَطَالِعُ كَمَالَ
 الرَّافِقَةِ مِنْهُ سُبْحَانَهُ عَلَى الْعِبَادِ فِي
 صَفَحَاتِ تِلْكَ التَّكْلِيفَاتِ وَمِصْدَاقِ
 تَخْفِيفِ التَّكْلِيفَاتِ تَمَنَّى الْعَوَامِّ فِي يَأْتِ
 التَّكْلِيفِ مِنَ الْمَأْمُورَاتِ فَإِنَّ بَعْضَهُمْ يَزِيدُ
 الزِّيَادَةَ فِي الصَّوْمِ الْمَفْرُوضِ وَبَعْضُهُمْ
 فِي الصَّلَاةِ الْمَفْرُوضَاتِ وَعَلَى
 هَذَا الْقِيَاسِ وَمَا هَذَا التَّمَنَّى إِلَّا
 لِكَمَالِ التَّخْفِيفِ وَعَدَمِ وَجِدَانِ
 الْبُسْرِ فِي آدَاءِ الْأَحْكَامِ لِلبَعْضِ مِنْبَنِي
 عَلَى وَجْهِ ظُلْمَاتِ نَفْسَانِيَّةٍ وَكَذَلِكَ
 طَبِيعِيَّةٍ نَاشِئَةٍ عَنِ هَوَى النَّفْسِ
 الْأَمَانِ وَالْمُنْتَصِبَةِ بِمُعَادَاتِ اللَّهِ
 سُبْحَانَهُ قَالَ اللَّهُ سُبْحَانَهُ كَبَّرَ عَلَى

هر که بر قیام قدرت ندارد نشسته نماز گذارد و هر که
 بر قعود قادر نبود بر پهلو خفته نماز داد تا باید و همچنین
 کسیکه بر رکوع و سجود قدرت نیابد با اشاره نماز
 او کند و سوائے اینها از آنچه مخفی نیست بر
 کسی که ناظر است و احکام شرعی بنظر اعتبار
 و انصاف پس بیاید تمام احکام شرعی را در
 غایت بسر و نهایت سهولت و مطالعه نماید
 کمال اُفت او را سبحانه بر عباد در صفحات اُفت
 آن تکلیفات شاهد تخفیف این تکلیفات
 تمنا عوام است دراز و یاد تکلیفات از
 مامورات شرعی چه بعضی از ایشان تمنا
 زیاده روزه فرض مینمایند و بعضی در نماز و صوم
 و علی هذا القیاس و نیست این تمنی
 اگر از جهت کمال رعایت تخفیف و عدم
 وجدان بس در آداء احکام مر بعضی را
 بنی است بر وجود ظلمات نفسانیه
 و کدورات طبیعیه که ناشی است از هوا
 نفس آماره که ایستاده است بعد از
 حق سبحانه و تعالی فرمود
 حق سبحانه و تعالی و شورا آمد

در بیان عوام از نظرات مشایخ و کاتبان این کتاب است

در احکام فروعیه

در احکام فروعیه

در احکام فروعیه

در احکام فروعیه

در احکام فروعیه

در احکام فروعیه

در احکام فروعیه

در احکام فروعیه

در احکام فروعیه

در احکام فروعیه

در احکام فروعیه

در احکام فروعیه

در بیان عوام از نظرات مشایخ و کاتبان این کتاب است

الْمُشْرِكِينَ مَا دَعَوْهُمْ إِلَيْهِ وَقَالَ اللَّهُ
 نَعَالِي وَإِنَّهَا لَكَبِيرَةٌ إِلَّا عَلَى الْغَاشِقِينَ
 فَمَا أَنْ مَرَضَ الظَّامِرِ مَوْجِبٌ لِعُسْرِ
 آدَاءِ الْأَحْكَامِ كَذَاكَ مَرَضُ الظَّامِرِ
 أَيْضًا مَوْجِبٌ لِذَلِكَ الْعُسْرِ وَقَدْ وَرَدَ
 الشَّيْخُ الشَّرِيفُ لِإِبْطَالِ رُسُومِ النَّفْسِ
 الْأَمَارَةِ وَرَفْعِ هَوَا جِهَا تَهْوَى النَّفْسِ
 وَمُتَابَعَةِ الشَّرِيعَةِ عَلَى طَرَفِ تَقْيِضِ
 فَلَا جَرَمَ يَكُونُ وَجُودُ ذَلِكَ الْعُسْرِ
 دَلِيلَ وَجُودِ هُوَا النَّفْسِ فَيَقْدَرُ وَجُودُ
 الْهَوَا يَقْدَرُ الْعُسْرُ فَإِذَا اتَّغَى الْهَوَا
 كَلِمَةُ اتَّغَى الْعُسْرُ رَأْسًا وَآمَّا كَلَامُهُ
 بَعْضُ الصُّوفِيَّةِ الْمَذْكُورِ سَابِقًا فِي نَفْيِ
 الْإِخْتِيَارِ أَوْضَعْفِهِ فَاحْتَلَمَ أَنْ كَلَامُهُمْ
 إِنْ لَمْ يَكُنْ مُطَابِقًا بِالْحُكْمِ الشَّرِيعَةِ
 فَلَا اعْتِبَارَ كَذَا أَصْلًا فَكَيْفَ يَصِلُ لِلْحُجَّةِ
 وَالتَّقْلِيدِ وَإِنَّمَا الصَّاحِحُ لِلْحُجَّةِ وَالتَّقْلِيدِ
 أَقْوَالُ الْعُلَمَاءِ مِنْ أَهْلِ السُّنَّةِ مَا وَافَقَ
 أَقْوَالَ هَؤُلَاءِ مِنْ كَلَامِ الصُّوفِيَّةِ يُقْبَلُ وَمَا
 خَالَفَهُمْ لَا يُقْبَلُ عَلَيَّ أَنَا نَقُولُ أَنَّ الصُّوفِيَّةَ

به استدل بر عدم اختیار عدا علی سبیل السوء و التمسیر

بر شرکان آنچه بخوانی ایشان را بان
 و نیز فرموده و هر آینه نماز و شوار است مگر بر
 فروتنی کنندگان پس چنانکه مرض ظاهر
 موجب عسر او و احکام است همچنین مرض
 باطن نیز موجب آن عسر است و حال آنکه
 شریعت غیر از براهی ابطال همین رسوم نفس
 آماره و ازاله هواجس آن وارد شده است
 پس هواجس نفس و متابعت شریعت بر دو طرف
 تقیض انداجرم وجود آن عسر دلیل باشد بر وجود
 هواجس نفس پس باندازه عسر هواجس نفس موجود
 دانسته شود و چون هواجس نفس بالکلیه مرتفع
 گردد عسر در احکام اصلا نماند و اما کلام بعضی
 از صوفیه در نفی اختیار یا ضعف آن که سابقا
 مذکور شد پس بدانکه کلام صوفیه اگر مطابق حکام
 شرعی نبوده و او را اصلا اعتباری نیست پس
 حجیت و تقلید را چگونه نبردند و ثابیان حجیت
 و تقلید اقوال علماء اهل سنت است و پس
 پس آنچه از اقوال صوفیه موافق اقوال
 ایشان باشد مقبول است و آنچه مخالف ایشان است
 غیر مقبول مع هذا اگر گوئیم که صوفیه

کلامی از علمای اهل سنت

الْمُسْتَقِيمَةَ الْأَحْوَالِ لَمْ يَجَاوِزْ وَالشَّرِيعَةَ
 أَصْلًا لَا فِي الْأَحْوَالِ وَلَا فِي الْأَعْمَالِ وَلَا فِي الْأَقْوَالِ وَلَا فِي الْعُلُومِ وَالْمَعَارِفِ
 وَيَعْلَمُونَ أَنَّ بَقِيَّةَ الْخِلَافِ مَعَ الشَّرِيعَةِ
 نَاشِيَةٌ عَنْ سُقُومٍ فِي الْحَالِ وَخَلَلٍ فِيهِ
 وَلَوْ صَدَقَ الْحَالُ مَا خَالَفَ الشَّرِيعَةَ
 الْحَقَّةَ وَبِالْجَمَلِ خِلَافُ الشَّرِيعَةِ دَلِيلُ
 الزُّنْدَاقَةِ وَعَلَامَةُ الْإِلْحَادِ غَايَةُ مَا فِي
 الْبَابِ أَنَّ الصُّوفِيَّ لَوْ تَكَلَّمَ بِكَلِمَةٍ
 خَالَفَ لِشَّرِيعَةِ نَاشٍ عَنِ الْكُشْفِ
 فِي غَلْبَةِ الْحَالِ وَسُكْرِ الْوَقْتِ فَهُوَ
 مَعْدُودٌ وَكُشْفُهُ غَيْرُ صَحِيحٍ وَغَيْرُ صَالِحٍ
 لِلتَّقْلِيدِ بَلْ يَنْبَغِي أَنْ يُجَمَلَ كَلِمَتُهُ
 وَيُصَرَّفَ عَنْ ظَاهِرِهِ فَإِنَّ كَلِمَةَ السُّكَّارِ
 يُجَمَلُ وَيُصَرَّفُ عَنِ الظَّاهِرِ

مستقیم الاحوال از شریعت تجاوز نمیکند
 نه در احوال و نه در اعمال و نه در
 اقوال و نه در علوم و معارف و میدانند
 که بقیه خلاف با شریعت ناشی است
 از سقم حال و اختلال بال و در نه مخالف
 شریعت حقه اصلا نمی بود بالجمله
 خلاف شریعت دلیل زندقه است
 و علامت الحاد و غایه ما فی الباب
 اگر از بعض صدوقیه کلامی مخالف
 شریعت ناشی از کشف در غلبه حال
 و سکر وقت صادر شد معذور است
 و کشف او غیر صحیح که شایان تقلید نیست
 بلکه لازم است که کلام او بر محل صحیح
 حمل کرده شود و از ظاهیر خود مضمون
 آری که کلام سکاری حمل کرده میشود و از ظاهیر مضمون

هَذَا مَا تَسْتَرِي فِي هَذَا الْمَقَامِ بِعَوْنِ اللَّهِ سُبْحَانَهُ وَحَسْبِنَا تَوْفِيقِهِ نَعَايَ
 وَالْحَمْدُ لِلَّهِ وَسَلَامٌ عَلَى عِبَادِهِ الَّذِينَ اصْطَفَى

کتاب (۲۹۰) ووصد و نودوم

بلا محمد هاشم صدور یافت در بیان طریقی که حضرت حق سبحانه و تعالی حضرت

محمد در سن ۱۱

در احوال
کتابیات المرامی

براه روان کردن

ایشان را در او اهل حال بان طریق مخصوص گردانیده است و به تسلیک آن مرطابان
 را موقّق ساخته و در بیان طریقه علیّه نقشبندیّه و اندراج نهایت در بدایت که از لوازم این
 طریق است و حضور که نزد اکابر این طریق معتبر است و معتبر است نسبت نقشبندیّه
 با ذکر بعضی از احوال و اذواق و علوم و معارف که در طریقه نقشبندیّه و غیره دست داده
 و در بیان جذبات این بزرگواران و مائینا سبب ذلک **بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ**
لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى سَيِّدِ الْمُرْسَلِينَ وَالْهُدَى وَالْحَقَّابِ الطَّيِّبِينَ
 الطَّاهِرِينَ بدانکه طریقه که اقرب است و اوثق و اوفق و اسلم و احکم و اصدق و اول
 و اعلی و اجمل و ارفع و اتمّل طریقه علیّه نقشبندیّه است قدس الله تعالی ارواح اهلها و اشراق
 موالیها این همه بزرگی این طریق و علو شان این بزرگواران بواسطه التزام متابعت سنت
 سنیه است علی صاحبها الصلوة والسلام و الخیرة و اجتناب از بدعت نامرضیه ایشانند که
 در رنگ اصحاب کرام علیهم السلام من الملائکة المنان نهایت کار در بدایت شان مندرج
 گشته است و حضور و آگاهی ایشان دوام پیدا کرده و بعد از وصول بدرجه کمال فوق کاهیه
 دیگران شده است برادر ارشدك الله تعالی الی سواء الصراط این درویش را چون هوس
 این راه پیدا شد عنایت خداوندی جل و علا مادی کار او گشته بخدمت ولایت پناه حقیقت آگاه
 مادی طریق اندراج النهاییه فی البداییه و الی السبیل المتوصل الی درجات الولا یه
 مؤید الدین السّنی شیخنا و مولانا و امامنا الشیخ محمد الباقر قدس الله تعالی سرّه
 که یکی از خلفائے کبار خانوادّه حضرت اکابر نقشبندیّه قدس الله تعالی امرایم بوده اند
 رسانید و ایشان این درویش را ذکر اسم ذات جلّ سلطانة تعلیم فرمودند و بطریق معهود توجه
 نمودند تا التذات تمام در من پیدا شد و از کمال شوق گریه دست داد و بعد از یک روز کیفیت بنحوی
 که نزد این اکابر معتبر است و مسمی است بعینیت فرمود و در آن بنحودی یک دریا کے محیط

طریقه

طریقه

مکتب ایتام
 در کابل
 بنوعین حال نشانی
 در دانشکده دارالافتاء
 از موسسه شرق است
 معتمدین

سلسله کتب درویش بزرگان اکابر

میدیدم و صورت و اشکال عالم را در رنگ سایه دران دریامی یافتم و این بخودی زفته رفته
استیلائی پیدا کرد و پهن امتداد کشید گاهی تا یک پهر روز میکشید و گاهی تا دو پهر و در بعضی
اوقات استیلاب شب مینمود و چون این قضیه را بحضرت ایشان رسانیدم فرمودند که
از فنا حاصل شده است و از ذکر گفتن منع فرمودند و بنگاہ داشت آن آگاهای امر نمودند و بعد
از دو روز مر افنائی مصلح حاصل شد بعضی رسانیدم فرمودند که بکار خود مشغول باش بعد
از آن فنائی فنا حاصل شد چون بعضی رسانیدم فرمودند که تمام عالم را یکی مبنی متصل
واحد بیابانی عرض کردم که بلی فرمودند که معتبر در فنائی فنا آن است که با وجود دیدن
اتصال بیشعوری حاصل شود در همان شب فنائی فنا آن صفت حاصل شد بعضی
رسانیدم و حالیکه بعد از فنا حاصل شد نیز بعضی رسانیدم و گفتم که من علم خود را نسبت
بحق سبحانه حضور می یابم و اوصافیکه بمن منسوب بوده بحق سبحانه منسوب می یابم
بعد از آن نور که محیط همه اشیا است ظاهر گشت من آنرا حق دانستم جل و علا و آن نور
رنگ سیاه داشت بعضی رسانیدم فرمودند که حق مشهود است جل سلطانۀ اما و پرده نور و نیز
فرمودند که این انبساط که دران نور می نماید در علم است بواسطه تعلق ذات جلگشاندن با اشیا
متعدده که در بالا و پست واقع شده اند منبسط می نماید نفی انبساط باید کرد و بعد از آن
نور سیاه منبسط و بانقباض آورد و تنگ شدن گرفت تا آنکه بنقطه کشید فرمودند
آن نقطه را هم نفی باید کرد و بجزت آمد همچنان کردم آن نقطه موهم هم از میان زایل شد
و بجزت انجامید که دران موطن شود و حق سبحانه خود بخود است چون بعضی رسانیدم
فرمودند که همین حضور حضور نقشبندی است و نسبت نقشبندی عبارت ازین حضور است
و این حضور را حضور بے غیبت نیز میگویند و اندراج نهایت در بدایت درین موطن صورت
می بندد و حصول این نسبت مر طالب را درین طریق در رنگ اخذ کردن طالب

بعضی از خود و بعضی از
تجرباتی که در آن است

تجرباتی که در آن است
بعضی از خود و بعضی از

تجرباتی که در آن است
بعضی از خود و بعضی از

تجرباتی که در آن است
بعضی از خود و بعضی از

کوبینه ^{محقق} بران ^{ت سماع}

است در سلسلہ دیگر اذکار و افراد را از پیر تا بران عمل نماید و بی بمقصد و بدروع قیاس کن
 زکستان من بهار مرا ^{ابن} و این در ویش را این نسبت عزیز الوجود بعد از دو ماه و چند روز از
 ابتدا در زمان تعلیم ذکر حاصل شده بود و بعد از محقق شدن این نسبت فنا کے دیگر کہ آن را
 فنا حقیقی میگویند حاصل گشت و دل را آن قدر وسعت پیدا شد کہ تمام عالم را از عرش تا
 مرکز زمین و تحت آن وسعت مقدار خود قدرے بنویسد بعد از آن خود را و هر فرد عالم را بلکه
 هر ذره را حق می دیدم ^{نفسه} چنانچه بعد از آن هر ذره عالم را فردا کے فردا کے عین خود دیدم و خود
 را عین همه اینها تا آنکہ تمام عالم را در یک ذره کم یافتم بعد از آن خود را بلکه هر ذره را آن قدر منبسط
 و وسیع دیدم کہ تمام عالم را بلکه اضعاف عالم را در آن گنجایش باشد بلکه خود را و هر ذره را نور کے
 یافتم منبسط کہ در هر ذره ساریست و صور و اشکال عالم در آن نور ^{مضمحل و منلاشی} بعد از آن خود
 را بلکه هر ذره را مقوم تمام عالم یافتم چون بعضی سانسیدم فرمودند کہ مرتبه حق الیقین در تجسد
 همین است و جمع الجمع عبارت ازین مقام است بعد از آن صور و اشکال عالم را چنانکہ اول
 حق می یافتم این زمان موهوم دیدم و هر ذره را کہ حق می یافتم بی تفاوت و بی تمیز همان ذره را
 موهوم یافتم بغایت جبروت دست داد و در این اثنا عبارت قصوص کہ از پدر بزرگوار علیکرم
 السلام شنیده بودم بیاد آمد کہ فرموده است ^{مناصب قصوص} ان شئت قلت انما ای العالم حتی وان
 شئت قلت انه خلق وان شئت قلت ان من وجه و خلق من وجه وان
 شئت قلت بالحکرت لعدم التمییز بينهما این عبارت فی الجملہ مسکن آن اضطراب
 گشت بعد از آن در ملازمت ایشان رفته عرض حال خود نمودم فرمودند کہ هنوز حضور
 توصاف نشده است بکار خود مشغول باش تا تمیز موجود از موهوم ظاهر شود و عبارت
 قصوص را کہ مشعر بر عدم تمیز بود خواندم فرمودند کہ شیخ بیان حال کامل نہ کرده است عدم
 تمیز بهم نسبت بہ بعضی ثابت است حسب الامر بکار خود مشغول گشتم حضرت حق سبحانه و تعالیٰ

اصل است
 از خود باقی بماند
 در این زمان موهوم دیدم
 هر ذره را که حق می یافتم
 بی تفاوت و بی تمیز
 همان ذره را
 موهوم یافتم
 بغایت جبروت دست داد
 و در این اثنا عبارت
 قصوص که از پدر بزرگوار
 علیکرم السلام شنیده بودم
 بیاد آمد که فرموده است
 ان شئت قلت انما ای العالم
 حتی وان شئت قلت انه خلق
 وان شئت قلت ان من وجه
 و خلق من وجه وان شئت
 قلت بالحکرت لعدم التمییز
 بينهما این عبارت فی الجملہ
 مسکن آن اضطراب گشت
 بعد از آن در ملازمت
 ایشان رفته عرض حال
 خود نمودم فرمودند که
 هنوز حضور توصاف
 نشده است بکار خود
 مشغول باش تا تمیز
 موجود از موهوم
 ظاهر شود و عبارت
 قصوص را که مشعر بر
 عدم تمیز بود خواندم
 فرمودند که شیخ بیان
 حال کامل نه کرده است
 عدم تمیز بهم نسبت
 به بعضی ثابت است
 حسب الامر بکار خود
 مشغول گشتم حضرت
 حق سبحانه و تعالیٰ

عنه یعنی محی الدین بن عربی اندرین عبارت نمود ۱۲

بمحض توجیه شریف حضرت ایشان بعد از دور و زخمی در موجود و موهوم ظاهر گردانید تا موجود
 حقیقی از موهوم متمایز گشت از یافتم و صفات و افعال و آثار که از موهوم می نمایند از حق سبحانی
 دیدم و این صفات و افعال را نیز موهوم محض یافتیم و در خارج جزئیات موجودند دیدم چون
 این حالت را بعضی اشرف رسانیدم فرمودند که مرتبه فسق بعد از جمع همین است و
 نهایت سعی تا اینجاست پیش ازین آنچه در نهاد و استعداد هر کس نهاده اند ظاهر می شود
 و این مرتبه را مشایخ طریقت مقام تکمیل گفته اند باید دانست که این درویش را در مرتبه اولی
 چون از سکر بصحو آوردند و از فنا به بقا مشرف ساختند چون در هر ذره از ذرات وجود خود نظر
 کرد جز حق را نیافت و هر ذره را امرات شهود او یافت از آن مقام باز بجزیرت برود چون
 بخود آوردند حضرت حق سبحانه و تعالی را با هر ذره از ذرات وجود خود یافتند در و
 و مقام سابق نسبت باین مقام ثانی فرود تر و در نظر درآمد باز بجزیرت برود و چون با یافت
 آوردند در این مرتبه حق سبحانه متصل عالم یافت و نه منفصل نه داخل عالم و نه خارج نسبت
 کیفیت و احاطه و سراین برنجیکه اول می یافت با کلمه منتفی گشت معذک بهمان کیفیت
 مشهود شد بل گانه محسوس و عالم نیز درین وقت مشهود بود اما با حق سبحانه ازین نسبت کور
 هیچ نداشت باز بجزیرت برود چون بصحو آوردند معلوم گشت که حق سبحانه و تعالی را بعالم
 نسبت است و از این نسبت مذکوره و آن نسبت مجهول کیفیت است او تعالی
 مشهود شد نسبت مجهول کیفیت باز بجزیرت برود و نحوه ارقبض در این مرتبه رود و
 چون باز بخود آوردند او تعالی مشهود گشت بغیر آن نسبت مجهول کیفیت بطور
 که هیچ نسبت بعالم ندارد و نه معلوم کیفیت و نه مجهول کیفیت و در این وقت عالم مشهود
 بود بهمان خصوصیت و در آن وقت علم خاص عنایت شد که بسبب آن علم هیچ مناسبی
 در میان خلق و حق تعالی نماند با وجود حصول هر دو مشهود و در این وقت معلوم گردانیدند

مرتبه اولی

در مقام سابق نسبت باین مقام ثانی فرود تر و در نظر درآمد باز بجزیرت برود و چون با یافت
 آوردند در این مرتبه حق سبحانه متصل عالم یافت و نه منفصل نه داخل عالم و نه خارج نسبت
 کیفیت و احاطه و سراین برنجیکه اول می یافت با کلمه منتفی گشت معذک بهمان کیفیت
 مشهود شد بل گانه محسوس و عالم نیز درین وقت مشهود بود اما با حق سبحانه ازین نسبت کور
 هیچ نداشت باز بجزیرت برود چون بصحو آوردند معلوم گشت که حق سبحانه و تعالی را بعالم
 نسبت است و از این نسبت مذکوره و آن نسبت مجهول کیفیت است او تعالی
 مشهود شد نسبت مجهول کیفیت باز بجزیرت برود و نحوه ارقبض در این مرتبه رود و
 چون باز بخود آوردند او تعالی مشهود گشت بغیر آن نسبت مجهول کیفیت بطور
 که هیچ نسبت بعالم ندارد و نه معلوم کیفیت و نه مجهول کیفیت و در این وقت عالم مشهود
 بود بهمان خصوصیت و در آن وقت علم خاص عنایت شد که بسبب آن علم هیچ مناسبی
 در میان خلق و حق تعالی نماند با وجود حصول هر دو مشهود و در این وقت معلوم گردانیدند

مرتبه اولی

قراریافت یکچندے با این امر گر می داشتیم آخر الامر بگذر علم به نقص خود پیدایشد و ظاهر است
 که تجلی ذاتی برقی که اکابر شیخ آنرا نهایت گفته اند هیچ در این راه پیدانشد و سیر الی الله و سیر
 فی الله نیز معلوم نشد که صحت پس از تحصیل اشغال این کمالات چاره نه بود این زمان علم به نقص
 خود و سیر برین گشت طالبانے که در گردن بوده اند جمع کرده حدیث نقص خود گفته و در واج
 همه خواستم اما طالبان این معنی را بر تو اضع محمول داشته از آنچه داشتند برگشتند بعد از
 چندگاه حضرت حق سبحانہ و تعالیٰ احوال منظره را محصل گردانید بصدقہ تحبیبہ علیہ السلام
 الصَّلَاةُ وَالتَّسْلِيمَاتُ فصل: بدانکه حاصل طریقه حضرات خواجگان قدس الله تعالی
 اسرارهم اعتقاد اہلسنت و جماعت است و اتباع سنت نبویہ مصطفویہ علی صاحبہا الصلوٰۃ
 والسلام و التحبۃ و اجتناب است از بدعت و موافقے نفسانیہ و عمل بعزیمت امور مہما
 انکن و آخر از ازل بر خست و استہلاک و ضحلال است اولاد در جهت جذبہ و این استہلاک
 را بعد تم تعبیر کرده اند و بقائیکہ درین جهت پیداشد و بعد از تحقق این استہلاک معبر بوجود عدم است
 یعنی وجود و بقائے کہ مترتب است بر عدم استہلاک است و این استہلاک و ضحلال عبارت
 از غیبت از حق است بلکه با این استہلاک بعضی رغیبت از حق اتفاق افتد و بعضی دیگر را
 نہ و صاحب این بقا ممکن است کہ بصفت بشریہ رجوع کند و باخلاق نفسانیہ عود نماید بخلقا
 بقائے کہ بر فنا مترتب است کہ عود از ان جائز نیست تواند بود کہ حضرت خواجہ بزرگ قدس
 اللہ تعالیٰ سرۃ الہیہ قدس بہ ہمین معنی فرمودہ باشد کہ وجود عدم بوجود بشریت عود میکند اما
 وجود فنا بوجود بشریت هرگز عود نمیکند چه باقی بقائے اول هنوز در راه است و رجوع از
 راه ممکن است و ثانی و اصل نمیشد است و اصل را رجوع نمیشد بزرگ میفرماید ما رجوع
 من رجوع الایمن الطریق و من وصل الیکہ لا یرجع باید دانست کہ صاحب وجود عدم
 هر چند در راه است اما از نهایت کار بکیم اندراج نهایت فی البدایۃ آگاہ است آنچه

علم و تحقیق آن را می دانست
 بیان در سیرت

علم به نیست از حق است
 استہلاک در محال است
 سیرت البشیر و سیرت الخاقین
 اقتدای سیرت و کبریا

از احوال
 استہلاک

علم به نیست از حق است
 سیرت البشیر و سیرت الخاقین
 اقتدای سیرت و کبریا

این
 شیخ
 از احوال
 سیرت
 اقتدای
 علم
 سیرت
 اقتدای

منتهی را در آخر بیشتر است خلاصه آن این را درین جهت اجمالاً حاصل است و این نسبت
چونکه در منتهی شمول پیدا کرده است و عموم سرایت آن در روحانیت و جسمانیت او حاصل
گشته و در وجود عدم مقصور بر خلاصه قلب است و کون فی الجملة و ان کان علی سبیل
الاجمال لا جرم منتهی صاحب تفصیل است و رجوع او بصفت جسمانیه متمنع چه سران آن
نسبت و مراتب جسمانیه او از صفات آن بر آورده است و فانی ساخته و این فناء نسبت
مخص است و رجوع از موهبت محض کالیق بجناب قدسیه تعالی و تقدس بخلاف صاحب
وجود عدم که این سرایت در حق او مفقود است غایه ما فی الباب چون این مراتب تابع
قلب اند آن نسبت بطریق تبعیت و اینها نیز فی الجملة ساری شده است و از سورت
باز داشته و مغلوب ساخته تبیین تا فنا و زوال نرسانیده ^{بمعنی} فیکن شرح منه اذ المغلوب
قد یغلب بعروض بعض العواض و لحوق بعض الموانع و الترابل لا یعود کما مر بدانکه
بعضه از مشایخ این سلسله علیه قدس الله تعالی از واحدم بر استتلاک و اضمحلال مذکور و بقا
که بر آن منترتب است اطلاق فنا و بقا کرده اند و تجلی ذاتی و شهود ذاتی نیز در این مرتبه
اثبات نموده و این باقی را وصل گفته اند و یادداشت که عبارت از دوام آگاهی است
بجناب قدس خستجانه نیز در اینجا مستحق میمانند و کذالک باعتبار اندراج النهایه
فی البدایه و الا فالفساء و البقاء لا یخونان الا للمنتهی و هو الواصل و الخلف الذی
مخصوص به و دوا و المخصوص مع الله سبحانه لایکون الا للمنتهی الواصل اذ
لا یجوز که اصلاً اما اطلاق اول هم باعث بار مذکور صحیح است و بی بر وجه و جیه
ازین قبیل است فنا و بقا و تجلی ذاتی و شهود ذاتی و وصل و یادداشت که در کتاب فقرت
حضرت خواجه احرار قدس الله تعالی ستره الا قدس واقع است عزیز میسفر مود
که مبنای آن کتاب که مکتوبات و رسائل است به بعضی از مخلصان ایشان در این معرفت
^{خواجه احرار قدس}

له تقدس من
روح القدس اقول
القلوب و ان کان
على غیر الجمال
و حاصل القرآن کون
هذا النوع من العلق
تلیق بعد فانیست
یعنی پس کون است
و در حدیث بیان صفات
مطلب وجود عدم را کرده

صدا در روحانیت و جسمانیت حاصل است
در اول
و در این
کتاب است
و در این کتاب
کتاب است
کتاب است
کتاب است

خواجه احرار قدس

که منتصیان از باب سلوک از ان ترقی و قُرب قلیل النصیب اند چه تقدّم جذب بر سلوک بخوبی
از معنی محبوبیت میطلبند تا مراد نباشد جذب نمیکند و چون بکشند هر آینه نزدیکی افتد و قرب
بیشتر پیدا کند از خواست شده تا خواهد فرقی بسیار است ذلک فضل الله یؤتی من
یشاء و الله ذو الفضل العظیم مشنوی عشق معشوقان نهانست و سبب به عشق عاشق
یا دو وصل و غیره یک عشق عاشقان تن برده کند به عشق معشوقان خوش و فرزند
اگر گویند که مراد ان سلاسل دیگر هم در این ترقی و قرب شریکند چه جذب بر سلوک نشان مقدم
است پس مزیت این طریق بر طریق دیگر چه باشد و اقرب طرق بر آن چه گفته شود جواب
آنست که طرق دیگر موضوع از بر آن حصول این معنی نیست بلکه بعضی ایشان را بر سبیل
اتفاق این دولت دست میدهد و این طریق موضوع از بر آن حصول این دولت
است و یاد داشت که در عبارت اکابر این سلسله علیّه واقع میشود بعد از تحقیق هر دو جهت
جذب و سلوک صورت مے بند و نهایت گفتن او را باعتبار نهایت مراتب شهود و آگاهی
است و الا نهایت مطلق و را است تفصیلش آنست که شهود یاد مرآت صورت
است یاد مرآت معنی یا و را صورت معنی این شهود بے پرده را برقی گفته اند یعنی حصول
آن شهود و کالبرقت باز در پرده مے شود همین شهود اگر محض فضل ایزدی جل سلطانّه
دوام پذیرد و بنام از ضیق پرده را بر آید تعبیر از ان بیاد داشت میفرماند که حضور بے غلبت
چه هر گاه شهود در پرده آید غلبت متحقق گشت مادام که دوام مے پرده کی پیدا کند نام
یاد داشت بران اطلاق نمیشود اینجا دقیقه است باید دانست که متر هر وصل راجوع
نمیباشد و آگاهیش دائمی است اما سر بیان آن نسبت در کلیه او کالبرقت بخلاف مجنون
را که جذب بر سلوک شان مقدم است و این سر بیان دائمی است و کلیه ایشان حکم سیر گرفته
است و کاری سیر میکنی کما مرّت الاشارة الیه لانت اجسادهم کما لانت ارواحهم حتی

نزدیک بود

لله بلین الخ و سبب
بسیار بود و تقاریر
نزدیک بود و تقاریر
نزدیک بود و تقاریر
نزدیک بود و تقاریر
نزدیک بود و تقاریر
نزدیک بود و تقاریر
نزدیک بود و تقاریر
نزدیک بود و تقاریر
نزدیک بود و تقاریر
نزدیک بود و تقاریر

نزدیک بود و تقاریر
نزدیک بود و تقاریر
نزدیک بود و تقاریر
نزدیک بود و تقاریر
نزدیک بود و تقاریر
نزدیک بود و تقاریر
نزدیک بود و تقاریر
نزدیک بود و تقاریر
نزدیک بود و تقاریر
نزدیک بود و تقاریر

چنانچه اشاره آن رفته

صَادَتْ ظَوَاهِرُهُمْ بِوَاطِنِهِمْ وَبَوَاطِنُهُمْ ظَوَاهِرُهُمْ پس لاجرم غنیت را در آگاهی ایشان
 گنجاے نباشد پس این نسبت فوق همه نسبتها باشد و بهین معنی در کتب و رسائل
 این حضرات آن عبارت شلوع است چه نسبت عبارت از آگاهی است و نهایت نسبت
 آگاهی آنست که بی پرده میسر شود و دوام پذیرد و مشایخ این طریقه که این نسبت را بخود
 مخصوص میدانند باعتبار وضع طریق است از برک حصول آن دولت بگمازند و الا بعضی
 اکابر سلسله و دیگر راهم اگر میسر شود جایز است بلکه واقع قدوه اکابر اهل الشیخ ابو سعید
 ابوالخیر قدس الله تعالی سینه ازین آگاهی رمز می نماید و از استاد خود تحقیق آن میفرماید
 آنجا که می پرسد که این حدیث دائمی باشد او ستاد در جواب میفرماید نباشد شیخ باز تکرار آن
 مسئله می نماید و همان جواب میباید و مرتبه سویم باز تکرار آن سوال میکنند او ستادش در
 جواب میفرماید که اگر باشد نادرست شیخ برقص در آمده و گفته که این ازان نادرها است
 و آنکه گفته بودم که نهایت مطلق و راء و راء است بیانش آنست که بعد از تحقیق این آگاهی
 اگر عروج واقع شود و در گزوب حیرت می افتد و این آگاهی را در رنگ سائر مراتب عروج
 و این میگذارد و همین حیرت است که شمی حیرت گبری است که مخصوص با کابر الا کابر است
 كما وقع في كتب القوم بزرگه درین مقام میفرماید ه حن تو مر اگر و چنان زیر و زبر
 که زغال و خط و زلف تو ام نیست خبر و دیگر میفرماید ه عشق بالائے کفر و دین
 دیدم ه برتر از شک و از یقین دیدم ه کفر و دین و یقین و شک هر چاره ه همه با عقل
 بنشین دیدم ه چون گذشتم ز عقل صد عالم ه چون بگویم که کفر و دین دیدم ه هر چه هستند
 سدره نواند ه سد اسکت دری همین دیدم ه عزیزه و دیگر میفرماید ه لا و موزان
 سرک روز بهی ه باز گشتند حیث و کیسه هتی ه بعد از حصول این حیرت مقام عمر
 است تا اگر این دولت مشرف سازند و حصول ایمان حقیقی بعد از کفر حقیقی که مقام حیرت

بیان نمی نسبت در عبارت آن
 نام و فضل بودن این علم
 است سلطان وقت بود
 بوده در حال طریقت
 دشمن القلوب در وقت
 دستاورد مشایخ در وقت
 در طریقت در سلسله
 ابو سعید این که از شیخ
 است در وقت حیرت
 ابو سعید شریف جوهر
 نازنین چهارم نسبت
 در جواب میفرماید که
 از نیابت و از ایشان
 به راه بوده است
 نجات
 در وقت حیرت
 چهار بار سوال نمودند
 شریف و دیگر کابر
 یافت دادند و دیگر

چون بهیرنگی رسایان دشتی ه موسی و فرعون دارند آشتی ۱۱
 ه که بعد از تجا و از مرتبه عقل کفر در نظر آمده و دین و ایمان ۱۲

است بنوازند نهایت مطلوب محققان درین ایمان است و مقام دعوت و کمال متابعت
 حضرت صاحب شریعت علیه الصلوة والسلام و العقیة که ادعوی الله علی بصیرة انا و من تبعه
 درین مقام است و آن سرور دین و دنیا علیه الصلوة والسلام این ایمان را میطلبد و
 میفرماید **اللَّهُمَّ اعْطِنِي اِيْمَانًا صَادِقًا وَ يَقِيْنًا لَيْسَ بَعْدَهُ كُفْرًا وَ اِزْكَرًا حَقِيْقِي** که مقام حیرت
 استعاضه میفرماید که **اعُوذُ بِكَ مِنَ الْفَقْرِ وَ الْكُفْرِ** این مرتبه نهایت مراتب حق الیقین است
 اینجا علم و عین حجاب یک دیگر نیستند شعر **هَيْئًا لَا اِبَابِ النِّعَمِ نَعِيْمَهَا وَ لِلْعَاشِقِ**
الْمُسْكِيْنِ مَا يَنْجَبُ رَيْحٌ * هدایه بدان **اَمْرُ شَدَّكَ اللهُ تَعَالَى** که جذبه این عزیزان و نوع
 است نوع اول که از حضرت صدیق اکبر رسیده است و بهین اعتبار طریق ایشان منسوب
 با حضرت است **رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ وَ حَصُوْلُ** آن بتوجه بوجه خاص است که قیوم جمله موجودات
 است و استنلاک و اضمحلال در آن نوع دویم که مبداء طهور آن درین طریق حضرت خواجه
 نقشبند از دان از راه معیت ذاتیه میخیزد و آن جذبه از حضرت خواجه خلیفه نخستین ایشان
 خواجه علاء الدین رسیده و چون ایشان قطب ارشاد وقت خود بودند از برائے
 حصول این قسم جذبه نیز طریق وضع کردند و آن طریق در خلفائے خانوادہ ایشان
 بطریق علمائیه مشهور است در عبارت ایشان واقع میشود که **اَقْرَبُ طَرِيقٍ طَرِيقَةُ عَلَائِيَّةٍ**
 است هر چند اصل این جذبه از حضرت خواجه نقشبند است اما وضع طریق از برائے تحصیل آن
 مخصوص بخواجه علاء الدین است **قَدَّسَ اللهُ تَعَالَى اسْرَارَهُمَا وَ اَسْحَى** که این طریق کثیر
 البرکت است اندک آن طریق نا فعا از بسا بطریق دیگر است تا این وقت خلفائے
 مشایخ خانوادہ علمائیه و آحراریه باین دولت غظمی بهره مندند و بطالبان ازین راه تربیت
 میفرمایند حضرت خواجه آحرار باین دولت غظمی از خدمت مولانا یعقوب چرخى علیهما الصلوة
 که از خلفائے حضرت خواجه علاء الدین است رسیده است نوع اول از جذبه که حضرت صدیق

در معرفت

این کتاب در معرفت و توحید و شریعت و احکام و عبادت و تهجد و نماز و روزه و حج و عمره و زکوة و صدقه و خیرات و انوار الیقین و المناجاة و الاسئلة و الامانة و التوراة و انوار الیقین و المناجاة و الاسئلة و الامانة و التوراة و انوار الیقین و المناجاة و الاسئلة و الامانة و التوراة

و اما کما مر و من عیون الیقین و المناجاة و الاسئلة و الامانة و التوراة و انوار الیقین و المناجاة و الاسئلة و الامانة و التوراة و انوار الیقین و المناجاة و الاسئلة و الامانة و التوراة

در معرفت حضرت اقدس

علاوة على ما ذكره

في سنة ۱۲۰۳

در معرفت حضرت اقدس در بیان اولاد ائمه اطهار علیهم السلام در بیان فضیلت آن حضرت در بیان احوال آن حضرت در بیان مناقب آن حضرت در بیان اسرار آن حضرت در بیان معجزات آن حضرت در بیان اوصاف آن حضرت در بیان کرامات آن حضرت در بیان شرف آن حضرت در بیان احوال آن حضرت در بیان مناقب آن حضرت در بیان اسرار آن حضرت در بیان معجزات آن حضرت در بیان اوصاف آن حضرت در بیان کرامات آن حضرت در بیان شرف آن حضرت

خواجه علاء الدین رسیده است و چون ایشان قطب ارشاد وقت خود بودند از برائے حصول این قسم جذبه نیز طریق وضع کردند و آن طریق در خلفائے خانوادہ ایشان بطریق علمائیه مشهور است در عبارت ایشان واقع میشود که اقرب طریق طریقه علمائیه است هر چند اصل این جذبه از حضرت خواجه نقشبند است اما وضع طریق از برائے تحصیل آن مخصوص بخواجه علاء الدین است قدس الله تالی اسرارهما و اسحی که این طریق کثیر البرکت است اندک آن طریق نا فعا از بسا بطریق دیگر است تا این وقت خلفائے مشایخ خانوادہ علمائیه و آحراریه باین دولت غظمی بهره مندند و بطالبان ازین راه تربیت میفرمایند حضرت خواجه آحرار باین دولت غظمی از خدمت مولانا یعقوب چرخى علیهما الصلوة که از خلفائے حضرت خواجه علاء الدین است رسیده است نوع اول از جذبه که حضرت صدیق

صفت علی بن ابی طالب کرم الله وجهه و اهل بیت علی کرم الله وجهه در حدیث و روایات معتبره و در کتب معتبره از ائمه اربعین کرام الله وجوه و در کتب معتبره از ائمه اربعین کرام الله وجوه و در کتب معتبره از ائمه اربعین کرام الله وجوه

از روایات معتبره در حدیث و روایات معتبره از ائمه اربعین کرام الله وجوه و در کتب معتبره از ائمه اربعین کرام الله وجوه و در کتب معتبره از ائمه اربعین کرام الله وجوه

در حدیث و روایات معتبره از ائمه اربعین کرام الله وجوه و در کتب معتبره از ائمه اربعین کرام الله وجوه و در کتب معتبره از ائمه اربعین کرام الله وجوه

در حدیث و روایات معتبره از ائمه اربعین کرام الله وجوه و در کتب معتبره از ائمه اربعین کرام الله وجوه و در کتب معتبره از ائمه اربعین کرام الله وجوه

۱۰۲
رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ مُسَوِّبٌ اسْتِطْرَقَ عَلَيْهِ مِنْهُ اَبْرَأُ حَصُولِ اَنْ مَوْضُوعٌ اسْتِطْرَقَ
وَأَنْ طَرِيقٌ مُؤْتَفَقٌ عَدُوٌّ اسْتِطْرَقَ وَتَلَوُ كَيْفَكَ بَعْدَ اِنْ حَصُولِ اَيْنَ جَذِبَهُ مَحْتَقٌ مَيْشُو دُوْنَهُ
اسْتِطْرَقَ بَلْكَ اَنْوَاعٌ اسْتِطْرَقَ نَوْعٌ اسْتِطْرَقَ صَدِيقٌ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ اِزْاَنْ طَرِيقٌ مَقْضُو
مَيْسُوْتَهُ اَنْدَ وَحَضْرَتِ رِسَالَتِ خَاتْمِيَّتِ عَلِيٍّ صَاحِبِهَا الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ وَالْحَيَّةُ مَيْسُوْتَهُ مَيْسُو
خَانَهُ جَذِبَهُ مَيْسُوْتَهُ طَرِيقٌ رَسِيْدَهُ اَنْدَ وَحَضْرَتِ صَدِيقِ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ بِجَهْتِ كَمَالِ اَخْلَاصِ
كَمَا تَسْرُوْدُ اَشْتَنْدُ وَفَانِي دَرِ اَيْشَانِ بُوْدُنْدَ اِزْ مِيَاَنْ سَائِرِ اَصْحَابِ رِضْوَانِ اللهِ تَعَالَى وَتَقْدَسِ
عَلَيْهِمْ اَجْمَعِيْنَ بَايْنَ خُصُوصِيَّتِ طَرِيقِ مَخْصُوْصِ كَشْتَهُ اَنْدَ وَهَيْسُوْتِ نَسْبَتِ جَذِبَهُ وَسَلُوْكَ تَابِ حَضْرَتِ
اِمَامِ جَعْفَرِ صَادِقٍ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ اِنْ اَمَامِ اَزْ اَوَّلِ اَوْلَادِ اِكْرَامِ حَضْرَتِ صَدِيقِ
اَكْبَرِ اسْتِطْرَقَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ اِمَامٌ بِاَعْتِبَارِ اَيْنِ هَرُوْ جَهْتِ فَرْمُوْدَهُ اَنْدَ كَمَا وَدَلَّيْ اَبُو بَكْرٍ مَرْتَبَتِ
وَچُوْنِ حَضْرَتِ اِمَامِ اَزْ اَيَّامِ كَرِيْمِ اَمِ اَمَامِ خُوْدِ نَهْمِ نَسْبَتِ جَدِ اِنْ اَمَامِ اَزْ اَوَّلِ اَوْلَادِ اِكْرَامِ حَضْرَتِ صَدِيقِ
اَنْدَ اِنْ جَذِبَهُ رَا بِسَلُوْكَ اَيْشَانِ جَمْعِ فَرْمُوْدُنْدَ وَبَايْنَ سَلُوْكَ بِمَقْضُوْ هَيْسُوْتِنْدُ وَفَرَقِ دَرِ مِيَاَنْ
اَيْنِ دُوْ سَلُوْكَ اَسْتِطْرَقَ كَمَا سَلُوْكَ حَضْرَتِ اِمْرِ سَيِّدِ اَفَانِي قَطْعِ مَيْشُو دُوْ سَلُوْكَ حَضْرَتِ صَدِيقِ
بَا قَانِي اِنْ اَيْشَانِ زَنْ تَعَلَّقِ نَدَارُوْ بَايْنَ مِيَاَنْدَكَ نَقْبَتِهِ اِزْ خَانَهُ جَذِبَهُ كَنْدَهُ بَاشُنْدُ وَبَطْلُوْبِ سَابِيْدَهُ
دَرِ سَلُوْكَ اَوْلِ اِتْحِصِيْلِ مَعَارِفِ اسْتِطْرَقَ وَدَرِ شَانِي عَلِيٍّ مَحَبَّتِ لَاجِرِ حَضْرَتِ اِمْرِ بَابِ مَدِيْنَةِ عِلْمِ
اَمْدِ وَحَضْرَتِ صَدِيقِ قَابِلِيَّتِ خَلَّتِ اَسْرُوعَالِيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ مِيَاَنْدَكَ رُوْقَالَ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ
وَالسَّلَامُ لَوْ كُنْتُ مَخْتِذًا اَحَدًا اَخْلِيْلًا لَأَخْتِذُتُ اَبَا بَكْرٍ خَلِيْلًا وَحَضْرَتِ اِمَامِ عِيَا
جَامِعِيَّتِ جَهْتِ جَذِبَهُ كَمَا مَبْنَأُ اِنْ مَحَبَّتِ اسْتِطْرَقَ وَجَهْتِ سَلُوْكَ اَفَانِي كَمَا نَشَأُ اَعْلُوْمِ وَعَارِفِ
اسْتِطْرَقَ وَفَرِ اِزْ مَحَبَّتِ وَمَعْرِفَتِ حَاصِلِ كَرُوْنْدِ بَعْدَ اِزْاَنْ اِمَامِ اَيْنِ نَسْبَتِ مَرْكَبَهُ رَا بِطَرِيقِ
وِيَعْنِي سُلْطَانِ الْعَافِيْنَ قَدَسَ اللهُ تَعَالَى سِيْرَتَهُ سَيِّرُهُ اَنْدَ كَمَا اَيْنِ بَارِ اِمَانَتِ رَا بِرِشْتِ اَيْشَانِ
مَانْدَهُ اَنْدَ تَابِتِ رَجْحِ بَايْلِ اِنْ بَرَسُوْ رُوْسُ تُوْجُوْشَانِ جَانِبِ دِيْكَرِ اسْتِطْرَقَ مَيْشُو اِزْ تَحْمَلِ اِنْ

در حدیث و روایات معتبره از ائمه اربعین کرام الله وجوه و در کتب معتبره از ائمه اربعین کرام الله وجوه و در کتب معتبره از ائمه اربعین کرام الله وجوه

توحید مذکور از من^{له} الاحاطة والشریان والمعیة الذاتیات وشهود الوجود الحکمة کثرة
 مع الخفاء الکثرة بالکلیة بحيث لا یکسح کلتها علی السالك اصلا وامثال ذلك
 بخلاف العلوم التي تترتب علی البقاء الذي بعد الفناء لمطلق فانها ليست كذلك بل
 علومهم مطابقة لعلوم الشریعة الحققة غیر محتاجة الی التخللات والتکلفات والکسوة
 والاجوبة بالجمله بقایمکه در جهت جذب است هر نوع جذب که باشد از سکر نمی برآرد و در صحومی آرد
 ابتدا با وجود بقایا بر باقی رجوع نمیکند و اشارت با وئی افتتحة در جذب غلبه محبت است غلبه
 محبت را سکر لازم است پس هیچ وجه سکر از وسع منفک نشود پس ناچار علوم آن نیز
 سکر آمیز باشد کما قول یوحدة الوجود فان مبتدئا علی السكر وغلبة الحبة بحيث لا یبقی
 فی نظره الا المحبوب فیکلم ببغی ما سواها و اگر بصحومی آمد شهود و محبوب این نوع شهود باسواء
 او نمیشد و حکم بوحده وجود میکرد و در بقایمکه بعد از فنا مطلق و نهایت سلوک است منشاء
 صحو و منبده معرفت است سکر ادران موطن مدخل نیست آنجا از سالک در حالت فنا گم
 شده بوده همه رجوع کرده اما منصبع بزرگ اصل وهو المعنی بالبقاء بالله پس ناچار در
 علوم شان سکر را مجال نباشد پس علوم ایشان مطابق علوم انبیا باشد علیهم الصلوات
 والسلامة الخیات والبرکات الی یوم الدین و ایضا از عزیز شنیده ام که حضرت
 خواجه نسیمی از آباء ماوری خود که صاحب احوال غریبه بودند و جذبه های قوی داشتند
 نیز حاصل کرده بودند و از مقام قطاب اثنا عشر که تأیید دین با ایشان مربوط است و در
 محبت شان عظیم دارند حضرت خواجه انصیب وافر بود تأیید شریعت و نصرت دین ایشان را
 از آنجا بود و شمه از احوال گرامی ایشان بالاندک ورشده است بعد از آن اجیاء طریقین
 بزرگواران و اشاعت آداب این عزیزان علی انخصوص در ممالک هندوستان که اهل
 آن از کمالات ایشان بے بهره بودند بطور ارشاد و پناهی معارف آگاهی مؤید الدین الرضوی

در معرفت
 له یعنی آن نورانی
 املاذاتی قامت در
 قدرت خلق الرحمن بر آن
 و نیست آن اوصاف صوفیه
 در شریعت مع سکر کثرت
 و حال مجسمه را در بار سکر
 اصلا هیچ مورد نیست
 بخلاف آن علوم صحوات
 که شریعت شور و غلبه
 از فنا مطلق است اگر چه
 این چنین نیست که علوم
 و اجزای ایشان مخلوق
 در این عالم غنیست
 و در این عالم فقرت
 در این عالم فقرت
 در این عالم فقرت
 در این عالم فقرت

شیخنا و مولانا محمد الباقی سلمه الله تعالی متحقق گشت خواست که شمه از کمالات ایشان نیز
درین مکتوب درج نماید چون رضا کے ایشان درین باب مفہوم زکشت از جزات و رینبات

مکتوب دوسم و نود و یکم

مولانا عبدالحی صدوریاقت در بیان مراتب توحید و جودی و شہودی و معارف متعلقہ
انہما لبسہم اللہ اکرمین اکرمین اللہ رب العالمین والصلوة والسلام علی سید المرسلین
و علی آلہ واصحابہ اجمعین بدان آشد کہ اللہ تعالی کہ منشأ توحید و جودی جمعے راکت
تمامت مراقبات توحید است و تعقل معنی کلمہ طیبہ لا الہ الا اللہ بلا موجود الا اللہ
ظہور این قسم توحید بعد از تمحل و تامل و تخیل بواسطہ استیلائے سلطان خیال است کہ از کثرت
مزاولت معنی توحید این معرفت در تخیل نقش بستہ است و چون مجمل جاعل مجعول است
ہر آئینہ معلول است صاحب این توحید از آریاب احوال نیست چہ از باب احوال
آریاب قلوبند و از مقام قلب درین وقت خبرے ندر و علمی بیش نیست لکن علم رادر جا
است بعضہا فوق بعض و جمعے دیگر مانند منشأ توحید و جودی انجذاب و محبت قلبی است کہ
ابتداء باؤ کار و مراقبات کہ خالی از تخیل معنی توحید است اشتغال نموده اند و بجد و جہد یا بجد
سابقہ عنایت بمقام قلب رسیدہ اند و جذتے پیدا کردہ اند در این مقام اگر برایشان جمال
توحید و جودی ظاہر شود سبب آن غلبہ محبت محبوب خواهد بود کہ ماسوائے محبوب را از نظر
شان مخفی ساخته است و مستور گردانیدہ و چون ماسوائے محبوب را نمی بیند و نمی یاند
لاجرم جز محبوب را موجود نمیدانند این قسم توحید از احوال است و از علت تخیل و تشابہ توہم
پاک و مبر او اگر این جماعہ از باب قلوب را از همان مقام بعالم باز گردانند محبوب خود را
در ہر ذرہ از ذرات عالم مشاهده مینمایند و موجودات را مریا و مجالی حسن و جمال محبوب مینند

عبدالباقی
بہ ہر کوشش و تامل کردن
و تفریق نمودن در کار
تا نمودن دوران کردن
غشت
عہد جنس را با جہد
ذہن کردن و در جہد
کوشیدن در بیان بکار

مکتوب الباقی
عہد جنس را با جہد
ذہن کردن و در جہد
کوشیدن در بیان بکار
مشاور
مشتاق دوم
عہد جنس را با جہد
ذہن کردن و در جہد
کوشیدن در بیان بکار

شہ تولد را جمع مرات است کہ معنی آئینہ است و ذوق جمالی بفتح میم و کسر لام جمع مجالی است کہ بفتح میم و فتح لام صیغہ اسم ظن است یعنی جاے جلالت آئینہ باشد پس جمالی
بمعنی آئینہ است و یعنی جاے جلوتہ از صحت سلمہ اللہ تعالی

آن نوشتہا را بعضی یاران منتشر ساخته اند جمع آنرا مستعبر دانستہ آن رسائل اجمال خود
گذاشتمہ نقص وقت لازم می آید کہ ازین مقام نگذرانند طائفہ دیگر از باب توجید
آنانند کہ استہلاک و اضمحلال درش ہوں خود بر وجہ اتم پیدا کردہ اند و ہمت ایشان آنست کہ
درش ہوں ہوازہ مضحکہ منحل و معدوم باشد و اثر سے از لوازم وجود ایشان ظاہر نشود رجوع انہا
بر خود کفر میدانند و نہایت کار زوایشان فناوتی است مشاہدہ رانیز گرفتاری میدانند
بعضی از ایشان میفرمایند آشتی عمد مالا اعواد ابد اعدے میخواہم کہ ہرگز اورا وجود نبود۔
ایشان اند مقبول محبت و حدیث قدسی **مَنْ قَتَلْتُمْ فَأَنَا دِيْتُهُ** در شان ایشان محقق است
ہمیشہ در زیر بار وجود اند و لمحہ آسائش نداشتند چہ آسائش و غفلت است بر تقدیر و وام
استہلاک غفلت را گنجایش نیست شیخ الاسلام ہروی میفرماید یکمہ ایک ساعت از حق سبحانہ
غافل سازد امید است کہ گناہان اورا بہ بخشند و وجود بشریت را غفلت و کار است حق
سبحانہ و تعالی از کمال گرم خویش ہر یکے را از ایشان باندازہ استعداد با موریکہ تسلیم
غفلت اند ظاہر ایشان را بان امور مشغول ساخته است تا آن بار وجودنی اجمالہ از ایشان
تخفیف یابد جمعہ را بسامع و رقص الفت دادہ و طائفہ را تصنیف کتب و تحریر علوم و معارف
شعار ساخته و گروے را بہ بعضی امور سباح مشغول داشتہ عبد اللہ صطخری ہمراہ گناہان
بصحرا میرفت شخصی از عزیزے سر آن را پرید فرمود تا نفسے از بار وجود خلاص شود و بعضی
را بلوغم توجیر وجود و شہود وحدت در کثرت آرام داد تا از ان بار ساعنے بیاسایند ازین
قبیلہ است توجیدے کہ از بعضی اکابر مشائخ نقشبندیہ قدس اللہ تعالی استراہم ظاہر شدہ
است نسبت این بزرگواران بہ تنزیہ صرف میگشاید عالم شود و در عالم کار سے نداشتند معارفیکہ
ارشاد پناہی حقائق و معارف دستگاہی ناصر الدین خواجہ عبید اللہ مناعی بلوغم توجید وجود و شہود
وحدت در کثرت نوشتہ اند ازین قسم اخیر توجید است کتاب فقرات ایشان کہ مشتمل است

لایحیت نقص بران بیاید
اسکد سالت توجیدی
ایشان ظاہر شدہ اند
لازم سے اند کایشان را
ان مقام بیگناہانند
یعنی غلبہ بر بندہ الہی
است
تجربان علامت را بر کون
کشمس سیم خون بہار
ہمسال غیبی عبد الصمد
منصور محمد الانصاری
شہرہ اناناد حضرت باب
میرزا
انصاری است کہ در
سر اللہ علی العلی
وقت کہ مورخین
شیخ الاسلام
بیت تاریخی
یاد و نام
بسیار مستند
کہ بتاریخ بودہ اند
صاحب رس
ہر حدیث یاد
ہر کس از حدیث
دادہ اند کہ
نوشته برین
شیخ ابو جعفر
از وفات او
باقتضای

نسیب پہلو پاک شرح
عالمی جہلو سکون
میرزا زکریا
قال اللہ علیہ السلام
الکتابات و فائز
طالع عبد الجبار
کتابان در کجا
کتابان بعد از
کتابان بعد از

بر بعضی علوم توحید و جز آن منشأ علوم آن کتاب و مقصود ازان معارف استیناس و الفت
ایشان است با عالم و همچنین است معارف خواجه ماکه در بعضی رسائل ^{طریق} کلام کتاب قدرت
تحریر یافته منشأ این علوم توحید نه جذبه است و نه غلبه محبت و مشهور ایشان را با عالم نسبت
انچه ایشان را در عالم مینمایند شبه و مثال مشهور حقیقی ایشانست مثلاً شخصی گرفتار جمال آفتاب است
و از جمال محبت خود را در آفتاب گم ساخته است و نام و نشان از خود نگذاشته این چنین
گم شده را اگر خوانند با و باز دهند و آنسه و الفت در و کس با سواک آفتاب پیدا آرد تا ساعتی
از شعشعان آنوار آفتاب نفس راست کند و می یاساید همان آفتاب را در مجالی این عالم
و امینانند و بان علاقه او را با این عالم آنسه و الفتی پیدا میسازند گاهی او را امید آمانند که این
عالم عین آفتاب است و جز آفتاب هیچ چیز موجود نیست و گاهی در مرات ذرات عالم جمال آفتاب
را مینمایند اینجا کس سوال نکند که چون عالم و نفس الامر عین آفتاب نباشد پس آن را آفتاب
و انانیدن خلاف واقع باشد زیرا که گوئیم افراد عالم با یکدیگر در بعضی امور اشتراک دارند و در بعضی دیگر
انفراز حق سبحانه و تعالی بجمال قدرت خودش امور که باعث امتیازند بواسطه بعضی حکم و
مصالح از نظر آنها محقق میسازد و اجزای مشترکه فقط مشهور مینمایند پس ناچار حکم با تشا و یکدیگر میکنند
پس آفتاب را نیز با این علاقه عین عالم مینمایند حق را سبحانه با عالم هر چند فی الحقیقت هیچ
مناسبت نیست اما شباهت اسمی مصحح این اتحاد میگرد و مثلاً حق سبحانه و تعالی موجود است و
عالم هم موجود هر چند فی الحقیقت در میان این دو وجود هیچ مناسبت نیست و همچنین او تعالی
عالم وسیع و بصیر و حتی وقار و مرید است و بعضی افراد عالم نیز با این صفات منصف اند هر چند
صفات یکدیگر از هم جداست اما چون خصوصیت وجود مکانی و زمانی و صفات محدثات
از نظر ایشان مستور ساخته اند اگر حکم با تشا و کنند گنجایش دارد و این قسم اخیر توحید اعلا کس اقسام توحید
است بلکه فی الحقیقت از باب این معرفت مغلوب این واردینند و سکر ایشان باعث این معرفت
^{مال}

لعل خیر است
و احوال و احوال
بن و عالم کلمه بود
ع
یعنی طاعت کرد
از باب توحید است
تکلیف و تکلیف

تکلیف و تکلیف

تکلیف و تکلیف

تکلیف و تکلیف

تکلیف و تکلیف

نشده است بلکه این وارد بر ایشان از برای مصلحت آورده اند و خواستند که بتوسل این معرفت
ایشان را از سکر بصحو آزند و تسلی دهند چنانچه جمعی را بسماع و قص و طائفه را اشتغال بعضی امور
مباحه تسلیه دادند باید دانست که هنگام ایشان ازین طائفه بعضی امور که مغایر مشهور
ایشانست اشتغال مینمایند و تسلی می یابند بخلاف این بزرگواران بامر که مغایر مشهور ایشان
است التفات نمی نمایند و رام نمیکردند پس تا چار عالم را عین مشهور ایشان مینمایند یا در مرآت
عالم آنرا جلوه میدهند تا ساعتی از ان با تخفیف یابند منشأ این قسم اخیر توحید این حقیر را بطریق
کشف و ذوق معلوم نبود همان دو وجه سابق را میدانست نظریه این قسم داشت و لهذا در
رسائل و مکتوبات بهان دو وجه بلکه وجه دویم را نوشته است و توحید وجودی را منحصر در ان
ساخته است لیکن چون بعد از رحلت ارشاد پناهی قبله گاهی بتقریب زیارت مزار شریف
بلیده محروسه ولی اتفاق عبور افتاد و در عید بزیارت مزار شریف ایشان رفته بود در آنجا
توجه بزار تبرک التفات می تمام از روحانیت مقدسه ایشان ظاهر گشت و از کمال غریب نوازی
نسبت خاصه خود را که بحضرت خواجه احرار منسوب بود محبت فرمودند چون آن نسبت در خود با
بصورت حقیقت این علوم و معارف را بطریق ذوق دریافت و معلوم گشت که منشأ توحید
وجودی در ایشان انجذاب قلبی و غلبه محبت نیست بلکه مقصود ازین معرفت تخفیف آن غلبه
نماندگی اظهار این معنی را مناسب نمیدید اما چون در بعضی رسائل آن دو وجه سابق مذکور شده
بودند مردم قلیل الدرایت از ان در توهم افتادند که ازین بیان تنقیص این دو اکابر لازم می آید
که طریق ایشان طریق ارباب توحید است باین توسل زبان فتنه انگیزی در از کردند حتی که این
توهم در بعضی طلب قلیل الارادت باعث فتور احوال ایشان گشت بصورت مصلحت در اطهار
این قسم توحید دیده و از برای استشهاد ذکر آن واقعه نیز مناسب دانسته در تحریر آورده و رویش از
مخلصان خواجه ما نقل کرد که میفرمودند مردم میدانند که ما از مطالعه کتب ارباب توحید نسبت فراموش
خواجه

اشغال بعضی امور مباحه تسلیه دادند

مکتوبات امام ربانی

عنه که بوقت زیارت مزار شریف حضرت خواجه بفرموده بود ۱۱

نه چنین است مقصود آنست که ساعتی خور و غافل سازیم این سخن مؤید کلام سابق است
 از مطالع آن کتب ۱۲
 فضیلت پناهی شیخ عبدالحق که اتمخلصان حضرت خواجه ماست نقل کردند که حضرت خواجه
 قبیل آیام حلت میفرمودند که ما ایتقین یقین معلوم شده است که توحید کوچه تنگ است شاه راه
 دیگر است هر چند پیش ازین هم نمیدانستیم اما این قسم یقین اکنون بظهور آمده است ازین سخن نیز
 مفهوم میشود که در آخر کار مشرب ایشان بتوحید مناسبت نداشت در ابتداء حال اگر آن قسم
 توحید هم ظاهر شده باشد باک نیست بلکه بسیار از شایخ را در ابتداء آن قسم بظهور آمده است
 و باخر کار از ان برآمده اند و ایضا بعد از وصول بمقام جذبه نقشبندیه طریق حضرت خواجه نقشبند
 و طریق حضرت خواجه حرار از یکدیگر جداست و علوم معارف نیز از هم جدا اند غلبه توحید حضرت خواجه حرار بعد از رسیدن باطنی
 اجزا و ادوی خمی و است که پشت پشت بزرگ آمدند و این نمانیستی که در بالانند که بشد از او از منبت آن بزرگوار است این حقیر
 بواسطه مصلحت آبناء این وقت از برای تربیت طالبان طریق حضرت خواجه نقشبند احتیاج
 کرده است و علوم و معارف آن طریق که بعلوم ظاهر شریعت بیشتر مناسبت دارند در این چنین
 زمان فایده که از کان شریعت در آن سستی تمام پیدا کرده اند ظهور آنها را مناسب دیده تعیین همان
 طریق از برای افاده طلبه نمود و اگر حق سبحانه طریقه احاریه را بنوسیط این حقیر ترویج میخواست
 عالم را بان انوار منور میساخت چه انوار این هر دو بزرگواران را بطریق کمال عطا فرموده است
 و طرق تکمیل هر دو اکابر را و انموده ان الفضل سید الله یونیه من یشاء والله ذو الفضل العظیم
 بادشاهیست که عنایت خویش هر دو عالم بیک گداختد اگر بادشاه
 بر در پیران بیاید تو اس خواجه سبت گمن بی حکم و اما بیعت ربک فخذ بعض امرای
 خفیه را در معرض ظهور آورده است حق سبحانه و تعالی طالبان حق را از ان بهره مند گردانند
 هر چند میدانند که منکران را غیر از انکار نخواهد افزود اما مقصود افاده طلباست که منکران از محبت خوار
 و اطمح نظر بیرون یضیل به کنیز او یهدی به کنیز او بر آباب بصیرت مخفی نیست که از

این سخن نیز
 مفهوم میشود
 که در آخر کار
 مشرب ایشان
 بتوحید مناسبت
 نداشت در ابتداء
 حال اگر آن قسم
 توحید هم ظاهر
 شده باشد باک
 نیست بلکه بسیار
 از شایخ را در
 ابتداء آن قسم
 بظهور آمده است

در بیان
 کتب اتمخلصان
 حضرت خواجه

لے خاندان اینان
 نورانیست
 شمس و زاری
 و تو با او از
 لے خاندان
 نورانیست
 در بیان
 کتب اتمخلصان
 حضرت خواجه

اختیار یک طریق برائے مصلحتی افضلیت این طریق بر طریق دیگر لازم نمی آید و مقتضی آن
طریق دیگر نمیشد دروازه شهر را توان بست ^{مقتضی} و هین مخالفان بست ^{مقتضی} ^{مقتضی} ^{مقتضی}
لله ذی الانعام والمنة اولاً و آخراً والصلاة والسلام والتحية على رسول الله صلى الله عليه وسلم
والصلاة والسلام

مکتوب صد نو و دویم

شیخ عبد الحمید بنگالی صد و ریافت در بیان آداب ضروریه مریدان و رفع بعضه شبه ایشان
و مایه ناسبتک: **بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي آذَنَنَا بِالْآدَابِ التَّوْبِيَّةِ وَهَدَانَا
بِالْإِخْلَاقِ الْمُصْطَفَوِيَّةِ عَلَيْهِ وَعَلَى آلِهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ وَالتَّسْلِيمَاتُ آمَنَّا وَأَكْمَلْنَا بِذَلِكَ سَائِرَ
إِن رَاهُ إِزْدَوُّو حَالٍ خَالِي نَيْسْتَنْدُ مَرِيدَانِ مَرَادُ الْغُرْمِ وَأَنْدُ طُوبَى لِمَنْ جَرَاهُ إِخْجَابٍ وَحَبَّتْ إِشَانِ
رَاكْشَانِ كَشَانِ خَوَانِدُ بَرُو بِمَطْلَبِ اعْلَى خَوَانِدُ رِمَانِيدُ وَهَرِ اَوْ بَعِي كَهْ دَر كَارِ شُوو مَوْسُطِيَا بِبَيْتُو
تَعْلِيمِ شَانِ خَوَانِدُ شَدُ وَاكْرَزِي لَتِي وَاقِعِ شُوو زُو و مَتَنِبِي خَوَانِدُ مَوْو بَانِ مَوَاخِذِهِ خَوَانِدُ كَرُو وَاكْرَبِي هِر
طَاهِرِ اَحْتِيَاجِي دَاشْتِه بَاشْدُ بِي سَعِي اِيشَانِ بَانِ دَوْلَتِ دِلَالَتِ خَوَانِدُ فَرَمُوو بِالْجَمَلِ عَنَانِي
اِزْ لِي جَلِّ سُلْطَانُهُ مُتَكَفِّلِ حَالِ اِنِ بَزْرُ كَوَارَانِ اِسْتِ بَسْبِ و بِي سَبَبِ كَارِ اِيشَانِ رَا كَفَانِي
خَوَانِدُ كَرُو اللهُ يَجْتَنِي اللهُ مَن يَنْشَاءُ وَاكْرَمِ دَانِدُ كَارِ اِيشَانِ بِي تَوْسُطِ پِيرِ كَالِ مَكْمَلِ شَوَارِ
اِسْتِ پِيرِي بَايْدُ كِه بَدَوْلَتِ جَذِبِي و سُلُوكِ مُشْرَفِ شَدِه بَاشْدُ و سَعَاوَتِ فَنَا و بَقَا سَعَاوَتِ
كَشْتِه و سِيرِ اَلِي اَسْدِ و سِيرِ فِي اَسْدِ و سِيرِ عِنِ اَسْدِ بَاسْدِ و سِيرِ فِي الْاَشْيَاءِ بَاسْدِ رَا بَا نَضَامِ سَانِيدِ
وَاكْرَجَذِبِي اَوْ بِسُلُوكِ اَوْ مَقْدَمِ اِسْتِ و تَبَرُّبِيَّتِ مَرَاوَانِ مَرْتِي شَدِه كِبَرِيَّتِ اِحْمَرِ اِسْتِ كَلَامِ اَوْ
دَوَا اِسْتِ و لُظْرِ اَوْ شِفَا اِحْيَا اِسْتِ و لِهَا اِسْتِ مَرُوهُ بَوَجْهِ شَرِيفِ اَوْ مَنُوطِ اِسْتِ و نَازُكِي جَانْمَا اِسْتِ
فَسْرُوهُ بِالْفِغَاتِ الطَّيْفِ اَوْ مَرُوبُطِ وَاكْرَمِ اِنِ طَوْرِ صَاحِبِ دَوْلَتِ پِيدَانِ شُو و سَا لِكِ مَجْذُوبِ
مَغْنَمِ اِسْتِ و تَبَرُّبِيَّتِ نَاقِصَانِ اِزْدَوْنِي مَرِي اِيدِ و تَوْسُطِ اَوْ بَدَوْلَتِ فَنَا و بَقَا مِيرِنْدِه اَسْمَانِ**

مکتوبات امام اربابانی
در بیان آداب مریدان
و رفع بعضه شبه ایشان
و مایه ناسبتک
بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي آذَنَنَا بِالْآدَابِ التَّوْبِيَّةِ وَهَدَانَا
بِالْإِخْلَاقِ الْمُصْطَفَوِيَّةِ عَلَيْهِ وَعَلَى آلِهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ وَالتَّسْلِيمَاتُ آمَنَّا وَأَكْمَلْنَا بِذَلِكَ سَائِرَ
إِن رَاهُ إِزْدَوُّو حَالٍ خَالِي نَيْسْتَنْدُ مَرِيدَانِ مَرَادُ الْغُرْمِ وَأَنْدُ طُوبَى لِمَنْ جَرَاهُ إِخْجَابٍ وَحَبَّتْ إِشَانِ
رَاكْشَانِ كَشَانِ خَوَانِدُ بَرُو بِمَطْلَبِ اعْلَى خَوَانِدُ رِمَانِيدُ وَهَرِ اَوْ بَعِي كَهْ دَر كَارِ شُوو مَوْسُطِيَا بِبَيْتُو
تَعْلِيمِ شَانِ خَوَانِدُ شَدُ وَاكْرَزِي لَتِي وَاقِعِ شُوو زُو و مَتَنِبِي خَوَانِدُ مَوْو بَانِ مَوَاخِذِهِ خَوَانِدُ كَرُو وَاكْرَبِي هِر
طَاهِرِ اَحْتِيَاجِي دَاشْتِه بَاشْدُ بِي سَعِي اِيشَانِ بَانِ دَوْلَتِ دِلَالَتِ خَوَانِدُ فَرَمُوو بِالْجَمَلِ عَنَانِي
اِزْ لِي جَلِّ سُلْطَانُهُ مُتَكَفِّلِ حَالِ اِنِ بَزْرُ كَوَارَانِ اِسْتِ بَسْبِ و بِي سَبَبِ كَارِ اِيشَانِ رَا كَفَانِي
خَوَانِدُ كَرُو اللهُ يَجْتَنِي اللهُ مَن يَنْشَاءُ وَاكْرَمِ دَانِدُ كَارِ اِيشَانِ بِي تَوْسُطِ پِيرِ كَالِ مَكْمَلِ شَوَارِ
اِسْتِ پِيرِي بَايْدُ كِه بَدَوْلَتِ جَذِبِي و سُلُوكِ مُشْرَفِ شَدِه بَاشْدُ و سَعَاوَتِ فَنَا و بَقَا سَعَاوَتِ
كَشْتِه و سِيرِ اَلِي اَسْدِ و سِيرِ فِي اَسْدِ و سِيرِ عِنِ اَسْدِ بَاسْدِ و سِيرِ فِي الْاَشْيَاءِ بَاسْدِ رَا بَا نَضَامِ سَانِيدِ
وَاكْرَجَذِبِي اَوْ بِسُلُوكِ اَوْ مَقْدَمِ اِسْتِ و تَبَرُّبِيَّتِ مَرَاوَانِ مَرْتِي شَدِه كِبَرِيَّتِ اِحْمَرِ اِسْتِ كَلَامِ اَوْ
دَوَا اِسْتِ و لُظْرِ اَوْ شِفَا اِحْيَا اِسْتِ و لِهَا اِسْتِ مَرُوهُ بَوَجْهِ شَرِيفِ اَوْ مَنُوطِ اِسْتِ و نَازُكِي جَانْمَا اِسْتِ
فَسْرُوهُ بِالْفِغَاتِ الطَّيْفِ اَوْ مَرُوبُطِ وَاكْرَمِ اِنِ طَوْرِ صَاحِبِ دَوْلَتِ پِيدَانِ شُو و سَا لِكِ مَجْذُوبِ
مَغْنَمِ اِسْتِ و تَبَرُّبِيَّتِ نَاقِصَانِ اِزْدَوْنِي مَرِي اِيدِ و تَوْسُطِ اَوْ بَدَوْلَتِ فَنَا و بَقَا مِيرِنْدِه اَسْمَانِ

مرد در بریده است و لطیفه از لطائف پیر که مناسبت بان فیض دارد و بصورت آن شیخ ظاهر شده
 است بواسطه ابتداء ^{مردان} لطیفه را شیخ دیگر خیال کرده است و فیض الزان دانست این
 مغلطه عظیم است حق سبحانه از زلت قدم گاه دارد و بر اعتقاد و محبت پیر مستقیم دارد و محرفه
 سید البشر علیه و علی الیه الصلوات و التسلیمات با جمله الطریق که له ادب مثل
 مشهور است هیچ بے ادب بجز آن رسد و اگر مرید در رعایت بعضی از آداب خود را مقصر داند
 و در آداب ما بینقی نرسد و اگر بسعی هم نتواند از عهده برآمد مغفوات اما از اعتراف بتقصیر
 ناچار است و اگر عباد با الله سبحانه رعایت آداب نکند و خود را مقصر تمام نداند از بزرگات این
 بزرگواران محروم است نه هرگز آرزوی بهیودونه بود و دیدن ^{برو} ^{سودونه} بود و
 آرزوی مرید که برکت توجبه پیر تبه فنا و بقا برسد و راه الهام و طریق فرست بروی ظاهر
 شود و پیر آن را مسلم دارد و بحال او گواهی دهد آن مرید را میرسد که در بعضی امور الهامی به پیر
 خلاف کند و بمقتضای الهام خود عمل کند اگر چه نزد پیر خلاف آن متحقق بود چه آن مرید درین
 وقت از لطف تقلید برآمده است و تقلید در حق و سخط است نمی بینی که اصحاب پیغمبر
 صلی الله تعالی علیه و علیهم الصلوات و التسلیمات و امور اجتهادیه و در احکام غیر منزله بان
 سر و خلاف کرده اند و در بعضی اوقات صواب بجانب اصحاب ظاهر شده است گما ^{خلف}
 علی ارباب العلم پس معلوم شد که خلاف با پیر مرید را بعد از رسیدن بمرتبته بحال مجوز است
 و از سوء آداب مجزاست بلکه اینجا همین ادب است و اگر نه اصحاب معین علیهم الصلوات و التسلیمات
 که بحال آداب مؤوب بودند غیر تقلید از پیر دیگر و نه ابو یوسف را بعد از رسیدن بمرتبته اجتهاد و
 تقلید ابی حنیفه رضی الله تعالی عنهما ^{خطا} است صواب و متابعت راه خود است را
 ابی حنیفه قول مشهور است از امام ابو یوسف که نازعت ابی حنیفه فی مسئله خلق
 القرآن ستة اشهر شنیده باشی که تکمیل صناعت بتلاحق افکار است اگر بر یک فکر باشد که

مرد در بریده است و لطیفه از لطائف پیر که مناسبت بان فیض دارد و بصورت آن شیخ ظاهر شده است بواسطه ابتداء مردان لطیفه را شیخ دیگر خیال کرده است و فیض الزان دانست این مغلطه عظیم است حق سبحانه از زلت قدم گاه دارد و بر اعتقاد و محبت پیر مستقیم دارد و محرفه سید البشر علیه و علی الیه الصلوات و التسلیمات با جمله الطریق که له ادب مثل مشهور است هیچ بے ادب بجز آن رسد و اگر مرید در رعایت بعضی از آداب خود را مقصر داند و در آداب ما بینقی نرسد و اگر بسعی هم نتواند از عهده برآمد مغفوات اما از اعتراف بتقصیر ناچار است و اگر عباد با الله سبحانه رعایت آداب نکند و خود را مقصر تمام نداند از بزرگات این بزرگواران محروم است نه هرگز آرزوی بهیودونه بود و دیدن برو سودونه بود و آرزوی مرید که برکت توجبه پیر تبه فنا و بقا برسد و راه الهام و طریق فرست بروی ظاهر شود و پیر آن را مسلم دارد و بحال او گواهی دهد آن مرید را میرسد که در بعضی امور الهامی به پیر خلاف کند و بمقتضای الهام خود عمل کند اگر چه نزد پیر خلاف آن متحقق بود چه آن مرید درین وقت از لطف تقلید برآمده است و تقلید در حق و سخط است نمی بینی که اصحاب پیغمبر صلی الله تعالی علیه و علیهم الصلوات و التسلیمات و امور اجتهادیه و در احکام غیر منزله بان سر و خلاف کرده اند و در بعضی اوقات صواب بجانب اصحاب ظاهر شده است گما خلف علی ارباب العلم پس معلوم شد که خلاف با پیر مرید را بعد از رسیدن بمرتبته بحال مجوز است و از سوء آداب مجزاست بلکه اینجا همین ادب است و اگر نه اصحاب معین علیهم الصلوات و التسلیمات که بحال آداب مؤوب بودند غیر تقلید از پیر دیگر و نه ابو یوسف را بعد از رسیدن بمرتبته اجتهاد و تقلید ابی حنیفه رضی الله تعالی عنهما خطا است صواب و متابعت راه خود است را ابی حنیفه قول مشهور است از امام ابو یوسف که نازعت ابی حنیفه فی مسئله خلق القرآن ستة اشهر شنیده باشی که تکمیل صناعت بتلاحق افکار است اگر بر یک فکر باشد که

مرد در بریده است و لطیفه از لطائف پیر که مناسبت بان فیض دارد و بصورت آن شیخ ظاهر شده است بواسطه ابتداء مردان لطیفه را شیخ دیگر خیال کرده است و فیض الزان دانست این مغلطه عظیم است حق سبحانه از زلت قدم گاه دارد و بر اعتقاد و محبت پیر مستقیم دارد و محرفه سید البشر علیه و علی الیه الصلوات و التسلیمات با جمله الطریق که له ادب مثل مشهور است هیچ بے ادب بجز آن رسد و اگر مرید در رعایت بعضی از آداب خود را مقصر داند و در آداب ما بینقی نرسد و اگر بسعی هم نتواند از عهده برآمد مغفوات اما از اعتراف بتقصیر ناچار است و اگر عباد با الله سبحانه رعایت آداب نکند و خود را مقصر تمام نداند از بزرگات این بزرگواران محروم است نه هرگز آرزوی بهیودونه بود و دیدن برو سودونه بود و آرزوی مرید که برکت توجبه پیر تبه فنا و بقا برسد و راه الهام و طریق فرست بروی ظاهر شود و پیر آن را مسلم دارد و بحال او گواهی دهد آن مرید را میرسد که در بعضی امور الهامی به پیر خلاف کند و بمقتضای الهام خود عمل کند اگر چه نزد پیر خلاف آن متحقق بود چه آن مرید درین وقت از لطف تقلید برآمده است و تقلید در حق و سخط است نمی بینی که اصحاب پیغمبر صلی الله تعالی علیه و علیهم الصلوات و التسلیمات و امور اجتهادیه و در احکام غیر منزله بان سر و خلاف کرده اند و در بعضی اوقات صواب بجانب اصحاب ظاهر شده است گما خلف علی ارباب العلم پس معلوم شد که خلاف با پیر مرید را بعد از رسیدن بمرتبته بحال مجوز است و از سوء آداب مجزاست بلکه اینجا همین ادب است و اگر نه اصحاب معین علیهم الصلوات و التسلیمات که بحال آداب مؤوب بودند غیر تقلید از پیر دیگر و نه ابو یوسف را بعد از رسیدن بمرتبته اجتهاد و تقلید ابی حنیفه رضی الله تعالی عنهما خطا است صواب و متابعت راه خود است را ابی حنیفه قول مشهور است از امام ابو یوسف که نازعت ابی حنیفه فی مسئله خلق القرآن ستة اشهر شنیده باشی که تکمیل صناعت بتلاحق افکار است اگر بر یک فکر باشد که

ناقن راوی و مراهی علی ان من قال بخلق القرآن فهو كافر

ارباب البایست
 و کار پریشانی
 است برای کمال این علم

زیادتی پیدا نکرد و نحو که در زمان سیوییه بوده امروز با اختلاف آراء و تلاخُفِ الظار و صد
 زیادتی و کمال پیدا کرده است اما چون بنهار او نباده است فضل او راست: **الْفَضْلُ الْمُتَّقِدُ**
 لیکن کمال بنهار امثالِ **مَثَلِ الْمَطْرِ لَا يُدْرَى أَوْلَاهُمْ خَيْرٌ أَمْ أُخْرَاهُمْ** حدیث نبویست
عَلَيْهِ السَّلَامُ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ تَدْنِيكَ لِرَفْعِ شَبَهَةِ بَعْضِ الْمُرِيدِينَ بدانکه گفته اند: **الْشَيْخُ**
يُحْيِي وَيُمِيتُ اَحْیَا وَاِمَاتٍ از لوازم مقام شیخی است مراد از اَحْیَا وَاِمَاتٍ روحی است نه جسمی
 و همچنین از اِمَاتٍ اِمَاتِ رُوحِی است نه جسمی و مراد از حَیوة و مَوْتٌ فنا و بقا است که بقا مَوْتٌ
 و کمال میرساند و شیخ مقتدا باذَنِ اللَّهِ سبحانه استغفَلَ این دو امرت پس شیخ را ازین اسمیا
 و اِمَاتِ چاره نباشد معنی یحیی و میمیتُ یُحْيِي و یُمِيتُ اَحْیَا و اِمَاتِ جسمی را بنصب شیخی
 کار نیست شیخ مقتدا حکم گاه را با دو هر کس را که با او متابعت است در رنگِ خس و
 خاشاک و عقب او میدود و نصیب خود را از وی استیفا مینماید و خوارق و کرامات از او
 جذب مریدان نیست مریدان بمناسبت معنویه منجذب میگرددند و آنکه باین بزرگواران متابعت
 ندارد از دولت کلمات ایشان محروم است اگر چه پندار معجزه و خوارق و کرامات بیند آوجهل
 و ابولهیب را شاهد این معنی باید گرفت **قَالَ اللَّهُ سبحانه وَتَعَالَى فِي حَقِّ الْكُفَّارِ وَلَيْتَ يَرَوْا**
كُلَّ آيَةٍ لَا يُؤْمِنُوا بِهَا حَتَّىٰ إِذَا جَاءُوكَ يُجَادِلُونَكَ يَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَئِنْ هَذَا إِلَّا إِسْتَعْجِلُ
الْأَوَّلِينَ

لطیف نفسی فضائلت
 من شایسته وصال باران
 است چه خفته بودی در روز
 بدان بجز زانچه است
 پایین کنایت است
 از بدون مملکت بفرنگ
 نقل کنست چیدانه
 ویرانالت راه امان
 صحبت نبوی شفاعت قوی
 و بجز در زمان فتنه
 مکتوب التمام بر این
 در اول

طایفه ای در کتب
 معجزه بیان فریادین
 تا در غلبه یابی پیش
 در بیان آنکه اول
 مکتوب است در نیست
 آنکه در اشعار است
 این کتب را بنویسد
 و آنکه در معجزه انعام
 دیده و از آنجا
 معجزه انعام

مکتوب صد و نود و بیستم (۲۹۳)

شیخ محمد حسری صد و ریافته در جواب اسواله او که پرسیده بود ولی مع الله و وقت و حدیث نبوی
عَلَيْهِ السَّلَامُ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ آمده است و ابو ذر غفاری نیز همین را گفته و چه آن چه باشد
 و پرسیده بود که قدحی **هَذِهِ عَلَىٰ رِقْبَةٍ كُلِّ وَلِيِّ اللَّهِ** حضرت شیخ عبدالقادر فرموده و دیگر
 نیز همین را گفته حقیقت این معامله چیست و پرسیده که مراد از اولیای که قدم ایشان بزرگوار

مناقب و التعلیلات ۱۲

وعلیہم الصلوٰت و الخیرات زیرا کہ گوئیم هر حلقه ولایت محمدیست که از راه سحر حاصل گشته
است چنانکه گذشت نه هر حلقه مطلق آن ولایت تا افضلیت لازم آید یا آنکه گوئیم هر حلقه
مطلق ولایت محمدیه بودن مستلزم فضیلت نیست زیرا که تواند بود که دیگرے در کمالات نبوت
محمدیه بطریق تبعیت و وراثت پیش قدم بود و فضیلت از راه آن کمالات او اثابت باشد
جمعے از مردان حضرت شیخ عبدالقادر و رتی شیخ غلو بسیار مینماید و در محبت جانب افراط
میگیرند و رنگ مجازان منفرط حضرت امیر کسرم الله تعالی وجهه از فحوائص کلام
این جامعه مفهوم می شود که حضرت شیخ را ایشان از جمیع اولیائے ماقدم و مائخر افضل
میدانند و غیر از انبیا علیهم الصلوٰت و التسلیحات معلوم نیست که دیگرے را بر حضرت
شیخ افضل دهند این از افراط محبت است اگر گویان قدر ظهور خوارق و کرامات که از شیخ
وجود آمده است از هیچ ولی بطهور نیامده پس فضل او را باشد گوئیم که کثرت ظهور خوارق
بر افضلیت دلالت نذارد تواند بود که یکی بود که هیچ خارقی از اوک بطهور نیاید افضل
باشد از آنکس که خوارق و کرامات از اوک بطهور می آیند شیخ الشیوخ در عوارف بعد
ذکر کرامات و خوارق مشایخ فرموده است **وَ كُلُّ هَذِهِ مِمَّا هَبَّ اللَّهُ تَعَالَى وَقَدْ يَكُنَّا**
بِهَا قَوْمٌ وَ نُعْطَى وَقَدْ يَكُونُ نَفَقَاتٌ هِيَ لِأَمْنٍ لَا يَكُونُ لَهُ شَيْءٌ مِّنْ هَذَا لِأَنَّ هَذِهِ
كُلُّهَا نَقْوِيَّةُ الْبَاقِيْنَ وَ مَن مَّحْصِرِفِ الْبَاقِيْنَ لِأَحَاجَةٍ لَهُ إِلَى شَيْءٍ مِّنْ هَذَا فَكُلُّ
هَذِهِ أَلْكَرَامَاتٍ دُونَ مَا ذَكَرْنَا مِنْ تَجَوُّهِرِ الذِّكْرِ فِي الْقَلْبِ وَ وُجُودِ ذِكْرِ الْذَاتِ
کثرت ظهور خوارق را دلیل بر افضلیت ساختن در رنگ آنست که کسی کثرت فضائل
و مناقب حضرت امیر را دلیل افضلیت او سازد و بر حضرت صدیق رضی الله تعالی عنهما
که آن قدر فضائل و مناقب از اوک بطهور نیامده است اسے برادرش بنو خوارق عبادا
بر دو نوع است نوع اول علوم و معارف الهی است جمل سلطانه که بذات و صفات

لفظ تاریخ از علم
بدرستی که در کتب
التفصیل القادر و رتی
عزیز است من علم
مناقب آن اولاد ائمت
از تربت من التواتر
سعدی از اتفاق انبیا
و غیر از انبیا
الافاق را نه از تفصیل
جمع و مصلحت
فراست تربیت
و کا کشف کرده
تجدید و این امور را
و داده که شود این

دعا
که کند در حال
ازین زیرا که این همه
تغیبات درین است
و کسیکه در راه است
حقین می مانند
نیست هر که از این
ازین پس این همه کلام
تجدید انبیا را از
قلب در وجود ذکر کرده
و این غافل است
و این غافل است
لحمه که در انبیا

وَأَفْعَالٍ أُجِبِي جَلَّ وَعَلَا تَعَلَّقَ وَارِدٌ وَوَرَاءَ طَوْرٍ نَظَرٍ عَقْلٍ اسْتِ وَخِلَافٍ تَعَارُفٍ وَمَعْتَمَدٍ
 اسْتِ كَمَا بَدَأَ خَاصٍ خُودِ رِأْيَانٍ مِمَّا سَازِ سَاخْتَهُ اسْتِ وَنُوعِ ثَانِي كَشْفِ صُورِ مَخْلُوقَاتٍ اسْتِ
 وَاجْتِبَارِ زَمَنِيَّاتٍ كَمَا بَعَا لَمُ تَعَلَّقَ وَارِدِ نُوعِ اَوَّلٍ مَخْصُوصٍ بِأَهْلِ حَقِّ وَارْتِبَابِ مَعْرِفَتِ اسْتِ
 وَنُوعِ ثَانِي شَامِلٍ مَحْقُوقٍ مَبْطُلٍ اسْتِ تَبْرِيكًا كَمَا اَهْلُ اسْتِ تَبْرِيحٍ رَانِيهِ نُوعِ ثَانِي حَاطِلٍ اسْتِ نُوعِ اَوَّلٍ نَزْدِ
 خَدَّاجٍ وَعَلَا مَثْرَفَتِ وَاعْتِبَارِ دَارِدِ كَمَا بَاوَلِيَاءِ خُودِ مَخْصُوصِ سَاخْتَهُ اسْتِ وَاعْتِبَارِ اَدْرَائِشِ كَمَا
 نَدَاوَهُ نُوعِ ثَانِي نَزْدِ عَوَامِ خِلَاقٍ مَعْتَمَرٍ اسْتِ وَدَرِ اَلْطَّارِ اَيْشَانِ مَعْتَمَرِ وَمَحْتَمَرِ اَيْنِ مَعْنَى اَكْرَهِيهِ اَزْ
 اَهْلِ اسْتِ دَرَجِ لَبْهَوِ رَايِدِ نَزْدِ كَمَا اسْتِ كَمَا اَزْ نَادَانِي اَوْرَا اَيْشَانِ نَمَايِنْدِ وَبِهَرِ طَرَبِ وَبَا اَيْشَانِ كَمَا اَوَا اَيْشَانِ
 تَكْلِيْفِ نَمَايِدِ طَبِيْعِ وَمُنْتَقَادِ اَوَا كَرْدِنْدِ بَلْ كَمَا اَيْنِ مَجْجُوبَانِ نُوعِ اَوَّلِ رَا اَزْ خَوَارِقِ نَمَايِنْدِ وَازْ كَرَامَاتِ
 نَمَايِشْمَرِنْدِ خَوَارِقِ نَزْدِ اَيْشَانِ مَخْصُوصِ نُوعِ ثَانِي اسْتِ وَكَرَامَاتِ نَزْعِمِ اَيْنِ مَجْجُوبَانِ مَخْصُوصِ كَشْفِ
 صُورِ مَخْلُوقَاتِ اسْتِ وَاجْتِبَارِ زَمَنِيَّاتِ اَيْشَانِ نَزْعِمِ بِيخِرْدَانِ عَلَمِيكِهِ بِاَحْوَالِ مَخْلُوقَاتِ حَاطِرِ
 بِاَعْيَابِ تَعَلَّقِ وَارِدِ كَمَا مَثْرَفَتِ وَكَرَامَتِ دَرِ وَكَمَا حَاطِلِ اسْتِ بَلْ كَمَا اَيْنِ عِلْمِ شَايَانِ اسْتِ اسْتِ كَمَا
 بَجَلِّ مَبْدَلِ كَرْدِنْدِ اَنْسِيَانِ اَزْ مَخْلُوقَاتِ وَاَحْوَالِ اَيْشَانِ حَاطِلِ اَيْدِ مَعْرِفَتِ وَاجِبِي اسْتِ حَقِّ هَا
 وَتَقْدِيسِ كَمَا لِبَشْرَفَتِ وَكَرَامَتِ سَمَوَاتِ اسْتِ وَبَاغْزَاوِ اَحْتِرَامِ شَايَانِ اسْتِ پَرِي نَهْفَتِ رُخِ
 وَدِيُوُدِ كَرِشْمَةُ وَنَازِ بِسُوءِ عَقْلِ زَجِيْرَتِ كَمَا اَيْنِ چِهْ بَاوَلِجِبِي اسْتِ * * *

له یعنی آنچه از ذوق
 عادت و نگاه و تصور و تفرقة
 مطلق غرض او و همچنین
 از ذوق و بستن به
 آنچه در صورت اوست
 به اینها و اینها
 الاضمار می اید و می
 بسته از نظر ندان اوست
 است الاضمار می و
 الاضمار می را با اول
 است که صواب است
 بدل اصل است
 تعالی علیه و سلم
 در آن وقت که
 کتب است
 در آن وقت که
 است الاضمار می
 است الاضمار می
 است الاضمار می
 است الاضمار می
 است الاضمار می
 است الاضمار می
 است الاضمار می
 است الاضمار می
 است الاضمار می
 است الاضمار می

ترجمه از مصحح	اصل
و نزدیک است آنچه ما ذکر کردیم از شیخ الاسلام هروی و امام انصاری هر دو در کتاب خود منزل السائرين و شرح آن فرموده و چیزی که نزد من بتجربه ثابت شده است آنست که هرگز کسی و فهم را با معرفة حق تعالی بدین تمیز کردن ایشانست آنرا که	وَقَرِيبٌ مِمَّا ذَكَرْنَا مَا قَالَ شَيْخُ الْاِسْلَامِ الْهَرَوِيُّ وَالْاِمَامُ الْاَنْصَارِيُّ فِي مَنْزِلِ السَّائِرِينَ وَشَارِحُهُ وَالَّذِي ثَبَتَ عِنْدِي بِالتَّجَرُّبَةِ اَنَّ فِرَاسَةَ اَهْلِ الْمَعْرِفَةِ اَمَّا هِيَ فِي تَمْيِيزِ هَمٍّ مِّنْ يَصِلُ لِخَصْرَةٍ

اللَّهِ جَلَّ وَعَلَا مَنْ لَا يَصْلُهُ وَيَعْرِفُون
 أَهْلَ الْأَسْتِعْدَادِ الَّذِينَ اسْتَعْلَمُوا بِاللَّهِ
 سُبْحَانَهُ وَوَصَلُوا إِلَى حَضْرَةِ الْجَمْعِ
 فِيهِ فِرَاسَةٌ أَهْلُ الْمَعْرِفَةِ وَأَمَّا فِرَاسَةُ
 أَهْلِ السَّرِيَاضَةِ بِالْجُوعِ وَالْخَلْوَةِ وَ
 تَصْفِيَةِ الْبَاطِنِ مِنْ غَيْرِ وُصْلَةٍ إِلَى بَحْرِ
 الْحَقِّ تَعَالَى فَلَهُمْ فِرَاسَةٌ كَشَفِ الصُّورِ
 وَالْإِخْبَارِ بِالْمَغِيبَاتِ الْمُخْتَصَّةِ بِالْخَلْقِ
 فَإِنَّهُمْ لَا يُخْبِرُونَ إِلَّا عَنِ الْخَلْقِ
 لِأَنَّهُمْ مَجْبُورُونَ عَنِ الْحَقِّ سُبْحَانَهُ وَأَمَّا
 أَهْلُ الْمَعْرِفَةِ فَلَا اسْتِعْجَالَ هُمْ بَارِدٌ عَلَيْهِمْ
 مِنْ مَعَارِفِ الْحَقِّ تَعَالَى لَا يَكُونُ إِسْتِعْجَالٌ
 إِلَّا عَنِ اللَّهِ تَعَالَى وَلَمَّا كَانَ الْعَالَمُ
 أَكْثَرُهُمْ أَهْلُ الْقِطَاعِ عَنِ اللَّهِ سُبْحَانَهُ
 وَاسْتِعْجَالٌ بِالذُّنُوبِ مَا لَتْ قُلُوبُهُمْ إِلَى
 أَهْلِ كَشَفِ الصُّورِ وَالْإِخْبَارِ عَمَّا غَابَ
 مِنْ أَحْوَالِ الْخَلْقِ فَظَنُّوهُمْ وَ
 اعْتَقَدُوا أَنَّهُمْ أَهْلُ اللَّهِ وَخَاصَّةٌ فِيهِ
 وَأَعْرَضُوا عَنِ كَشَفِ أَهْلِ الْحَقِيقَةِ وَأَتَمُّوْهُ
 هُمْ فِيهَا يُخْبِرُونَ عَنِ اللَّهِ سُبْحَانَهُ وَقَالُوا

صالح حضرت حق اند جل و علا از انا که صالح
 ان نیتند و ایشان به ایشان اهل استعداد که بحق
 سبحانه و شدند و حضرت جمع در رسیدند و همین است
 و است اهل معرفت و اما انا که تراصل اند بگری
 و عقلت و تصفیه باطن بدون از وصول
 بحق تعالی پس ایشان افرستی است در
 کشف و مخلوقات و اخبار از مغیبات
 مختصه بخلق پس ایشان خبر میدهند مگر از خلق زیرا که ایشان
 از حق سجا محبوب اند و انا اهل معرفت پس خبر نمیدهند
 مگر از حق تعالی از جهت اشتغال ایشان با آنچه وارد
 میشود بر ایشان از معارف و علوم که متعلق اند بحق
 تعالی و هر گاه اکثری از عالم منقطع اند از حق سبحانه
 و مشتغل اند بدنیای قلوبشان بسوی آرباب کشف
 صوم مغیبات و اهل اخبار از احوال
 غایبه مخلوقات مائل گشته است از اینجا
 است که معظم و شدند اهل کشف و اخبار
 را و عمقا نمودند که ایشانند اهل الله و خاصه
 الله و هر گاه دانیدند از کشف اهل حقیقت
 و منهم ساختند ایشان را در چیزی که از
 حق سبحانه خبر می دهند و گفتند
 اهل حقیقت

و اهل حقیقت
 و اهل حقیقت

لَوْ كَانَ هُوَ لِأَهْلِ الْحَقِّ كَمَا يُرْعَمُونَ
 لَأَخْبَرُونَا عَنْ أَحْوَالِنَا وَأَحْوَالِ الْمَخْلُوقَاتِ
 وَإِذَا كَانُوا لَا يَقْدِرُونَ عَلَى كَشْفِ أَحْوَالِ
 الْمَخْلُوقَاتِ فَكَيْفَ يَقْدِرُونَ عَلَى كَشْفِ
 أُمُورِ أَعْلَى مِنْ هَذَا وَكَذَلِكَ يُؤْمَرُ بِهَذَا
 الْقِيَاسِ الْفَاسِدِ وَعَمِيَّتْ عَلَيْهِمْ
 الْأَنْبَاءُ الصَّحِيحَةُ وَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ
 تَعَالَى قَدْ حَسَنَ هُوَ لِأَعْيُنٍ مُلَاحِظَةٍ
 الْخَلْقِ وَحَصَّهُمْ وَشَغَبَهُمْ عَمَّا سِوَاهِ
 حِمَايَةِ لَهُمْ وَغَيْرَةِ عَلَيْهِمْ وَلَوْ كَانُوا مِنْ
 يَنْعَرِضُونَ إِلَى أَحْوَالِ الْخَلْقِ مَا صَحَّحُوا
 لِلْحَقِّ سُبْحَانَهُ وَقَدْ رَأَيْنَا أَهْلَ الْحَقِّ
 إِذَا التَّفَتُّوا أَدْنَى التَّفَاتِ إِلَى كَشْفِ
 الصُّورِ أَدْرَكَوا مِنْهَا مَا لَا يَقْدِرُونَ عَلَيْهِمْ
 عَلَى إِدْرَاكِهِ بِالْفِرَاسَةِ الَّتِي يُشْبِثُهَا
 أَهْلُ الْمَعْرِفَةِ وَهِيَ الْفِرَاسَةُ فِيمَا يَتَعَلَّقُونَ
 بِالْحَقِّ سُبْحَانَهُ وَمَا يَقْرُبُ مِنْهُ وَأَمَّا
 فِرَاسَةُ أَهْلِ الصَّفَاءِ الْخَارِجِينَ الْمُتَعَلِّقِينَ
 بِالْخَلْقِ فَلَا يَتَعَلَّقُ بِجَنَابِ الْحَقِّ سُبْحَانَهُ
 وَلَا مَا يَقْرُبُ مِنْهُ وَيَشْذُرُكَ الْمُسْلِمُونَ

که اینان اگر اهل حق بودند چنانکه گمان دارند
 البته خبر میدادند ما را از احوال ما و احوال مخلوقات
 و هرگاه بر کشف احوال مخلوقات قدرت ندارند
 بر کشف امور علی از آن چگونه قدرت دارند
 و بدروغ داشتند آنها را این قیاس فاسد
 و مخفی ماند بر ایشان چنانچه صحیحه و درست است
 که حق تعالی مصون داشته است ایشان را
 از ملاحظه خلق مخصوص کرده است بخود و بر
 گردانیده است ایشان را از غیر خود از جهت حما
 ایشان و رشک بدون بر ایشان و اگر بینند
 ایشان از پیش کسندگان بسوء خلق شان
 حق سبحانہ نمی بودند و هر آینه دیده ایم اهل حق
 را چون بجانب کشف صور ادرک التفات
 نمودند یا گفتند از آن چیز که را که غیر ایشان
 بر او رش قدرت ندارند و بفرستند که اهل معرفت
 داشته اند و آن فرستند در چیزیکه بچین
 تعلق دارد و در چیزیکه قریب بولیت عزائمه
 و اما فرستند از باب صفا که خارج اند و متعلق
 بخلق پس بجناب حق سبحانہ مراد تعلق است
 و نه چیزیکه قریب بولیت بود و جل سلطان و شریک و پادشاه

له
 از خبر و احوال ما و احوال
 و صفت اهل حق سبحانہ
 و تعلق و تفقد

کلمات امربانی

و غیره

مستند است به قول اهل حق سبحانہ

مستند است به قول اهل حق سبحانہ

مستند است به قول اهل حق سبحانہ

والتصاری و الیهود و سایر الطوائف
فیهما لانها لیست شریفه عند الله سبحانہ
فیختص بہا اہلہ

و نصاری و یہود و طوائف دیگر از خلق زیر
کہ و پیرانز و حق سبحانہ منزلی نیست کہ
مخصوص کند آنرا باہل خود

کتاب دو صد و نود و چھ نام

بمخبر و مزاد کے جامع علوم ظاہرہ و معارف و اسرار باطنہ مجد الدین خواجہ محمد معصوم سلم اللہ
تعالی صدور یافت و بیان معارفیکہ بصفات ثمانیہ واجب الوجود تعالی و تقدس تعلق دارد
و در تحقیق مباوی تعینات انبیاء علیہم الصلوٰت و الشکایات و مباوی تعینات سایر خلایق
و حقوق جزئیات با کلی خود و عدم جواز انتقال جزئیات یک کلی بسوی کلی دیگر و در فرق میان
تجلی و شہود و انبیاء و اولیاء علیہم الصلوٰت و الشکایات و در بیان حصول صلح عریان مرکل
تا بیان ربابا وجود توسط انبیاء علیہم الصلوٰت و الشکایات و در تحقیق الفاظ محو و انحلال کہ در عبارت
مشایخ قدس اللہ تعالی اسرارہم واقع شدہ اند و صائباتک صفات ثمانیہ حقیقیہ واجب
الوجود تعالی و تقدس کہ اول شان صنفہ الحیوۃ است و آخر شان صفت تکوین تیسرہ اند قسم
کہ تعلق آن بعالم غالب است و اصناف آن مخلوق بیشتر کالتکوین ازینجا است کہ جمع از اہل سنت
و جماعت انکار وجود او نموده اند و گفته اند کہ تکوین از صفات اضافیہ است و الحق اندہ من الصفات
الحقیقیۃ الغالبۃ علیہا الاضافۃ قسم دیگر است کہ اضافہ دارد اما کمتر از قسم سابق کالعلم
و القدرۃ و الامدادۃ و السمع و البصر و الکلام و قسم ثالث اعلاست اقسام ثلاثہ است کہ
از اہل بیح و جبہ تعلق نیست و اسما از اضافت ندارد کال حیوۃ این صفت اعم جمیع صفات
و اصل است آنھا و اسبق کل اقرب باین صفت بعلم است کہ مبدأ تعین خاتم الرسل است علیہ
و علیہم الصلوٰت و الشکایات ائمھا و املھا و صفات دیگر مباوی تعینات خلایق دیگر

در المعرف

لہ غلام از آمدن کتب
مستفاد از بیان از خود اول
مستفاد از بیان از خود اول
مستفاد از بیان از خود اول

تکمیل تحقیق در این کتاب
در معنی و در اشخاص
در معنی و در اشخاص
در معنی و در اشخاص

در معنی و در اشخاص
در معنی و در اشخاص
در معنی و در اشخاص

در معنی و در اشخاص
در معنی و در اشخاص
در معنی و در اشخاص

در معنی و در اشخاص
در معنی و در اشخاص
در معنی و در اشخاص

است و چون بر صفت باعتبار تعلقات متعددہ جزئیات وار و مثل تجوین کہ انرا باعتبار تعلقات
 شتیہ تخلیق و تزریق و احیا و امانت جزئیات پیدا شدہ است این جزئیات نیز در زکلیات
 خود مبادی تعینات خالق آندہ و ہر کہ مبدی تعین او کلی آمد تعینات دیگر کہ مبادی آنها جزئیات
 آن کلی است تابع آنکس خواهد بود و زیر قدم او زندگانی خواهد نمود و از نجاست کہ میگویند فلانے
 زیر قدم محمد است و فلانے زیر قدم عیسیٰ و فلانے زیر قدم موسیٰ علیہم الصلوٰت و التعینات
 و التسلیمات آفتها و انکملها و چون این جزئیات را بطریق سلوک ترقی واقع شود و بحق حکمت
 خود خواهند شد و شہود جزئیات شہود کلیات خواهد بود و فرق باصالة و تبعیت خواهد ماند و انبیا و بنو
 و عدم تو متوسط خواهد شد چہ تابع ہر چہ مے یابد و ہر چہ مے بیند بتوسط اصل ممکن نیست گاہ باشد کہ
 تابع از تصور خود اصل امتوسط نداند اما فی الحقیقت اصل در میان تابع و شہود او حاصل است حال
 کہ مانع شہود باشد بلکه باعث شہود و رنگ عینک صاف و جائز نیست کہ جزئیات یک کلی ترقی
 نمودہ از کلی خود خروج کردہ تحت کلی دیگر و ایند و شہود ایشان شہود آن کلی دیگر شود مثلا جامعہ کہ
 زیر قدم موسیٰ اند انتقال نمودہ زیر قدم عیسیٰ و خل شوند اما تو اند بود کہ در زیر قدم محمد آئیند بلکہ ہمیشہ
 زیر قدم او بند علیہم و علیہم و السلام و زیر کہ رب محمد رب الارباب است
 و اصل جمیع آن کلیات پس نسبت بان جزئیات اصل الاصل باشد و این ترقی گوئی با اصل الاصل است
 نہ باصل کہ میان اصل آنخاص است این قدر فرق در میان جزئیات و کلیات آنها خواهد ماند کہ جزئی
 را و و حاصل است یکے اصل خود کہ کلی اوست و حاصل دیگر اصل الاصل است و کلی او را حجاب
 اصل الاصل او پس ازینجا معلوم گشت کہ شہود محمد رسول اللہ صلی اللہ علیہ و علیہ وسلم
 نے پروردہ تعینات است و شہود دیگران در پروردہ تعینات لا اقل و پروردہ تعین محمدی ازینجا
 کہ گفتہ اند تجلی ذات خاصہ محمد رسول اللہ است صلی اللہ تعالیٰ علیہ و علیہ وسلم و تجلی دیگران
 در پروردہ صفات لا اقل و پروردہ رب الارباب کہ رب محمد است کہ فوق جمیع اسما و صفات است

سے جنی ہر کہیہ
 تعین او جزئیات است
 تابع آنکس است کہ
 سبحان تعین و کلیت
 و زیر قدم اوست کلیات
 شتیہ یعنی فرق میان
 کلی و جزئی و بنو
 معرفت باصالة و تبعیت
 ماند کہ موسیٰ تابع است
 و انبیا و بنو
 و عدم تو متوسط
 خواهد شد چہ تابع ہر
 چہ مے یابد و ہر چہ
 مے بیند بتوسط اصل
 ممکن نیست گاہ
 باشد کہ تابع از تصور
 خود اصل امتوسط
 نداند اما فی الحقیقت
 اصل در میان تابع
 و شہود او حاصل
 است حال کہ مانع
 شہود باشد بلکه
 باعث شہود و رنگ
 عینک صاف و جائز
 نیست کہ جزئیات
 یک کلی ترقی
 نمودہ از کلی
 خود خروج کردہ
 تحت کلی دیگر
 و ایند و شہود
 ایشان شہود
 آن کلی دیگر
 شود مثلا جامعہ
 کہ زیر قدم
 موسیٰ اند
 انتقال نمودہ
 زیر قدم
 عیسیٰ و خل
 شوند اما تو
 اند بود کہ
 در زیر قدم
 محمد آئیند
 بلکہ ہمیشہ
 زیر قدم
 او بند علیہم
 و علیہم و
 السلام و زیر
 کہ رب محمد
 رب الارباب
 است و اصل
 جمیع آن
 کلیات پس
 نسبت بان
 جزئیات اصل
 الاصل باشد
 و این ترقی
 گوئی با اصل
 الاصل است
 نہ باصل کہ
 میان اصل
 آنخاص است
 این قدر فرق
 در میان
 جزئیات و
 کلیات آنها
 خواهد ماند
 کہ جزئی را
 و و حاصل
 است یکے
 اصل خود کہ
 کلی اوست
 و حاصل دیگر
 اصل الاصل
 است و کلی
 او را حجاب
 اصل الاصل
 او پس ازینجا
 معلوم گشت
 کہ شہود
 محمد رسول
 اللہ صلی
 اللہ علیہ
 و علیہ
 وسلم نے
 پروردہ
 تعینات
 است و شہود
 دیگران در
 پروردہ
 تعینات
 لا اقل و
 پروردہ
 تعین
 محمدی
 ازینجا کہ
 گفتہ اند
 تجلی ذات
 خاصہ
 محمد رسول
 اللہ است
 صلی اللہ
 تعالیٰ
 علیہ و
 علیہ
 وسلم و
 تجلی
 دیگران
 در پروردہ
 صفات
 لا اقل و
 پروردہ
 رب الارباب
 کہ رب
 محمد
 است کہ
 فوق
 جمیع
 اسما
 و
 صفات
 است

سواک صفة الحیوة اگر کونی که ازین بیان لازم می آید که شهود سایر انبیاء علی نبیت و علیهم الصلوٰة
والتسلیمات و پروردگار مبدی تعیین محمد است که رب اوست و اولیاء است او که بالاصالة زیر قدم
اویند علی الصلوٰة و السلام شهود ایشان نیز در رنگ شهود سایر انبیاء و پروردگار رب الازباب
تواحد بود پس فرق در میان سایر انبیاء علی نبینا و علیهم الصلوٰة و التسلیمات و در میان اولیاء
است او علی الصلوٰة و السلام چه باشد در جواب گویم که انبیاء را سواک این شهود که پروردگار حققت گویم
محمدی است شهود دیگر هم هست که از راه مبادی تعیینات ایشان پیدا میشود و بالاصالة عندهما
مخصوصه خود را بر دیدن آن بصیرت گذاشته مشاهده غیب لغیب میفرمایند باید دانست که این شهود
زبان معنی است که هر دو معانی تحقق میشود بلکه با بصیرت که اگر ترقی نموده باصل الاصل رسد شهود او در پرورد
حققت محمد است در رنگ عیسی علی نبیت و علی الصلوٰة و السلام که بعد از نزول باین دولت
مشرف خواهد شد و این ترقی بسیار تعلیم است نزدیک با سخا است فضل عظیم خداوندی جل سلطان
و رکا است و در عالم اکبات شفقت پر محمدی المشرب است و اگر ترقی از اصل خود نمود و در حقیقت خود
بحقیقة الحقائق رسیده شهود او در پروردگار حقیقت مخصوصه خود است بدان و آگاه باش که همچنانکه
بحضرت ذات تعالی تقدس را به است از حقیقة الحقائق که بعد از طی منازل کثیره وصول
بیشتر میشود همچنین است از سایر حقائق کلیات نیز را به حضرت تعالی و تقدس که بعد از طی
مرحل متکثره وصول حصول می یوند و عاقله مافی الیاب در راه حقیقة الحقائق وصل غریبان است
و در سایر طرق هر چند وصل ذات همیشه میشود اما پیر این شعرا از منتها ک اصول عالییه حقیقة الحقائق
که حقیقت محمدی است در میان حامل است اگر چه عاجز حصین نباشد و مانع منتین نبود همین قدر
عاجزیت است که مانع اطلاق تجلی ذات گشته و اگر نه سایر انبیاء را نیز بالاصالة از ذات تعالی نصیب
است و امتنان کمال ایشان را تبعیت این بزرگواران علیهم و علیهم الصلوٰة و
التسلیمات نیز نصیب است سوال هر گاه صفت الحیوة فوق صفة العلم باشد پس در راه حقیقة الحقائق

حققت گویم
تعیینات خود را
علی نبی صلوٰة و السلام
از میان سایر انبیاء
فوق امانت و تعینات
علی نبی صلوٰة و السلام
و سایر انبیاء

مشرف خواهد شد
و این ترقی بسیار
تعلیم است نزدیک
با سخا است فضل
عظیم خداوندی
جل سلطان

بالحقیقة
و غیره و نسبت
باین یک از این
نوشته که آن
سکانه
مجلس

شد که وصل ^{بدره نبون و صفات} عریان مخصوص بولایت محمدیست و دیگران راه چندی مجتهد مرتفع شود و اما از حیلوله همچو
 پس این شعر که از راه ^{بدره نبون} توسط حقیقت محمدی حاصل میگردد چاره نبود و حکم آن پس از اخفی که نهایت
 مراتب انسانی است در علو باندازه آن حیلوله بقیه میماند پس بلاخطه آن بقیه اطلاق فناء
 مطلق مجوز نباشد بقائے آن بقیه را غیر از محمدی کیمست که در یابد و از هزاران محمدی المشرب
 اگر یکی را این حدت نظیر پیدا شود ^{تیری} هم معتقد است مشایخ طبقات اکثرشان تا روح و سخن
 کرده اند کم کس باشد که از خفی سرے گفته باشد فکیف از اخفی و آنکه در دریای خفی غوطه زده
 باشد و هر ذره از ذرات آن رسیده و اطلاع یافته کبریت احمر است ذلک فضل الله یؤتیہ
 من یشاء و الله ذو الفضل العظیم سوال معتقد تو آنست که هر چه بی را علیک و علی الیه
 الصلوٰة و السلام از کمالات حاصل آید کل تابعان او را نیز تبعیت از آن کمالات نصیب
 پس لازم آید که از وصل عریان نیز نصیب باشد و حال آنکه همان نبی در میان حامل است جو
 حیلوله نبی در وصل عریان ضرر ندارد چه آن وصل بتبعیت است نه باصالة پس حیلوله مؤکد
 تبعیت باشد منافی چه معنی تبعیت حصول متوسط است نه رفیع متوسط که آن مناسب مقام
 اصالة است پس هم حیلوله باشد و هم وصل عریان بتبعیت میسر شود و فافهم سوال فرقیست
 که در ماده کل تابعان نبی علیهم الصلوات و التسلیمات وصل عریان و تجلی ذات
 اطلاق میکنند و در انبیاء و دیگر صلوات الله تعالی و تسلیمات علی نبینا و علیهم این اطلاق
 تجویز نمیکند یا آنکه حیلوله نبی با علی الصلوة و السلام در هر دو ماده حاصل است جواب تجویز
 این اطلاق در ماده کل تابعان باعتبار تبعیت است که توسط نبی منافی آن اطلاق نیست
 چنانکه گذشت و در انبیاء و دیگر علی نبینا و علیهم الصلوات و التسلیمات اگر این اطلاق تجویز یابد
 باعتبار اصالة خواهد بود چه این بزرگواران باصالة قطع منازل فرموده بحضرت ذات تعالی
 و تقدس رسیده اند و شک نیست که حصول متوسط در صورت اصالة منافی آن اطلاق خواهد

لعل صفة العریان
 من تبعیت اجمالی
 بودن صلاح آنست
 پس مراد از باطن
 جنگ در درو فافهم
 والله اعلم علیکم السلام

و در جواب
 که در جواب

منه یعنی اطلاق وصل
 عریان و تجلی ذات
 معنی اطلاق صلوات

در ترجم مساوات کل تابعان با نبیاء و ما تقدم

بود پس فرق واضح گشت باید دانست که فرق اصالت و تبعیت در میان نبیاء و ما تقدم و کمال تابعان
 این است علی بن ابی طالب و علیهم و علی امیرهم الصلوة والسلام و الخیرة موجبت فضیلت انبیا
 است علی بن ابی طالب و علیهم الصلوات و الخیرات چه اصل مقصودی است و تابع طفیلی هر چند
 تابعان اطلاق صل و عثمان و بجای ذات صحیح است و در متبوعان این اطلاق نیست اما طفیلی را چه
 یار که مقصودی مساوات جوید چگونه مساوات میسر شود که آن دولت در اصل بر وجه اتم و اکمل است
 و در تابع بر وجه اتم و رسم اما این قدرت که این مناسبت صحیح تشبیه مبتدیان و تابع را همچو متبوع
 می سازد لهذا خاتم الرسل علیهم الصلوات و التسلیمات علماء امت خود را همچو انبیا
 بنی اسرائیل فرمود پس ازین بیان لازم آمد که حصول تجلی ذات مراد بیا در این امت را متمم فضل
 باشد بر انبیا که تجلی ذات ندارند فاقتضای آنست که از اول قدم و انصف فات هذه الصلوة
 است انشأ الله سبحانه هذا العبد بها یصدق بحسبیه محمد علی و علی الیه الصلوة والسلام
 سوال مقرر است که مقصود از آن فرمایش خاتم الرسل است علیهم الصلوات و التسلیمات
 دیگران و نفس وجود و حصول کمالات طفیلی اویند و تبعیت او بدرجات علمیا میسرند لهذا
 در روز قیامت آدم و من دونه تحت لوا او علیهم الصلوات و التسلیمات
 خواهند بود و تو گفستی دولت وصول مراد انبیا علی بن ابی طالب و علیهم الصلوات و الخیرات بطریق
 اصالت است نه بطریق تبعیت و چه آن چه باشد جواب همچنانکه محمد رسول الله تعالی
 علیه و علی الیه و سلم از راه حقیقت خود طریق است بحضرت ذات تعالی و تقدس انبیا و دیگر
 علی بن ابی طالب و علیهم الصلوات و التسلیمات نیز راههاست از حقائق خود بحضرت ذات تعالی
 و این وصول تبعیتی نیست بخلاف آستان که تبعیت انبیا از راه حقائق ایشان که مناسبت
 استعداد هر کدام است بمطلب میرسد اصالت و حق ایشان منفقود است غایب مافی السحاب
 چون صل و عثمان اگر چه باصالة باشد وصل عرمانی نیست چه حقیقت خاتم الرسل علیهم الصلوات

علیه بن ابی طالب و علیهم
 کون بنی برین لقب بنی
 انبیا است منبیا
 اشارت است
 استوار است از بنی علی
 الصلوة والسلام انبیا
 هذا کما شکرنا
 بنی اسرائیل و الله
 علی بن ابی طالب
 کار را در این مقام
 کما است
 و انصاف است
 در کتب سماوی و قال
 کما است
 این علم از طفیلی
 بنی غیر متبوعان
 است و انصاف
 بنی از انبیا و سلم
 علی بن ابی طالب
 علی بن ابی طالب
 علی بن ابی طالب
 علی بن ابی طالب
 علی بن ابی طالب

در معرفت

والتَّسْلِيْمَاتُ بِإِسْرَائِيلَ مُشْعَرٌ مَطْلُوبٌ كَثَبَتْ فِيهِ نَاجِحَاتٌ أَوْلَى فِيضُهُ كَمَا مِيرِدَانٌ حَقِيقَةٌ اتِّصَالَ
 مِيرَادٌ بِعَدَاوَاتٍ بِتَوَسُّطِ أَوْ بَدِيلِهَا مِيرَادٌ مَعْنَى تَبَعِيَّةٍ هِيَ خُصُولُ تَوَسُّطِ أَوْلَى فِيضُهُ مِيرَادٌ مَعْنَى
 بَابِ تَبَعِيَّةٍ جَنَكٌ نَدَارٌ وَنَيْكٌ بَابُ دَرِيءٍ تَبَعِيَّةٌ كَمَا فِي حَقِّ أَمْتَانِ كَفْتَةُ شَدِيدَةٌ وَرِيَاءٌ
 هَذَا مَعْنَى تَبَعِيَّةٍ هِيَ كَمَا فِي حَقِّ أَمْتَانِ كَفْتَةُ شَدِيدَةٌ وَرِيَاءٌ هَذَا مَعْنَى تَبَعِيَّةٍ هِيَ كَمَا فِي حَقِّ
 تَبَعِيَّةٌ هِيَ كَمَا فِي حَقِّ أَمْتَانِ كَفْتَةُ شَدِيدَةٌ وَرِيَاءٌ هَذَا مَعْنَى تَبَعِيَّةٍ هِيَ كَمَا فِي حَقِّ
 تَبَعِيَّةٌ هِيَ كَمَا فِي حَقِّ أَمْتَانِ كَفْتَةُ شَدِيدَةٌ وَرِيَاءٌ هَذَا مَعْنَى تَبَعِيَّةٍ هِيَ كَمَا فِي حَقِّ
 تَبَعِيَّةٌ هِيَ كَمَا فِي حَقِّ أَمْتَانِ كَفْتَةُ شَدِيدَةٌ وَرِيَاءٌ هَذَا مَعْنَى تَبَعِيَّةٍ هِيَ كَمَا فِي حَقِّ
 تَبَعِيَّةٌ هِيَ كَمَا فِي حَقِّ أَمْتَانِ كَفْتَةُ شَدِيدَةٌ وَرِيَاءٌ هَذَا مَعْنَى تَبَعِيَّةٍ هِيَ كَمَا فِي حَقِّ

مَعْنَى تَبَعِيَّةٍ هِيَ كَمَا فِي حَقِّ أَمْتَانِ كَفْتَةُ شَدِيدَةٌ وَرِيَاءٌ هَذَا مَعْنَى تَبَعِيَّةٍ هِيَ كَمَا فِي حَقِّ

مكتوب و صد و نو دو و خپم (۲۹۵)

بجای یوسف کشمیری صد و ریافته در بیان نظر بر قدم و پیش و هموشن در دم و سفر و وطن و خلوة
 و انجمن که اصول مقررہ طریقه علیہ نقشبندیہ است قدس سرہ تعالی آسرا مشایخها باید و است
 که یکی از اصول مقررہ طریقه نقشبندیہ قدس سرہ تعالی آسرا مشایخها نظر بر قدم است
 مراد از نظر بر قدم آن نیست که باید که نظر از قدم تجاوز نکند و پیش از قدم میل بفوق نماید زیرا که
 خلاف واقع است بلکه نظریه همیشه از قدم تفوق میفرماید و قدم را رذیل خود مینماید زیرا که عروج از زمینها
 غلا و اول نظر است بعد از آن قدم صعود مینماید و چون قدم بمنزله نظر رسید نظر از انجا بر زمین بالا می
 و قدم تبعیت آن نیز صعود میفرماید بعد از آن باز نظر از ان مقام ترقی میکند علی هذا القبیل
 و اگر مراد است که نظر باید که بمقام ترقی نماید که انجا قدم را گنجایش نباشد پس آن نیز غیر واقع
 یعنی نظر از قدم تجاوز نکند ولیکن این چندین جمله ترقی نماید که آنجا امر ۱۲

مَعْنَى تَبَعِيَّةٍ هِيَ كَمَا فِي حَقِّ أَمْتَانِ كَفْتَةُ شَدِيدَةٌ وَرِيَاءٌ هَذَا مَعْنَى تَبَعِيَّةٍ هِيَ كَمَا فِي حَقِّ

یعنی نظر از قدم تجاوز نکند ولیکن این چندین جمله ترقی نماید که آنجا امر ۱۲

است زیرا که بعد از تمامی قدم اگر نظر نهان باشد بسیار از مراتب کمال فائز شود و بپاشان است
 که نهایت قدم تا نهایت مراتب استعدا و سالك است بلکه تا نهایت استعداد نبی که آن سالك
 بر قدم اوست لیکن قدم اول با صالحت و قدم ثانی بتبجیت آن نبی و فوق مراتب این
 و استعداد او را قدم نیست اما نظر هست و این نظر چون حدت پیدا کند منتهای اونهاست
 مراتب نظر آن نبی است عَلَیْهِ سَلَامُ إِنَّهُ الصَّلَاةُ وَالتَّسْلِيمَاتُ که آن سالك بر قدم اوست
 چنانچه تا بعد از نبی را از جمیع کمال آن نصیب است لیکن تا نهایت مراتب استعداد که با صالحت
 سالك و تبعیت است قدم و نظر موافقت دارند بعد از آن قدم کوتهی میکند و نظر تنها صعود
 مینماید و تا نهایت مراتب نظر آن نبی ترقیات میفرماید پس معلوم شد که نظر انبیا علیهم الصلوات
 و التسلیحات نیز فوق اقدام ایشان نیز نصیب است چنانچه از مقامات اقدام ایشان نصیب است و فوق قدم
 حاتم الانبیا علیهم الصلوات و التسلیحات مقام ربوبت است که دیگر آن امور معمولی است
 آنچه دیگر از انست او انقدر است کمال تا بعد از آن مقام نصیب است اگر چه رویت نیست
 که فراید و حافظان همه خیره زده نیست چه هم قصه غریب و حدیث عجیب است بهر اصل
 سخن ویم و گویم که اگر مراد است که قدم باید که از نظر خلف نماید بنوعیکه در هیچ وقت از اوقات
 بمقام نظر زد نیست زیرا که این معنی مانع ترقی است و همچنین اگر از قدم و نظر قدم و نظر ظاهر
 مراد داشته شود و بجایش در وجه در وقت راه رفتن نظر سرانگدگی پیدا میکند و محسوسات مشتمل بر اشیا
 حاصل میگردد و اگر نظر از بر قدم دوخته شود و جمعیت اقرب باشد و این مراد مناسب است بمعنی
 کلمه دیگر که قرین اوست و آن کلمه نیست هموش و روم غایب ما فی الباب کلمه اولی از
 برائے دفع تفرقه است که از آفاق میخیزد و کلمه ثانی دفع تفرقه نفس میسازد و کلمه ثالث که
 قرین این دو کلمه است کلمه سفر در وطن است و آن عبارت از سیر و انفس است که منشأ

این بیان فائز است
 در معنی مراتب کمال
 در حدیث نبی ص
 در حدیث نبی ص
 در حدیث نبی ص
 در حدیث نبی ص
 در حدیث نبی ص
 در حدیث نبی ص
 در حدیث نبی ص
 در حدیث نبی ص
 در حدیث نبی ص
 در حدیث نبی ص

اینست که گفته اند در حدیث نبی ص
 در حدیث نبی ص
 در حدیث نبی ص
 در حدیث نبی ص

بگویم

حصول اندراج نهایت فی البدایه است که مخصوص باین طریق علییه است هر چند سیر و نفس
 در جمیع طرق است اما بعد از حصول سیر آفاتی است و درین طریق شروع ازین سیرت و سیر آفاتی
 و ضمین این سیرت درج است و باین اعتبار اگر درین طریق عالی اندراج البدایه فی نهایت نیز
 گوئیم گنجایش دارد و کلمه چهارم که قرین این کلمات است که است کلمه خلوت و در آنجمن است
 هرگاه سفر در وطن میسر شد پس در آنجمن نیز در خلوتخانه وطن سفر نماید و تفرقه آفاق بحجره النفس
 راه تباد این نیز تقدیر است که در راه حجره رابسته باشد و روز نهامند و ساخته پس باید
 که در آنجمن تفرقه شکم و مخاطب نباشد و منتفی احدی نگردد و این همه مختلالت و تکلفات در
 ابتدا است و در وسط و در انتها هیچ ازینها در کار نیست و درین تفرقه جمعیت است و در غفلت
 حاضر از اینجا که گمان نکند که تفرقه و عدم تفرقه در حق منتفی مطلقا مساوی است الا بلکه مراد است
 که تفرقه و عدم تفرقه در جمیع باطن او برابرند مع ذلک اگر ظاهر را با باطن جمع سازد و تفرقه را از
 ظاهر نیز رفع نماید اولی و النسب خواهد بود و قال الله سبحانه و تعالی لنبی علیه و علی اله
 الصلوة والسلام واذکری اسم ربک و تبتل الیه سبیلا باید و است که در بعضی اوقات
 از تفرقه ظاهر چاره نبود که حقوق خلق او شود پس تفرقه ظاهر نیز در بعضی اوقات مستحسن باشد
 اما تفرقه باطن هیچ وقت از اوقات مستحسن نیست که آن خالص از برای سبب است سبحانه پس
 سه حصه از عباد و سلم از برای حق شد بعلی سبب باطن تمام و نصف از ظاهر و نصف دیگر از ظاهر از
 برای ادا حقوق خلق ماند و در ادا آن حقوق چونکه امتثال او امر حق است سبب سبب
 آن نصف دیگر مراجع حق گشت تعالی و تقدس الیه یرجع الامر و کله فاعنده و السلام

کتاب و صلوات و نود و ششم

و بیان بساطت صفات حق بکل علا و نفی تعدد تعلیق آن باشیا بحضرت نمود مزاوی که حاج محمد
 مدد ترکیب

باید که در این سفر در خلوتخانه وطن سفر نماید و تفرقه آفاق بحجره النفس
 در جمیع طرق است اما بعد از حصول سیر آفاتی است و درین طریق شروع ازین سیرت و سیر آفاتی
 و ضمین این سیرت درج است و باین اعتبار اگر درین طریق عالی اندراج البدایه فی نهایت نیز
 گوئیم گنجایش دارد و کلمه چهارم که قرین این کلمات است که است کلمه خلوت و در آنجمن است
 هرگاه سفر در وطن میسر شد پس در آنجمن نیز در خلوتخانه وطن سفر نماید و تفرقه آفاق بحجره النفس
 راه تباد این نیز تقدیر است که در راه حجره رابسته باشد و روز نهامند و ساخته پس باید
 که در آنجمن تفرقه شکم و مخاطب نباشد و منتفی احدی نگردد و این همه مختلالت و تکلفات در
 ابتدا است و در وسط و در انتها هیچ ازینها در کار نیست و درین تفرقه جمعیت است و در غفلت
 حاضر از اینجا که گمان نکند که تفرقه و عدم تفرقه در حق منتفی مطلقا مساوی است الا بلکه مراد است
 که تفرقه و عدم تفرقه در جمیع باطن او برابرند مع ذلک اگر ظاهر را با باطن جمع سازد و تفرقه را از
 ظاهر نیز رفع نماید اولی و النسب خواهد بود و قال الله سبحانه و تعالی لنبی علیه و علی اله
 الصلوة والسلام واذکری اسم ربک و تبتل الیه سبیلا باید و است که در بعضی اوقات
 از تفرقه ظاهر چاره نبود که حقوق خلق او شود پس تفرقه ظاهر نیز در بعضی اوقات مستحسن باشد
 اما تفرقه باطن هیچ وقت از اوقات مستحسن نیست که آن خالص از برای سبب است سبحانه پس
 سه حصه از عباد و سلم از برای حق شد بعلی سبب باطن تمام و نصف از ظاهر و نصف دیگر از ظاهر از
 برای ادا حقوق خلق ماند و در ادا آن حقوق چونکه امتثال او امر حق است سبب سبب
 آن نصف دیگر مراجع حق گشت تعالی و تقدس الیه یرجع الامر و کله فاعنده و السلام

فراوان است از این کتاب
 در این کتاب
 در این کتاب
 در این کتاب

این بیجا مطلق است
معمولاً نسبت تفسیر
توضیح در وقت
شخصه و بعد از این نیست
ماده آفرین در اشیا و این
معمولاً نیست

بسم الله الرحمن الرحیم

عربی

فغان وقت معلوم است
در فغان وقت معلوم است
در فغان وقت معلوم است
در فغان وقت معلوم است

در فغان وقت معلوم است

در فغان وقت معلوم است

در فغان وقت معلوم است

در فغان وقت معلوم است

در فغان وقت معلوم است

در فغان وقت معلوم است

در فغان وقت معلوم است

سَلَّمَ اللَّهُ تَعَالَى وَآبَقَاهُ صِدْوَرِيَا تَكْمَلُ لِلَّهِ سَرَاتُ الْعُلَمَاءِ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ
عَلَى سَيِّدِ الْمُرْسَلِينَ وَالِإِلَهِ الطَّاهِرِينَ أَجْمَعِينَ بِإِذْنِ أَسْعَدِكَ اللَّهُ تَعَالَى كِه صِفَاتِ وَجْهِي
بَجَلِ سُلْطَانَهُ دَرزَنَكُ فَاتِ او تَعَالَى بَحْوَنِ وَيَجْكُونَهُ أَنْدُورِ بَسَاتِ حَقِيْقَةِ أَنْدُورِ شَكْلِي
اِنْكَشَافِ بَسِطِ اسْتِ كِه مَعْلُوْمَاتِ اَزَلِ وَاَنْدُورِ بَهَانِ يَكَا كَشَافِ وَاِنْكَشَافِ مِيكَرُودِ وِيَكِ قَدَرِ
كَا لَمِبِ سِطِ اسْتِ كِه مَقْدُوْرَاتِ اَوْلِيْنِ وَاَوْخِرِيْنِ بُوْسِيْلَهُ اَنْ بُوْجُوْمِي اَيْنِدُ وِيَكِ كَلَامِ لَمِبِ سِطِ
اِسْتِ كِه اَز اَزَلِ تا اَنْدُورِ بَهَانِ كَلَامِ كُوْبِ اسْتِ عَلٰى هَذَا الْقِيَاسِ سَائِرُ الصِّفَاتِ الْحَقِيْقِيَّةِ
وَتَعْدُوْرِ كِه با عْتِبَارِ تَعْلُقِ بِمَعْلُوْمَاتِ وِمَقْدُوْرَاتِ پِيْدا شُوْوَرِيْ وِنِيْزِ وِرَا نِ مَرْتَبَه مَفْقُوْدِ اسْتِ اَشْيَا مَعْلُوْمِ
وِمَقْدُوْرِي حَقِ اَنْدُورِ جَاهَهُ اَمَّا صِفَتْ عِلْمِ وِصِفَتْ قَدَرِ رَا بَا اَشْيَا وِجِ تَعْلُقِ نِيْسْتِ اِيْنِ مَعْرِفَتْ
وِرَا كِ طُوْرِي نَظْرِ عَقْلِ اسْتِ اَز بَابِ مَعْقُوْلِ هَر كَزِ مِثْلِ اِنْمَعْنِي تَجْوِيْزِي نَمَائِنْدُ وِمَحَالِ مِيْداَنْدُ كِه اَشْيَا مَعْلُوْمِ
حَقِ بَاشُنْدُ جَلِ شَانَهُ وِعِلْمِ او تَعَالَى بَا اِنْحَا تَعْلُقِ مَكْنِي وِمَحْنِيْنِ مَقْدُوْرِ بَاشُنْدُ وِقَدَرِ مَتَعْلُقِ نَشُوْدِيْ مَبْدُوعِ
كِه وِرَا نِ مَرْتَبَه اَزَلِ وَاَنْدُورِ اِنْ حَاضِرِ اسْتِ بَلَكِنْ اِيْمِ كَنْجَالِيْشِ نِدَارِ وِجِيْشِ اَز تَعْبِيْرِ بَا قُرْبِ شَيْ وَاَوْفَقِ
اِيْنِ اِسْتِ وِمَوْجُوْدَاتِ اَزَلِ وَاَبْدِ وِرَا نِ اِيْنِ حَاضِرِ حَاضِرِ اَنْدُورِ بَهَانِ اِيْنِ حَاضِرِ زِيْدِ رَاهِمِ مَعْدُوْمِ
مِيْداَنْدُ وِمِمْ مَوْجُوْدِ وِمِمْ جَبِيْشِ مِيْداَنْدُ وِمِمْ مَبْهِي وِمِمْ جُوَانِ مِيْداَنْدُ وِمِمْ پِيْرِ وِمِمْ حَقِ مِيْداَنْدُ وِمِمْ مَبْتِ
وِمِمْ وِرِ بَرْخِ مِيْداَنْدُ وِمِمْ وِرِ شَرِ وِحْسَابِ وِمَعْلُوْمِ اسْتِ كِه اِنِ اِنِ رَا بَا نِ مَوْجُوْدَاتِ وِجِ تَعْلُقِ نِيْسْتِ
چِه اَكْرِ تَعْلُقِ مِيْداَنْدُ اَز اِيْنِ نِيْسْتِ خَوَا بِيْرِ اَبْدِ وِرَا نِ اَمِمْ خَوَا بِيْرِ اِيْدَاتِ وِمَا مِي وِسْتَقْبَالِ خَوَا اَبْكَشْتِ پَسِ
اِيْنِ مَوْجُوْدَاتِ مِيْدِرَا نِ اِنِ ثَابِتِ اَنْدُورِ مِمْ غَيْرِ ثَابِتِ پَسِ اَكْرِ اِنْكَشَافِ ثَابِتِ كِرُوْدِ شُوْدِ وِسَبِطِ
حَقِيْقِي كِه او رَا وِجِ يَكِ اَز مَعْلُوْمَاتِ تَعْلُقِ نَبَاشُنْدُ وِجَمِيْعِ مَعْلُوْمَاتِ بَا نِ يَكِ اِنْكَشَافِ مَعْلُوْمِ كِرُوْدِ
چِه زِيْدِ اَكْه مَجْمَعِ ضَمِيْنِ وِرِ نِ مَوْطِنِ اَز اِسْتِحَالِ پَر اَبْدِ اسْتِ كِه مَخْصُوْصِ بَا اِسْتِحْوَالِ اِسْتِ وَاِسْتِحْوَالِ
جِهْتِ اِسْتِحْوَالِ رَا كَنْجَالِيْشِ نِيْسْتِ اَذْ لَا يَجِيْزِيْ عَلَيَّ سِجَّاهُ زَمَانِ وَاِسْتِحْوَالِ جِهْتِ نِيْمِ مَفْقُوْدِ اِسْتِ
كِه فَرْقِ اِحْوَالِ وِتَفْصِيْلِ اسْتِ دَر زَنَكِ اَنْكِه وِرِ مَرْتَبَه كَلِمَةِ شَخْصِ بُوْيِدِ كِه اِسْمِ فَعْلِ حَرْفِ كِه فِيْه مِيْداَنْدُ
عَسِيْ زِيْدِ اَكْرِيْ مِيْداَنْدُ مِيْداَنْدُ وِسَبِطِ مَجْمَعِ تَعْلُقِ اَز مَعْلُوْمَاتِ زَمَانِ اسْتِ وِبَارِ تَعَالَى مَرْتَبَه اَز اِنِ مَعَالِيْ اسْتِ

بسم الله الرحمن الرحیم

عَسِيْ زِيْدِ اَكْرِيْ مِيْداَنْدُ مِيْداَنْدُ وِسَبِطِ مَجْمَعِ تَعْلُقِ اَز مَعْلُوْمَاتِ زَمَانِ اسْتِ وِبَارِ تَعَالَى مَرْتَبَه اَز اِنِ مَعَالِيْ اسْتِ

بسمه اوران مرتبه در آن واحد متخدد می بنیم و تصرف را عین غیر تصرف یا بجم و بینی را عین
مغرب میدانم و بگوید که با وجود این جامعیت کلمه را با هیچ یکی از این اقسام تعلق نیست و
از این همه مشتق است و هیچ یکی از عقلا انکار آن شخص نمی نماید و استبعاد آن نمیکند در محکم
فیه والله المثل الا حکله اچرا استبعاد کنند و توقف نمایند اگر گویند که مثل این سخن کس گفته
است نه شد اگر گفته است اما مخالف سخن دیگران نیست و نامناسب مرتبه و خوب نه
تعالی و تقدس نه خبر بوزنه بخور ترا بقالی چه کاره ^{این حرف است} مثالی که در مخلوقات میتوان گفت از برای
توضیح این معرفت آنست که گفته اند که ^{در علم بعلم مستلزم علم معلول است} و درین صورت
بالاصالة مدبر که متوجه علت است و تعلق بعلمت پیدا کرده است علم معلول بر تبعیت آن علم علت آمده
بے آنکه تعلق ثانوی پیدا کرده باشد اما از باب معقول درین صورت نیز بے تعلق علم در مرتبه ثانوی معلومیت
معلول تجویز نخواهند کرد اگر چه آن تعلق بالاصالة نباشد لیکن مثالی قریب تر ازین مثال معلومیت
که میداشود مقصود توضیح است نه اثبات ^{علاسه} : وَاللَّهُ تَعَالَى أَعْلَمُ بِحَقَائِقِ الْأُمُورِ كُلِّهَا وَالصَّلَاةُ
وَالسَّلَامُ عَلَيَّ مِنَ أَتْبَعِ الْهُدَى وَاللَّزْمُ مُتَابِعَةُ الْمُصْطَفَى عَلَيْكَ وَعَلَى آلِهِ مِنَ الصَّلَاةِ
وَالتَّحِيَّاتِ الْمُبَارَكَاتِ أَتَمَّهَا .

این سخن را در محکمات

این سخن را در محکمات
از این همه مشتق است و هیچ یکی از عقلا انکار آن شخص نمی نماید و استبعاد آن نمیکند در محکم

علاسه

علاسه

علاسه

کتاب صد و نود و هفتم

بمولانا بدرالدین سمرندی صدور یافته و تحقیق احاطه و سراین حق سبحانه و توضیح آن
بامثله و در رعایت حفظ مراتب و خوبی و امکانی

اصول	ترجمه از مصحح
اعلم ان احاطة الحق سبحانه بالاشياء وسرياته فيها كاحاطة العجل بالمفضل وسريانه	بدانکه احاطه حق سبحانه باشیاء و سراین و کشف آن در آنچه در رنگ احاطه محل است بمفضل و سراین

بدر زبیر بن محمد بن یحییٰ بن
عماد بن نصر بن یحییٰ بن
محمد بن یحییٰ بن محمد بن یحییٰ بن

فِيهِ كَالْكَلِمَةِ مَثَلًا سَارِيَةً فِي جَمِيعِ
أَقْسَامِهَا مِنْ الْأَسْمِ وَالْفِعْلِ وَالْحَرْفِ وَكَذَا
فِي قِسَامِ الْأَقْسَامِ مِنَ الْمَاضِي وَالْمُضارعِ
وَالْمَعْرُوفِ وَالنَّهْيِ وَالْمَصْدَرِ وَاسْمِ الْفَاعِلِ
وَالْمَفْعُولِ وَالْمُسْتَشْتِ الْمُنْصِلِ وَالْمَنْقَطِعِ وَالْمَلِكِ
وَالْمُبَيِّنِ وَالشَّلَاتِيِّ وَالسَّرْبَعِيِّ وَالنَّاسِيَةِ
وَالْحَرْفِ الْجَائِزِ وَالنَّاصِبَةِ وَالْحَرْفِ
الْمُخْتَصَّةِ بِالْأَفْعَالِ وَالْحَرْفِ الْمُخْتَصَّةِ
بِالْأَسْمَاءِ وَالْحَرْفِ الدَّخِلَةِ عَلَيْهِمَا إِلَى غَيْرِ
ذَلِكَ مِنَ الْأَقْسَامِ لِلْحَاصِلَةِ مِنَ التَّقْسِيمَاتِ
الْغَيْرِ الْمُتَشَابِهَةِ فَهَذِهِ الْأَقْسَامُ كُلُّهَا لَيْسَتْ
غَيْرَ الْكَلِمَةِ بَلْ هِيَ لِأَنَّهَا أَعْتَابَاتُكَ مُنْدَجِجَةٌ
تَحْتَ الْكَلِمَةِ مَا زَادَ فِي تَفْصِيلِهَا وَتَمْيِيزِهَا
عَنِ الْكَلِمَةِ وَفِي تَمْيِيزِ بَعْضِهَا عَنْ بَعْضِ
شَيْءٍ إِلَّا أَعْتَابَاتُ الْعَقْلِ وَفِي الْخَارِجِ لَيْسَتْ
إِلَّا الْكَلِمَةُ وَلِهَذَا صَحَّ الْحَمْلُ وَلَكِنْ
لِكُلِّ مَرْتَبَةٍ مِنَ الْمَرَاتِبِ اسْمٌ يَخْتَصُّ هُوَ
بِهَا وَأَحْكَامٌ لَا تُوجَدُ فِي غَيْرِهَا مَثَلًا
الدَّالُّ عَلَى الْمَعْنَى بِالِاسْتِقْلَالِ مَعَ
الِاقْتِرَانِ بِالزَّمَانِ فَعَلٌ وَبِغَيْرِهَا اقْتِرَانِ اسْمٌ

و در وقت چنانکه کلمه مثلاً ساریست و در جمیع اسم
خود از اسم فعل و حرف و همچنین در اقسام
اقسام خود از ماضی و مضارع و امر و نهی
و مصدر و اسم فاعل و مفعول و مستثنی
متصل و منقطع و حال و تمییز و مثلاً ثنی و
رباعی و خماسی و حروف جار و
ناصبه و حروف مخصوصه بافعال
و حروف منقطه باسما و حروف درآینده
بر اسم فعل و اقسام دیگر که از تقسیمات
غیر محصوره پدید آید پس این همه اقسام
با کلمه بسایت ندارد و بلکه همه اینها اعتبار است
مندی در کلمه و زیاده نشده است و تفصیل
و تمییز اینها از کلمه و در تمییز بعضی از اینها از بعضی
و دیگر چینی غیر از اعتبار عقل و نیت و خارج
مگر یک کلمه و بهین سبب صحیح گشته است
حمله. هذا. و لیکن هر مرتبه را از
مراتب اسمی است مخصوص احکامیت
مختص مثلاً ولات کننده بر معنی مستقل
باقتران زمان فعل است و بغیر از
اقتران اسم

کلمات اقسام
و در وقت

بدر زبیر بن محمد بن یحییٰ بن
عماد بن نصر بن یحییٰ بن
محمد بن یحییٰ بن محمد بن یحییٰ بن

است ۱۱

انصروا التصريف ۱۲

وَعَبَّرَ الدَّالِ عَلَى الْمَعْنَى بِالِاسْتِقْلَالِ حُرُوفًا
 وَكَذَلِكَ الْمُفْتَرِئُ بِالزَّمَانِ الْمَاضِي فِعْلًا مَضارعًا
 وَبِالزَّمَانِ الْحَالِ وَالِاسْتِقْبَالَ مَضارعًا
 وَمَا وَجَدَ فِيهِ عِلْتَانِ مِنَ الْعِلَلِ السَّبْعَةِ
 الْمَشْهُورَةِ فَغَيْرُ مُنْصَرِفٍ وَالْأَفْعَلُ مُنْصَرِفٌ
 وَحُرُوفٌ عَمَلُهَا الْجَرُّ جَانَةً وَحُرُوفٌ
 عَمَلُهَا النَّصْبُ نَاصِبَةٌ فَأُطْلِقُ اسْمًا
 مَرْتَبَةً عَلَى مَرْتَبَةٍ أُخْرَى وَاجْرَاءُ أَحْكَامًا
 أَحَدُهُمَا عَلَى الْأُخْرَى كَالطَّلَاقِ فِعْلًا
 الْمَاضِي عَلَى الْمَضَارِعِ وَالْمُنْصَرِفِ عَلَى غَيْرِ
 الْمُنْصَرِفِ وَالْجَارَّةِ عَلَى النَّاصِبِ مِمَّا كَوْنُ
 الْمَرَاتِبِ كُلِّهَا لَيْسَتْ إِلَّا الْكَلِمَةُ فَاجْرَاءُ
 أَحَدُهُمَا عَلَى الْأُخْرَى ضَلَالَةٌ مُخْتَصَّةٌ
 وَخُرُوجٌ عَنِ الصِّرَاطِ السَّوِيِّ فَقَوْلُ
 وَاللَّهُ بِسْمَانَهُ أَعْلَمُ إِنَّ كُلَّ مَرْتَبَةٍ مِنْ مَرَاتِبِ
 تَنْزِيلِ الْوُجُودِ بِسْمَانَهُ اسْمًا مُخْتَصًّا بِهَا وَاحْتِكَامًا
 لَا يُوجَدُ إِلَّا فِيهَا فَالْوُجُوبُ الذَّائِقُ وَالْإِسْتِقْنَاءُ
 الذَّائِقُ مُخْتَصَّةٌ بِمَرْتَبَةِ الْجَمْعِ وَالْأَلُوْهِيَّةُ
 وَالْإِمْكَانُ الذَّائِقُ وَالْإِفْتِقَارُ الذَّائِقُ مُخْتَصَّةٌ بِمَرْتَبَةِ
 بِمَرْتَبَةِ الْكَوْنِ وَالْفَرْقُ وَالْمَرْتَبَةُ الْأُولَى رَسْمِيَّةٌ

وَدَلَّالَتِ نَكْنَدَهْ بِعَنْ مَسْتَقِلِّ حَرْفٍ وَبِحَيْثُ تَهْتَنُ
 بِزِيَانِ كَدَشْتَهْ فِعْلًا نَاصِبِيَّتْ وَبِزِيَانِ حَالِ
 وَتَقْبَالِ مَضَارِعِ وَهَرَجَهْ يَافْتَهْ شُودُ وَدِرَانِ
 وَوَعَلَّتْ اِزْدَهْ عَلَّلِ مَشْهُورَهْ غَيْرِ مُنْصَرِفِ
 اسْتِ وَرِنَهْ مُنْصَرِفِ وَحِرَوْفِيكَهْ عَمَلِشِ
 جِرُ بُوُدِ جَارَهْ اسْتِ وَحِرَوْفِيكَهْ عَمَلِشِ نَصْبِ
 بُوُدِ نَاصِبِيَّتْ لَيْسَ اِطْلَاقِ اسْمِ كَيْ مَرْتَبَهْ بَر
 مَرْتَبَهْ وَيَكِرُو اِجْرَاءُ أَحْكَامِ كَيْ بَرِ دِيكِرِ
 مَانْدِ اِطْلَاقِ فِعْلِ مَاضِي بِرِ مَضَارِعِ مُنْصَرِفِ
 بِرِ غَيْرِ مُنْصَرِفِ وَجَارَهْ بِرِ نَاصِبِيَّتْ بِالْأَلْمِ حَقِيقَهْ
 اَيْنِ هَمَهْ مَرَاتِبِ غَيْرِ اِزْ كَلْمَهْ حَيْزِ وَيَكِرِ
 نَيْسَتْ ضَلَالَتِ مَحْضِ اسْتِ وَخُرُوجِ اسْمِ
 اِزْ رَاهِ اسْتِ تَقْوِيمِ
 پَسِ كَوْنِ مِ
 وَاللَّهُ بِسْمَانَهُ أَعْلَمُ بِكَمْ هَرَاتِبِيَّتْ هَر مَرْتَبَهْ رَا اِزْ مَرَاتِبِ
 تَنْزِيلِ وَجُودِ بِسْمَانَهُ اسْمِ اسْتِ مُخْتَصِّ بِالْحَاكِمِيَّتِ
 كِهْ دَرِ غَيْرِ اَيْنِ يَافْتَهْ نَشُودِ چَانِ چِهْ وَجُوبِ ذَاتِي
 وَاسْتِقْنَاءِ ذَاتِي مُخْتَصِّ اسْتِ بِمَرْتَبَتِ جَمْعِ وَالْوَهْبِيَّتِ
 وَاسْمُكَانِ ذَاتِي وَاقْتِعَارِ ذَاتِي مُخْتَصِّ اسْتِ بِمَرْتَبَتِ
 كَوْنِ وَفَرْقِ وَرْتَبَتِ أَوَّلِي مَرْتَبَتِ بِرِ بُوْدِيَّتِ وَاسْمِ
 اسْمِ

عَدَلَتْ وَتَوَقَّطَتْ وَتَوَقَّطَتْ
 وَتَوَقَّطَتْ وَتَوَقَّطَتْ
 وَتَوَقَّطَتْ وَتَوَقَّطَتْ
 وَتَوَقَّطَتْ وَتَوَقَّطَتْ

عَلَى الْمَعْنَى بِالِاسْتِقْلَالِ حُرُوفًا
 وَكَذَلِكَ الْمُفْتَرِئُ بِالزَّمَانِ الْمَاضِي فِعْلًا مَضارعًا
 وَبِالزَّمَانِ الْحَالِ وَالِاسْتِقْبَالَ مَضارعًا

عَلَى الْمَعْنَى بِالِاسْتِقْلَالِ حُرُوفًا
 وَكَذَلِكَ الْمُفْتَرِئُ بِالزَّمَانِ الْمَاضِي فِعْلًا مَضارعًا
 وَبِالزَّمَانِ الْحَالِ وَالِاسْتِقْبَالَ مَضارعًا

عَلَى الْمَعْنَى بِالِاسْتِقْلَالِ حُرُوفًا
 وَكَذَلِكَ الْمُفْتَرِئُ بِالزَّمَانِ الْمَاضِي فِعْلًا مَضارعًا
 وَبِالزَّمَانِ الْحَالِ وَالِاسْتِقْبَالَ مَضارعًا

وَالْمُرْتَبَةُ الثَّانِيَةُ مُرْتَبَةُ الْعِبَادِيَّةِ وَالْمَخْلُوقَاتِ
 قَالُوا أَطْلَقَ اسْمًا أَحَدَهُمَا عَلَى الْآخَرِ
 وَأَجْرُ أَحْكَامٍ مُخْتَصَّةٍ بِمُرْتَبَةٍ عَلَى الْمُرْتَبَةِ الْآخَرِ
 لِكَيْلَا يَزِيدَ زَنْدَقَةَ صِرْفَةً وَكُفْرًا مَحْضًا وَالْعَجَبُ
 مِنْ بَعْضِ مُمْلَاحِدَةٍ وَالزَّادُ قَدْرُ أَهْمُ كَيْفَ
 يَخْلُطُونَ الْمَرَاتِبَ وَيَجْرُونَ أَحْكَامَ مُرْتَبَةٍ
 عَلَى أُخْرَى أُخْرَى فَيَصِفُونَ الْمُمْكِنَ بِصِفَاتِ
 الْوَالِجِبِ وَالْوَالِجِبِ بِصِفَاتِ الْمُمْكِنِ مَعَ
 عَلَيْهِمْ بِمَا يُزَيِّفُ صِفَاتِ الْمُمْكِنِ الَّذِي هُوَ مُرْتَبَةٌ
 وَاحِدَةٌ بَعْضُهَا عَنْ بَعْضٍ وَخِلَافٌ
 أَحْكَامُهُمْ وَعَلَيْهِمْ بَعْدَ زَوَالِ تَمَازُجِهِمْ وَخِلَافٌ
 أَحْكَامُهُمْ أَصْلًا مَعَ اتِّحَادِهِمْ فِي الْمُرْتَبَةِ الْكُونِيَّةِ
 فَإِنَّهُمْ يَعْلَمُونَ بِالْبِدَاهَةِ مَثَلًا أَنَّ الْحَرَارَةَ
 وَالْإِشْرَاقَ مِنْ صِفَاتِ النَّارِ الْمُتَخَصَّصَاتِ
 بِهَا لَيْسَتْ وَاحِدَةٌ مِنْهُمَا فِي الْمَاءِ وَلَا يَوْ
 بِهَا الْمَاءُ وَلَا وَكَذَا الْبُرُودَةُ الَّتِي لَخُصَّتْ
 بِالْمَاءِ لَيْسَتْ فِي النَّارِ وَكَذَا أَيْمِيزُونَ بِالضَّرْوَةِ
 بَيْنَ أَرْوَاحِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ وَيَحْكُمُونَ بِتَفَرُّقِهِ
 أَحْكَامَهُمْ وَاللَّهُ سَمَّانَةٌ الْهَادِي إِلَى السَّبِيلِ الْإِسْلَامِ
 وَالسَّلَامِ عَلَى مَنْ اتَّبَعَ الْهُدَى

است ومرتبه ثانیه مرتبه عبودیت و مخلوقیت پس
 اگر اسامی یکی ازین دو مرتبه بر مرتبه دیگر اطلاق
 کرده شود و احکام مخصوصه بیک مرتبه بر مرتبه دیگر
 جاری نموده شود هر آینه زندقه صرفه خواهد بود
 و کفر محض و عجب است از بعضی ملاحظه و زماوقه
 که چگونه خلط میکنند مراتب را بیکدیگر و چون جاری
 مینمایند احکام یک مرتبه بر مرتبه دیگر پس ممکن را
 بصفات واجب متصف بسیارند و واجب را
 بصفات ممکن با علم ایشان بتمایز صفات ممکن
 از یکدیگر و حال آنکه آن ممکن نیست یک مرتبه است
 از مراتب باخلاف احکام ایشان و با علم ایشان
 بعدم امکان رفع تمایز ایشان و اختلاف احکام ایشان
 با اتحاد ایشان و مرتبه کونیته چه ایشان جسد دارند
 که مثلاً حرارت و اشراق که از صفات مخصوصه آتش است
 هیچ یکی ازین دو در آب جو نیست و نه آب هیچ یکی
 ازین دو صفت کرده میشود و همچنین برود که آب مخصوص
 دارد و در آتش موجود نیست و نیز ایشان میان
 ازواج خود و اطفال خود قطعاً امتیاز مینمایند
 و تفرقه احکام آنها حکم میکنند و خدا پاک است راه نمیده
 بر او است و سلام بر سید که پیروی او است کند

کتاب احکام
 در بیان
 که یکبار در کتاب
 معرفت ازین موضوع
 در کتاب معرفت
 در کتاب معرفت

دریست

مکتوب دوازدهم و بیستم

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
الذين هم خاتم النبيين
مما مضى
ولا يبعث الله
خلفاء لهم بعده
ولا ينزل من السماء
كتابا عليهم
ولا يرسلهم
رسولا
ولا يبعثهم
نورا
ولا يبعثهم
نورا
ولا يبعثهم
نورا

بسم الله الرحمن الرحيم صدور یافت در بیان وصول نهایت کار بطریق اشارت خفیه و عبارت لطیفه و بر این مضمون غیر از مخرجه کلان علیه السلام و الخیر و الضمان از بیان بهیچکس اطلاع نیافته بدان امرشکرت الله تعالی مدتها که سیر در ظلال داشت وصول لظن اعین حصول می یافت حال آنکه وصول باصل میسر شده است حصول جز نطل ندارد و کاینکه کاینکه فی ید الشخص الاصلیه الیه لانصیب الیه من الشخص الاظلمه فافهم فان کلامنا اشاره بدانند عبارت مناسب بیان طریق که بطریق رمز و اشارت تحریر یافته بود مناسب این مقام دانسته نیز درین مکتوب مندرج است فتم نماید ذکر خیانت ماخوذ از پیر راه دان مداومت بران بازگشت فضل حضرت رحمان و صل عریان باقی همه حیسان و السلام علی من اتبع الهدی و التزم متابعة المصطفی علیه و علی الهمین الصلوات اللهم و من التبیات اکملها

سه غرابی بفتح صبر صیبت و میر کردان دوران استقامت و وزیران

مکتوب دوازدهم و نوزدهم

شیخ فرید را نهونی صدور یافته در عزاک مصیبت و دلالت بر صبر و رضا بقضا و فضیلت مرگ طاعون و در بیان آنکه فرار از زمین طاعون گناه کبیره است و در رنگ فرار یوم حفت است بعد الحمد و الصلوة و تبلیغ الدعوات میرساند که مکتوب شریف رسید از مصیبتها نوشته بودند ان الله وانا الیه مرجعون صبر و تحمل باید نمود و رضا بقضا باید داد من از تورو که نیمه گرم بیازاری به که خوش بود عزیزان تحمل و خاری به قال الله تبارک و تعالی ما اصنکم من مصیبة فیما کسبت ایدیکم و یعفون کثیر و قال تبارک و تعالی ظمیر الفساد و الی و البحر ما کسبت ایدی الناس درین و باز شومی اعمال ما اول موشان هلاک شدند که با

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
الذين هم خاتم النبيين
مما مضى
ولا يبعث الله
خلفاء لهم بعده
ولا ينزل من السماء
كتابا عليهم
ولا يرسلهم
رسولا
ولا يبعثهم
نورا
ولا يبعثهم
نورا
ولا يبعثهم
نورا

صلوات علی سید المرسلین
الطاعین شهاده کل مسلم
منقول علیه
طاعون سبب شهادت هر مسلم
است یعنی هر که در طاعون بر سر
دیده گردد و بگوید در شهادت
در حق ایزد واجب است که
صلوات بر او فرستد

صلوات بر سید المرسلین
که در وقت غیبت است
و اینها را در کتب معتبره
نوشته شده است
در وقت غیبت
باید که در هر روز
صلوات بر او فرستد
و اینها را در کتب معتبره
نوشته شده است
در وقت غیبت
باید که در هر روز
صلوات بر او فرستد

اختلاف بیشتر داشتند و زنان که مدار نسل و بقای نوع انسان بر وجود ایشان است بیشتر از
مردان مروزند و هر که درین و باز مروزن گریخت و سلامت ماند خاک بر حیوة او و آنکه نگریخت و مرد
طوبی که و بشری که با الشهاده و قد جزم شیخ الاسلام ابن حجر فی کتاب بدل المؤمن
فی فضل الطاعون بان المیت بالطعن لا یسأل لانه نظیر المقتول فی المعرکه
و بان الصابر فی الطاعون محاسباً یعلم انه لا یصیبه الاما کتب که اذا مات فی
بغیر الطعن لا یفان ایضاً لانه نظیر المرابط کذا ذکر الشیخ الاجل السیوطی فی کتاب
شرح الصدور و شرح احوال الموتی و القبور و قال وهو متجه جدا و همچنین کسیکه
نگریخت و مرد و از جمله غایبان و مجاهدانست و از هر که صابران و بلاکشان هر کس را حالت
مستحکم که گنجایش تقدیم و تاخیر ندارد و اکثر گریز پیمان که سلامت ماند بعد از آنکه اجل ایشان
رسیده بوده آنکه گریختن ایشان را از مرگ خلاص ساخت و اکثر صابران که هلاک شدند هم هلاک
هلاک شدند فلیس الفراق محیی ولا الاستقرار هلاک این فرار در رنگ فرار بوم زخمت
و گناه کبیره است از مکر خداوند است جل سلطانها که گریزند با سلامت ماند و صبر کنندگان
هلاک شوند فیصل به کثیر اویسدی به کثیر شنیده میشد از صبر و تحمل شما و انداد و اعانت
شما بسلامان جزا کم الله سبحانه خیراً و زبیت طفلان و تحمل اوز ایشان لتنگ
تشنه که امیدواری اجر جزب نزل بران منتریب است زیاده چه نوسید و است سلام

حال

کتوبه صدم (۳۰۰)

محمد و مزاولی جامع علوم عقلی و نقلی محمد الدین خواجه محمد معصوم سلمه الله تعالی صدر یافته در
بیان اسرار غامضه و معارف غریبه بلسان رمز و اشارت و ایماک از مقام قانت قدس سنین
اوادقی نیز اندراج یافته: الحکم لله و سلامه علی عبادیه الذین اصطفی الانسان کامل
سالت دوکان مانز و کتبه ازان

انقلاب بی شانه
عظمت ایشان عوان الله
جله جلاله
و سبب از صلوات
فیکت فی بلای صلوات
مقتضی ایجاب است
بسیار است که
اگر آنرا در حال غیبت
در اولیا و اولاد با
عنه قال اتفاقاً با
اجله کتبه ازان
ساقط است تقدیر من
عنه بی شانه
ایشان از
عنه بی شانه
عنه بی شانه

ایشان از
عنه بی شانه
عنه بی شانه
عنه بی شانه

چون بسیر تفصیلی مراتب اسما و صفات اطمحی کرده جامعیت تمام پیدا کند و مرآت کمال است اسما و صفات
 الهی جل سُلطانَهُ اگر دو و عدم ذاتی او که مرآت آن کمالات است تمام مخفی شود و غیر آن کمالات
 و روبرو هیچ چیز ظاهر نبود این زمان به بقائے خاص که منسوب بان کمالات است بعد از حصول
 فنا ے تمام که مربوط باختصاص عدم او بوده مشرف گردد و اسم ولایت برو ے صادق آید
 بعد از ان اگر عنایت ازلی جل سُلطانَهُ شامل حال او بود تواند بود که مرآة ثانیة این کمالات که عارف
 بان بقایافته بود و مرآت حضرت ذات تعالی و تقدس منعکس گردد و ظهور آنچاپیدا کند
 درین وقت برتقاب قوسین بظهور آید و است که ظهور شی در و ے درین موطن کسب
 از حصول نسبت مجهول است مرآت را بان مرآت نه آنکه آنجا حقیقت مرآت است و حصول
 است در و ے و لله المثل الاعلی و چون آن کمالات که عارف بقایان یافته بود و مرآت
 آنجناب قدس بطریق حقیقت و اصالت منعکس گردد و ظهور آنچاپیدا کند نسبت مجهول کیفیة
 او آنجا حاصل شود و لاجرم آنکه بعاری تعلق و اشت آنجا اطلاق یابد و خود را آن کمالات ظاهر
 بیند نهایت عروج انادر مقام قاب قوسین تا اینجا است اس ے فرزند بشنومرآت صورت که در
 و ے حسن و جمال منعکس گردد اگر فرضاً آن مرآت حیوة و علم پیدا کند ناچاپیظهور آن حسن
 و جمال نماند خواهد شد و حظ وافر خواهد بود در مرآت حقیقت به چند لذت و الم مفقود است که از
 صفات امر کانت اما مکه که شایان آن مرتبة علیاست و از سمات نقص و حذف میبر
 کائن و ثابت است ے فریاد حافظ این همه آخر بر زه نیست و هم قصه غریب حدیث عجیب
 هست و ے این کمالات ظاهر که در ان مرتبه نسبت مجهول کیفیة پیدا کرده اند حکم اینجا در رنگ حکم
 عالم خلق انسانست نسبت بعالم امر و میمن عرف نفسه فقد عرف ربه اینجا در باب و چون
 این کمالات ظاهر که تفصیل حضرت اجمال ذات است تعالی و تقدس نسبت مجهول کیفیة
 حضرت اجمال پیدا کردند و اتصال بلا کیف بدست آوردند و این داری حضرت اجمال نمودند

این زمان زمان است
 بواسطه مرآت اسما و صفات
 منقطع از آنست
 که در وقت بقائے خاص
 منقطع است
 و در وقت مرآت
 منقطع است
 در وقت مرآت
 منقطع است

کمال
 در وقت مرآت
 منقطع است
 در وقت مرآت
 منقطع است
 در وقت مرآت
 منقطع است

یعنی حضرت اجمال در رنگ آینه گردیدند ۱۳

و نبوت نماید و تمیز در میان کجالات این دو مقام کما یبغی حصول فرماید و عروج و نزول هر کدام را جدا
 سازد و حکم نماید بآنکه نبوت نبی بهتر است از ولایت او باید و است که بعد از وصول براه و وحیم هر چند
 کجالات مفصله مقام ولایت ب حصول پیوسته است اما زنده و خلاصه ولایت بود که حسن مرتبه گذشته است
 توان گفت که اهل ولایت از کجالات ولایت پوست بدست آورده اند و این اصل مغر از حاصل کرده
 آنکه بعضی از علوم شکر تیه و ظواهر تطلیه که از باب ولایت را حاصل شده است آن اصل از ان
 علوم و ظواهر قلیل النصیب است این معنی موجب مرتبت نیست بلکه آن اصل از این علوم
 و ظواهر ننگ ناموس است جائے آن که آن را وقت رسو ادب و اند بے اصل
 از طلال آن اصل گریزان مستغفر است گرفتاری بطل تا زمان عدم وصولت باصل آن اصل
 بعد از وصول باصل تطلی حاصل است و توجه بطل سو ادب است که فرزند حصول کجالات نبوت مرطوب
 بمونبت محض است و منوط بکرامت صرف کسب و تعالی در حصول این دولت عظمی هیچ مدخلی
 نیست که ارم عمل و کسب که نتیج این دولت عظمی باشد و کدام ریاضت و مجاهده است که شمر این نعمت
 است بوجوه خلاف کجالات ولایت که مبادی و مقدمات آن کسبی است و حصول آن مرطوب بریا
 و مجاهده است هر چند دوست که بعضی را بے مونبت کسب و عمل نیز باین دولت قوت سازند
 و فنا و بقا که ولایت عبارت از است نیز مونبت است که بعد از کسب مقدمات بفضل و کرم
 هر که را خواهند بدولت فنا و بقا مشرف سازند و ریاضات و مجاهدات آن سرور علی و علی جمیع
 الانبیاء و المرسلین و علی الملائکه المقربین و علی اهل طاعتهم اجمعین الصلوات
 و التسلیمات پیش از بعثت و بعد از بعثت نه از برای تحصیل این دولت بود بلکه منافع و فوائد دیگر
 منظور بوده مثل قلت حساب و کفارت زلات بشریت و ارتفاع درجات و مراعات صحبت و مشرت
 مثل که از اکل و شرب پاک است و کثرت ظهور خوارق که مناسب مقام نبوت اند و امثال آن
 باید و است که حصول این مونبت و رحمت انبیا علیهم الصلوات و التسلیمات بتوسط است

صله از فضل از بزرگ
 لیل و شبی و منقذت
 علت بجهت در بر
 حصول عطا که در غایت
 الاطلاق حق است علی
 و عطا و افاضل غایت
 و در باب اولی
 بیانش و در جنت

اینجا که هر دو مقام را می بیند

کجالات نبوت است

فصل ولایت نبوت است

عوض از ریاضات آن سرور

کلماتی که در این باب

درج شده

صلوات و تسلیمات از بزرگ
 لیل و شبی و منقذت
 علت بجهت در بر
 حصول عطا که در غایت
 الاطلاق حق است علی
 و عطا و افاضل غایت
 و در باب اولی
 بیانش و در جنت

و در حق اصحاب انبیا علیهم الصلوات و التحیات که تبعیت و وراثت باین دولت مشرف گشته اند بنویسند انبیاست علیهم الصلوات و البرکات بعد از انبیا و صحاب ایشان علیهم الصلوات و التسلیحات کم که باین دولت مشرف گشته است هر چند جائز است که دیگر بر این تبعیت و وراثت باین دولت ممتد سازند فیض روح القدس ارباز مدد فرماید و دیگران هم بکنند آنچه میسما میگردند انکارم که این دولت در کبار تابعین نیز بر تو انداخته است و در اکابر شیخ تابعین نیز سایه افکنده بعد از آن رو باستتار آورده تا آنکه نوبت بآلف ثانی از بعثت آن سرور علیه و علی له الصلوات و التسلیحات رسیده درین وقت نیز آن دولت تبعیت و وراثت بمنصه ظهور آمده و آخر اباول مشابه ساخته است اگر بادش بر در پیرزن بیاید تو ایخوا چه بگفت مکن و السلام علی من اتبع الهدی و التزم متابعه المصطفی علیه و علی له الصلوات و التسلیحات و اهلها

مکتوب صد و دوم

بمخند و فراوانی که جامع علوم ظاهره و باطنه اند یعنی امجدالین خواجه محمد معصوم سلمه الله تعالی صد و ریافته در میان فرق میان ولایات سه گانه که ولایت اولیا و ولایت انبیا علیهم الصلوات و التسلیحات و ولایت ملا اعلی است علی نبینا و علیهم الصلوات و التحیات و در بیان آنکه نبوت افضل است از ولایت و بعضی از خصائص معارف که بنبوت تعلق دارند و صیانت از آنست که در بیان آنشده که الله تعالی که ولایت عبارت از قرب الهی است جلستطانه که بی شایسته طلبیت صورت نهند و بی حیلوله محجب حصول پذیرد و اگر ولایت اولیا است البته بدافع طلبیت منقسم است و ولایت انبیا علیهم الصلوات و التسلیحات هر چند از طلبیت برآمده است اما بی حیلوله محجب اسما و صفات مستحق نیست و ولایت ملا اعلی علی نبینا و علیهم الصلوات و التسلیحات هر چند از محجب اسما و صفات بلند رفته است لیکن از محجب شیون و اعتبارات ذاتیه چاره ندارد و نبوت و رسالت است

و در حق اصحاب انبیا علیهم الصلوات و التحیات که تبعیت و وراثت باین دولت مشرف گشته اند بنویسند انبیاست علیهم الصلوات و البرکات بعد از انبیا و صحاب ایشان علیهم الصلوات و التسلیحات کم که باین دولت مشرف گشته است هر چند جائز است که دیگر بر این تبعیت و وراثت باین دولت ممتد سازند فیض روح القدس ارباز مدد فرماید و دیگران هم بکنند آنچه میسما میگردند انکارم که این دولت در کبار تابعین نیز بر تو انداخته است و در اکابر شیخ تابعین نیز سایه افکنده بعد از آن رو باستتار آورده تا آنکه نوبت بآلف ثانی از بعثت آن سرور علیه و علی له الصلوات و التسلیحات رسیده درین وقت نیز آن دولت تبعیت و وراثت بمنصه ظهور آمده و آخر اباول مشابه ساخته است اگر بادش بر در پیرزن بیاید تو ایخوا چه بگفت مکن و السلام علی من اتبع الهدی و التزم متابعه المصطفی علیه و علی له الصلوات و التسلیحات و اهلها

و در حق اصحاب انبیا علیهم الصلوات و التحیات که تبعیت و وراثت باین دولت مشرف گشته اند بنویسند انبیاست علیهم الصلوات و البرکات بعد از انبیا و صحاب ایشان علیهم الصلوات و التسلیحات کم که باین دولت مشرف گشته است هر چند جائز است که دیگر بر این تبعیت و وراثت باین دولت ممتد سازند فیض روح القدس ارباز مدد فرماید و دیگران هم بکنند آنچه میسما میگردند انکارم که این دولت در کبار تابعین نیز بر تو انداخته است و در اکابر شیخ تابعین نیز سایه افکنده بعد از آن رو باستتار آورده تا آنکه نوبت بآلف ثانی از بعثت آن سرور علیه و علی له الصلوات و التسلیحات رسیده درین وقت نیز آن دولت تبعیت و وراثت بمنصه ظهور آمده و آخر اباول مشابه ساخته است اگر بادش بر در پیرزن بیاید تو ایخوا چه بگفت مکن و السلام علی من اتبع الهدی و التزم متابعه المصطفی علیه و علی له الصلوات و التسلیحات و اهلها

نحوه ذکر

در بیان این مقوله
 در بیان این مقوله
 در بیان این مقوله
 در بیان این مقوله
 در بیان این مقوله
 در بیان این مقوله
 در بیان این مقوله
 در بیان این مقوله
 در بیان این مقوله
 در بیان این مقوله

که شائبه ظلمیت با و راه نیافته است و حجب صفات اعتبارات را در راه گذاشته پس ناچار نبوت از ولایت
 افضل باشد و قرب نبوت ذاتی و اصلی باشد و من له یطیع علی حقیقتها محکم بالعلین و جزم بالقلب
 پس وصول در مرتبه نبوت باشد و حصول در مقام ولایت زیرا که حصول به ملاخذه ظلمیت صورت پذیرد
 بخلاف وصول و ایضا در کمال حصول ^{تعالی} رفیع ^{دینی} اثنبیت است و در کمال وصول بقاء اثنبیت پس
 رفیع و گانگی مناسب مقام ولایت باشد و بقاء و گانگی بلا ییم مرتبه نبوت و چون رفیع و گانگی مناسب
 مقام ولایت است پس ناچار سکر همه وقت لازم مقام ولایت باشد و در مرتبه نبوت چون بقاء اثنبیت
 است پس صحو از خواص آن مرتبه بود و ایضا حصول تجلیات خواه در کسوت صورت و اشکال بود و نخواهد
 پرده ألوان و انوار همه در مقامات ولایت است و در طی مقدمات و مبادی آن تجلیات مرتبه نبوت
 که در آن موطن وصول باصل است و استغناست از تجلیات و ظهورات که ظلال آن اصل اند و همچنین
 در وقت طی مقدمات و مبادی آن مرتبه نیز احتیاج بان تجلیات نیست مگر آنکه از راه ولایت عروج واقع شود
 این مان حصول آن تجلیات بواسطه ولایت است نه بواسطه طی مسافت راه وصول نبوت با حمله
 تجلیات و ظهورات از ظلال خبر میدهند و آنکه از گرفتاری تلال گذشته است از تجلیات و آریست ^{است}
 مانع البصر اینجا باید طلبید آس فرزند و لوله عشق و طمطنه محبت و نغمه شوق انگیز و صیحه های
 در و آمیز و وجد و نواجذ و قصه قاصی همه در مقامات تلال است و در او ان ظهورات و تجلیات طلبید
 از وصول باصل حصول این امور متصور نیست محبت در آن موطن یعنی اراده طاعت است چنانچه
 علما فرموده اند نه معنی زانند بران که منشأ شوق و ذوق است چنانچه بعضی صوفیه گمان برده اند که
 فرزندان چون در مقام ولایت رفیع اثنبیت مطلوب است ناچار او لیا بزوال اراده سعی مینمایند
 شیخ بسطام گوید امری است که از این ^{زوال} دور مرتبه نبوت چونکه رفیع اثنبیت در کانیست زوال نفس
 اراده مطلوب نه گشت چرا مطلوب باشد که اراده صفتی است فی حد ذاتها کامل اگر نقص با و راه یافته
 است بواسطه حث متعلق اوست پس باید که متعلق او امر خبیث و نامرئی نباشد بلکه جمیع مرادات
 بسبب ^{نابال} مراد

در بیان این مقوله
 در بیان این مقوله
 در بیان این مقوله
 در بیان این مقوله
 در بیان این مقوله
 در بیان این مقوله
 در بیان این مقوله
 در بیان این مقوله
 در بیان این مقوله

در بیان این مقوله
 در بیان این مقوله
 در بیان این مقوله
 در بیان این مقوله
 در بیان این مقوله
 در بیان این مقوله
 در بیان این مقوله
 در بیان این مقوله
 در بیان این مقوله

در بیان این مقوله
 در بیان این مقوله
 در بیان این مقوله
 در بیان این مقوله
 در بیان این مقوله
 در بیان این مقوله
 در بیان این مقوله
 در بیان این مقوله
 در بیان این مقوله

زین بانی مانده بعضی فرموده که این نیز با سبب است این هم میخواهم

آن مرامی حق باشد بجل و علا و همچنین در مقام ولایت در نفی جمیع صفات بشریت میکوشد و در مرتبه
 نبوت مطلوب نفی متعلقات پیوسته این صفات است نه نفی اصل این صفات که فی حد ذاتها کامله اند مثلاً
 صفت علم فی حد ذاتها از صفات کامله است اگر نقصه بوسه راه یافته است از راه متعلق سو و است
 پس نفی متعلق سو و آن ضروری آمد نه نفی اصل آن صفت علی هذا القیاس پس شخصی که بتمام نبوت از راه
 ولایت آمده است او را در اثنا ^{سیان} راه از نفی اصل صفات چاره نبود و آنکه بی توسط ولایت بان مقام
 رسیده است او را بنفی اصل صفات کار نیست نفی متعلقات سو و این صفات باید کرد و باید دانست
 که مراد از این ولایت که مذکور شد ولایت ظلی است که بولایت صغری معتبر است و ولایت اولیا است
 اما ولایت انبیا که از ظن گذشته است دیگر است اینجا مطلوب نفی متعلقات سو و صفات بشریت است
 نه نفی اصل این صفات و چون نفی متعلقات سو و صفات حاصل گشت ولایت انبیا علیهم الصلوٰات
 و التسلیمات بصول پیوست بعد از آن عود جبه که واقع شود متعلق بحالات نبوت خواهد بود و این بیان
 لاحق گشت که نبوت را از اصل ولایت چاره نبود و زیرا که ولایت از باوی و مقدمات اوست اما ولایت
 ظلی در وصول بحالات نبوت هیچ در کار نیست بعضی را اتفاق افتد و بعضی دیگر اصلاً بان مجبور
 واقع نشود و فائده و شک نیست که نفی اصل صفات معتبر است نسبت به نفی متعلقات سو و آن صفات
 پس حصول بحالات نبوت انهن و اقرب باشد نسبت بحصول بحالات ولایت و همین نسبت یسیرت است
 در مرامی که وصول باصل دار و نسبت با مرامی که از اصل جدا افتاده اند نمی بینی که کیمیا و اصل است
 عمل میسر است و باقرب طرق حاصل و آنکه از اصل آن جدا افتاده است و محنت است و عمره
 در تحصیل آن فانی می سازد و ^{سبک} ملک از حرامان نقد وقت اوست و آنچه بدست آورده است بعد
 اللتیا و الکی شبا هت بان اصل در و بسات که آن شبا هت عارضه از و سه نازل گردد و اصل
 خود عمو و نماید و تقلابی و و غلی باشد بخلاف اصل آن که با وجود سهولت عمل و نیز و یکی راه از خوف ظلالی
 و و غلی امین است جمع از سالکان این راه که بر ریاضات شاقه و مجاہدت شدیدہ بظلمت از ظلال

صفات بشریت
 صفت علم فی حد ذاتها
 صفت اولیا است
 صفت انبیا است
 صفت نبوت است
 صفت اولیا است
 صفت انبیا است
 صفت نبوت است
 صفت اولیا است
 صفت انبیا است
 صفت نبوت است

والتسلیمات بصول
 کیمیا و اصل است
 عمل میسر است
 در تحصیل آن
 اللتیا و الکی
 خود عمو و نماید
 و و غلی باشد
 و و غلی امین است
 جمع از سالکان
 این راه که بر
 ریاضات شاقه
 و مجاہدت
 شدیدہ بظلمت
 از ظلال

صفت نبوت است
 صفت اولیا است
 صفت انبیا است
 صفت نبوت است
 صفت اولیا است
 صفت انبیا است
 صفت نبوت است

قال الله سبحانه وتعالى
اليد من يشاوره
يا ايها الذين آمنوا
عليكم من الله ورسوله
كسول يوم انزل سوره
سبب برهان
عفتا شانه در بولان
باز در دوران ذوق
ببین که چه چیز است
باید که در این راه
کننده و لطیف
الاشکال من الغلبه
وای بر این غلبه
عفتا شانه در بولان
من صاحب الظلال
ان اشکلت قدماه
الضمری روح در بند
من سینه که شانه در
عفتا شانه در بولان
نموده

رسیده اند گمان برده اند که وصول بطلب متو طریا ضات شاقه است و مجاہدات شدیدہ تمییدانند کہ راہ
دیگر آقرب ازین راہ است و توصل بنیایۃ النہایت و ان راہ اجتناب است کہ بحج و فضل و کرم منوط است
و راہی کہ ایشان اختیار کرده اند راہ انابت است کہ بمجاہدات مرلوط است و اصلان این راہ انابت
تلیل اند و اصلان راہ اجتناب جعفر انبیا علیہم الصلوٰت و التسکیمات ہمہ براہ اجتناب رفتہ اند و صحاب ایشان
علیہم الصلوٰت و التحیات نیز بتبعیت و وراثت براہ اجتناب و اصل گشته اند ریاضات از باب اجتناب از
برائے او اس شکر نعمت و وصولت قال علی علیہ السلام و السلام فی جواب السائل عن جبر
ریاضاتہ الشدیدہ مع کون ذلویہ المتقدمہ و الملت اخیرہ معفوہم افلا اکون عبدا شکورا
و مجاہدات اہل انابت از برائے حصول وصولت شتان ما بینہم ما راہ اجتناب براہ برون است و راہ انابت
راہ فتن از برون تارفتن فرق عظیم است زوومی برند و ویر میرسانند و ویر میروند و در راہ میمانند حضرت
خواجہ نقشبند قدس سرہ فرمودہ اند ہما فضلیا ہمہ بہ سبب ما فضل نباشد نہایت و بیکان در بدایت ایشان
چگونہ مندرج کردہ ذلک فضل اللہ یؤتیہ من یشاء و اللہ ذو الفضل العظیم بر اصل سخن رویم
و گوئیم کہ این فقیر در عرض داشتہا کہ بہ پیر بزرگوار خود قدس سرہ نوشته است نوشتہ کہ جمیع مرادات مرتفع
گشتہ اند ان نفس ارادہ ہنوز بر جاست بعد از مدتی نوشتہ کہ آن ارادہ نیز در رنگ مرادات مرتفع گشتہ
و چون حضرت حق سبحانه و تعالی بوارثت انبیا علیہم الصلوٰت و التسکیمات مشرف ساخت
وانست کہ مقصود رفع متعلق سوہ آن ارادہ بودہ است نہ رفع نفس آن ارادہ لازم نیست کہ رفع متعلق
سوہ بعد از رفع اصل بر وجہ اتم و اکمل حاصل شود و بلکہ باست کہ بحج و فضل آن میسر شود کہ بتعل و تکلف
عشر عشرین آن حاصل گردد اسے فرزند در مقام ولایت دست از دنیا و آخرت بایشست و گرفتاری
آخرت را در رنگ گرفتاری دنیا بایشمرد و در و آخرت را در رنگ در و دنیا محمود نباید و انست
امام داؤد طائی فرماید ان اذت السلامۃ سلم علیک الدنیا وان امدت الکرامۃ لیرعک
الاخیرۃ و دیگرے ازین طائفہ گوید کہ یہ بہ منکم من یرید الدنیا و منکم من یرید الاخیرۃ

وای بر این غلبه
عفتا شانه در بولان
من صاحب الظلال
ان اشکلت قدماه
الضمری روح در بند
من سینه که شانه در
عفتا شانه در بولان
نموده
کسول
سبب برهان
عفتا شانه در بولان
باز در دوران ذوق
ببین که چه چیز است
باید که در این راه
کننده و لطیف
الاشکال من الغلبه
وای بر این غلبه
عفتا شانه در بولان
من صاحب الظلال
ان اشکلت قدماه
الضمری روح در بند
من سینه که شانه در
عفتا شانه در بولان
نموده
کسول
سبب برهان
عفتا شانه در بولان
باز در دوران ذوق
ببین که چه چیز است
باید که در این راه
کننده و لطیف
الاشکال من الغلبه
وای بر این غلبه
عفتا شانه در بولان
من صاحب الظلال
ان اشکلت قدماه
الضمری روح در بند
من سینه که شانه در
عفتا شانه در بولان
نموده

عده واقع است در سوره آل عمران چاره لمن تنا لواء مشران فخریان معرکة نازل شده بود یعنی از شاکس بود که میخواست دنیا را از شاکس بود که میخواست آخرت را

وای بر این غلبه
عفتا شانه در بولان
من صاحب الظلال
ان اشکلت قدماه
الضمری روح در بند
من سینه که شانه در
عفتا شانه در بولان
نموده

روی انصاف علی الله تعالی
الخط القاری فی شرح
طه قوله ورفیع بلح ذکوه
رسوله نماز اوله
کوی وایمان آید رافع است
به کار کند در عبادت نماز اوله
تو ایضاً در این

فقال صلوا لله علیه
وسلم السلام علینا
وعلی آله وعلی سلم
فقال صلوا لله علیه
ان کماله الله عز وجل
ان علی رسول الله
صلی الله علیه و آله
وآلِهِ وَسَلَّمَ
عن ابی هریر بن انیس
انهم یسجدون
لله عز وجل
صلوا لله علیه
وسلم السلام علینا
وعلی آله وعلی سلم
فقال صلوا لله علیه
ان کماله الله عز وجل
ان علی رسول الله
صلی الله علیه و آله
وآلِهِ وَسَلَّمَ
عن ابی هریر بن انیس
انهم یسجدون
لله عز وجل

وفلاح تقدیر وقت است چه اینها فحدها اعمال صالحه اند و موانع سینات و منکرات اند که روزه از الصلوة
تختی عن الکفشاء و المذکک شهادین معنی است و چون اثبات این بچکانه اسلام میسر شد امید است که
شکر او ایفت و چون شکر او ایفت از عذاب نجاتی حاصل آید که ما یفعل الله بعدنا یکم ان شکرکم
وامتد نس و اثبات این بچکانه بجان باید کوشید علی الخصوص در اقامت نماز که عاودین است
مهما امکن تبرک اوبه از آداب آن رضی نباشد اگر نماز را تمام ساخت اصل عظیم از اسلام بدست آورد
و حل متین از برائے خلاصی حاصل کرد و الله سبحانه الموفق بدانکه تکبیر اولی در نماز اشارت به استغنا و کبریا
اوست تعالی و تقدس از عبادت عابدان و از نماز صلیان و تکبیراتی که بعد از کان اندر موز و اشارتند
بعدم لیاقت ادا و برکن از برائے عبادت جناب قدس او تعالی در تسبیح کوع چون معنی تکبیر بلطوبه
است در آخر کوع تکبیر گفتن نه فرموده بخلاف سجده که با وجود تسبیحات آنها در اول و آخر تکبیر گفتن فرمود
تا که در وهم نیستند که در سجده که نهایت اخطا و اختفاض است و غایت تذلل و انکسار حق عبادت او میسازند
و از برائے نفع این وهم هم در تسبیح سجده لفظاً غلط اختیار افتاده و هم مکرر تکبیر میسوزن گشته و چون نماز معراج
میوزن است در آخر نماز کلماتیکه آنسر و علی و علی الصلوة والسلام و شب معراج بان کلمات مشرف
شده بود خواندن فرمود پس صلی را باید که نماز را معراج خود سازد و نهایت قرب در نماز جوید قال علیه
و علی الیه الصلوة والسلام اقریب ما یكون العبد من الرب فی الصلوة و صلی چون مناجاتی است
عز شانه و مشایخ عظمت و جلال اوست تعالی در وقت ادائے نماز جا و آنست که در و سه روزه
همیته پیدا شود و از برائے تسلی او ختم نماز بتسلیتمین فرموده و آنچه در حدیث نبوی آمده است علیه
الیه الصلوة والسلام صد بار تسبیح و تحمید و تکبیر و تهلیل بعد از نماز فرض در علم فقیر ترش آنست که در
اداء نماز هر چه از قصور و تقصیر آفته است به تسبیح و تکبیر تلافی آن باید نمود و اعتراف بعدم لیاقت
و ناتمامی عبادت خود باید فرمود و چون اداء عبادت بتوفیق او تعالی میسر شده است بتحمید شکر آن نعمت
باید بجا آورد و مستحق عبادت غیر او را نباید داشت امید است که چون اداء نماز مقرون بشرائط و آداب

در روز اول که نماز اوله است
در روز دوم که نماز اوله است
در روز سوم که نماز اوله است
در روز چهارم که نماز اوله است
در روز پنجم که نماز اوله است
در روز ششم که نماز اوله است
در روز هفتم که نماز اوله است
در روز هشتم که نماز اوله است
در روز نهم که نماز اوله است
در روز دهم که نماز اوله است

صلی الله علیه و آله
وسلم السلام علینا
وعلی آله وعلی سلم
فقال صلوا لله علیه
ان کماله الله عز وجل
ان علی رسول الله
صلی الله علیه و آله
وآلِهِ وَسَلَّمَ
عن ابی هریر بن انیس
انهم یسجدون
لله عز وجل

گفته اند که عمل ریائی عارف بهتر از عمل اخلاص مریست فلیف که عمل عارف مقرون با خلاص بود لهذا حضرت صدیق رضی الله تعالی عنده سهو حضرت نعیم را علی علیه الصلوة والسلام بهم اخصوا و بعد خود دانسته طلب سهوا و علی علیه الصلوة والسلام و الخبیة میفرماید آنجا که میگوید یا لیتنی کنت سهو محمداً آرزوی آن دارم که بکلیت خود سهوا نسو باشد علی علیه الصلوة والسلام پس تمامی اعمال و احوال خود را عمل سهوا نسو علی علیه الصلوة والسلام و الخبیة میدانم و به تمنای تمام تمامی حسنات خود را در سهوا نسو علی علیه الصلوة والسلام مسألت میکنم و عمل سهوا نسو و علی علیه الصلوة والسلام و مثل سلام دادن اوست علی علیه الصلوة والسلام بر دو رکعت نماز فرض چهارگانه بطریق سهو حکم فری پس نماز منتهی با وجود مناج و ثمرات و نبوی ابرجربیل آخرت بران مترتب باشد بخلاف نماز مبتدی و عامی ع چه نسبت خاک ابا عالم پاک به شمه اخصا نص نماز منتهی و امید نماید از آنجا قیاس نمایند گاه هست که منتهی در نماز در وقت قرأت قرآن و اتیان تسبیحات و تکبیرات زبان خود را در رنگ شجره موسوی میساید و قوی و جوارح خود را پیش از آلات و وسایل نمیداند و گاهی میساید که در وقت اداء نماز باطن و حقیقت تمام از ظاهر و صورت تعلق گسیخته بجالم تخفیف ملحوظ شده است و نسبت مجهول کیفیت بعیب پیدا کرده و چون از نماز فارغ شده باز رجوع نموده یا آنکه جواب اصل سوال گویم که اتیان امور را بجه مذکوره تمام و کمال نصیب تهی است مبتدی و عامی دور است که با اتیان این امور تمام و کمال معوق شوند هر چند ممکن و جائز است فانهما لکبیرة الاعمال الخبیة و السیئة لکم علی من اتبع الهدی

قال عن ابي عبد الله
وسبأ احد صلوات الله عليه
من الظهور العصر فضلى
من العتبات من علم الفقه
من عيون المستنيرة
من عيون العارفين
من عيون النورانيين
من عيون الزوار
من عيون السالكين
من عيون الصالحين
من عيون المؤمنين
من عيون الصالحين
من عيون المؤمنين
من عيون الصالحين
من عيون المؤمنين

مکتوبات امام باقر
در احوال
تذکره مشایخ
فصلت است قبول
حق باطل علی غلامان
مکتوبات امام باقر
در احوال
تذکره مشایخ
فصلت است قبول
حق باطل علی غلامان

مسئله آنست که از قرآن کریم یعنی پس هر چه
نماز و شواهد است مگر بنوعی گفتگان ۱۲

کتابت سوم (۳۰۶) مکتوبات

بمولانا صالح صدور یافته و ذکر بعضی از مناقب و کمالات حقائق آگاه معارف و متکا محذوفه
کلان خواهی محمد صادق علیه السلام و الغفران و محذوفه اما نور و مرحومی مغفوری مستدرج

السنن

اشیائی انسانی علم حق نشد بجز آنکه پس نسیان اشیا هیچ در کار نباشد بخلاف طریق ولایت که زوال گرفتاری
 اشیا آنجا بی نسیان اشیا متصور نیست چه در ولایت گرفتاری بظلال است و گرفتاری ظلال آن قدر قوت
 نیست که با وجود علم اشیا گرفتاری اشیا را تواند زایل گردانید پس اول از نسیان اشیا چاره نبود تا گرفتاری اهل
 گرد و این معرفتی هست که مخصوص باین درویش است و دیگر آن تکلم کرده: الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي
 هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْلَا أَنْ هَدَانَا اللَّهُ لَقَدْ جَاءَتْ رُسُلًا مِنَّا بِالْحَقِّ

کتاب صمد دوم (۳۰۶) هفتم

بمولانا عبد الواحد لاهوری صدور یافته در بیان معنی کلمه طیبیه سبحان الله و بحمدیه و کاینکه ذلک
 بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ بَعْدَ الْحَمْدِ وَالصَّلَاةِ بایده است که ما در وقت ادا عبادت هر چه از
 جنس حسن و کمال در عبادت خود یا بدان همه راجع بتوفیق خداوندی است بجل سلطانة و از جنس بیت
 واحسان اوست تعالی و هر چه از جنس تصور و انامی در عبادت خود یا بدان همه عائد بنفس اوست
 و از شرات چلبلی او ناشی شده است و بجناب قدس او تعالی هیچ چیز از قسم نقص و قصور راجع نیست
 آنچه همه خیر و کمال است و همچنین در عالم وقوع می آید حسن و کمال آن راجع بجناب قدس اوست
 تعالی و شر و نقص آن عائد بدائرہ ممکنات که قدم راسخ در عدم دارد که منشأ هر شر و نقص است
 کلمه طیبیه سبحان الله و بحمدیه بوجه ابلغ بیان این دو امر میفرماید و کمال تمثیری و تقدیس او
 تعالی اینها بد از آنچه شایان جناب قدس او تعالی نیست از شر و نقص و اداء شکر بعبادت
 حمد که رأس هر شکر است میکند بر صفات و افعال جمیله او تعالی و بر انعامات و احسانات جزئیله
 او سبحانده از اینجا است که در حدیث نبوی آمده است عَلَيَّهِ وَعَلَىٰ آلِهِ الصَّلَاةُ وَالتَّلِيمَاتُ
 که هر که این کلمه طیبیه را در روز یا در شب بار بگوید بیج یکے در عمل دران روز و دران شب با و برابر می
 بخوید مگر آنکه مثل او این کلمه طیبیه را بگوید چگونه برابری جوید که هر عمل و عبادت او ادا شکر می است

عنه قوله که هر آنکه تا صلوات الله علیه بر مسلم قال حسین یصوّر حسین یسی سبحان الله و بحمد ما نذره له آیات احدیوم القیامة باضلل ما جاء به الا احد قال

والمعرفت

در وقت ادا عبادت هر چه از جنس حسن و کمال در عبادت خود یا بدان همه راجع بتوفیق خداوندی است بجل سلطانة و از جنس بیت واحسان اوست تعالی و هر چه از جنس تصور و انامی در عبادت خود یا بدان همه عائد بنفس اوست و از شرات چلبلی او ناشی شده است و بجناب قدس او تعالی هیچ چیز از قسم نقص و قصور راجع نیست آنچه همه خیر و کمال است و همچنین در عالم وقوع می آید حسن و کمال آن راجع بجناب قدس اوست تعالی و شر و نقص آن عائد بدائرہ ممکنات که قدم راسخ در عدم دارد که منشأ هر شر و نقص است کلمه طیبیه سبحان الله و بحمدیه بوجه ابلغ بیان این دو امر میفرماید و کمال تمثیری و تقدیس او تعالی اینها بد از آنچه شایان جناب قدس او تعالی نیست از شر و نقص و اداء شکر بعبادت حمد که رأس هر شکر است میکند بر صفات و افعال جمیله او تعالی و بر انعامات و احسانات جزئیله او سبحانده از اینجا است که در حدیث نبوی آمده است عَلَيَّهِ وَعَلَىٰ آلِهِ الصَّلَاةُ وَالتَّلِيمَاتُ که هر که این کلمه طیبیه را در روز یا در شب بار بگوید بیج یکے در عمل دران روز و دران شب با و برابر می بخوید مگر آنکه مثل او این کلمه طیبیه را بگوید چگونه برابری جوید که هر عمل و عبادت او ادا شکر می است

از شکرهای خداوندی بجز سلطان که بجز این کلمه طیبه ادایافته است و مجز و دیگر او که بیان تشریح
 و تقالس او تعالی اینما به علاوه است فعلیکم بانین هذه الکلمة الطيبة کل يوم وکلیله
 مائة مرة والله سبحانه العرفی سوال در حدیث نبوی آمده است علیه وعلى الله الصلوات
 والصلوات سبحان الله وبحمده عدد خلقه ورضا نفسه وزنة عرشه ومداد کلماته
 و آمده سبحان الله میلا المیزان و آمده الحمد لله اضعاف ماحله جمیع خلقه وقائل غیر از کیا نگفته است
 و عدد غیر از یک فرد بوقوع نیامده آنرا عدد خلقه بچهار اعتبار گویند و رضا نفسه بچشمی گویند و زنة
 عرشه چگونه بود و میداد کلماته چون راست آید و میزان را چگونه پرسیاز و اضعاف ماحله
 جمیع خلقه بچشمی گفته شود گوئیم که انسان جامع عالم خلق و عالم امر است هر چه در خلق و امر است
 و انسان است مع شئی زائد آن بهیت و خدانی اوست که از ترکیب خلق آنرا نشی شده است و این
 بهیت و خدانی هیچکس را بغیر او مدینه نشده است و این بهیت انچه ایست غریب و انچه واجب است بدیع
 پس حمدی که از انسان بوقوع آید اضعاف جمیع خلایق خواهد بود و علی هذا القیاس کل تسبیح
 الاسبوی که پس مراد از جمیع خلق ماسوی انسان باشد و اگر انسان را نیز داخل کنیم گوئیم که انسان
 کامل چنانچه جمیع افراد عالم را جزا خودی باید افراد انسان را نیز جزا خودی باید و خود را کل همه میداند
 برین تقدیر چه خود را اضعاف حمد خودی باید و اضعاف حمد جمیع افراد انسانی نیز خواهد یافت
 والسلم علی من اتبع الهدی والزم متابعة المصطفی علیه وعلى الله من الصلوات آمهنا من الشیخ

این کلمه طیبه را در هر روز
 صد بار بخواند
 و هر روز صد مرتبه
 دعا کند که
 سبحان الله وبحمده
 عدد خلقه ورضا نفسه
 وزنة عرشه ومداد کلماته
 صد مرتبه
 و هر روز صد مرتبه
 سبحان الله وبحمده
 عدد خلقه ورضا نفسه
 وزنة عرشه ومداد کلماته
 صد مرتبه

بانتها

این کلمه طیبه را در هر روز
 صد بار بخواند
 و هر روز صد مرتبه
 دعا کند که
 سبحان الله وبحمده
 عدد خلقه ورضا نفسه
 وزنة عرشه ومداد کلماته
 صد مرتبه
 و هر روز صد مرتبه
 سبحان الله وبحمده
 عدد خلقه ورضا نفسه
 وزنة عرشه ومداد کلماته
 صد مرتبه

مکتوب (۳۰۸) هشتم

بمولانا فیض اشپانی بی صدور یافته در بیان معنی حدیث نبوی علی صاحتها الصلوة والسلام
 کلمات حقیقتان علی اللسان ثقیلتان فی المیزان حیبتان الی الرحمن سبحان
 الله و بحمده سبحان الله العظیم بدان امرتک الله تعالی قال علی و علی الله الصلوة

استغفر الله
 و بکلیه الثقیات

هـ توفد جرم الخیرین ایچا باشد این دو کلمه گران در میزان
 است بسبب کی حرف ۱۲ توفد و او ا و نه زنی
 است بسبب کی حرف ۱۲ توفد و او ا و نه زنی
 است بسبب کی حرف ۱۲ توفد و او ا و نه زنی

صه تو کلماتی اغویی دو کلمه یک بر زبان گران در میزان عال مت داشته شده کجور جمله به معان اسم الحزم ۱۲

وَالسَّلَامُ كَلِمَتَانِ خَفِيَّتَانِ عَلِمَ اللّٰسَانُ نَفِيَّتَانِ فِي الْمِيزَانِ حَبِيَّتَانِ إِلَى الرَّحْمٰنِ سُبْحَانَ
 اللّٰهِ وَبِحَمْدِهِ سُبْحَانَ اللّٰهِ الْعَظِيمِ وَجْهَهُ خَفِيَ مَعَالَى اللّٰسَانِ ظَاهِرٌ لِقَلْبِهِ الْحُرُوفِ وَأَمَّا وَجْرُ نَفِيَّتَيْنِ
 فِي الْمِيزَانِ وَكُوْنُهُمَا حَبِيَّتَيْنِ إِلَى الرَّحْمٰنِ فَادِقَ الْجَزْءِ الْأَوَّلِ مِنَ الْكَلِمَتَيْنِ الْأُولَيَيْنِ
 تَنْزِيهَهُ تَعَالَى وَتَقْدِيرِيَهُ سُبْحَانَهُ عَمَّا لَا يَلِيْقُ بِجَنَابِ قُدْسِهِ عَزَّ وَجَلَّ وَأَبْعَادِ جَنَابِ كِبَرِيَّتِهِ
 عَنِ صِفَاتِ النَّقْصِ وَسِمَاتِ الْمُحْدُوْثِ وَالزَّوَالِ وَالْجُزْءِ الثَّانِي مِنْ تِلْكَ الْكَلِمَةِ يُفِيدُ
 إِثْبَاتَ صِفَاتِ الْكَمَالِ وَشُبُوْهَاتِ الْجَمَالِ لَهُ تَعَالَى سَوَاءٌ كَانَتْ السِّمَاتِ وَالشُّبُوْهَاتِ
 مِنَ الْفَضَائِلِ أَوْ مِنَ الْفَوَاضِلِ وَجَعَلَ الْإِضَافَةَ لِلسَّتْعْرَاقِ فِي الْجُزْءِ عَيْنِ يُفِيدُ ثُبُوْتَ جَمِيْعِ
 التَّنْزِيهَاتِ وَالتَّقْدِيْسَاتِ لِلّٰهِ سُبْحَانَهُ وَثُبُوْتَ جَمِيْعِ صِفَاتِ الْكَمَالِ الْجَمَالِ كَمَا تَعَالَى مُحَاصِلِ الْجُزْءَيْنِ مِنَ الْكَلِمَةِ الْأُولَى الْجَمَاعُ
 جَمِيْعِ التَّنْزِيهَاتِ وَالتَّقْدِيْسَاتِ الَّتِي سُبْحَانَ الْبَرِّيَّاتِ وَثِبَاتِ جَمِيْعِ صِفَاتِ الْكَمَالِ الْعَزَّ وَجَلَّ وَحَاصِلِ الْكَلِمَةِ الثَّانِيَةِ ثِبَاتُ
 جَمِيْعِ التَّنْزِيهَاتِ وَالتَّقْدِيْسَاتِ لِكُلِّ مَا مَعْرُوثَاتِ لِعَظَمَتِهِ وَكِبَرِيَّتِهِ لِمَعْرُوثَاتِهَا إِشَارَةٌ إِلَى أَنَّ سَبْلَ النَّقْصِ عِنْدَ تَعَالَى
 لَيْسَ إِلَّا لِأَجْلِ عَظَمَتِهِ وَكِبَرِيَّتِهِ سُبْحَانَهُ فَلَا جَرَمَ يَكُوْنُ الْكَلِمَتَانِ نَفِيَّتَيْنِ فِي الْمِيزَانِ
 حَبِيَّتَيْنِ إِلَى الرَّحْمٰنِ وَالثَّنَاءُ السَّيِّئِ مَقْلَعُ التَّوْبَةِ بَلْ رُبَدَةُ التَّوْبَةِ وَخِلَاصَتُهَا كَمَا حَقَّقْتَهُ
 فِي بَعْضِ الْمَكَاتِبِ يَكُوْنُ التَّسْبِيْهُ وَسَبِيْلَةً إِلَى مَحْوِ الذُّنُوْبِ وَعَفْوِ السَّيِّئَاتِ فَلَا جَرَمَ يَكُوْنُ
 تَفْضِيْلًا فِي الْمِيزَانِ وَرَجْحًا الْكَفَّةِ الْمَسْنُوْتِ وَجَبِيْبًا إِلَى الرَّحْمٰنِ لِأَنَّ سُبْحَانَ تَسْبِيْحٍ الْعَفْوِ
 وَالثَّنَاءِ السَّيِّئِ الْعَامِدِ كَمَا نَزَرَهُ جَنَابِ قُدْسِهِ تَعَالَى عَمَّا لَا يَلِيْقُ بِهِ وَاتَّبَتْ صِفَاتِ الْكَمَالِ
 وَالجَمَالِ لَهُ تَعَالَى فَالْمُجْرَمُ مِنَ الْكَبِيْرِ الْوَهَّابِ جَلَسَاتِنَهُ أَنْ يَنْزِيَهُ السَّيِّئِ عَمَّا لَا يَلِيْقُ بِهِ
 وَيُوْجِدُ فِي الْعَامِدِ صِفَاتِ الْكَمَالِ كَمَا قَالَ تَعَالَى هَلْ جَرَاءُ الْإِحْسَانِ إِلَّا الْإِحْسَانُ
 فَلَا جَرَمَ تَكُوْنُ الْكَلِمَتَانِ نَفِيَّتَيْنِ فِي الْمِيزَانِ لِمَوْجُوْثَاتِ سَبَبِ تَكَرُّرِهَا حَبِيَّتَيْنِ إِلَى
 الرَّحْمٰنِ لِوُجُوْدِ الْإِخْلَاقِ الْحَمِيْدَةِ بِوَسِيْطَتِهِمَا وَالسَّلَامُ * * *

هـ توفد جرم الخیرین ایچا باشد این دو کلمه گران در میزان

است بسبب کی حرف ۱۲ توفد و او ا و نه زنی
 است بسبب کی حرف ۱۲ توفد و او ا و نه زنی
 است بسبب کی حرف ۱۲ توفد و او ا و نه زنی

است بسبب کی حرف ۱۲ توفد و او ا و نه زنی
 است بسبب کی حرف ۱۲ توفد و او ا و نه زنی
 است بسبب کی حرف ۱۲ توفد و او ا و نه زنی

است بسبب کی حرف ۱۲ توفد و او ا و نه زنی
 است بسبب کی حرف ۱۲ توفد و او ا و نه زنی
 است بسبب کی حرف ۱۲ توفد و او ا و نه زنی

کتاب (۳۰۹) و توبه

عنه
عن ابن عباس قال سمعت
رسول الله صلى الله عليه
وسلم يقول ان توبوا
انتم انتم ان توبوا

بمولانا حاجی محمد فرقتی صدور یافته در بیان محاسبه یومی و لیلی حکما و ذر دحاسبه بواقبل ان محاسبه بوا:

بَعْدَ الْحَمْدِ وَالصَّلَاةِ وَتَبْلِيغِ السَّعَاتِ مِيرسانه که جمعه از مشایخ کرام قدس الله تعالی اَسْمَاءَ لَهُمْ

طریقه محاسبه اختیار کرده اند و در ثبت قبیل نوم و فتر احوال و افعال و حرکات و سکنت بومیه خود را ملاحظه

مینمایند و تفصیل بحقیقت هر کدام و امیرند تفصیلات و بیانات خود را اندازک بتوبه و استغفار و التماس عرض

میفرمایند و افعال و احوال صالحه خود را راجع بتوفیق او تعالی ساخته بحمد و شکر خداوندی جل سلطانانه

پیش می آیند و صاحب فتوحات مکيه قدس است از محاسبان بپوهه میفرماید: من در محاسبه خود از مشایخ

و دیگران فرودم و خطرات و بیانات خود را نیز محاسبه نمودم و نیز و فقیر صد بار تسبیح و تحمید و تکبیر قبیل نوم برنجیکه

از تجربه سابق به ثبوت پیوسته است **عَلَيْهِ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامَاتُ** و حکم محاسبه دارد و کار محاسبه نماید

گویند بکار کلمه تسبیح که مفتاح توبه است اعتذار از تفصیلات و بیانات خود مینماید و جناب قدس او را

تعالی از آنچه از ارتکاب این بیانات عائد شده بود تنزیه و تقابیس میفرماید چه مرتکب بیانات را اگر عظمت

و کبر بانی جناب قدس حضرت آمر و ناهای لمحوط و منظور میشد هرگز بعد از امتثال امر او تعالی توبه نمی نمود چون بیانات

نمود و معلوم شد که آمر و نهای او را تعالی نمر و مرتکب اعتقاد او که و اعتبار که نبوده اعاد تا الله سبحانه

مِنْ ذَلِكَ پس بکار کلمه تنزیه ملافی آن تفصیله مینماید باید دانست که در استغفار طلب ستر و توبه است

و در تکرار کلمه تنزیه طلب استیصال و توبه فَاِنْ هَدَىٰ مِنْ ذَلِكَ بِسُحْتِ اللَّهِ عَجِبَ كَلِمَةَ السُّبْحِ فِي

غایت تلبت و معانی و منافع آن در نهایت کثرت و تکرار کلمه تحمید شکر توفیق خداوندی جل سلطانانه

بجای آرد و او را شکر نعم او تعالی میفرماید و در تکرار کلمه تکبیر یا شاکست به آنکه جناب قدس او تعالی

بن تر است از آنکه این اعتذار و این شکرشایان آنحضرت جل شانها باشند زیرا که اعتذار و استغفار او محض

اعتذار و استغفار کثیر است و حمد او را راجع بنفس او بسبحان ربك رب العالمین صغیر و تسبیح

له قال العجب العجيب الخرج
التقوى عن ابي عبد الله
الخروج بسهم عن ابي عبد
الله وجهه ١١
١٢
١٣
١٤
١٥
١٦
١٧
١٨
١٩
٢٠
٢١
٢٢
٢٣
٢٤
٢٥
٢٦
٢٧
٢٨
٢٩
٣٠
٣١
٣٢
٣٣
٣٤
٣٥
٣٦
٣٧
٣٨
٣٩
٤٠
٤١
٤٢
٤٣
٤٤
٤٥
٤٦
٤٧
٤٨
٤٩
٥٠
٥١
٥٢
٥٣
٥٤
٥٥
٥٦
٥٧
٥٨
٥٩
٦٠
٦١
٦٢
٦٣
٦٤
٦٥
٦٦
٦٧
٦٨
٦٩
٧٠
٧١
٧٢
٧٣
٧٤
٧٥
٧٦
٧٧
٧٨
٧٩
٨٠
٨١
٨٢
٨٣
٨٤
٨٥
٨٦
٨٧
٨٨
٨٩
٩٠
٩١
٩٢
٩٣
٩٤
٩٥
٩٦
٩٧
٩٨
٩٩
١٠٠

عَلَى الْمُرْسَلِينَ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ .. مجاسبان به استغفار و شکر کفایت مینمایند و این کلمات
قدسیه هم کار استغفار حاصل میشود و هم شکر بجای آید و هم ایمان با ظهار نقص استغفار و شکر پدید میگرد
رَبَّنَا اقْبَلْ مِنَّا إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ وَصَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ
الطَّاهِرِينَ وَسَلَّمْ وَبَارِكْ عَلَيْهِ وَعَلَيْهِمْ أَجْمَعِينَ ٥

مکتوب شماره ۱۳۱ و دوم

بمولا محمد ماشوم صدور یافت و در بیان جامعیت انسان با بعضی از اسما غامضه که تعلق با این مقام
دارد و مینماید آنست ^{بعضی} بِعَدَلٍ الْحَمْدِ وَالصَّلَاةِ مینماید که هر چه در انسان از کمالات است همه مستفاد از
مرتبیه و خوب است تعالیت و تقدسات اگر علم است مستفاد از علم آن مرتبه است و اگر قدرت است
نیز با خود از قدرت آن مرتبه ^{تفصیل نین} بَعْدَ هَذَا الْقِيَاسِ اما کمال هر مرتبه با اندازه آن مرتبه است علم انسان در
جنب علم واجب تعالی و تقدس حکم مروه دارد و که ناشی محض است نسبت بزنده که بحیات ابدی زندگی
یافته باشد و همچنین قدرت انسان در جنب قدرت واجب تعالی و تقدس حکم عنکبوت دارد و که نساجی
بیت خود نماید نسبت به شخصی که بیک دمبدن او آسمانها و زمینها و جبال و بحار پاره پاره کرده و همبار
مشهور شوند کمالات دیگر را هم برین قیاس باید کرد و این تفاوت از تنگی عبارت گفته میشود و واضح
چه نسبت خاک را با عالم پاک ^{بناشدن زوای و مینائی و کلام را در} پس کمالات انسان در صورت کمالات مرتبه و خوب تعالیت تقدست
گشت و این کمالات بیش از مشارکت اسمی از کمالات آن مرتبه چیزه ^{در مرتبه} دیگر حاصل نه کرده است از اینجا
است ان الله خلق آدم على صورته .. ^{عکس} وَمَعْنَى مَنْ عَرَفَ نَفْسَهُ فَقَدْ عَرَفَ رَبَّهُ ^{بر آئینه خاندان تعالی پدید کرد او را بشهرت بر صفت خود} ^{کسی که شناخت نفس خود را شناخت پروردگارش خود را}
میکرد و چه هر چه در نفس است اگر چه صورت است همانست که حقیقت آن در مرتبه و خوب تعالیت
و تقدست حاصلست از اینجا نیز خلافت انسان را در باب چه صورت ^{سپرد} شئی خلیفه شئی است
درین مقام زمانه و محترمه گمان برود اندک خداعت ^{را در اینجا} و جعل سلطانته بصورت انسان است از بخردی

لعله بیان کلمات است
شکلی که در حق تعالی است
لعله این است
لعله در حدیث است
لعله در حدیث است
لعله در حدیث است
لعله در حدیث است

مفهوم کلام
و در حدیث است
لعله در حدیث است
لعله در حدیث است
لعله در حدیث است
لعله در حدیث است

بعضی از اسما غامضه که تعلق با این مقام دارد و مینماید آنست

یعنی هر چه که بحیثیت حق تعالی نامند بصورت ایشان گویند که بصورت جهان آدم است و بعضی بصورت پرستگار شیش تعالی لله عما یصفون ۱۲

کتاب این که در حق است در کرده
آن علم و دانه تکلم الی
بیشتر بنمیدند در آن که در حق است
در آن که در حق است و بعضی
در آن که در حق است و بعضی
در آن که در حق است و بعضی

و بعضی مستلیم در حق است
در حق است و بعضی
در حق است و بعضی
در حق است و بعضی

قوی و جوارح انسانی را در آن حضرت جل سبطانه اثبات نموده اند ضلوا فاضلوا انداخته اند که اطلاق
صورت و مثل آن در آن حضرت از قبیل تشبیه و تمثیل است نه بر سبیل تحقیق و تثبیت چه حقیقت آن
صورت ترکیب میطلبد و بعضی و تجزیه میجوهد که منافی و موجب است و مانع قدم متشابهات قرآنی نیز
از ظاهر مصروف اند و بر تاویل محمول قال الله تعالى وما يعلم تاوله الا الله یعنی تاویل آن متشابهات
را هیچکس نمیداند مگر خدا عز و جل پس معلوم شد که متشابهات ترو خدا جل و عاذا نیز محمول بر تاویل است
و از ظاهر مصروف و علماء در سخنان را نیز از علم این تاویل نصیب عطا میفرماید چنانچه بر علم غیب که مخصوص
باوست سبحانه خلص رسل را اطلاع می بخشد آن تاویل اخیال زکنی که در رنگ تاویل بد است
بقدرت و تاویل وجه است بذات حاشا و کلا آن تاویل از اسرار است که باخص خواص علم
آن عطا میفرماید و باید دانست که صاحب مقدمات کسبه و تابعان او میگویند که صفات واجب تعالی
و تقدس چنانچه عین ذات واجب اند تعالی همچنین این صفات نیز همین یکدگر اند مثلا علم چنانچه عین
ذات عین قدرت است نیز و عین ارادت و عین سمع و عین بصر علی هذا القیاس سایر
الصفات این سخن نیز و فقیر از صواب دور است زیرا که این سخن مبنی بر نفی وجود صفات زائده
است که خلاف مذہب اهل سنت و جماعت است چه صفات ثنائیه یا سبعمه بر وفق آراء این بزرگواران
در خارج موجود اند ما تا که توهم عمیقیت ذات و صفات واجب تعالی و تقدس ایشان را از خجالتی
شده است که تغایر و تباین آن موطن را در رنگ تغایر و تباین این موطن خیال کرده اند و چون
آنرا در رنگ تباین و تغایر این موطن که ذات و صفات با باشد نیافتند و تا تباین را با تا تباین مشابه
ندیدند لاجرم حکم منفی تغایر و تا تباین نمودند و بعینیت یکدگر فاعل گشتند دانستند که تا تباین و تباین آن موطن
در رنگ ذات و صفات واجب تعالی همچون و همچگونه است و آن تا تباین را با این تا تباین نسبت نیست الا
در صورت و اسم پس تباین و تا تباین در آن موطن متحقق باشد و ما در رنگ آن عاجز باشیم نه آنکه هر چه
در رنگ نتوانیم کرد و نفی آن بکنیم و مخالف اهل حق باشیم والله سبحانه ائله لهم للصعاب

و بعضی مستلیم در حق است
در حق است و بعضی
در حق است و بعضی
در حق است و بعضی

و بعضی مستلیم در حق است
در حق است و بعضی
در حق است و بعضی
در حق است و بعضی

و بعضی مستلیم در حق است
در حق است و بعضی
در حق است و بعضی
در حق است و بعضی

و بعضی مستلیم در حق است
در حق است و بعضی
در حق است و بعضی
در حق است و بعضی

و بعضی مستلیم در حق است
در حق است و بعضی
در حق است و بعضی
در حق است و بعضی

کتاب صد و یازدهم

بسم الله الرحمن الرحیم
الحمد لله رب العالمین
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

بمقدور اولی نظر فیض الہی و نظر اشہر از امتنا ہی خواجہ محمد سعید سلمہ اللہ تعالیٰ صدوریانت در بیان شہر از ما مضہ
 و حقائق ناوردہ بطریق رمز و اشارت این اشہر تعلق بحروف مقطعات دارد کہ از مشابہات قرآنی است کہ
 علماء و سخنین راز تاویل آن اطلاع داده اند ^{جائیدل} ^{باز ناسخ ہے نہایت} ^{حققت حقیقت}
 حقیقت خدا بہ لام مرئی خلیل اللہ است ^{حققت حقیقت} ^{حققت حقیقت} ^{حققت حقیقت} ^{حققت حقیقت} ^{حققت حقیقت}
 و علی الصلوٰۃ والسلام حقیقت الف است و مبداء معانی این خفیہ نیز بہ تعجیب و وراثت ہمان حقیقت
 الف لیکن باز گشت حضرت کلیم علی بنینا و علی الصلوٰۃ والسلام حقیقت میم است و باز گشت این خفیہ بہ
 حقیقت ہاء ^{حققت حقیقت} ^{حققت حقیقت} ^{حققت حقیقت} ^{حققت حقیقت} ^{حققت حقیقت} ^{حققت حقیقت} ^{حققت حقیقت} ^{حققت حقیقت} ^{حققت حقیقت}
 خفیہ ہوتی بینماید و این حقیقت گنجینہ رحمت است یک رحمت کہ در دنیا پسین کرده اند و نمودند
 کہ برائے آخرت ذخیرہ مانده اند مستقر و مستور ^{حققت حقیقت} ^{حققت حقیقت} ^{حققت حقیقت} ^{حققت حقیقت} ^{حققت حقیقت} ^{حققت حقیقت} ^{حققت حقیقت} ^{حققت حقیقت}
 و دنیا است و چشمہ دیگر گنجینہ رحمت آخرت صفت آرمم الراجین این حقیقت انبیا بینماید و درین موطن
 ظهور جمال صرف است کہ شامیہ از جلال بان راہ نیافتہ است و دستان را در دنیا ہر چه از قسم محنت و اندوہ
 بپہند تربیت جمال است کہ بصورت جلال ظاہر شدہ است و دشمنان را در دنیا ہر چه از جنس لعنت و
 بدہند ظہور جلال است کہ بصورت جمال و نمودہ اند ^{حققت حقیقت} ^{حققت حقیقت} ^{حققت حقیقت} ^{حققت حقیقت} ^{حققت حقیقت} ^{حققت حقیقت} ^{حققت حقیقت} ^{حققت حقیقت}
 و ینہدی بہ کثیرا و مبداء کار و با حضرت خاتم الرسل علیہم الصلوٰۃ والسلام حقیقت
 کہ فوق حقیقت الف است و ہمچنین مبداء حضرت خلیل علی بنینا و علی الصلوٰۃ والسلام حقیقت
 فوقانی است غایۃ ما فی الباب حقیقت مبداء حضرت خاتم الرسل جمال آن حقیقت است و
 مبداء حضرت خلیل تفصیل آن حقیقت علیہم الصلوٰۃ والسلام انہما و اکملها و باز گشت حضرت
 خاتم الرسل علیہم الصلوٰۃ والسلام حقیقت الف است و باز گشت حضرت خلیل علی

عن ابن عباس
قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
إِنَّ فِي هَذِهِ آيَاتٍ وَمَعَانٍ
بَيْنَ الْعَيْنِ وَالْإِنْسَانِ
الْبَهِيمِ وَالْبَهِيمِ وَالْبَهِيمِ
بِطَائِفَاتٍ وَبِأَلْسِنٍ
يُهَا نَقِظُ الْوَجْهِ
عَلَى وَادِّهَا وَإِخْرَاقَهُ
نُفُوسِهَا وَرُوحِهَا
مُنْفِقٌ عَلَى شَرِّهَا
وَأَمَّا الْوَجْهِ
فَقَالَ اللَّهُ تَعَالَى
إِنَّمَا نُرَاكُم مَّرْجُومًا
مَكْرَاهًا الْوَجْهِ الْوَجْهِ

وعلو ابراهيم الخ

بنيينا وعلية الصلوة والسلام حقيقة لام است بل اجمال ابوحدث بيته مناسبت الاجرم بالف
 ببسبست كه قريب بوحدت است و تفصيل بكثره بيته مناسبت داشت تا چار بازگشت به لام كه نزويك
 بكثره است حاصل آيد پس حضرت ابراهيم علي بنينا وعلية الصلوة والسلام هم و مبدأ كثير البركة اند
 وهم در معاد و مرجع از پيچاست كه سيد البشر عليه وعلى ايله الصلوة والسلام صلوة وبركة كه مائل صلوة
 وبركة حضرت خليل است علي بنينا وعلية الصلوة والسلام و مسألت ميمايد و در اسماء الله كه رتبه بنها
 فوق رتبه صفات رب حضرت خاتم الرسل عليه عليهما الصلوات والتسليمات اسم مبارك الله است
 تعالى شأنه و رب اين حقير اسم مبارك الرحمن است بجاء و علا و چون اين حقير را در مبدأ بيت مناسبت
 ب حضرت كليم است علي بنينا وعلية الصلوة والسلام تا چار بر بركات بسيار از ان حضرت بآن حقير
 است چند ولايت اين حقير و لايت موسوي نيت اما از بركات آن ولايت مملو است و ترقيات بسيار از ان
 راه نموده استفاده كه اين حقير از ان ولايت نموده است از راه اجمال آن ولايت است و استفاده فرزدي
 اعظمي عليه اذراه تفصيل آن ولايت و لايت اين فقيه كه از ولايت موسوي استفاده است شبيه ولايت
 اجل ثورين است كه ازال فرعون بوده و ولايت فرزدي عليه اذراه شبيه بولايت سحره فرعون است كه
 ايمان آورند ^(۳۱۲) و السلام

قال الله تعالى في سورة ساجده قالوا انما
 بررت العالمين

مكتوبه و دوازم

بمير نگران صدوريافت و جواب اسوله كه پرسیده بود و در انجا تحقيق اشارت بجا به است و آنچه مختار علماء
 حقه است در ان باب: الحمد لله رب العالمين والصلوة والسلام على سيد المرسلين وعلى
 اخوانه من الانبياء والمرسلين واللائكة المقربين وعلى عباد الله الصالحين اجمعين صحيفه
 شريفه كه بصحوبه ملام محمود ارسال داشته بودند رسيد فرحت فراوان رسانيد پرسیده بودند كه علماء ميگويند كه
 زين روضه مستبر كه مدينه علي صاحبها الصلوة والسلام والخبية از كمه معظمه بزرگتر است با وجود مسجود
 بودن صورت و حقيقت كعبه معظمه مصورت و حقيقت محمديه راحل صلواتها والسلام والخبية

این کتب از کتب بسیار است که در این کتاب جمع شده است و هر کس که این کتاب را بخواند از همه دردی که در او است برطرف شود
 و این کتب از کتب بسیار است که در این کتاب جمع شده است و هر کس که این کتاب را بخواند از همه دردی که در او است برطرف شود
 و این کتب از کتب بسیار است که در این کتاب جمع شده است و هر کس که این کتاب را بخواند از همه دردی که در او است برطرف شود

عن توريثها وارثها... انما الغرض من هذا الكتاب... الاشارة الى قوله تعالى...

يزين روضه منبره... بعد اذان روضه مقدسه... الايات اگر علماء روضه منبره... وايضا پرسيده بودند در ماه تجويز اشعار... است در نياب هر چه اشارت شود...

سؤال جامع الكبر والسيور... سؤال جامع الكبر والسيور... سؤال جامع الكبر والسيور...

عنه وخرجه... انما الغرض من هذا الكتاب... الاشارة الى قوله تعالى...

انها را بیشتر از ما می شناختند البته وجه موجه داشته باشد در ترک عمل مقتضای این آحادیث علیها
 المتعلقه و السلاکه و واقاصه فهان این قدر می فهمیم که روایة آحادیث در کیفیت اشارت و عقد اختیار
 بسیار دارند و کثرت اختلاف ایشان اضطراب و نفس اشارت پیدا کرده است از بعضی روایات معلوم
 میشود که اشارت بے عقد فرموده اند و آنکه بعضی گفته اند بعضی روایت کرده اند که عقد پنجاه و سه بود و
 دیگر روایت کرده اند که عقد بست و سه و بعضی بقضی خصم و پسر و حلقه ایهام با وسطی اشارت سابع
 روایت کرده اند و در روایة بجز و وضع ایهام بر وسطی اشارت میفرمودند و در روایت آمده است
 که دست راست را بر قفص چپ وضع کرده دست چپ را بر یک راست نهاده اشارت می کردند
 و در روایت دیگر است که دست راست را بر پشت دست چپ و وضع بر رُبع و ساعد بر ساعد نهاده
 اشارت میفرمودند و در بعضی روایات آمده است که قبض جمیع اصابع فرموده اشارت میکردند از بعضی
 روایات معلوم میشود که اشارت بے تحریک سابع بوده است و بعضی دیگر اثبات تحریک نیز مینمایند و بعضی
 در بعضی روایات واقع شده است که اشارت در وقت قرائت نشد میفرمودند من غیر تعین و در بعضی
 احادیث دیگر آمده است که اشارت در وقت تلفظ جمله شهادت بوده است و در بعضی روایات متعین
 بوقت و عا ساخته است که میفرمودند یا مقلب القلوب ثبت قلبی علی دینک و چون علماء حنفیه
 ایشان اشارت اضطراب روایة ویند فعل اندر نماز بخلاف قیاس اثبات نموند که مبنای صلوة بر سکون
 و وقار است و الاضا نوجه اصابع بجانبه تا مکمن باشد سنت است كما قال علی علیه السلام فلیتوی
 من أعضائه القبلة ما استطاع اگر گویند که کثرت اختلاف و قته مضطرب بود که توفیق و میان
 روایات ممکن نباشد و در ملاحظه فیها توفیق ممکن است زیرا که تواند بود که جمیع روایات را در اوقات مختلفه
 کرده باشند گوئیم که در بسیاری از روایات لفظ کان واقع شده است که نزد غیر منطقیان از ادوات کلیه است
 فلذا یکن التوفیق و آنچه از امام اعظم منقول است که اگر حدیثی مخالف قول من بیاید قول مرا ترک کنی
 و بر حدیث عمل نمائید مرا اذان حدیث حدیثی است که بحضرت امام رسیده است و بنا بر عدم علم این

در بعضی روایات آمده است که دست راست را بر پشت دست چپ و وضع بر رُبع و ساعد بر ساعد نهاده
 اشارت میفرمودند و در بعضی روایات آمده است که قبض جمیع اصابع فرموده اشارت میکردند از بعضی
 روایات معلوم میشود که اشارت بے تحریک سابع بوده است و بعضی دیگر اثبات تحریک نیز مینمایند و بعضی
 در بعضی روایات واقع شده است که اشارت در وقت قرائت نشد میفرمودند من غیر تعین و در بعضی
 احادیث دیگر آمده است که اشارت در وقت تلفظ جمله شهادت بوده است و در بعضی روایات متعین
 بوقت و عا ساخته است که میفرمودند یا مقلب القلوب ثبت قلبی علی دینک و چون علماء حنفیه
 ایشان اشارت اضطراب روایة ویند فعل اندر نماز بخلاف قیاس اثبات نموند که مبنای صلوة بر سکون
 و وقار است و الاضا نوجه اصابع بجانبه تا مکمن باشد سنت است كما قال علی علیه السلام فلیتوی
 من أعضائه القبلة ما استطاع اگر گویند که کثرت اختلاف و قته مضطرب بود که توفیق و میان
 روایات ممکن نباشد و در ملاحظه فیها توفیق ممکن است زیرا که تواند بود که جمیع روایات را در اوقات مختلفه
 کرده باشند گوئیم که در بسیاری از روایات لفظ کان واقع شده است که نزد غیر منطقیان از ادوات کلیه است
 فلذا یکن التوفیق و آنچه از امام اعظم منقول است که اگر حدیثی مخالف قول من بیاید قول مرا ترک کنی
 و بر حدیث عمل نمائید مرا اذان حدیث حدیثی است که بحضرت امام رسیده است و بنا بر عدم علم این

ص قوله فلیوجه الحرفان لیس فی غیره الهدایة غیره
 و قوله فلیوجه الحرفان لیس فی غیره الهدایة غیره
 و قوله فلیوجه الحرفان لیس فی غیره الهدایة غیره

سوال پنجم

بولايت محمدی آورد وجه توفیق چیست سوال پنجم آنکه پسر این پیش چاک باید پوشید یا پسر این حلقه گریبان
 سوال ششم آنکه توجیه نفی و اثبات با توجیه احدیت چگونه جمع شود سوال هفتم آنکه چون نفی و اثبات
 بدین گفته شود که لا اچراه فوق بر بند و اله را چراه بجانب یسین و در آخرین مکتوب بیان مراعات آداب
 پیر فرموده اند و فرموده اند که ششم دفتر این مکتوبات را بهین مکتوب سازند و عدسه صمد و سیزده را رعایت کنند
 که موافق عدو پیمبران مرسل است علیهم الصلوات و التسلیحات و نیز عدد این است ^{یعنی لاله لاله} حضرت خداوند تعالی که بعباده
 و فرموده اند که در خانه این مکتوب عرضه داشته که حضرت مخدوم مزاولان علیهم الصلوات و التسلیحات نوشته اند نویسنده
 تا خوانند با بدعا و فاتحه ایشان را و کند ^{فرا محمد مازنی} اللهم الحمد للحمید بعد الحمد لله و الصلوات و تسلیحات بجناب
 اخوی حاج محمد هاشم میرساند آنکه که طلب حل آنها در مکتوب میرسد ^{فرا محمد مازنی} محبت نبوده بود در جواب آنها آنچه معلوم
 و اثبات نوشته فرستاد حاصل سوال اول آنکه قرب الهی ^{فرا محمد مازنی} محبت است در حق الله و بقا با الله و طی تمام
 مقامات جذبه و سلوک است اصحاب کرام که بیک صحبت خیر الانام علیهم الصلوات و التسلیحات از اولیای
 امت افضل گشتند آیا این همه سیر و سلوک و فنا و بقا ایشان اور بهان یک صحبت میسر میشد یا محرومان
 یک صحبت افضل بود از تمامی سیر و سلوک و دیگر فنا و بقا اصحاب کرام را بتوجه و تصرف آنحضرت بوده علیهم
 الصلوات و التسلیحات یا محجرب و اسلام و نیز ایشان را علم سلوک و جذبه جلالاً و تقواً ما بوده یا نه و اگر بوده بچه نام بخوانند
 و اگر طریق سلوک و تصرف نبوده پس اینها را بدست حسنه میتوان گفت جواب بداند که حل این مشکله منوط
 به صحبت است و موقوف بخدمت سخنی که درین مدت کس گفته است بیک نوشتن چگونه معقول شما خواهد
 اما چون سوال کرده اند از جواب گفتن چاره ندارد و بصورت بوجه اجمال حل آن مینماید استماع نمایم قربیکه
 منوط بقنا و بقا و سلوک و جذبه است قرب و ولایت است که اولیای امت بان مشرف گشته اند و فرموده که اصحاب
 کرام را در صحبت خیر الانام علیهم الصلوات و التسلیحات همیشه مشرف قرب نبوت است که تبعیت و وراثت ایشان را
 حاصل میگشت و درین قرب نه فنا است نه بقا نه جذبه است نه سلوک و این قرب بر مراتب از قرب ولایت اعلا
 و افضل است چه این قرب اصل است و آن قرب قرب خلقت است ^{است} ایشان مابینهما اما فهم هر کس

سوال اول آنکه پسر این حلقه گریبان
 سوال ششم آنکه توجیه نفی و اثبات با توجیه احدیت چگونه جمع شود سوال هفتم آنکه چون نفی و اثبات
 بدین گفته شود که لا اچراه فوق بر بند و اله را چراه بجانب یسین و در آخرین مکتوب بیان مراعات آداب
 پیر فرموده اند و فرموده اند که ششم دفتر این مکتوبات را بهین مکتوب سازند و عدسه صمد و سیزده را رعایت کنند
 که موافق عدو پیمبران مرسل است علیهم الصلوات و التسلیحات و نیز عدد این است یعنی لاله لاله حضرت خداوند تعالی که بعباده
 و فرموده اند که در خانه این مکتوب عرضه داشته که حضرت مخدوم مزاولان علیهم الصلوات و التسلیحات نوشته اند نویسنده
 تا خوانند با بدعا و فاتحه ایشان را و کند فرا محمد مازنی اللهم الحمد لله بعد الحمد لله و الصلوات و تسلیحات بجناب
 اخوی حاج محمد هاشم میرساند آنکه که طلب حل آنها در مکتوب میرسد فرا محمد مازنی محبت نبوده بود در جواب آنها آنچه معلوم
 و اثبات نوشته فرستاد حاصل سوال اول آنکه قرب الهی محبت است در حق الله و بقا با الله و طی تمام
 مقامات جذبه و سلوک است اصحاب کرام که بیک صحبت خیر الانام علیهم الصلوات و التسلیحات از اولیای
 امت افضل گشتند آیا این همه سیر و سلوک و فنا و بقا ایشان اور بهان یک صحبت میسر میشد یا محرومان
 یک صحبت افضل بود از تمامی سیر و سلوک و دیگر فنا و بقا اصحاب کرام را بتوجه و تصرف آنحضرت بوده علیهم
 الصلوات و التسلیحات یا محجرب و اسلام و نیز ایشان را علم سلوک و جذبه جلالاً و تقواً ما بوده یا نه و اگر بوده بچه نام بخوانند
 و اگر طریق سلوک و تصرف نبوده پس اینها را بدست حسنه میتوان گفت جواب بداند که حل این مشکله منوط
 به صحبت است و موقوف بخدمت سخنی که درین مدت کس گفته است بیک نوشتن چگونه معقول شما خواهد
 اما چون سوال کرده اند از جواب گفتن چاره ندارد و بصورت بوجه اجمال حل آن مینماید استماع نمایم قربیکه
 منوط بقنا و بقا و سلوک و جذبه است قرب و ولایت است که اولیای امت بان مشرف گشته اند و فرموده که اصحاب
 کرام را در صحبت خیر الانام علیهم الصلوات و التسلیحات همیشه مشرف قرب نبوت است که تبعیت و وراثت ایشان را
 حاصل میگشت و درین قرب نه فنا است نه بقا نه جذبه است نه سلوک و این قرب بر مراتب از قرب ولایت اعلا
 و افضل است چه این قرب اصل است و آن قرب قرب خلقت است ایشان مابینهما اما فهم هر کس

فرا محمد مازنی

تصرف

تصرف

است

است

است

است

است

ذائقه نفع و تخمین مال بهر چنین و بهی چنین گاه و محل نشناختن که کامه زبان است ۲۳ غ

بذائقه این معرفت نرسد نزدیکست که خواص در فهم این معرفت بعوم مشارک باشند که بر او علی نوائی قلند
 نوائی صوفی بنی هر آنکه بعالم قلند است به آرس اگر بذر و کمالات قرب نبوت بر راه قرب ولایت
 عروج واقع شود از فنا و بقا و جذب و سلوک چاره باشد که اینها مساوی و معادلات آن قرب اند و اگر این راه
 رفته نشود و شاهره قرب نبوت اختیار افتد فنا و بقا و جذب و سلوک هیچ در کار نباشد اشجاب کرام شباهت
 قرب نبوت رفته اند که جذب و سلوک و فنا و بقا کار ندارند بیان این معرفت از کتب مکیه بنام مولانا امان الله
 نوشته است طلب نمایند و این فقیر هر جا در مکتوبات و رسائل خود نوشته است که معاظمین با و در سلوک
 و جذب است و در این تجلیات و ظهورات است مراد از ان همین قرب است و ملازمت حضرت خواجه خود
 بودم قدس سره که این دولت و بظهور آورده بود و این عبارت بخدمت ایشان عرض کرده بودم که بر این
 ظاهر شده است که سیر انفسی نسبت بان امر همچو سیر آفاقی است نسبت به سیر انفسی زیاده برین عبارت
 در خود قدرت تعبیر از ان دولت نمییافتم بعد از سالها چون این معامله عجیبه منقطع و محرکت عبارت
 جمله در تحریر آورده الحمد لله الذی هدانا لهذا انما كنا لنهتدی لولا ان هدانا الله لقد جاءت ربنا
 ربنا بالحق پس عبارت فنا و بقا و جذب و سلوک محدث باشد و از مختصات شاخ بود مولوی جامی
 علیه الصلوة و الطمات می نویسد که اول سیکه دم از فنا و بقا زده است ابو سعید خراسانی قدس سره
 سوال دوم آنکه در طریقه علییه تعشبدیه التزام متابعت سنت است و حال آنکه آنسر و علی علیه السلام
 الصلوة و السلام ریاضات عجیبه و رکنیهات شدیدة کشیده اند و درین طریق از ریاضات منع مینماید
 بلکه ریاضات ابواسطوخوشت صورتی مضر میداند عجیب مینماید که در متابعت سنت چگونه احتمال ضرر متصور
 شود جواب محبت اطوار آن گفته است که ریاضات در نظر طریقه ممنوع اند و از کجا شنیدید که ریاضات را مضر
 میدانند درین طریق دوام محافظت نسبت و التزام متابعت سنت علی صاحبها الصلوة و السلام
 و النبی و سعی در ستر احوال و اختیار توسط حال و مراعات حد اعتدال در طعام و ملائیس از ریاضات مشتمل
 و مجاهدت شدیدة است غایتما فی الباب عوام کالانعام این امور از ریاضات نبیستند و از مجاهدات

صوفی و در سلوک و جذب و بقا و فنا

در بیان سیر انفسی و آفاقی

که بنی تعشبدیه از طریقی که در بیان این

صوفی و در سلوک و جذب و بقا و فنا

صوفی و در سلوک و جذب و بقا و فنا

صوفی و در سلوک و جذب و بقا و فنا

عنه نفع و در هر مورد بهی بهی پیشش با است کافی بهر حال ۲۴ غ

نمیدانند ریاضت و مجاہدہ نزد ایشان منحصر در کشتی است و کثرت جمع در نظرشان عظیم القدر است زیرا کہ خوردن
 نزد این بھائم صفتان از اہم مہام است و از عظیم مقاصد پس ناچار ترک آن ریاضت شاقہ بود و مجاہدہ شدیدہ
 باشد بخلاف دوام محافظت نسبت و التزام متابعت سنت علی صاحبہا الصلوٰۃ و الخیرۃ و امثال آنھارا
 در نظر عوام قدرتیست و اعتقاد ہے نہ تا ترک اینہارا از سنگدلی است نہ تحصیل این امور را از ریاضات شمرند پس لازم
 است برا کابر این طریقت کہ در شتر احوال میکوشند ترک ریاضت کہ در نظر عوام عظیم القدر است و باعث قبول
 خلق است و مسلم شہرت است کہ متضمن آفت است و ثم شترت کا نذوق علیہ علیہ الصلوٰۃ و
 والسلام و بحسب امر من الشرائع یشار الیہ بالاصباح فی دین او دنیا الا من عصمہ اللہ
 نزد فقیر گسنگیہای دور و دراز مراعات حد اعتدال در ماکولات بسیار آسانست و سیرم دار و روی باید
 کہ ریاضت مراعات توسط حال از ریاضت کثرت جمع زیادہ است حضرت والد بزرگوار قدس سرہ فرمایند منیر مومند
 کہ در علم سلوک رسالہ ویدہ ام کہ در اینجا نوشته کہ در ماکولات مراعات اعتدال نمودن و حد وسط نگاہ داشتن در حصول
 بمطلوب کافی است با این مراعات هیچ احتیاج نپذیرد فکر نیست و حتی کہ در مطامع و ملباس بلکہ در جمیع امور توسط حال
 و میانہ روی چه بلازیماست نہ چندان بخور کرد و نہ پخت بر آید نہ چند کہ تضعیف جانت بر آید نہ حضرت حق
 سبحانه و تعالی حضرت نعیم را علیہ السلام و السلام قوت چهل مر و عطا فرمودہ بود کہ بان قوت تحمل
 با گرسنگیہاے شاقہ بینموند و صحاب کرام نیز بربکت صحبت خیر البشر علیہم الصلوٰۃ والسلام و الخیرۃ
 تحمل این با سیر مومند و بیج قوت و خلک و اعمال و افعال ایشان واقع نمیشد با وجود کشتی قدرت بر مجاہدہ اعدا
 بر نیجہ و شہد کہ قدرت شہر کمان چشم آن نرسد از اینجا بودہ کہ پشت کس از صابران برداشت کس از کفار غالب آید
 و صد کس بر نیز کس غلبہ بینموند و جمع کسان غیر از صحابہ نزدیکست کہ در انبیا آداب سنن مجاز آیند بلکہ بسا کہ از عمد
 او از فرض بتکلف بر آید بے قدرت درین امر تقلید اصحاب کرام نمودن در انبیا سنن و فرض و در عاجز ساختن
 منقولست کہ حضرت صدیق ضمیمہ اللہ تعالیٰ تقلید آن سرور علیہ السلام و السلام و نمونہ صوم و صیام اختیار
 کردند و از ضعف و ناتوانی بے اختیار بر زمین افتادند آنسر بطریق اعتراض فرمودند علیہ علیہ السلام و السلام

من قولہ علی بن ابی طالب
 من سئل عن ریاضت
 قال قتل البلیات
 و من سئل عن صبر
 قال قتل اللذات
 و من سئل عن عزم
 قال قتل التوہات
 و من سئل عن حیا
 قال قتل الفحشاء
 و من سئل عن زہد
 قال قتل التوہات
 و من سئل عن تقوی
 قال قتل الشهوات
 و من سئل عن کرم
 قال قتل البخل
 و من سئل عن عفو
 قال قتل البغضاء
 و من سئل عن حلم
 قال قتل الغضب
 و من سئل عن شکر
 قال قتل النعمان
 و من سئل عن قنوت
 قال قتل التوہات
 و من سئل عن تواضع
 قال قتل العزائم
 و من سئل عن صبر
 قال قتل البلیات
 و من سئل عن عزم
 قال قتل التوہات
 و من سئل عن حیا
 قال قتل الفحشاء
 و من سئل عن زہد
 قال قتل التوہات
 و من سئل عن تقوی
 قال قتل الشهوات
 و من سئل عن کرم
 قال قتل البخل
 و من سئل عن عفو
 قال قتل البغضاء
 و من سئل عن حلم
 قال قتل الغضب
 و من سئل عن شکر
 قال قتل النعمان
 و من سئل عن قنوت
 قال قتل التوہات
 و من سئل عن تواضع
 قال قتل العزائم

المعنی ہے در بے روزہ و رختن و روز با سہ روز یا زیادہ بے اگر افطار در میان واقع شود و این در حدیث آنسر بودہ علی الصلوٰۃ و السلام ۱۲

بانی معترف سوم و پنجم و ششم تا سه نوبتانی شب یعنی کردن در سجده

کیست از شما مثل من در پروردگار خود میبویست میکنم و طعام و شراب از آنجا میخورم پس قدرت تقلید نمودن من باشند
 و ایضا صاحب کرامت صحبت خیر الامم و علیهم السلام در ذکر صلوات و علیهم السلام از حضرت رضا ع گفته که کثرت جمع محفوظ و مامون بود و دیگر
 این حفظ و امن مدینه نیت بیانش آنست که کثرت جمع البینه صفا بخش است جمیع راصفا که قلب مجتهد و جمع دیگر
 صفا نفس صفا و قلب هدایت افزای و نور بخش است و صفا نفس ضلالت ناست و ظلمت افزا قلاسه یونان و برهم
 و جوگیه بندیده اریاضت گرنگی صفا نفس بخشیده به ضلالت و خسارت دلالت نموده افلاطون پیرو اعتماد بر صفا
 نفس خود نموده صورت کشفیه خیالی خود را متذکر خود ساخته عجب و زید و حضرت عیسی روح الله علی نبینا و علی الصلوة
 و السلام که در آنوقت معیث شده بودند و نگریه گفت عجب مهند عجب که حاجت بینا الی امن یهدینا اگر ان صفا
 ظلمت افزا نماند است صورت کشفیه خیالی بندیده او میگذشتند و از وصول المطلب مانع نمی آمدند و مطمئن این صفا خود
 نورانی یافتند است که این صفا از پوست رقیقه آماره او نگذشته است و آماره او بر همان جث و نجاست خود است
 بیش ازین نیست که نجاست مغلفه را بشکله غلاف قیق نمایند قلب که فی حد ذاته پاکیزه است و نورانی بر روی او رنگ از
 مجاورت نفس ظلمانی نشسته است باندک نصفیه بجالت اصلی رجوع مینماید و نورانی میگردد و بخلاف نفس که فسخ عجب
 جمیع است و ظلمت صفت ذاتی اوست تا زمانیکه بسیار است قلب بلکه متابعت سنت و اتباع شریعت عجب
 الصلوة و السلام و الخیر بملکه محض فضل او ندی جل سلطانة مفرکی و مطهره کرده و نجاست ذاتی او زایل نگردد و فلاح
 و بهیو و از وی تصور نیست افلاطون از کمال جهل صفا خود که با آماره او تعلق داشت در رنگ صفا عیسی است
 تا چاره خود را نیز نهد و بطن در رنگ خیال کرده از دولت متابعت او علی نبینا و السلام محروم ماند و بلغ
 خسارت ابدی عجب گشت عجب انا ذنا الله عجب من هذا البلاء و چون این حضرت در نهان جمع عجب بوده اکابر این
 طریقه قدس عجب الله عجب هم ریاضت جمع ترک نموده و مطعوما بر ریاضت اعتدال مجاهده عجب حال لالت نمودند و منافع
 جمع را با احتمال این عظیم الخطر ترک کردند و دیگران منافع جمع را ملا خطه نموده چشم از مضار آن پوشیدند و بجمع مرغی نمودند
 بر فقر عیال است که با احتمال ضرر منافع کثیره را میتوان گذشت نزدیک باین مقام است آنچه علمای فرموده اند عجب الله تعالی
 که اگر امری در باشد میان سنت و بدعت ترک بدعت بهتر است از اشیان سنت یعنی در بدعت احتمال ضرر است و در سنت

ببین تا احوال
 بدعت یا بدعت
 اصل یا اصل
 بدعت کند

ببین تا احوال
 بدعت یا بدعت
 اصل یا اصل
 بدعت کند

کرده اند
 بدعت یا بدعت
 اصل یا اصل
 بدعت کند

رفع استعداد و در مرتبت در امتیاز سنت از راه دیگر در رفع مجابست از وسه صحبت مقال

توقع منافع پس احتمال ضرر را بر توقع منافع ترجیح داده ترک بدعت باید نمود پس عجب نباشد که در امتیاز سنت ضرر از راه دیگر
پیدا شود و تحقیقت این سخن آنست که آن سنت گویند موقت بان قرن است چون توقیت این ابواسطه وقت خطا
جمع در نیافته اند بیادیت و تقلید آن نموده اند و جمع دیگر از موقت و استه لقلید نورزیده اند و الله سبحانه اعلم
بصحة لکمال حاصل سوال سویم آنکه در کتب اکابر این طریقه علییه است که نسبت با حضرت صدیق منسوبت بجلا
سایطرق اگر مدعی گوید که اکثر طرق با امام جعفر صادق میبند و حضرت امام جعفر صادق منسوبت پس سلاسل دیگر
چرا حضرت صدیق منسوبت شد جواب آنکه حضرت امام نسبت هم از حضرت صدیق دارد و هم از حضرت امیر علیه السلام
کذا و با وجود اجتماع این دو نسبت علییه حضرت امام کمالات نسبت در ایشان جدا است و ادب دیگر متمیز است
جمع بواسطه مناسبت صدیقی از حضرت امام نسبت صدیقیه اخذ نموده اند و حضرت صدیق منسوب گشته و جمع دیگر
هم بواسطه مناسبت امیری نسبت امیریه را اخذ نموده حضرت امیر منسوب گشته اند این فقه معتزلی در برگنه بنامش گفته بود
که آنجا آب گنگ آب جمن جمع اند و با وجود آن اجتماع محسوس میگردد که آب گنگ علییه آب جمن علییه برنجیکه گویند
در میان بر زرخه مانده اند که آب یکدیگر مخلط نشود جمع که بجانب آب گنگ واقع شده اند از همان آب مجتمع گنگ
سیخورد و جمع دیگر که بجانب آب جمن اند از آب جمن میخورند اگر گویند که حضرت خواجه محمد پارسا قدس سره در رساله قدسیه
نموده است که حضرت امیر خواجه حضرت سالت خاتمت علیها علی الصلوة والسلام و الخیرة تربیت یافته اند از حضرت
صدیق نیز تربیت یافته پس نسبت حضرت امیر بن نسبت حضرت صدیق باشد و فرق چه بود گوئیم که با وجود اجتماع نسبت
خصوصیات تعدد مجال حال خود است یک آب بواسطه تعدد مجال خصوصیات متمیزه پیا میسند پس است که نظر حضرت
هر یک طریقی با منسوبت و حاصل سوال چهارم آنکه در مکتوب ملام محمد صدیق نوشته اند که شخصی که استعداد ولایت موسوی را معلوم
نیست که صاحب نصیب او را استعداد ولایت محمدی تو اند آورد و در مکتوب در ویلش زاده کلان قدس سره نوشته اند که شمار از ولایت
ولایت محمدی آورده و وجه توفیق چه باشد جواب آنکه در مکتوب ملام محمد صدیق نوشته است که از ولایت موسوی بولایت محمدی بزرگ معلوم
الواقع نیست در آن وقت علم بوقوع این امر نموده بعد از آنکه این امر معلوم ساختند و قدرت تفسیر و تبدیل دادند نوشته که شمار این
ولایت بان ولایت برده نامه متحد نیست تا آنکه تصور شود و حاصل اینم آنکه پیر این اصون ایجابی پیش حال میسند

لطف نسبت در متن
بنا بر دو کتاب که در
اصول فقه منسوبت است
سیدانه
معلقه در فقه معتزلی است
ایشان در کتاب کبری
اصول فقه معتزلی است
در کتاب ایشان
و اینکه از فقه معتزلی
فصلان این نسبت
است و آنچه در کتاب
که در است ان افقت
بنامش است قبول باید کرد
نسخه فقه معتزلی است
نموده اند مقصود از فقه
بود و است و در طریق
مصدق است نسبت که
مصدق است نسبت که

و مقصود از نفی غیر حصول دوام این توجیه است بے مزاحمت اخیالیس توجیه نفی غیر منافی توجیه احدیت بنا
 و منافی توجیه احدیت توجیه بغیر است نه توجیه نفی غیر اشتکان مابینهما حاصل سوال منقسم آنکه باید که هر دو ذکر که مبتدی
 این طریقیه بکام و زبان میگوید قلب نیز همان میگوید آیا در نفی اثبات قلب کام را میگوید یا نه اگر تمام را میگوید پس صرف
 کردن کلابفوق والله بهین چگونه است جواب آنکه قلب اگر تمام را بگوید چه نقصان دارد که لا رابفوق بهر دو
 والله بجانب بهین صرف کند والا الله را بجانب خود باشد با آنکه نفی و اثبات را درین طریق بیخیل
 میگذرانند و بکام و زبان کار سه ندارد و نامواطات قلبی طوقول نمایند و این دو سوال اخیر شما را قبیل
 تشکیکات فخر رازی است اگر رنگ متنوعه همیشه بدیندفع میگشت بقیته المرام آنکه بعضی از یاران آسجانی
 مکرر نوشته اند که خدمت میر درین ایام باحوال طالبان کمی پروازند و گرفتاری بهارات دارند و مبلغ فتوح بر عمارت
 خرج میشود و فقرا بے نصیبی مانند این مفدمات ابر نهی نوشته بودند که شایبه اعتراض از انجا منتهی میگشت
 و بوی انکاری آمد بدانند که انکار این طائفه هم قائل است و اعتراض بر افعال و اقوال این بزرگواران هر نفی
 که بهوت ابدی رساند و هلاک سمردی گرداند تکلیف که این انکار و این اعتراض عائد به پیر گردد و بسبب ایزاد
 پیر شود و سنگین این طائفه از دولت ایشان محروم است و معترضین بر ایشان همه وقت فاب و خاصه آذمانیک جمع
 حرکات و سکنات پیر و نظرم پیر سخن و زیبانه و رایده از کلمات پیر بهره نیابد و اگر یابد استدراج بود که عاقبت آن
 خرابی و سوائی است مرید با وجود کمال محبت و اخلاص که به پیر دارد و اگر در خود برابر پیر مگو گنجایش اعتراض بر پیر
 یابد جز خرابی خود هیچ نداند و از کلمات پیر بے نصیب بود و اگر فرضا مرید را در فعلی از افعال پیرش پیدا شود و دفع
 نشود باید که آنرا استفسار بر نهی نماید که از شایبه اعتراض پاک بود و از نظنه انکار سیر او در بنوقت چون محقق
 و بطل منسوخ اند اگر آجیان از پیر امری خلاف شریعت ظاهر شود باید که مرید در آن امر تقلید نکند و حسن ظن
 منها اکن آنرا محله طلب و وجه صحت خواهد و اگر وجه صحت پیدا نشود باید که در دفع آن ابتدا بجهت حق بسجاولت
 ملتجی و منصرف شود و بگریه و زاری سلامتی پیر خواهد و اگر مرید را در حق پیر شبهه در ارتکاب امر مباح پیدا شود آن شبهه را
 اعتنا نکند هر گاه مالک الامور و سلسله و ریایان مباح منع نه فرموده باشد و اعتراض نمود و دیگر را چه رسد که

نفسی
 ملاحظه فرمایند
 که در تصدیق است
 غرض
 ملاحظه فرمایند
 لا از تصدیق است
 غرض
 ملاحظه فرمایند

لا از تصدیق است
 غرض
 ملاحظه فرمایند

بیشتر

بیشتر

بیشتر

الصلوات و تسبیحات

از نزد خود و اعتراض کند بسیار است که در بعضی جا ترک اوئی باشد از ایمان اوئی در حدیث نبوی آمده
 علی علی الصلوات و السلام ان الله سئل عن رجل یحیی بالعرفه یتربح ان یوتی بالثمنه
 خدمت میر چون قبضه های مفراط دارند در ایام قبض اگر باحوال مریدان نبرد و از دست و سلی خود به بعضی از امور
 مباحه نمایند چه جائز است اعتراض است و بیوقوف عبد السلام حضرت از برای تسلی خود همراه سگبانان بجزایر کافرت
 و بعضی از شیخ و بیوقوف تسلی خود سماع و شمه منمو و نه و السلام علی من اتبع الهدی و التزم متابعت المصطفی علیه
 و علی الصلوات و التسبیحات آتتها و اکملها

خاتمہ عرضہ اشہد ان حضرت مغفرت پناہ مخد و مزاوله کلان

عرضہ داشت اول آن عرضہ است کترین بندگان محض صاوق بعض اشرف میزند که احوال و وضع این حدود
 زمین تو جہات علیہ جمعیت صدوی معنوی گذرانت تدبیرت که از طرف خا و مان حضرت خاطر بخران و پریشان
 می بود روز تحریر رضیہ میان بدرالدین سید و خیر و عافیت کامل سبب فرحت بحد و سرت بے اندازہ
 روئے نمودہ الخ لہ سبحانہ اعلى ذلک محمد کثیر الکثیر اقبده کا حافظ با والدین شب سیزدهم ختم
 قرآن مجید کرد از شب چهارم حافظ موسی شروع کرده است پنج پنج سپید میخواند شب آئینہ کہ شب نوزدهم
 است ختم میکند در عشرہ اخیر حافظ با والدین قرار داده است کہ ختم خواهد کرد حضرت سلامت شب و نماز
 تراویح حافظ قرآن میخواند کہ مقام وسیع بس نورانی ظاهر شد گویا کہ تمام حقیقت قرآنی بود هر چند باین جرأت
 نمیتواند کرد و چنان معلوم شد کہ حقیقت محمدی علی صلواتها و السلام اجال این مقام است گویا کہ در باب عظم
 و کونہ در آورده باشد و این مقام تفصیل حقیقت محمدی است و اکثر از انبیا و اولیا کمل بقدر خود از بعض مقام
 بہرہ دارند و از تمام آن مقام بنیر از بنیر بار علی و علی الصلوات و السلام نصیبی مفہوم نشد و این حقیر نیز
 بہرہ یافت حق سبحانہ و تعالی بتوجہ عالی نصیبی کمال روزی گرداناد و تا هنوز آن مقام خوب واضح نشدہ
 است باقی احوال جمعیت گذرانت و درین باہ مستم خلیے برکت مفہوم میشود و آخری محمد سعید اوضاع هموار دارد
 و اوقات جمعیت و بزرگ میکند از آریان شہر نیز بذوق تمام حاضر میشوند و فقیر نا احوال چهار سپارہ چیز بالاحفظ

منسوب به مصطفی نام
شماره اول و دوم
است

کتبنا
بانی

دان
بزرگوار علی

